

ХРОНИКИТЕ НА АМБЪР

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ДЕВЕТТЕ ПРИНЦА НА
АМБЪР
ОРЪЖИЯТА НА АВАЛОН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Избягал от сянката Земя,
Коруин се бори със злите сили, които
защитават единствения истински свят.

**РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ
ДЕВЕТТЕ ПРИНЦА НА АМБЪР.
ОРЪЖИЯТА НА АВАЛОН**

Превод: Вихра Манова

chitanka.info

ДЕВЕТТЕ ПРИНЦА НА АМБЪР

Принц Коруин се връща в Амбър след векове, прекарани на сянката Земя. Престолът на Амбър по право е негов, но там се разпорежда злият му брат Ерик... Борбата между двамата ще бъде дълга, жестока и безмилостна. В нея се намесват и другите им братя и сестри — принцовете и принцесите на Амбър...

ОРЪЖИЯТА НА АВАЛОН

Паметта на принц Коруин се е възвърнала. Той вече знае кой е и какво иска. И ще използва всяка възможност, за да го постигне. Но пътят е все още дълъг и бъдещето вещае нови и неизвестни опасности. Дали членовете на кралското семейство не са се увеличили, без никой да подозира? Ще успее ли Ерик да запази трона за себе си? Каква сила се крие в Авалон?

ДЕВЕТТЕ ПРИНЦА НА АМБЪР

I

След цяла вечност (както ми се струваше) започнах да възвръщам усещанията си.

Опитах се да раздвижа пръстите на краката си и успях. Лежах проснат в болнично легло и целите ми крака бяха в гипс, но все още ме слушаха.

Три пъти стиснах очи и отново ги отворих.

Стаята престана да се люлее.

Къде се намирах, дявол да го вземе?

После мъглата полека взе да се вдига и част от онова, което се нарича памет, започна да се връща. Припомних си нощи, сестри и спринцовки. Всеки път, когато светът леко се проясняваше, идваше някой и ми инжектираше нещо. Така бе ставало досега. Да. Този път, обаче, се чувствах почти във форма. Щеше да им се наложи да престанат.

Дали щяха да го направят?

Отговорът ме връхлетя незабавно: вероятно, не.

Обзе ме някакъв естествен скептицизъм към чистотата на всички човешки подбуди и се настани в гърдите ми. Умишлено ме държаха в упоено състояние, изведнъж осъзнах аз. Нямах основателни причини да си го помисля, ако се съдеше по начина, по който се чувствах, нито пък имаше някакъв повод да престанат точно сега, ако им е било платено да го правят. Затова запази самообладание и се прави на унесен, обади се един глас в мен, който идваше от най-лошата ми, макар и най-мъдра, същност.

Така и постъпих.

Около десет минути по-късно през вратата надникна сестра и аз, естествено, дремех. Тя си отиде.

Вече си бях изградил известна представа какво беше станало.

Смътно си спомнях, че бях пострадал в някаква катастрофа. Онова, което се бе случило после, все още тънеше в мъгла, а какво бе ставало преди, ми беше абсолютно неизвестно. Но първоначално ме

бяха настанили в болница, а после ме преместиха тук, сетих се аз. Защо? Не знаех.

Както и да е, усещах, че краката ми са доста добре. Достатъчно добре, за да се държа на тях, макар че няхах представа колко време е минало от счупването им... а знаех, че са били счупени.

Надигнах се до седнало положение. Необходими ми бяха истински усилия, тъй като мускулите ми бяха много уморени. Навън беше тъмно и зад прозореца ярко грееха шепа звезди. Аз им намигнах и спуснах крака от леглото.

Чувствах се замаян, но след малко ми мина и се изправих, хванат за металната рамка в горния край на леглото. Направих първата си стъпка.

Добре. Краката ме държаха.

Значи, теоретично, бях в достатъчно добра форма, за да си тръгна.

Върнах се обратно в леглото, изтегнах се и започнах да разсъждавам. Обливаше ме пот и треперех. Пред очите ми играеха цветни кръгове и така нататък.

Имаше нещо гнило в Дания...

Катастрофата бе станала с кола, припомних си аз. И беше ужасна...

Тогава вратата се отвори, в стаята нахлу светлина и през цепнатините под клепачите си видях една сестра със спринцовка в ръка.

Тя се запъти към леглото ми — едра жена с тъмна коса и големи ръце.

В момента, в който ме доближи, седнах.

— Добър вечер — казах.

— Тъ... добър вечер — отвърна тя.

— Кога ме изписвате? — попитах аз.

— Трябва да попитам доктора.

— Направете го — наредих.

— Запретнете си ръкава, моля.

— Не, благодаря.

— Трябва да ви направя инжекция.

— Не, не трябва. Не ми е необходима.

— Опасявам се, че това го решава докторът.

— Тогава го изпратете да ме убеди. Но междувременно, не ви позволявам да ме докосвате.

— Длъжна съм да изпълня дадените ми нареждания.

— Така е мислел и Айхман^[1] и вижте какво стана с него — поклатих бавно глава.

— Много добре — рече тя. — Отивам да докладвам за...

— Ако обичате — настоях аз. — И докато го правите, кажете му, че съм решил да си тръгна на сутринта.

— Това е невъзможно. Вие не можете дори да вървите... а имате и вътрешни наранявания...

— Ще видим. Лека нощ.

Тя изскочи от полезрението ми без да отговори.

Останах да лежа и да мисля. Изглежда се намирах в някакъв вид частно заведение — значи някой плащаше сметката. Кого познавах? Зад клепачите ми не изплуваха никакви образи на роднини. Нито на приятели. Кой оставаше тогава? Враговете ми?

Обмислих и това.

Нищо.

Нямаше кой да ми е оказал такова благодеяние.

Колата ми бе паднала от една скала право в някакво езеро, спомних си изведнъж. И това беше всичко, което помнех.

Аз...

Напрегнах се и отново започнах да се потя.

Не знаех кой съм.

За да се занимавам с нещо, седнах и свалих всичките си превръзки. Тялото ми изглеждаше добре под тях и това ми се струваше правилна постъпка. Счупих гипса на десния си крак, като използвах металната подпора, която свалих от горния край на леглото. Обзе ме внезапно усещане, че трябва веднага да изляза, че има нещо, което трябва да направя.

Стъпих на десния си крак. Той беше в ред.

Разчупих гипса и на левия, станах и отидох до гардероба.

Там нямаше никакви дрехи.

Тогава чух стъпките. Върнах се в леглото си и покрих счупените гипсове и свалените превръзки.

Вратата пак се отвори.

После всичко около мен се обля в светлина и видях едър мъж с бяла престилка, поставил ръка върху ключа на лампата.

— Какво чувам за лошото ви държание със сестрата? — попита той и се приключи с претенциите ми, че спя.

— Не знам — рекох. — Какво?

Това го затрудни за миг, два, както показва смръщването му, после мъжът заяви:

— Време е за инжекцията ви.

— Вие лекар ли сте? — попитах.

— Не, но съм упълномощен да ви направя инжекция.

— Аз пък отказвам, тъй като имам законно право да го направя. Вас какво ви интересува?

— Ще си получите инжекцията — отсече той и заобиколи откъм лявата страна на леглото. В едната си ръка държеше спринцовка, която дотогава бе останала извън полезрението ми.

Ударът беше много мръсен — на около десет сантиметра под катарамата на колана му, бих казал — и го събори на колене.

— — —! — каза той след известно време.

— Доближи се пак на една плунка разстояние — заканих се аз — и ще видиш какво ще стане.

— Ние имаме начини да се справяме с пациенти като теб — изпъшка той.

Значи беше дошло време да действам.

— Къде са ми дрехите?

— — —! — повтори той.

— В такъв случай се налага да взема твоите. Дай ми ги.

Взе да ми става досадно при третото повторение, затова метнах чаршафите върху главата му и го цапнах с металната подпора.

За по-малко от две минути бях облечен целият в бяло, цветът на Моби Дик и ваниловия сладолед. Отвратително.

Натиках го в гардероба и погледнах навън през зарешетения прозорец. Видях Старата луна, с Новата луна на ръце, надвиснала над редица тополи. Тревата бе сребриста и искряща. Нощта немощно се пазареше с деня. Нямахше нищо, което да подсказва, поне на мен, къде се намира това място. Изглежда бях на третия етаж в сградата, а долу, вляво, падаше ярко очертан квадрат светлина, сякаш да отбележи, че на първия етаж има прозорец, зад който някой е буден.

И така, излязох от стаята и огледах коридора. В левия край той завършваше в стена със зарешетен прозорец, а по дължината му имаше още четири врати, по две от всяка страна. По всяка вероятност те водеха към други стаи като моята. Отидох да надзърна през прозореца и видях още поля, още дървета, още нощ, нищо ново. Обърнах се и тръгнах в другата посока.

Врати, врати, врати. Под никоя от тях не се процеждаше светлина, а единствените звуци бяха стъпките на прекалено големите ми, взети назаем обувки.

Ръчният часовник „Смеещо се момче“ ми съобщи, че е шест без петнайсет. Металната подпора беше затъкната в колана ми, под бялата престилка и се забиваше в хълбока ми, докато вървях. На около шест метра една от друга по тавана висяха лампи, всяка от които хвърляше към четирийсет вата светлина.

В десния край стигнах до стълбище, устремено надолу. Тръгнах по него. То беше покрито с килим и заглушаваше стъпките.

Вторият етаж изглеждаше също като моя, редици стаи, затова продължих надолу.

Щом стигнах първия етаж, завих надясно и затърсих врата, с просмукваща се под нея светлина.

Намерих я, почти в края на коридора и не си направих труда да почукам.

Мъжът беше облечен в ярък халат, седеше зад голямо лъскаво бюро и преглеждаше някаква счетоводна книга. Явно не беше пациент. Той вдигна стреснато поглед към мен, с разширени очи и разтвори устни като за вик, който така и не издаде, може би заради решителния ми вид. Изправи се, светкавично.

Затворих вратата зад себе си, приближих се и казах:

— Добро утро. Ще си имате неприятности.

Хората изглежда винаги изпитват любопитство към неприятностите, защото след трите секунди, които ми бяха необходими, за да прекося стаята, думите му бяха:

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че срещу вас ще бъде заведен съдебен процес, задето ме държите като затворник, както и още един за злоупотреба със служебно положение и безсъвестна употреба на наркотици. Вече долавям симптоми, че те ми липсват и може да ме избие на насилие...

Той скочи.

— Махайте се оттук.

Видях върху бюрото му пакет цигари. Взех си една и наредих:

— Седнете и млъкнете. Трябва да поговорим за някои неща.

Мъжът седна, но не млъкна:

— Нарушавате няколко правила.

— Затова ще оставим съда да реши кой носи отговорността — отвърнах аз. — Искам си дрехите и личните вещи. Тръгвам си.

— Вие не сте в състояние...

— Никой не ви пита. И ще ми платите още сега, иначе ще отговаряте пред съда.

Той посегна към един бутон на бюрото си, но аз блъснах ръката му настрана.

— Няма да стане! — отсякох. — Трябваше да го натиснете, когато влязох. Вече е твърде късно.

— Господин Кори, поведението ви е изключително...

Кори?

— Не съм влязъл сам тук — заявих, — но съм в пълното си право сам да изляза. И точно сега е моментът. Затова да се върнем на въпроса.

— Вие очевидно не сте в състояние да напуснете тази институция — отвърна той. — Не мога да допусна това. Възнамерявам да повикам някой, който да ви отведе обратно до стаята и да ви сложи в леглото.

— Хич не се и опитвайте, за да не откриете в какво състояние съм всъщност. Към вас имам няколко въпроса. Първият е: кой ме доведе тук и кой плаща сметката?

— Добре — въздъхна той и тъничките му, русоляви мустачки увиснаха колкото им бе възможно по-надолу.

Отвори едно чекмедже, пхна ръката си вътре и аз застанах нащрек.

Избих му го преди да е успял да освободи предпазителя: автоматичен пистолет 32-и калибър, чудесна изработка, колт. Аз сам запънах ударника, след като го вдигнах от бюрото, после насочих оръжието към него и казах:

— Ще отговорите на въпросите ми. Явно ме смятате за опасен. Може да се окажете прав.

Той леко се усмихна и също си запали цигара, което беше грешен ход, ако възнамеряваше така да демонстрира самоувереност. Ръката му трепереше.

— Добре, Кори... щом това ще ви направи щастлив — рече той, — вашата сестра ви регистрира тук.

„?“ — помислих си аз.

— Коя моя сестра? — попитах.

— Ивлин — рече той.

Никакъв проблясък. Затова:

— Странно. Не съм виждал Ивлин от години. Тя дори не знаеше, че съм в тази част на страната.

Мъжът вдигна рамене.

— Независимо от това...

— Къде живее сега? Искам да ѝ се обадя.

— Адресът ѝ не ми е подръка.

— Намерете го.

Той стана, отиде до картотеката, порови из нея и извади едно картонче.

Разгледах го. Г-жа Ивлин Фломел... Адресът в Ню Йорк също не ми беше познат, но го запечатах в паметта си. Както твърдеше картончето, моето малко име беше Карл. Добре. Още информация.

Затъкнах пистолета в колана си, до подпората от леглото, като преди това, разбира се, сложих предпазителя.

— Добре — обърнах се към него. — Къде са ми дрехите и колко смятате да ми платите?

— Дрехите ви бяха унищожени при катастрофата — каза той — и трябва да отбележа, че и двата ви крака определено бяха счупени — левият на две места. Наистина не разбирам как успявате да се държите на тях. Минали са само две седмици...

— Винаги съм се възстановявал бързо — рекох. — А сега, за парите...

— Какви пари?

— За да се споразумеем да не ви давам под съд за злоупотреба със служебно положение и другото ми оплакване.

— Не ставайте смешен!

— Кой е смешен? Ще се съглася на хилядарка, в брой, веднага.

— Изобщо няма да разисквам този въпрос.

— Не е зле да си помислите... пък и независимо дали ще спечелите или загубите, представете си какво име ще излезе на заведението ви, ако успея да вдигна достатъчно шум преди делото. Можете да бъдете сигурен, че ще вляза във връзка с Американската асоциация на медиците, с вестниците, с...

— Чисто изнудване — заяви той — и аз не желая да имам нищо общо с това.

— Или платете сега, или ще го направите след съдебното решение. На мен ми е все едно. Но така ще ви излезе по-евтино.

Ако се навиеше, щях да знам, че предположенията ми са били правилни и в цялата работа има нещо гнило.

Той се втренчи яростно в мен, за не знам колко време.

Накрая каза:

— Не разполагам тук с хиляда долара.

— Назовете компромисна цифра.

След още една дълга пауза, мъжът се възмути:

— Това е кражба.

— Не и ако просто ги отнеса в брой, Чарли. Така че, казвай.

— В сейфа ми трябва да има към петстотин.

— Извади ги.

След като прегледа съдържанието на малкия, вграден в стената сейф, той съобщи, че разполага с четиристотин и трийсет, а аз не исках да оставям отпечатъци по сейфа, само за да го проверя. Затова приех и напъхах банкнотите в страничния си джоб.

— А сега, коя е най-близката таксиметрова компания, обслужваща този район?

Мъжът каза името и аз го потърсих в телефонния указател, откъдето научих, че се намираме в горната част на щата.

Накарах го да им се обади и да ми поръча такси, тъй като не знаех името на болничното заведение и не исках той да научи за състоянието на паметта ми. Една от превръзките, които бях свалил, действително се намираше върху главата ми.

Докато правеше уговорката, чух го да споменава името на болницата: частна клиника „Гринуд“.

Загасих си цигарата, взех друга и облекчих краката си с около сто килограма товар, като се отпуснах в един кафяв тапициран стол до библиотеката.

— Ще чакаме тук и ти ще ме изпратиш до вратата — наредих аз.
От него не чух нито дума повече.

---

[1] Карл Адолф Айхман, австрийски нацистки администратор, шеф на антиеврейския отдел на Гестапо в Берлин, разработил употребата на газовите камери за масови убийства. Израелците го отвличат от Аржентина през 1960 г., провеждат съдебен процес в Израел и го екзекутират — Б.пр. ↑

II

Беше около осем часа, когато таксито ме остави на един произволен ъгъл в най-близкото градче. Платих на шофьора и двайсетина минути повървах пеша. После влязох в някаква закувалня, намерих си място и погълнах един сок, две яйца, препечена филийка, парче бекон и три чаши кафе. Беконът беше прекалено мазен.

След като дадох на закуската си един час почивка, тръгнах отново, намерих магазин за дрехи и изчаках до девет и половина да го отворят.

Купих си панталон, три спортни ризи, колан, малко бельо и чифт обувки по мярка. Взех също носна кърпа, портфейл и джобно гребенче.

После открих спирката на „Грейхаунд“^[1] и се качих на един автобус за Ню Йорк. Никой не се опита да ме спре. Никой не ме следеше.

Докато пътувах и наблюдавах пейзажа, обагрен в цветовете на есента и гъделичкан от лекия ветреца под ясното, студено небе, преразгледах всичко, което знаех за себе си и за положението ми.

Бях регистриран в „Гринуд“ като Карл Кори от сестра ми Ивлин Фломел. Това е било предшествано от автомобилна катастрофа, станала петнайсетина дни по-рано и тогава съм получил счупвания, които вече не ме безпокояха. Не си спомнях сестра на име Ивлин. Персоналът на „Гринуд“ е бил инструктирани да ме държи в бездействие и се страхуваше от намесата на закона, с която заплаших, когато успях да избягам. Добре. Някой се страхуваше от мен, по някакви причини. Щях да играя докрай, каквото и да ми струваше.

Насила върнах мислите си към катастрофата и ги задържах на нея, докато ме заболя главата. Това не беше злополука. Останах с такова впечатление, макар и да не знаех защо. Щях да открива и някой щеше да си плати. Щеше да му излезе солено. Усетих да ме изпълва гняв, ужасен гняв. Този, който се бе опитал да ми навреди, да ме използва, го бе направил на свой собствен риск и сега щеше да си

получи заслуженото, който и да бе той. Чувствах силно желание да убия, да унищожа човека, отговорен за всичко това и знаех, че не за първи път в живота си изпитвам подобно нещо, както знаех и че съм стигал до край при подобни случаи в миналото. Нееднократно.

Гледах през прозореца и съзерцавах как падат мъртвите листа.

Щом стигнах в Големия град, първото, което направих беше да се обръсна и подстрижа в най-близката бръснарница, а второто — да си сменя ризата и потника в тоалетната, защото не мога да търпя косъмчета по врата си. 32-калибровият автоматичен пистолет, принадлежал на безименния индивид в „Гринуд“, се намираше в десния джоб на сакото ми. Предполагах, че ако „Гринуд“ или сестра ми пожелаеха да бъда прибран набързо, незаконното носене на оръжие можеше да им свърши работа. Ала реших да задържа пистолета. Те първо трябваше да ме намерят, а пък аз само си търсех повод. Хапнах набързо нещо за обяд, един час сменях влакове на метрото и автобуси, после взех такси и дадох уестчестърския адрес на Ивлин, моята мнима сестра и надежда за събуждане на спомени.

Преди да пристигна, вече бях решил какъв курс на действие да следвам.

Затова, когато в отговор на почукването ми, след около трийсетсекундно чакане, вратата на огромната стара постройка се отвори, знаех какво възнамерявам да кажа. Бях обмислил думите си, докато се изкачвах по дългата, лъкатушна, бяла чакълена алея между тъмните дъбове и светлите кленове и листата шумоляха под краката ми, а вятърът студенееше по наскоро остъргания ми врат под вдигнатата яка на сакото. Ароматът на лосиона за коса се смесваше с плесенясалия дъх на бръшляна, увил отвсякъде стените на древната тухлена сграда. Не изпитах чувството, че виждам нещо познато. Реших, че никога не съм идвал тук преди.

Почуках и отвътре долетя ехо.

Пъхнах ръце в джобовете си и зачаках.

Когато вратата се отвори, усмихнах се и кимнах на пъпчивата смугла прислужница с вид на пуерториканка.

— Да? — каза тя.

— Бих желал да се видя с госпожа Ивлин Фломел, ако обичате.

— За кого да съобщя?

— Брат й Карл.

— Оо, влезте, моля — покани ме тя.

Пристъпих в антре, чийто под представляваше мозайка от мънички червеникавооранжеви и тюркоазени плочки, стените бяха облицовани с махагон, а отляво помещението бе преградено от някакви растения с големи зелени листа. Един куб от стъкло и емайл на тавана обливаше всичко в жълта светлина.

Момичето се оттегли и аз се огледах в търсене на нещо познато.

Нищо.

Така че, зачаках.

След малко прислужницата се върна, усмихна се, кимна и ме покани:

— Моля, последвайте ме. Тя ще се срещне с вас в библиотеката.

Изкачих след нея три стъпала и в коридора минахме покрай две затворени врати. Третата от дясната ми страна се оказа отворена и прислужницата с жест ми посочи да вляза там. Пристъпих и спрях на прага.

Като всички библиотеки, и тази беше пълна с книги. Освен това имаше три пейзажа, единият от тях на морско крайбрежие. Подът беше покрит с плътен зелен килим. Край огромното бюро стоеше голям глобус, обърнат с Африка към мен, а зад него от край до край по цялата стена се простираше прозорец с осем крила. Но никое от тези неща не ме бе накарало да спра.

Жената зад бюрото беше облечена в синьозелена рокля с V-образно деколте и широка яка, имаше дълга коса и бретон, чийто цвят бе кръстоска между облаци по време на залез и най-външния край на пламък от свещ в иначе тъмна стая, при това естествен, както някакси знаех, а очите ѝ зад очилата, които мисля, че не ѝ бяха нужни, грееха сини като езерото Ери в три часа в безоблачен летен следобед. Нюансът на сдържаната ѝ усмивка отговаряше на косата ѝ. Но никое от тези неща не ме бе накарало да спра.

Отнякъде я познавах, макар че не можех да се сетя откъде.

Пристъпих напред, също леко усмихнат.

— Здравей — казах аз.

— Седни, ако обичаш — покани ме тя и посочи един стол с висока облегалка и широки подлакътници, тумбест и оранжев, съвсем леко наклонен точно под ъгъла, в който обичах да се изтягам.

Послушах я, докато тя ме изучаваше.

— Радвам се да те видя отново тук и във форма.

— Аз също. Как я караш?

— Добре, благодаря. Трябва да отбележа, че не очаквах да те видя тук.

— Знам — излъгах аз, — но ето че дойдох, за да ти благодаря за сестринската добрина и загриженост.

Позволих в думите ми да се промъкне съвсем лека нотка на ирония, просто колкото да видя реакцията ѝ.

В този момент в стаята влезе огромно куче — ирландски вълкодав — и се сви на кълбо пред бюрото. Последва го още едно, което два пъти обиколи глобуса, преди също да легне.

— Е — върна ми иронията тя, — това беше най-малкото, което можех да направя за теб. Трябвало е да караш по-внимателно.

— За в бъдеще ще взимам най-сериозни предпазни мерки, обещавам. — Не знаех каква игра играя, но тъй като тя не знаеше, че аз не знам, реших да продължавам, докато успея да измъкна колкото е възможно повече информация. — Предположих, че ще ти е интересно да видиш в каква форма съм, затова дойдох да ти се покажа.

— Така си е — отвърна тя. — Ял ли си?

— Лек обяд, преди няколко часа.

Жената позвъни на прислужницата и поръча храна. После пак се обърна към мен:

— Допусках, че може сам да си тръгнеш от „Гринуд“, щом си в състояние. Не мислех, че ще е толкова скоро, обаче, и не очаквах да дойдеш тук.

— Знам — рекох. — Затова и го направих.

Предложи ми цигара и аз я приех, запалих нейната, после и моята.

— Винаги си бил непредсказуем — заключи накрая тя. — Но докато в миналото това често ти е помагало, сега на твое място не бих разчитала на същото.

— Какво искаш да кажеш?

— Залозите са прекалено високи за блъфиране, а мисля, че именно това се опитваш да направиш, като се появяваш тук по този начин. Винаги съм се възхищавала на смелостта ти, Коруин, но не ставай глупак. Знаеш съотношението на силите.

Коруин? Отбележи го някъде, под „Кори“.

— Може и да не го знам — вметнах аз. — Не забравяй, че прекарах известно време в сън.

— Искаш да кажеш, че не си бил във връзка с никого?

— Не съм разполагал с такава възможност, откакто се събудих.

Тя наклони глава на една страна и присви чудесните си очи.

— Странно, но знае ли човек. Допускам, че е възможно. Не е изключено точно това да имаш предвид. За теб не е изключено. Засега ще приема твоята версия. В такъв случай може да се окаже, че си избрал умен и безопасен подход. Нека да помисля над това.

Аз дръпнах от цигарата си с надежда да каже още нещо. Но тя замълча, затова реших да се възползвам от преимуществото, което ми се струваше, че съм постигнал в тази игра, която не разбирах, с играчи, които не познавах, при залози, за които нямах понятие.

— Фактът, че съм тук, говори нещо — подхвърлих аз.

— Да — съгласи се тя. — Знам. Но ти си умен, така че той може да означава повече, отколкото изглежда на пръв поглед. Ще изчакаме и ще видим.

Ще изчакаме какво? Ще видим какво? Нещо?

Тогава пристигнаха пържолите и каната с бира и временно бях освободен от необходимостта да правя загадъчни и общи изявления, които тя да възприема като хитри или предпазливи. Пържолата ми беше хубава, розова и сочна и аз лакомо разкъсах със зъби пресния хляб, с хрупкава коричка и жадно отпих от бирата. Тя се засмя, като ме погледна и се зае да реже мънички парченца от собствената си пържола.

— Обичам удоволствието, с което се хвърляш в живота, Коруин. Това е една от причините, поради които не бих искала да се разделиш с него.

— Аз също — измърморих.

Докато ядях, в главата ми нахлу спомен за нея. Видях я в дълга рокля с голямо деколте, зелена като зеления цвят на морето. Наоколо се носеше музика, танцуваха хора, зад нас шумяха гласове. Аз бях облечен в черно и сребърно и... Видението изчезна. Но то беше реална частица от моята памет, сигурен бях; и вътрешно се проклинах, че не мога да си го спомня в неговата цялост. Какво ми бе казвала тя, в нейното зелено, на мен, в моето черно и сребърно, през онази нощ, сред музиката, танците и гласовете?

Сипах и на двама ни още бира от каната и реших да изпробвам видението.

— Спомням си една нощ — започнах аз, — когато ти беше цялата в зелено, а аз носех моите цветове. Колко прекрасно изглеждаше всичко тогава... и музиката...

Лицето ѝ доби леко замечтан вид, страните ѝ порозовяха.

— Да — рече тя. — Хубави времена бяха... Наистина ли не си говорил с никого?

— Честна дума — заклех се аз, каквато и стойност да имаше това.

— Нещата много са се влошили — обясни тя, — а из Сенките има повече ужаси, отколкото някой бе предполагал...

— И...? — настоях аз.

— Той все още има проблеми — завърши тя.

— Оо.

— Да — продължи. — И ще иска да знае къде си.

— Точно тук — казах.

— Имаш предвид...?

— Засега — допълних аз, може би прекалено бързо, защото очите ѝ се разшириха твърде много, — тъй като още не познавам изцяло състоянието на нещата. — Каквото и да означаваше това.

— Оо.

Довършихме пържолите и бирата си и хвърлихме двата кокала на кучетата.

После си сипахме по малко кафе и аз започнах да изпитвам известни братски чувства, но ги подтиснах. Попитах:

— Ами другите?

Това можеше да означава всичко, но звучеше безопасно.

За миг се изплаших, че ще ме попита какво имам предвид. Тя, обаче, се облегна назад, погледна към тавана и каза:

— Както винаги. Не се чува нищо ново. Може би твоето поведение сега е най-разумното. На мен самата ми харесва тук. Но как би могъл човек да забрави... блясъка?

Сведох очи, защото не бях сигурен какво трябва да изразяват.

— Невъзможно е — потвърдих. — Това никога не се забравя.

Последва дълго, неловко мълчание, след което тя попита:

— Мразиш ли ме?

— Разбира се, че не — отвърнах аз. — Как бих могъл... като се вземе всичко предвид?

Изглежда ѝ стана приятно и лека усмивка разкри зъбите ѝ, които бяха много бели.

— Радвам се и ти благодаря. Не може да се отрече, че си джентълмен.

Кимнах и учтиво се усмихнах.

— Ще ме накараш да се възгордея.

— Едва ли, като се вземе всичко предвид.

И аз се почувствах неудобно.

Гневът не ме напускате и се запитах дали тя знаеше към кого трябваше да го насоча. Имах чувството, че знаеше. Преборих се с желанието да ѝ задам въпроса направо, като едвам успях да го подтисна.

— Е, какво предлагаш да се направи? — попита накрая тя и аз спонтанно отговорих:

— Знам, разбира се, че ми нямаш доверие...

— Как бихме могли да ти имаме доверие?

Обърнах си внимание да запомня множественото число.

— Добре тогава. За момента съм склонен да се поставя под твой надзор. Ще се радвам да остана тук, където ще можеш да ме държиш под око.

— А след това?

— След това ли? Ще видим.

— Умно — рече тя. — Много умно. Поставяш ме в неловко положение. — (Бях казал това, защото няхах къде другаде да отида, а придобитите ми с изнудване пари нямаше да стигнат за кой знае колко дълго.) — Да, разбира се, че можеш да останеш. Но нека да те предупредя — и при тези думи тя докосна предмета, който бях сметнал за някакъв вид медальон, окачен на верижка на врата ѝ, — това е ултразвукова свирка за кучета. Донер и Блицен, които са тук, имат още четирима братя и всички те са обучени да ме пазят от лоши хора и да отговарят на изсвирването ми. Така че не тръгвай да ходиш на места, където присъствието ти не е желано. Едно, две ухапвания и дори ти ще бъдеш повален от тях. Както ти е известно, благодарение на тяхната порода не са останали никакви вълци в Ирландия.

— Известно ми е — отвърнах аз, осъзнавайки, че наистина е така.

— Да — продължи тя, — на Ерик ще му хареса, че си мой гост. По всяка вероятност ще те остави на мира, а ти точно това искаш, n'est-ce-pas?

— Oui — казах аз.

Ерик! Това ми говореше нещо! Бях познавал Ерик и по някакъв начин беше много важно, че го бях познавал. Не наскоро. Но този Ерик, който бях познавал, все още се намираше някъде наоколо и това беше важно.

Защо?

Защото го мразех, ето коя бе една от причините. Мразех го достатъчно, за да съм обмислял как да го убия. Може би дори се бях опитвал.

Освен това между нас имаше някаква връзка, знаех го.

Роднинска?

Да, точно така. На никой от нас не му харесваше, че сме... братя. ... Аз си припомнях, припомнях си...

Едрият, силен Ерик, с влажната къдрава брада и очи... същите като на Ивлин!

Внезапно ме заля нова вълна спомени, от която слепоочията ми започнаха да пулсират, а по врата ми изведнъж изби топлина.

Не позволих на нищо от това да даде израз на лицето ми, но си наложих да дръпна отново от цигарата и да отпия нова глътка бира, когато осъзнах, че Ивлин действително ми е сестра! Само дето името ѝ не беше Ивлин. Не можех да се сетя как се казва, но не беше Ивлин. Трябва да внимавам, реших. Като се обръщам към нея няма да използвам никакво име, докато не си го спомня.

Ами аз кой бях? И какво всъщност ставаше около мен?

Ерик, почувствах ненадейно, имаше някаква връзка с моята катастрофа. Тя е трябвало да се окаже фатална, само че бях оцелял. Той я е предизвикал, нали? Да, отговори вътрешният ми глас. Трябва да е бил Ерик. А Ивлин му помагаше, плащаше на „Гринуд“ да ме държат в кома. По-добре, отколкото да съм мъртъв, но...

Проумях, че по някакъв начин се бях предал в ръцете на Ерик, с идването си при Ивлин и щях да бъда негов пленник, както и да съм изложен на нова атака, ако останех.

Ала тя бе подхвърлила, че като ставам неин гост той ще ме остави на мира. Запитах се дали е така. Не можех да приема нищо за чиста монета. Налагаше са да бъда постоянно нащрек. Може би щеше да е по-добре, ако просто си идех и оставех спомените ми да се върнат постепенно.

Но бях завладян от ужасното усещане, че трябва да бързам. Необходимо бе да разкрия цялата история колкото се можеше по-скоро и веднага след това да предприема някакви действия. Това бе заложено като непреодолим импулс в мен. Ако опасността беше цената на паметта ми и рискът — цената на благоприятната възможност, тогава ще ги платя. Ще остана.

— Спомням си също... — каза Ивлин и осъзнах, че от известно време тя говори, а аз изобщо не я слушам. Може би се дължеше на това, че думите ѝ звучаха като размишления, без да изискват някакъв отговор... както и на неотложността на моите мисли.

— Спомням си също деня, когато победи Джулиан в любимата му игра, а той хвърли по теб чаша вино с проклетия. Но ти взе наградата. И Джулиан изведнъж се уплаши, че е отишъл твърде далеч. Тогава ти са разсмя и изпи заедно с него друга чаша. Мисля, че той се разкайваше, задето така бе изпуснал гнева си, обикновено беше толкова хладнокръвен и ми се струва, че в онзи ден ти завиждаше. Спомняш ли си? Смятам, че оттогава започна да ти подражава до известна степен в много неща. Но аз все още го мразя и се надявам скоро да изпадне в немилост. Чувствам, че така ще стане...

Джулиан, Джулиан, Джулиан. Да и не. Нещо за някаква игра и как подлъгвам един мъж и разбивам на пух и прах почти легендарното му самообладание. Да, имах усещането, че това ми е познато и все пак не, не можех действително да кажа със сигурност за какво изобщо ставаше дума.

— И Кейн, него как го правеше на глупак! Той още те мрази, да знаеш...

Доколкото разбирах, не съм бил много обичан. И някак ми стана приятно от това.

Кейн също ми звучеше познато. Много познато.

Ерик, Джулиан, Кейн, Коруин. Имената се въртяха из главата ми и по едно време ми се видя ужасно трудно да ги задържам в мен.

— Това беше толкова отдавна... — ми се изплъзна, почти неволно и изглежда беше самата истина.

— Коруин — каза тя, — хайде да не се залъгваме. Ти искаш нещо повече от безопасност, знам. И все още си достатъчно силен, за да извлечеш полза от всичко това, ако си изиграеш правилно картите. Нямам представа какво си наумил, но вероятно бихме могли да сключим някаква сделка с Ерик.

Сега множественото число очевидно включваше друга комбинация. Беше стигнала до нови заключения по отношение на моята стойност в това, което ставаше. Видяла бе възможност самата тя да се облагодетелства по някакъв начин, можех да се обзаложа. Усмихнах се, съвсем леко.

— Затова ли дойде тук? — продължи тя. — Имаш предложение за Ерик, нещо, което изисква намесата на посредник?

— Може и да имам — отвърнах аз, — след като го обмисля още малко. Все пак твърде скоро съм се възстановил и трябва още доста да поразсъждавам. Исках да се намирам на най-подходящото място, обаче, откъдето бих могъл да действам бързо, ако реша, че интересите ми съвпадат с тези на Ерик.

— Внимавай — предупреди ме тя. — Знаеш, че ще му докладвам всяка твоя дума.

— Разбира се — казах, макар да не го знаех изобщо и бързо направих с налучкване нов опит да се подсигурия, — освен ако се окаже, че твоите собствени интереси съвпадат с моите.

Тя смръщи вежди и между тях се появиха малки бръчици.

— Не съм сигурна, че разбирам какво предлагаш.

— Все още нищо не предлагам. Просто говоря съвсем открито и честно с теб и ти казвам, че не съм взел решение. Не съм убеден, че искам да сключа сделка с Ерик. В края на краищата... — оставих изречението недовършено нарочно, защото не знаех какво повече да кажа, макар и да усещах, че трябва да добавя нещо.

— Някой ти е предложил алтернатива? — Тя внезапно скочи и стисна свирката. — Блийс! Разбира се!

— Седни — казах аз — и не ставай смешна. Щях ли така спокойно, с такава готовност да се напъхам в ръцете ти и просто да послужа за храна на кучетата, само защото на теб по една случайност ти е хрумнало за Блийс?

Тя се успокои, дори малко сякаш оклюма, после отново седна.

— Вероятно не — съгласи се накрая, — но знам, че имаш хазартен дух и си способен на коварство. Ако си дошъл тук, за да се отървеш от негов привърженик, изобщо не си прави труда да опитваш. Съвсем не съм от такова значение. Досега би трябвало да си го разбрал. Между другото, винаги съм смятала, че доста ме харесваш.

— Така е — потвърдих аз — и няма за какво да се безпокоиш. И все пак, интересно, че спомена Блийс.

Примамки, примамки, примамки! Толкова много неща исках да науча!

— Защо? Да не би наистина да се е свързал с теб?

— Предпочитам да не казвам — измъкнах се аз, като се надявах, че така си осигурявам някакъв вид вратичка и сега, когато вече знаех от какъв пол е Блийс, добавих: — Ако го беше направил, щях да му отговоря по същия начин, по който бих отвърнал на Ерик — „Ще си помисля“.

— Блийс — повтори тя и Блийс, си казах аз наум, Блийс. Ти ми харесваш. Забрал съм защо и знам, че има причини, поради които не би трябвало... но ми харесваш. Знаем го.

Поседяхме малко мълчаливо. Чувствах се изтощен, но не исках да ми проличи. Трябваше да бъда силен. Знаех, че трябваше да бъда силен.

Седях там, усмихвах се и накрая казах:

— Хубава библиотека имаш.

А тя отвърна:

— Благодаря.

След известно време повтори:

— Блийс. Наистина ли мислиш, че той има някакъв шанс?

Вдигнах рамене.

— Кой знае? Не и аз, със сигурност. Може да има. Може и да няма.

Тогава тя се втренчи в мен, с леко разширени очи и отворена уста.

— Ти? Нали не предлагаш ти самият да опиташ?

Разсмях се, с единствената цел да парирам емоциите ѝ.

— Не говори глупости — рекох, щом свърших. — Аз?

Но в мига, в който го каза, разбрах, че е докоснала някаква струна, нещо дълбоко заровено, което отговаряше с едно силно: „А защо не?“

Изведнъж се уплаших.

Тя, обаче, изглеждаше облекчена от моя отказ, каквото и да беше това, от което се бях отказал. Усмихна се и махна към едно вградено барче от лявата ми страна.

— Бих пийнала малко „Ирландска мъгла“.

— Аз също, като стана дума — подкрепих я, станах и напълних две чаши.

— Знаеш ли — подхвърлих, след като се настаних отново, — приятно ми е да седя така с теб, дори да е само за кратко. Завладяват ме спомени.

Тя се усмихна и беше прекрасна.

— Прав си — отпи от чашата. — Чувствам се почти като в Амбър в твое присъствие — и аз едва не си изпуснах чашата.

Амбър! Тази дума сякаш възпламени светкавица в гръбначния ми стълб!

Тогава тя започна да плаче, аз станах и я прегърнах през раменете, за да я успокоя.

— Не плачи, малката ми. Моля те, недей. Караш ме и аз да се чувствам нещастен. — Амбър! Имаше нещо в тази дума, нещо наелектризирано и могъщо! — Отново ще настъпят добри времена — изрекох нежно.

— Наистина ли вярваш в това?

— Да — повиших глас. — Да, вярвам!

— Ти си луд. Може би точно затова винаги си бил любимият ми брат. Мога да повярвам почти във всичко, което ми кажеш, дори като знам, че си луд.

После поплака още малко и спря.

— Коруин, ако действително го направиш... ако по някакъв рискован и необикновен, роден сред Сенките начин успееш да го направиш... ще си спомниш ли за своята малка сестричка Флоримел?

— Да — обещах аз, знаейки, че това е нейното име. — Да, ще си спомня за теб.

— Благодаря ти. Ще кажа на Ерик само най-същественото и изобщо няма да споменавам нито за Блийс, нито за последните ми

подозрения.

— Благодаря, Флора.

— Но ти нямам доверие за пукната пара — добави тя. — Не го забравяй.

— То се знае.

После тя нареди на прислужницата си да ме заведе в някаква стая и аз с усилие се съблякох, проснах се в леглото и спях единайсет часа.

---

[1] Най-известната автобусна компания в САЩ. — Б.ред. ↑

III

На сутринта нея я нямаше и не бе оставила никакво съобщение. Прислужницата ми сервира закуска в кухнята и отиде да си върши нейните работи. Устоях на изкушението да се опитам да измъкна някаква информация от тази жена, тъй като тя или нямаше да знае, или нямаше да ми каже нещата, които ме интересуваха, а несъмнено щеше да докладва за усилията ми на Флора. Затова, след като изглежда можех да разполагам с къщата, реших да се върна в библиотеката и да видя какво мога да науча там. Освен това, обичам библиотеките. Те ме карат да се чувствам удобно и сигурно, заобиколен отвсякъде със стени от думи, красиви и мъдри. Винаги се радвам, когато виждам, че има нещо, способно да задържи настъплението на сенките.

Донер, Блицен или друг техен роднина изникна отнякъде и ме последва нагоре по стълбите, с напрегната походка и душещ дирята ми нос. Опитах да се сприятеля с него, но беше все едно да си разменям любезности с щатски полицаи, който ми е сигнализирай да отбия от пътя. Надникнах в няколко от другите стаи, докато минавах край тях, но те бяха просто помещения, безвредни, поне на външен вид.

Затова влязох в библиотеката и Африка все още беше обърната към мен. Затворих вратата зад себе си, за да изолирам кучетата отвън и тръгнах да обикалям стаята, като четях заглавията по лавиците.

Имаше много исторически книги. Всъщност, те изглежда преобладаваха в колекцията ѝ. Попаднах също на доста книги за изкуството, в голямо и скъпо разнообразие, и прелистих няколко от тях. Обикновено се справям най-добре с истинските си разсъждения, докато мисля за нещо друго.

Запитах се какви ли са източниците на очевидното благосъстояние на Флора. Щом бяхме роднини, дали това означаваше, че и аз също може би се радвах на подобен разкош? Замислих се за икономическия и социалния си статус, за професията си, за потеклото си. Имах усещането, че никога не съм се безпокоил особено за пари и винаги или съм разполагал с достатъчно, или съм знаел начини да се

сдобия с тях, така че да съм удовлетворен. Дали притежавах голяма къща като тази? Не можех да си спомня.

С какво се занимавах?

Седях зад бюрото ѝ и изследвах съзнанието си за някакви по-специални скрити знания, които то би могло да притежава. Трудно е за човек да изследва сам себе си по този начин, като непознат. Може би затова и не успях да открия нищо. Това, което си е твое, си е твое, то е част от теб и изглежда просто принадлежи на вътрешното ти аз. Толкова.

Лекар? Тази професия ми дойде на ум, докато гледах няколко от анатомичните рисунки на Да Винчи. Почти по рефлекс, в мислите си, бях започнал да преминавам през етапите на различни хирургически операции. И тогава осъзнах, че в миналото си съм извършвал операции на хора.

Но не беше това. Макар и да съзнавах, че имам медицинско образование, знаех, че то е част от нещо друго. По някакъв начин разбирах, че не съм практикуващ хирург. Какво бях тогава? Какво друго се намесваше?

Нещо привлече погледа ми.

Седнал там, зад бюрото, разполагах с изглед към отсрещната стена, на която, между разни други предмети, висеше старинна кавалерийска сабя, останала незабелязана от мен при първоначалната ми обиколка на стаята. Станах, приближих се до нея и я свалих от гвоздеите ѝ.

Мислено зацъках като видях в какво състояние е. Прииска ми се да имам напоен със смазка парцал и точило, за да я приведа отново в подобавания ѝ вид. Знаех нещо за старинните оръжия, особено за хладните оръжия.

Сабята легна леко и удобно в ръката ми и усетих, че умея да си служа с нея. Заех отбранителна позиция. Парирах и замагнах няколко пъти. Да, можех да използвам този предмет.

И така, що за образование беше това? Огледах се наоколо за нови дразнителни на паметта.

Нищо повече не ми хрумна, затова оставих сабята на мястото ѝ и се върнах при бюрото. Щом седнах зад него, реших да се заема с разглеждането му.

Започнах със средата и продължих по лявата и дясната страна, чекмедже по чекмедже.

Канцеларски принадлежности, пликове, пощенски марки, кламери, парченца от моливи, ластичета — все обичайните неща.

Всяко чекмедже издърпвах до край и го слагах в скута си, докато преглеждах съдържанието му. Това не беше просто хрумване. Бе част от някакъв вид обучение, което бях получил и то ми подсказваше да оглеждам освен това страните и дъната.

Един факт почти ми се изплъзна, но в последния момент привлече вниманието ми: гръбчето на най-долното чекмедже от дясната страна не се издигаше толкова високо, колкото на останалите.

Това означаваше нещо и когато коленичих и погледнах в гнездото на чекмеджето, видях мъничко, подобно на кутия допълнение, прикрепено към горната страна.

То самото представляваше миниатюрно чекмедженце, скрито дълбоко навътре и добре заключено.

Отне ми около една минута да изпробвам ключалката му с кламери, безопасни и накрая с метална обувалка, която бях зърнал в друго чекмедже. Обувалката свърши работа.

Чекмеджето съдържаше кутия с карти за игра.

А върху кутията беше изобразен символ, който ме накара да се вкаменя, както бях коленичил. По челото ми изведнъж изби пот и дишането ми се ускори.

Там беше изобразен бял единорог върху зелена ливада, изправен на задните си крака, обърнат надясно.

Познавах този символ и ме болеше, че не мога да го назова.

Отворих кутията и извадих картите. Те приличаха на карти за таро, със съответните жезли, пентаграми, купи и мечове, но Големите фигури бяха съвсем различни.

Върнах и двете чекмеджета на местата им, като внимавах по-малкото да не се заключи, преди да продължа изследването си.

Приличаха едва ли не на живи. Големите фигури направо изглеждаха готови да прекрачат извън блестящите повърхности. Картите бяха съвсем студени като ги докосвах и определено ми доставяше удоволствие да ги държа. Някога и аз самият бях притежавал такава колода, проумях изведнъж.

Започнах да ги подреждам върху попивателната хартия пред мен.

На първата имаше лукав на вид дребен мъж, с остър нос, смееща се уста и гъста, сламеноруса коса. Той беше облечен с нещо като ренесансов костюм в оранжево, червено и кафяво. Панталоните му бяха дълги и тесни, а отгоре носеше плътно прилепнал бродиран жакет. Казваше се Рандъм. И аз го познавах.

От следващата ме гледаше безучастното лице на Джулиан, със свободно пусната тъмна коса и сини очи, които не изразяваха нито чувства, нито състрадание. Той беше облечен изцяло в бели люспести доспехи, не с цвят на сребро или метал, а сякаш покрити с лак. Знаех, обаче, че са невероятно здрави и устойчиви на удари, въпреки декоративния им и празничен вид. Това беше човекът, когото бях победил в любимата му игра, заради което той бе хвърлил чаша с вино по мен. Познавах го и го мразех.

После идваше ред на мургавия, черноок Кейн, облечен целият в черен и зелен атлаз, с килната под екстравагантен ъгъл тъмна тривърха шапка, от задния край на която се спускаше кичур зелени пера. Той бе застанал в профил, с една ръка на хълбока и вирнати нагоре върхове на ботушите, а на колана му висеше инкрустирана с изумруди кама. В сърцето ми бликнаха противоречиви чувства.

След това идваше Ерик. Красив по всякакви стандарти, косата му беше толкова черна, че изглеждаше почти синя. Брадата му се виеше около уста, която винаги се усмихваше и той бе облечен протичко в кожено яке и бричове, най-обикновен плащ, високи черни ботуши. На кръста си носеше закопчан с рубин червен портупей с дълга, сребриста сабя, високата яка на плаща около главата му беше поръбена с червено, а краищата на ръкавите му отговаряха по цвят. Ръцете му, със затъкнати в портупея палци, бяха ужасно силни и впечатляващи, близо до дясната стърчеше чифт черни ръкавици. Това беше човекът, сигурен бях, който се бе опитал да ме убие и едва не бе успял. Изучавах го и донякъде се страхувах от него.

Следващия беше Бенедикт, висок, мрачен и слаб; слаб в тялото и лицето, силен в ума. Той носеше оранжево, жълто и кафяво — цветове, които ми напомняха за пръти, тикви и плашила и за „Легенда за сънливата долина“. Имаше силна, удължена челюст, лешникови очи и абсолютно нечуплива кафява коса. Стоеше до светлокафяв кон и се облягаше на пика, около която беше увит гирлянд от цветя. Рядко се усмихваше. Харесвах го.

Замрях, когато обърнах следващата карта и сърцето ми скочи напред, блъсна се в гръдната ми кост и поиска да бъде пуснато навън.

Това бях аз.

Познавах лицето, което бях обръснал и сега пред мен беше мъжът от огледалото. Зелени очи, черна коса, облечен в черно и сребърно, да. Имах върху себе си плащ и той бе леко нагънат, като че ли от вятър. Бях обут в черни ботуши, като онези на Ерик и също бях въоръжен, само че с по-тежък, макар и не толкова дълъг меч. Ръцете ми бяха в ръкавици — сребърни и люспести. Закопчалката на врата ми беше изрязана във формата на сребърна роза.

Аз, Коруин.

От следващата карта ме загледа един едър, силен мъж. Той доста приличаше на мен, само дето челюстта му бе по-широка и знаех, че е по-едър от мен, макар и да е по-бавен. Силата му беше направо легендарна. Той носеше свободна роба в синьо и сиво, пристегната по средата с широк черен колан и изображението му се смееше. Около врата му, на плътен шнур, висеше сребърен ловджийски рог. Имаше тънка брадичка и леки мустачки. В дясната си ръка държеше бокал с вино. Испитах внезапна привързаност към него. Тогава си спомних името му. Това беше Жерар.

После идваше мъж с огнено червена брада и коса като корона от пламъци, целият облечен в червено и оранжево, предимно коприна. И той държеше меч в дясната си ръка и чаша с вино в лявата, а зад очите му, не по-малко сини от тези на Флора или Ерик, танцуваше самият дявол. Брадичката му беше малка, но брадата я скриваше. Мечът му бе инкрустиран със сложни златни орнаменти. На дясната му ръка имаше два огромни пръстена, плюс още един на лявата: изумруд, рубин и сапфир, съответно. Това, знаех аз, беше Блийс.

След него беше ред на фигура подобна и на Блийс, и на мен. Моите черти, макар и по-дребни, моите очи, косата на Блийс, голобрадо лице. Той носеше костюм за езда в зелено и седеше върху бял кон, обърнат към дясната страна на картата. Видът му излъчваше сила и слабост, решителност и безволие. Аз едновременно го одобрявах и осъждах, харесвах и отричах. Знаех, че се казва Бранд. В мига, в който погледът ми попадна върху него, вече го знаех.

Всъщност осъзнах, че всичките ги познавам добре, всичките си ги спомням, с техните силни и слаби страни, с победите и провалите

им.

Защото това бяха моите братя.

Запалих една цигара, която откъгнах от голямата кутия върху бюрото на Флора, облегнах се назад и се замислих над нещата, които си бях спомнил.

Това бяха моите братя, тези осем странни мъже, облечени в странните си костюми. И знаех, че е правилно и уместно те да се обличат по какъвто начин сами си изберат, точно както и за мен беше естествено да се обличам в черно и сребърно. При тази мисъл се подсмяхнах, като осъзнах как бях облечен, какво си бях купил в малкото магазинче за дрехи на онова градче, в което бях спрял след напускането ми на „Гринуд“.

Бях обут с черен панталон, а и трите ризи, които си бях купил, имаха сивкав, сребрист оттенък. Сакото ми също беше черно.

Върнах се към картите и ето я Флора, в рокля, зелена като морето, точно както си я бях спомнил предишната вечер; а после идваше чернокосо момиче със същите сини очи, косата ѝ беше пусната дълга и тя цялата бе облечена в черно, с колан от сребро около кръста. Очите ми се напълниха със сълзи, без да знам защо. Името ѝ беше Дирдри. След нея бе Файона, с коса като на Блийс или Бранд, моите очи и седефен тен. В секундата, в която обърнах картата, вече я мразех. Следващата беше Луела, чиято коса бе същата като нефритените ѝ на цвят очи, облечена в блещукащо сиво и зелено със светлолилав колан, тъжна и вяла на вид. Знаех, че поради някаква причина тя не е като нас останалите. Но също ми беше сестра.

Изпитвах ужасно чувство за разстояние и отдалеченост от всички тези хора. И все пак те ми се струваха някак физически близо.

Картите бяха толкова ледени в ръцете ми, че отново ги оставих, макар и с известна неохота, задето трябваше да се откажа от докосването до тях.

Нямаше повече, обаче. Всички останали бяха ниски карти. И по някакъв начин знаех, пак това по някакъв начин — ах, по някакъв начин! — че няколко липсват.

Ала и животът ми да зависеше от това, не можех да кажа какво са изобразявали липсващите Фигури.

Почувствах се странно тъжен от този факт, взех си цигарата и се унесох в мисли.

Защо всички тези неща толкова лесно изникваха в паметта ми, докато гледах картите — изникваха без да водят със себе си събитията, свързани с тях? Сега знаех повече, отколкото бях знаел преди, по отношение на имената и лицата. Но това беше горе-долу всичко.

Не можех да преценя значимостта на факта, че всички ние бяхме изобразени върху карти по този начин. Обаче ужасно силно ми се искаше да притежавам такава колода. Ала вземех ли тази на Флора, знаех, че тя много бързо ще забележи липсата ѝ и ще си имам големи неприятности. Затова отново прибрах кутията в малкото чекмедженце в дъното на голямото и пак го заключих. После, Господи, как си напрегнах мозъка! Но безрезултатно.

Докато не си спомних една магическа дума.

Амбър.

Предишната вечер тази дума ужасно ме бе разстроила. Достатъчно, за да избягвам да мисля за нея оттогава. Но сега я извиках. Започнах да я въртя из съзнанието си и да изучавам всички асоциации, които възникваха от нея.

Думата беше заредена с непреодолим копнеж и силна носталгия. Тя ги бе заключила в себе си, заедно с усещане за изоставена красота, огромни постижения и чувство за неимоверна, почти безгранична власт. По някакъв начин думата принадлежеше към речника ми. По някакъв начин аз бях част от нея и тя беше част от мен. Изведнъж разбрах, че означаваше име на място. Това бе името на място, което някога бях познавал. В съзнанието ми, обаче, не се появиха никакви образи, само емоции.

Колко дълго съм седял така, не знам. По някакъв начин времето се бе разграничило от моя унес.

Тогава осъзнах, все още потънал в мислите си, че откъм вратата се чува леко почукване. После дръжката бавно се завъртя и прислужницата, чието име беше Кармела, влезе и ме попита дали се интересувам от евентуален обяд.

Видя ми се добра идея, затова я последвах в кухнята, където изядох половин пиле и изпих литър мляко.

След това взех каничката с кафето и се върнах в библиотеката, като заобикалях кучетата по пътя си. Бях на втората чаша, когато иззвъня телефонът.

Много ми се искаше да се обадя, но предполагах, че има удължения из цялата къща и Кармела сигурно щеше да го вдигне отнякъде.

Грешах. Той продължи да звъни.

Накрая не можех да се въздържа повече.

— Ало — казах, — тук е домът на семейство Фломел.

— Може ли да говоря с госпожа Фломел, ако обичате?

Гласът беше мъжки, бърз и леко нервен. Звучеше малко задъхано и думите бяха заобиколени и заглушени от слабото прозвънване и прозрачните гласове, които са характерни за междуградските разговори.

— Съжалявам — рекох му аз. — В момента я няма. Ще ми предадете ли някакво съобщение или да я помоля да ви се обади като се върне?

— С кого разговарям? — настоя той.

Поколебах се, после отвърнах:

— Казвам се Коруин.

— Господи! — възкликна мъжът, след което настъпи дълго мълчание.

Започвах да мисля, че е затворил. Тъкмо отново казвах „Ало?“, когато той започна да говори.

— Тя жива ли е още? — попита.

— Разбира се, че още е жива! С кого, по дяволите, говоря?

— Не ме ли позна по гласа, Коруин? Аз съм Рандъм. Слушай. Намирам се в Калифорния и съм изпаднал в беда. Обаждах се, за да помоля Флора за убежище. Ти с нея ли си?

— Временно.

— Разбирам. Ще ме вземеш ли под своя закрила, Коруин? — Пауза, после: — Моля те.

— Доколкото ми е по силите — обещах аз, — но не мога да обвържа Флора, без да съм се консултирал с нея.

— Ще ме защитиш ли от нея?

— Да.

— Добре, това ми стига. Сега смятам да направя опит да се добера до Ню Йорк. Ще дойда по доста заобиколен път, така че не знам колко време ще ми отнеме. Ако успея да избягна погрешните сенки, скоро ще се видим. Пожелай ми успех.

— Успех — откликнах аз.

Чу се изщракване и останах заслушан в далечните прозвънявания и гласовете на призраците.

Значи нахаканият дребосък Рандъм беше в беда! Имах чувството, че това не би трябвало особено да ме вълнува. Но сега той бе един от ключовете към моето минало, а нищо чудно и към моето бъдеще. Затова щях да се опитам да му помогна, както можех, докато не научех от него всичко, което ме интересуваше. Знаех, че не изпитваме кой знае каква братска обич един към друг. Но също така знаех, че от една страна той не беше глупав; беше съобразителен, хитър, странно сантиментален за най-ужасни неща, а от друга страна думата му не струваше и колкото слюнката, изразходвана за нея и вероятно би продал трупа ми на първия попаднал му медицински факултет, ако имаше възможност да спечели от това. Добре си спомнях дребния мошеник и изпитвах само слаба привързаност към него, може би заради редките приятни моменти, които изглежда бяхме прекарвали заедно. Но да му се доверя? Никога. Реших да не казвам на Флора за идването му до последния възможен момент. Той можеше да ми послужи за асо или поне за вале, в трудното положение.

Затова долях малко горещо кафе към остатъка в чашата си и бавно го изпих.

От кого ли бягаше той?

Не от Ерик, със сигурност, иначе не би се обадил тук. Замислих се тогава над неговия въпрос дали Флора не е мъртва, само защото се бе оказало, че съм тук. Наистина ли тя беше така здраво свързана с този мой брат, който знаех, че мразя, та на цялото семейство да му е ясно, че бих унищожил и нея, стига да ми падне случай? Виждаше ми се странно, ала той бе задал въпроса.

И какво беше това, което ги свързваше? Какво пораждаше такова напрежение, такова противопоставяне? Защо Рандъм бягаше?

Амбър.

Ето го отговорът.

Амбър. По някакъв начин ключът за всичко се намираще в Амбър, знаех го. Тайната за цялата неразбория се криеше в Амбър, в някакво събитие, което се бе случило там и то неотдавна, бих казал. Трябваше да бъда нащрек. Трябваше да се преструвам, че притежавам знания, които нямах, докато къс по къс ги изчоплех от онези,

разполагащи с тях. Убеден бях, че мога да го направя. Всички бяха достатъчно недоверчиви, за да се държат предпазливо. Щях да заложа на това. Щях да получа каквото ми бе необходимо и да взема каквото искам, като запомня онези, които са ми помогнали и стъпча останалите. Защото, знаех, такъв бе законът, по който живееше нашето семейство, а аз бях истински син на баща си...

Внезапно главоболието отново ме връхлетя, като се опитваше да ми пръсне черепа.

Нещо, което си бях помислил, предположил или почувствал за баща ми, го бе задействало. Но не бях сигурен защо или как.

След известно време болката намаля и аз заспах, право там, в стола. След много повече време вратата се отвори и влезе Флора. Навън беше нощ, за пореден път.

Тя бе облечена в зелена копринена блуза и дълга вълнена пола, сива на цвят. Беше с удобни за ходене обувки и плътни чорапи. Косата ѝ бе прихваната зад главата, а лицето ѝ изглеждаше малко бледо. Все още носеше кучешката свирка.

— Добър вечер — поздравих аз и се надигнах.

Но Флора не ми отговори. Вместо това прекоси помещението по посока на барчето, сипа си един „Джак Даниълс“ и го гаврътна като мъж. После си наля още и го отнесе със себе си до големия фотьойл.

Аз запалих една цигара и ѝ я подадох.

Тя кимна, после каза:

— Пътят към Амбър... е труден.

— Защо?

Погледна ме много озадачено.

— Кога за последен път си се опитвал да минеш по него?

Вдигнах рамене.

— Не си спомням.

— Така да бъде тогава — рече тя. — Просто се чудех до каква степен това е твое дело.

Не отвърнах, защото не знаех за какво говори. Но после си спомних, че имаше и по-лесен начин от Пътя, за да се стигне до мястото, наречено Амбър. Очевидно, тя не можеше да го използва.

— Липсват ти няколко Фигури — ненадейно изрекох аз, с глас, който почти беше моят.

Тя рязко скочи на крака и половината от уискито се разля по опакото на ръката ѝ.

— Върни ми ги! — извика и посегна към свирката.

Пристъпих към нея и я сграбчих за раменете.

— Не съм ги взел — казах. — Само констатирах факта.

Тя се поуспокои малко, след това започна да плаче и аз нежно я натиснах надолу, във фотьойла.

— Помислих, че си взел единствените, които са ми останали. А не, че просто правиш гаден и очевиден коментар.

Не се извиних. Не ми се виждаше редно да го правя.

— Докъде стигна?

— Почти доникъде. — После се разсмя и ме загледа с нова светлина в очите. — Сега разбирам какво си направил, Коруин — рече тя и аз запалих цигара, за да не се налага да давам какъвто и да било отговор. — Някои от онези неща са твои, нали? Блокирал си пътя ми към Амбър, преди да пристигнеш тук, нали? Знаел си, че ще ида при Ерик. А така не мога. Ще трябва да чакам, докато той дойде при мен. Хитро. Искаш да го примамим тук, нали? Само че той ще изпрати някого. Няма да дойде лично.

Имаше някаква странна нотка на възхищение в гласа на тази жена, която признаваше, че току-що се е опитала да ме продаде на врага и все още би го направила — при най-малката възможност, — докато говореше за нещо, сторено от мен според нея, за да осуетя плановете ѝ. Как можеше човек да се държи толкова открито по макиавелиански в присъствието на предполагаемата жертва? Отговорът моментално изскочи от дълбините на съзнанието ми: така се постъпваше в нашето семейство. На нас не ни бе нужно да сме деликатни един с друг. Макар и да си помислих, че на нея донякъде ѝ липсва финесът на истинския професионалист.

— За глупак ли ме смяташ, Флора? — попитах. — Мислиш ли, че съм дошъл тук с единствената цел да ти бъда подръка, за да ме връчиш на Ерик? На каквото и да си налетяла, то ти е послужило за урок.

— Е, добре, не играя по твоята свирка! Но ти също си в изгнание! Което показва, че не си бил чак толкова умен!

По някакъв начин думите ѝ ме разтърсиха и разбрах, че не са верни.

— Не съм в изгнание, дявол да го вземе! — възкликнах.

Флора отново се разсмя.

— Знаех си, че това ще те накара да подскочиш — заяви. — Хубаво, значи нарочно си тръгнал из Сенките. Ти си луд. — Вдигнах рамене. — Какво искаш? — попита тя. — Защо всъщност си дошъл тук?

— Любопитно ми беше какво си намислила — отвърнах. — Това е всичко. Не можеш да ме задържиш тук, ако не желая да остана. Дори Ерик не би могъл да го направи. Може пък действително да съм искал просто да ти дойда на гости. Може да ставам сантиментален с годините. Каквато и да е причината, сега възнамерявам да постоя още малко, а после вероятно ще се махна завинаги. Ако не беше бързала толкова да провериш какво би могла да получиш за мен, щеше да спечелиш много повече, госпожо. Помоли ме да си спомня за теб някой ден, ако определено нещо се случи...

Необходимите бяха няколко секунди, за да може това, което си мислех, че намеквам, да окаже въздействието си.

После Флора извика:

— Ти смяташ да опиташ! Наистина смяташ да опиташ!

— Дяволски права си, че смятам да опитам — заявих, съзнавайки, че ще го направя, каквото и да означаваше — и ако искаш го кажи и на Ерик, ако искаш, но помни, че може и да успее. Имай едно наум, че ако го направя, няма да е зле да сме приятели.

Страхотно ми се искаше да знаех, за какво, дявол да го вземе, говорех, но бях научил достатъчно термини, чиято значимост добре усещах, за да ги използвам уместно без да знам какво означават. Изпитвах чувството, че са правилни, толкова страхотно правилни...

Изведнъж, тя ме целуна.

— Няма да му кажа. Наистина няма, Коруин! Мисля, че ти можеш да го направиш. С Блийс няма да е лесно, но смятам, че Жерар сигурно ще ти помогне, а може би и Бенедикт. Тогава и Кейн ще се присъедини, като види какво става...

— Мога и сам да си правя плановете — срязах я аз.

Флора се отдръпна. Наля две чаши вино и ми подаде едната.

— За бъдещето — беше наздравицата й.

— Винаги ще пия за него.

И ние си пресушихме чашите.

Тя напълни отново моята и взе да ме изучава.

— Трябва да бъде Ерик, Блийс или ти. Вие сте единствените, които имате необходимите ум и смелост. Но ти бе изчезнал от хоризонта за толкова дълго, че те броях извън играта.

— Това само идва да покаже, че човек никога не може да бъде сигурен.

Отпих от чашата си с надеждата тя да замълчи поне за минута. Струваше ми се, че се държи малко прекалено открито в опитите си да играе на всяка налична страна. Нещо ме притесняваше и ми се искаше да го обмисля.

На колко години бях?

Този въпрос, знаех, беше част от обяснението за ужасното чувство за разстояние и отдалеченост, което изпитвах към всички личности, изобразени на картите за игра. Бях по-възрастен, отколкото изглеждах. (Имах вид на около трийсет годишен, когато се бях видял в огледалото — ала сега знаех, че това се дължеше на измамното влияние на Сенките.) Всъщност бях много, много по-възрастен и бе изминало страшно дълго време, откакто не бях виждал братята и сестрите си, всички заедно и в приятелски отношения, застанали един до друг, както бяха на картите, без напрежение, без търкания между тях.

Чухме звъна на звънеца и как Кармела тръгна да отвори вратата.

— Това трябва да е брат ни Рандъм — подхвърлих аз, като знаех, че съм прав. — Той е под моя закрила.

Очите ѝ се разшириха, после тя се усмихна, сякаш одобряваше нещо умно, което съм направил.

Случаят не беше такъв, разбира се, но аз с радост я оставих да си го мисли.

Така се чувствах в по-голяма безопасност.

IV

Чувствах се в безопасност може би цели три минути.

Изпреварих Кармела по пътя към вратата и я отворих.

Той нахлу с олюляване, моментално хлопна вратата зад себе си и пусна резето. Под светлите му очи имаше сенки и не беше облечен с ярък жакет и тесни дълги панталони. Имаше нужда от обръсване и носеше кафяв вълнен костюм. През едната си ръка бе праметнал габардинено палто, а обувките му бяха от тъмна чортова кожа. Но това беше Рандъм, без съмнение — този Рандъм, който бях видял на картата, — само че усмихващата се уста изглеждаше уморена и под ноктите му имаше мръсотия.

— Коруин! — възкликна той и ме прегърна.

Притиснах раменете му към себе си.

— Като те гледам, май едно питие ще ти се отрази добре.

— Да, така е — съгласи се той и аз го поведох към библиотеката.

Около три минути по-късно, когато се бе настанил, с чаша в едната ръка и цигара в другата, Рандъм каза:

— Те са по петите ми. Скоро ще бъдат тук.

Флора издаде лек вик, на който и двамата не обърнахме внимание.

— Кой са те? — попитах аз.

— Хора от Сенките. Не знам нито кои са, нито кой ги е изпратил. Обаче са четирима или петима, може би дори шестима. В самолета пътуваха с мен. Взех полет дотук. Те се появиха около Денвър. Няколко пъти местих самолета, за да се отърва от тях, но не се получи — а не исках да се отклонявам прекалено много от следата. Изплъзнах им се в Манхатън, ала само спечелих малко време. Мисля, че скоро ще са тук.

— И нямаш абсолютно никаква представа кой може да ги е изпратил?

Той се усмихна за миг.

— Е, предполагам, че няма да сбъркаме, ако се ограничим в рамките на семейството. Може да е Блийс, Джулиан или пък Кейн. А може да си бил и ти, за да ме докараш тук. Надявам се, че не е така, обаче. Не си ти, нали?

— Опасявам се, че не съм — отрекох аз. — Колко силни изглеждат?

Той вдигна рамене.

— Ако бяха само двама или трима, щях да се опитам да ги нападам от засада. Но не смея при цялата тази тълпа.

Рандъм беше дребничък, може би един и шейсет на ръст и тежеше вероятно не повече от шейсет килограма. Но звучеше съвсем сериозно, когато каза, че може да се справи с двама или трима нападатели, с голи ръце. Изведнъж се замислих за собствената си физическа сила, след като бях негов брат. Чувствах се удобно силен. Знаех, че с охота ще приема схватката с който и да е мъж в честна борба без никакви особени страхове. Колко ли бях силен?

Изведнъж ме завладя увереност, че ще имам възможност да разбера.

На входната врата се почука.

— Какво ще правим? — попита Флора.

Рандъм се засмя, свали си вратовръзката и я захвърли върху палтото на бюрото. После си разкопча жилетката на костюма и огледа стаята. Погледът му попадна върху сабята, той за миг прекоси помещението и я грабна. Аз напипах 32-калибровия пистолет в самото си и освободих предпазителя.

— Готови ли сте? — попита Рандъм. — Има вероятност да разбият вратата. Следователно ще влязат. Кога за последен път си участвала в битка, сестричке?

— Прекалено отдавна — отговори тя.

— Тогава най-добре е да започнеш бързо да си освежаваш паметта — й каза той, — защото ни остава съвсем малко време. Някой ги напътства, сигурен съм в това. Но ние сме трима, а те са най-много два пъти повече от нас. Защо да се безпокоим?

— Не знаем какво са? — подхвърли Флора.

Отново долетя чукане.

— Има ли някакво значение?

— Няма — отвърнах аз. — Да отида ли да им отворя?

И двамата леко пребледнях.

— Бихме могли да изчакаме...

— Да извикам тогава ченгетата — предложих.

И двамата се засмяха, почти истерично.

— Или пък Ерик — погледнах внезапно към нея.

Ала тя поклати глава.

— Просто нямаме време. Разполагаме с Фигурите, но докато той успее да отговори — ако реши да го направи, — вече ще е твърде късно.

— А може да са и негови хора, нали? — вметна Рандъм.

— Съмнявам се — рече тя — и то много. Не е в неговия стил.

— Така е — включих се аз, просто заради изкушението, а и за да им покажа, че съм наясно с нещата.

Звукът от чукането по вратата долетя отново и то много по-силно.

— Ами Кармела? — попитах аз, споходен от внезапна мисъл.

Флора поклати глава.

— Смятам, че е малко вероятно да отвори вратата.

— Но ти не разбираш срещу какво сме изправени — извика Рандъм и за секунда излетя от стаята.

Последвах го по коридора и във фойето, точно навреме, за да спрем Кармела, преди да е отворила вратата.

Изпратихме я обратно в нейната стая с инструкции да се заключи вътре и Рандъм отбеляза:

— Това показва силата на противника. Къде сме, Коруин?

Вдигнах рамене.

— Ако знаех, щях да ти кажа. Поне за момента сме заедно в това. Отдръпни се!

И отворих вратата.

Първият мъж се опита да ме блъсне встрани и аз му препречих пътя.

Бяха шестима, веднага го отбелязах.

— Какво искате? — попитах.

Но никой не проговори, а насреща си видях пистолети.

Замахнах с крак, ритнах вратата и отново сложих резето.

— Добре, наистина са там — казах. — Но как мога да бъда сигурен, че не ми играеш някой номер?

— Няма как — отвърна той, — ала ми се иска да беше така. Изглеждат доста страшни.

Трябваше да се съглася. Мъжете на верандата бяха много едри и носеха шапки, дръпнати така, че да скриват очите им. Целите им лица бяха покрити със сенки.

— Иска ми се да знаех къде сме — повтори Рандъм.

Долових предизвикваща настръхване вибрация съвсем близо до тъпанчетата си. В този момент разбрах, че Флора е надула свирката си.

Когато чух как се чупи прозорец, някъде вдясно от мен, не се изненадах да чуя и приглушено ръмжене, както и кучешки лай някъде от лявата ми страна.

— Тя е извикала кучетата си — шест подли и зли звяра, които при други обстоятелства можеше да преследват нас.

Рандъм кимна и двамата се запътихме към шума от разбиване.

Когато стигнахме до всекидневната, двама мъже вече бяха вътре, като и двамата имаха пистолети.

Съборих първия, метнах се на пода и стрелях по втория. Рандъм ме прескочи, размахал сабята и видях как главата на втория мъж се отдели от раменете му.

През това време още двама бяха влезли през прозореца. Изпразних пълнителя си по тях и чух как ръмженето от вълкодавите на Флора се смесва с изстрели, които не идваха от мен.

Трима от нападателите бяха на пода, както и същия брой кучета. Почувствах се добре от мисълта, че вече бяхме свършили с половината и когато останалите нахлуха през прозореца, убих единия от тях по начин, който истински ме изненада.

Внезапно и без да се замислям вдигнах един огромен, тежък тапициран стол и го метнах на може би около десет метра през стаята. Той счупи гръбнака на мъжа, в който се удари.

Хвърлих се към оставащите двама, но преди да съм прекосил помещението, Рандъм вече бе посякъл единия със сабята, оставяйки на кучетата да го довършат и се обръщаше към другия.

Той се озова на земята, без да има възможност да реагира. Уби още едно куче, преди да успеем да го спрем, но никога повече нямаше да убива нищо. Рандъм го удуши.

Оказа се, че две от кучата са мъртви, а едно е тежко ранено. Рандъм уби раненото с бърз замах и насочихме вниманието си към

хората.

Имаше нещо необикновено във външния им вид.

Флора влезе и ни помогна да решим какво беше то.

Първо, и шестимата имаха еднакво кръвясали очи. Много силно кръвясали. За тях, обаче, това състояние изглеждаше нормално.

Второ, до един имаха по една допълнителна става на пръстите и остри, закривени напред шипове върху опакото на ръцете.

Челюстите на всичките бяха силно издадени и, когато със сила отворих устата на единия, преброих вътре четирийсет и четири зъба, повечето от които по-дълги от човешките, а някои изглеждаха и доста по-остри. Плътта им бе сивкава, твърда и лъскава.

Несъмнено имаше и още разлики, но и тези бяха достатъчни, за да докажат някои неща.

Взехме им оръжията и аз се оказах с три малки, плоски пистолета.

— Действително са изпъзели от Сенките — заключи Рандъм, а аз кимнах. — Извадих голям късмет. Изглежда не са очаквали да ги посрещна с такова подкрепление — войнствен брат и около половин тон кучета.

Той тръгна към счупения прозорец и надникна навън, а аз реших да го оставя да го направи сам.

— Нищо — заяви след известно време. — Сигурен съм, че се справихме с всичките — и дръпна тежките оранжеви завеси, след което струпа разни високи мебели пред тях.

Докато той се занимаваше с това, аз им пребърках джобовете.

Не бих казал, че останах изненадан, когато не намерих нищо за тяхната самоличност.

— Хайде да се върнем в библиотеката — предложи Рандъм, — за да си довърша питието.

Той внимателно почисти сабята преди да седне и я върна на мястото ѝ. Докато беше зает с нея, напълних една чаша за Флора.

— Значи може да се приеме, че засега съм в безопасност — започна Рандъм, — щом и тримата сме тука.

— Така изглежда — съгласи се Флора.

— Господи, от вчера не съм ял! — обяви той.

Така че Флора отиде да каже на Кармела, че вече няма опасност — може да излезе, стига да стои по-далече от всекидневната, — и да

донесе много храна в библиотеката.

Веднага щом тя напусна стаята, Рандъм се обърна към мен и попита:

— Какви са отношенията между вас?

— Не заставай обърнат с гръб към нея.

— Още ли е на страната на Ерик?

— Доколкото ми е известно.

— Тогава какво правиш ти тук?

— Опитвах се да примамя Ерик да дойде насам лично. Той знае, че това е единственият начин действително да ме докопа и исках да видя доколко силно го желае.

Рандъм поклати глава.

— Не мисля, че ще се стигне дотам. В никакъв случай. Щом ти си тук, а той — там, защо да си показва носа навън? Все още разполага с по-силната позиция. Ако ти трябва Ерик, ще трябва сам да отидеш при него.

— И аз тъкмо стигнах до това заключение.

Тогава очите му блеснаха и на лицето му засия старата усмивка. Той прекара ръка през сламено русата си коса и впери очи в моите.

— Смяташ ли да го направиш? — попита.

— Може би.

— Не ми пробутвай това „може би“, братко. Изписано е на лицето ти. Май и на мен може да ми се прииска да дойда с теб. От всичко на света най-много обичам секса и най-малко — Ерик.

Запалих цигара и се замислих над думите му.

— Сега ти минава през ума — заговори той, докато аз мълчах: — „Доколко мога да вярвам на Рандъм този път? Той е издайник, подлец, точно отговаря на името си^[1] и няма съмнение, че ще ме продаде на първия, който му предложи по-добра сделка“. Прав ли съм?

Кимнах.

— Обаче, братко Коруин, не забравяй, че макар и да не си видял кой знае колко добро от мен, никога не съм ти причинил и някакво особено зло. Е, имаше няколко лудории, признавам. Но общо взето може да се каже, че ние с теб се разбирахме най-добре от всички в семейството — имам предвид, че не сме си заставали на пътя. Помисли над това. Струва ми се, че чувам Флора или прислужницата й да идва насам, затова хайде да сменим темата... Но побързай!

Предполагам, че не ти се намира някоя колода от любимите семейни карти за игра, нали?

Поклатих глава.

Флора влезе и съобщи:

— След малко Кармела ще донесе нещо за ядене.

Пихме по този повод и той ми намигна зад гърба й.

На другата сутрин телата бяха изчезнали от всекидневната, по килима нямаше никакви петна, прозорецът изглежда беше сменен, а Рандъм обясни, че той „се е погрижил за всичко“. Не ми се видя уместно да го разпитвам повече.

Взехме назаем мерцедеса на Флора и излязохме на разходка. Околността изглеждаше странно променена. Не можех съвсем точно да определя какво липсваше или беше ново, но по някакъв начин усещах, че е различно. Когато се опитах да го проумея, пак ме заболя главата, затова реших да отложам тези мисли за по-късно.

Аз седях зад волана, а Рандъм — до мен. Подхвърлих, че бих искал отново да съм в Амбър — само за да видя каква реакция ще последва.

— Доста се чудих — отвърна той, — дали си тръгнал чисто и просто да отмъщаваш или искаш нещо повече — като по този начин ми върна топката, да отговоря или не, както намеря за добре.

Намерих за добре да отговоря. Използвах шаблонната фраза:

— И аз доста мислих над това, като се опитвах да преценя какви са ми шансовете. И знаеш ли, може пък да опитам.

Тогава той се обърна към мен (до този момент бе гледал през страничното прозорче) и каза:

— Предполагам, че всеки от нас е имал тази амбиция или поне тази мисъл — за себе си го знам със сигурност, макар че рано излязох от играта — и така, както аз чувствам нещата, си струва да се опита. Твоят въпрос към мен е, знам, дали смятам да ти помогна. Отговорът е „да“. Ще ти помогна, просто за да направя кал на останалите. — И добави: — Какво мислиш за Флора? Дали може да ни е от някаква полза?

— Много се съмнявам — отвърнах. — Тя би взела участие, само ако всичко е сигурно. А има ли нещо сигурно за момента?

— Или в който е да е момент — вметна той.

— Така е — съгласих се, за да си помисли, че знам какъв отговор мога да получа.

Страхувах се да споделя с него в какво състояние се намираше паметта ми. Не смеех да му се доверя, затова внимавах. Толкова страхотно много неща исках да науча, а нямаше към кого да се обърна. Известно време разсъждавах над това, докато продължавахме напред.

— Е, кога искаш да започнем? — попитах аз.

— Когато си готов.

И ето ти сега, топката се озова право в скута ми и аз не знаех какво да правя с нея.

— Какво ще кажеш да започнем веднага? — подхвърлих.

Рандъм се умълча. Запали цигара — предполагам, за да спечели време.

Направих същото.

— Добре — кимна накрая. — Кога си бил там за последен път?

— Беше толкова дяволски отдавна — въздъхнах аз, — че дори не съм сигурен дали още си спомням пътя.

— Хубаво — рече той. — Тогава ще трябва да се отдалечим, преди да можем да се върнем. С колко бензин разполагаме?

— Три четвърти резервоар.

— Тогава завий наляво на следващия ъгъл и да видим какво ще стане.

Послушах го и след малко всички тротоари започнаха да блестят.

— Дявол да го вземе! — възкликна Рандъм. — Трябва да има двайсет години, откакто не съм го правил. Прекалено бързо започвам да си спомням верните неща.

Продължавахме напред и аз взех да се питам какво, по дяволите, ставаше. Небето бе придобило леко зеленикав цвят, после постепенно преля в розово.

Прехапах си устните, за да не задавам въпроси.

Минахме под един мост и, когато излязохме от другата му страна, небето отново беше с нормалния си цвят, ала навсякъде около нас имаше вятърни мелници, големи и жълти.

— Не се безпокой — побърза да каже Рандъм. — Можеше да бъде и по-зле.

Забелязах, че хората покрай които минавахме, бяха облечени доста странно, а пътната настилка беше от тухли.

— Завий надясно.

Направих го.

Пурпурни облаци закриха слънцето и започна да вали. Светкавици разкъсаха небето и то затътна над нас. Бях пуснал чистачките на пълна скорост, но нямаше голяма полза от тях. Запалих фаровете и намалих още повече.

Бих могъл да се закълна, че минах покрай ездач, запътен в другата посока, целият облечен в сиво, с вдигната нагоре яка и наведена срещу дъжда глава.

После облаци се разсеяха и ние продължихме да караме покрай някакъв морски бряг. Вълните хвърляха пръски и ниско над тях се носеха огромни чайки. Дъждът беше спрял и аз изключих светлините и чистачките. Сега пътят бе направен от макадам, но местността ми беше свършено непозната. В огледалото за обратно виждане нямаше и следа от града, който току-що бяхме напуснали. Ръцете ми се вкопчиха по-здраво във волана, когато изведнъж край нас изникна бесилка, на която един скелет беше овесен за врата и вятърът го люлееше насам-натам.

Рандъм просто продължаваше да пуши и да гледа през прозореца, докато шосето взе да се отдалечава от брега и се заизвива по склоновете на някакъв хълм. От дясната ни страна се разстиляше тревиста равнина без никакви дървета, а отляво все по-нависоко се издигаше редица от хълмове. Небето вече бе станало тъмно, но бляскаво синьо — като дълбок, бистър вир, закътан и сенчест. Не си спомнях някога преди да съм виждал такова небе.

Рандъм си отвори прозореца, за да изхвърли фасата и вътре нахлу леден вятър, който засвири из колата, докато не затвори отново. Вятърът имаше дъх на море, солени и остър.

— Всички пътища водят към Амбър — подхвърли той, като че ли това беше някаква аксиома.

Тогава си спомних какво бе споменала Флора предния ден. Не ми се искаше да звуча като глупак или като човек, който крие решаваща информация, но щом проумях значението на изявлението ѝ трябваше да му го кажа, заради неговата и моята безопасност.

— Знаеш ли — започнах аз, — когато оня ден ти се обади и аз вдигнах телефона, защото Флора я нямаше, сигурен съм, че тя се е опитвала да се добере до Амбър, но е намерила пътя блокиран.

При тези думи, той се засмя.

— Тази жена има много малко въображение. Естествено, че ще е блокиран във времена като сегашните. В края на краищата ще бъдем принудени да тръгнем пеша, убеден съм, и това без съмнение ще отнеме всичките ни сили и изобретателност, ако изобщо успеем да стигнем. Да не си мисли, че може да се върне тържествено като принцеса, по обсипан с цветя път? Тя е една глупава кучка. Всъщност, дори не заслужава да живее, но засега това не е моя работа. Завий надясно на кръстопътя — реши той.

Какво ставаше? Знаех, че по някакъв начин Рандъм е отговорен за екзотичните промени, които продължаваха да се случват около нас, но не можех да определя как го прави и накъде ни води. Знаех, че трябва да науча тайната му, ала не можех просто да го попитам, защото тогава щеше да разбере в какво състояние съм. И щях да завися от неговата милост. Той сякаш не вършеше нищо друго, освен да пуши и да гледа навън, но щом се измъкнахме от едно хлътване на пътя, навлязохме в някаква синя пустиня, а слънцето над главите ни сега беше розово, увиснало напред трептящо небе. В огледалцето зад нас се простираха безброй километри пустиня, докдето ми стигаше погледът. Страхотен номер беше това.

После двигателят се закашля, захърка, успокои се, повтори представлението.

Воланът измени формата си под ръцете ми.

Превърна се в полукръг, а седалката като че ли се отдалечи от него, колата приклепна по-плътнo до пътя, предното стъкло стана по-полегато.

Аз обаче не казах нищо, дори когато ни връхлетя светлолилавата пясъчна буря.

Но когато тя отмина, ахнах.

Пред нас се простираше страхотна върволица коли, в невероятно задръстване, на около километър напред. Всичките бяха спрели и можех да чуя клаксоните им.

— Намали — рече той. — Това е първото препятствие.

Послушах го и над нас се изви нова пясъчна вихрушка.

Преди още да съм запалил фаровете, бурята спря и аз няколко пъти премигнах с очи.

Всички коли бяха изчезнали и не се чуваха никакви клаксони. Но сега настилката на пътя блещукаше, както бе ставало преди с тротоарите и чух Рандъм да проклина под нос някого или нещо.

— Сигурен съм, че кривнах точно натам, накъдето искаше този, който е поставил блокадата. И направо ме подлудява мисълта, че постъпих както той очакваше — по най-очевидния начин.

— Ерик ли? — попитах.

— Вероятно. Какво смяташ, че трябва да направим? Дали да не спрем и за известно време да продължим по трудния начин или да караме нататък и да видим дали има други препятствия?

— Нека продължим малко. В края на краищата това беше само първото.

— Добре — съгласи се той, но добави: — Кой знае какво ще бъде второто.

Второто беше нещо — не знам как да го опиша по друг начин.

То бе нещо, което приличаше на топилня с ръце — стърчеше в средата на пътя, посягаше надолу, вдигаше колите и ги изяждаше.

Натиснах спирачките.

— Какво има? — попита Рандъм. — Продължавай. Как иначе ще минем?

— Това ме разтревожи малко — поясних аз и той ме изгледа странно и продължително, докато върху нас връхлиташе нова пясъчна буря.

Бях направил погрешно изказване, знаех го.

Когато прахолякът се разпръсна, ние отново се движехме по празен път. А в далечината се виждаха кули.

— Мисля, че го праметнах — заяви Рандъм. — Комбинирах няколко в една и смятам, че точно това не е успял да предвиди. В края на краищата никой не е в състояние да затвори всички пътища към Амбър.

— Така е — съгласих се с надежда да замажа предишната грешка, предизвикала онзи странен поглед.

Замислих се за Рандъм. Дребничък, слабоват на вид мъж, който можеше да загине също така лесно като мен предната вечер. Откъде идваше неговата сила? И какви бяха всички тези приказки за Сенки? Нещо ми говореше, че каквото и да бяха Сенките, ние в този момент се движехме сред тях. Как? Рандъм правеше нещо и тъй като изглеждаше

отпуснат физически и ръцете му бяха в ползрението ми, предположих, че го вършеше мислено. И отново, как?

Е, бях го чул да говори за „добавяне“ и „изваждане“, като че ли вселената, в която се движеше, бе едно голямо уравнение.

Реших — с внезапна увереност, — че по някакъв начин той добавя и изважда части от света, който се виждаше около нас, с цел да ни доведе колкото е възможно по-близо до онова странно място, Амбър, отговорът на уравнението.

Някога и аз знаех как да правя това. И ключът сега, проумях внезапно, беше да си спомня Амбър.

Ала не можех.

Пътят рязко изви и пустинята свърши, за да отстъпи място на ливади с висока, синя, остра на вид трева. След малко около нас се появиха хълмове и в полите на третия паважът свърши, а ние продължихме по тесен черен път. Той беше добре утъпкан и се промъкваше сред все по-големи хълмове, по които сега започнаха да се появяват малки храстчета и шубраци с бодли, подобни на щикове.

След близо половин час хълмовете изчезнаха и ние навлязохме в гора от тумбести, едростволести дървета с ромбовидни листа в есенно оранжево и пурпурно.

Започна да ръми слаб дъжд и беше пълно със сенки. От слоевете подгизнали листа взе да се издига бледа мъгла. Някъде в далечината отдясно прозвуча вой.

Воланът смени формата си още три пъти, като последната му версия беше дървен осмоъгълник. Сега колата бе доста висока и отнякъде се бяхме сдобили с фигурка на предния капак във формата на фламинго. Въздържах се да коментирам тези неща, просто се приспособявах към каквито позиции заемаше седалката и към новите начини за управление, които превозното средство изискваше. Рандъм, обаче, погледна към волана, точно когато прозвуча нов вой, поклати глава и изведнъж дърветата станаха много по-големи, гъсто окичени с пълзящи растения и нещо като син воал от мъх, а колата почти върна нормалния си вид. Хвърлих поглед на индикатора за горивото и видях, че разполагаме с половин резервоар.

— Напредваме — отбеляза брат ми и аз кимнах.

Пътят внезапно се разшири и се обзаведе с бетонна повърхност. От двете му страни имаше канавки, пълни с кална вода. По нея

плуваха листа, малки клончета и разноцветни пера.

Изведнъж ми се зави свят и главата ми олекна, но още преди да съм успял да реагирам Рандъм подхвърли:

— Дишай бавно и дълбоко. Минаваме направо и за известно време атмосферата и гравитацията малко ще се различават. Смятам, че досега имахме голям късмет и искам да го използвам докрай — да стигнем колкото е възможно по-близо, колкото е възможно по-бързо.

— Чудесна идея — одобрих аз.

— Може да е, може и да не е — отвърна той. — Но смятам, че си струва да... Внимавай!

Изкачвахме се по един хълм и някакъв камион изскочи отсреща и се втурна надолу към нас. Той караше от неправилната страна на пътя. Кривнах, за да го избягна, но и камионът изви. В последния момент трябваше да изскоча от шосето върху левия банкет и се приближих съвсем до ръба на канавката, за да не се сблъскаме.

От дясната ми страна гумите на камиона изсвириха и той спря. Опитах отново да се върна на пътя, но бяхме затънали в меката почва.

После чух затръшване на врата и видях, че шофьорът излезе от дясната страна на кабината — което означаваше, че той по всяка вероятност си е карал от правилната половина, а ние сме били не където трябва. Бях сигурен, че никъде в Щатите движението не е по английски образец, но до този момент вече се бях уверил, че отдавна сме напуснали Земята, която познавах.

Камионът беше цистерна. Върху страната му пишеше ЗЮНОКО с големи, кървавочервени букви, а под тях се мъдреше девизът: „Ний пукривъми целя свет“. Шофьорът ме покри с обиди, щом излязох навън, заобиколих колата и започнах да се извинявам. Той беше едър колкото мен, имаше конструкция на бирена бъчва и в едната си ръка държеше щанга.

— Вижте, казах ви, че съжалявам — обърнах се към него аз. — Какво още искате да направя? Никой не пострада и няма щети.

— Не бива да пускат скапани шофьори като теб по пътищата! — изкрещя той. — Ти си подвижна заплаха!

Рандъм излезе от колата и се намеси:

— Господине, най-добре е да си продължите по пътя! — В ръката му имаше пистолет.

— Махни това — обадох се аз, но той само запъна ударника.

Шофьорът се обърна и хукна да бяга, с разширени от ужас очи и увиснала челюст.

Рандъм вдигна пистолета, прицели се внимателно в гърба на мъжа и аз едва успях да му блъсна ръката встрани, точно когато натискаше спусъка.

Куршумът одраска пътната настилка и рикошира.

Рандъм се обърна към мен с почти бяло лице.

— Що за глупости вършиш! Изстрелът можеше да попадне в резервоара!

— Можеше да попадне и в човека, в когото се целеше.

— И какво от това, по дяволите? Никога повече няма да минем отново по този път, по времето на сегашното поколение. Мръсното копеле си позволи да обижда един принц на Амбър! За твоята чест се бях загрижил.

— Мога и сам да се грижа за честта си — възразих и усетих да ме завладява нещо студено и властно. Продължих: — Аз съм този, който решава дали трябва да бъде убит, не ти — и ме изпълни чувство на оскърбление.

Тогава той наведе глава, а през това време вратата на кабината се затръшна и камионът потегли надолу по пътя.

— Извинявай, братко — рече Рандъм. — Не исках да злоупотребявам. Но ми беше обидно да слушам как някой от тях ти говори по такъв начин. Знаем, че трябваше да изчакам и да те оставя да се справиш с него, както ти сметнеш за необходимо или поне беше редно да те попитам.

— Добре, както и да е — омекнах аз. — Хайде да се връщаме на пътя и да продължим, ако можем.

Задните колела бяха потънали до осите и докато ги гледах и се опитвах да реша какъв е най-добрият начин да се измъкнем, Рандъм извика:

— Давай. Аз хванах предната броня, ти поеми задната и ще я отнесем обратно на пътя. Ще я сложим направо в лявата лента.

Не се шегуваше.

Той бе споменал нещо за по-слаба гравитация, но аз не се чувствах чак толкова лек. Знаех, че съм силен, но не вярвах да съм способен да вдигна задния край на мерцедес.

Ала от друга страна трябваше да опитам, след като той изглежда го очакваше от мен, а не исках да му подсказвам, че имам дупки в паметта.

Затова се наведох, приклеках, хванах бронята и започнах да изправям крака. Със силен всмукващ звук задните гуми се освободиха от влажната почва. Държах моя край на колата на около петдесет сантиметра над земята! Беше тежък — проклетие, адски тежък! — но можех да го вдигна!

При всяка крачка, която правех, потъвах на около двацет сантиметра. Но продължавах да нося и Рандъм правеше същото с неговия край.

Поставихме колата на шосето, с леко друсване на амортизаторите. После си свалих обувките, излях водата от тях, почистих ги със снопчета трева, изстисках си чорапите, изчетках маншетите на панталоните си, метнах обувките и чорапите на задната седалка и се настаних на предната, с боси крака.

Рандъм скочи вътре, на мястото до мен, и рече:

— Слушай, искам отново да ти се извиня...

— Забрави тази история — спрях го. — Всичко е приключено.

— Да, но не желая да ми имаш зъб.

— Няма — успокоих го аз. — Само че си обуздавай страстите в бъдеще, когато става дума за отнемане на живот в мое присъствие.

— Добре — обеща той.

— Тогава да потегляме — и го направихме.

Движихме се през скалист каньон, после прекосихме един град, който изглеждаше направен изцяло от стъкло или някаква подобна на стъкло материя, с високи сгради, тънки и крехки на вид, и хора, чиито вътрешни органи и остатъци от последното хранене прозираха под лъчите на розовото слънце. Те зяпаха след нас, докато минавахме. Събираха се на тълпи по ъглите на улиците, но никой не се опита да ни спре и не пресече пред колата.

— Колегите на Чарлс Форт тук явно ще цитират това събитие още много години — отбеляза брат ми.

Кимнах.

После пътят изобщо изчезна и ние карахме по нещо, което приличаше на безкраен лист силикон. След известно време отново се сви и се превърна в нашето шосе, а след още малко от лявата и дясната

ни страна се появи мочурища — подтискащи, кафяви и вонящи. Видях как същество, за което можех да се закълна, че е диплодок, надига глава и гледа продължително след нас. Над главите ни премина огромна сянка с криле на прилеп. Сега небето беше ярко синьо, а слънцето — светложълто злато.

— Вече ни остана по-малко от четвърт резервоар — отбелязах аз.

— Добре — каза Рандъм. — Спри колата.

Послушах го и зачаках.

Доста дълго време — може би около шест минути — той стоя мълчаливо, после рече:

— Карай нататък.

След около пет километра попаднахме на барикада от трупи и аз тръгнах да я заобикалям. От едната страна се показа врата и Рандъм ми нареди:

— Спри и натисни клаксона.

Направих го и след малко дървената врата изскърца на огромните си железни панци и се отвори навътре.

— Влизай — каза той. — Няма опасност.

Промъкнах се вътре и завих наляво, където се намираха три тумбести помпи „Есо“, а мъничката постройка зад тях беше от вида, който бях виждал безброй пъти преди при по-обикновени обстоятелства. Спрях пред едната от помпите и зачаках.

Човекът, който се показа от сградата, беше ужасно дебел, висок около един и петдесет, с нос като ягода и широки близо метър рамене.

— Какво да бъде? — попита той. — Да я напълня догоре?

Кимнах.

— С обикновен.

— Дайте я малко по-близо — рече мъжът.

Преместих колата и попитах Рандъм:

— Парите ми вършат ли работа тук?

— Погледни ги — отвърна той.

Портфейлът ми бе натъпкан с оранжеви и жълти банкноти, с римски цифри по ъглите, последвани от буквите „Р.Д.“

Рандъм ми се ухили, докато ги изучавах.

— Виждаш ли, погрижил съм се за всичко.

— Страхотно. Между другото, започвам да огладнявам.

Огледахме се наоколо и видяхме от една голяма реклама да ни зяпа нарисуван господин, текстът под който твърдеше, че продавал пържени пилета от Кентъки наблизно.

Ягодовият нос плисна малко от бензина на земята, за да го накара да тече гладко, окачи маркуча, приближи се към нас и каза:

— Осем регъмни драхи.

Намерих една оранжева банкнота, на която пишеше „V Р.Д.“ и още три с надпис „I Р.Д.“ и му ги подадох.

— Благодаря — тикна ги той в джоба си. — Да ви проверя ли маслото и водата?

— Да.

Човекът добави малко вода, съобщи ми, че нивото на маслото е добро и позабърса предното стъкло с един мръсен парцал. После ни махна и се прибра в постройката.

Продължихме към рекламираното заведение, където и ние се заредихме с пържени деликатеси от Кентъки и слаба, леко солена на вкус бира.

После се измихме в пристройката отпред, върнахме се при вратата, натиснахме клаксона и зачакахме, докато един мъж с окачена през дясното му рамо алебарда дойде и ни отвори.

След което отново поехме по шосето.

Пред нас изскочи тиранозавър, поколеба се за момент, после си продължи по пътя, някъде наляво. Над главите ни прелетяха още три птеродактила.

— Не ми се иска много да отстъпвам от небето на Амбър — подхвърли Рандъм, каквото и да означаваше това и аз изсумтях в отговор. — Страхувам се, обаче, да опитам всичко наведнъж — продължи той. — Има опасност да бъдем разкъсани на парчета.

— Така е — съгласих се аз.

— Но от друга страна, това място не ми харесва.

Кимнах и продължихме напред, докато силиконовата равнина свърши и навсякъде около нас се разпростряха голи камънаци.

— Какво правиш сега? — позволих си да попитам аз.

— След като вече овладях небето, смятам да опитам с терена — обясни той.

И каменистата шир започна да преминава в скали. Между тях се виждаше гола, черна земя. След известно време скалите станаха по-

малко, а земята — повече. Най-накрая забелязах и петна зеленина. Първо тук и там по малко трева. Ала тя беше много, много ярко зелена, като наподобяваше и все пак доста се различаваше от онази, която бе обичайна за познатата ми на мен Земя.

Скоро тревата стана много.

По-нататък се появиха и дървета, разпръснати хаотично край пътя.

После стигнахме до гора.

И то каква гора!

Никога не бях виждал такива дървета — мощни и величествени, обагрени в дълбоко, богато зелено, леко изпъстрено със злато. Те се издигаха нагоре устремно, шеметно се извисяваха. Огромни ели, борове, кленове и много други, които не можех да определя. През тях пълзеше ветрец с фантастично, прекрасно благоухание, което усетих щом леко открянах прозореца. След няколко вдишвания реших да го отворя докрай и да го оставя така.

— Гората на Ардън — обади се мъжът, който беше мой брат и разбрах, че е прав. По някакъв начин едновременно го обичах и мразех, заради неговата мъдрост, неговите познания.

— Братко — рекох аз, — ти се справяш чудесно. По-добре отколкото бях очаквал. Благодаря ти.

Това изглежда го свари неподготвен. Сякаш никога преди не бе получавал добра дума от роднина.

— Старая се с всички сили — каза той — и ще продължа да го правя докрай, обещавам. Само погледни! Овладяхме небето, сега се добрахме и до гората! Направо е прекалено хубаво, за да е истина! Прехвърлихме половината път и нищо не ни се опря особено. Мисля, че имаме голям късмет. Ще ми дадеш ли едно регентство?

— Да — отговорих аз, без да знам за какво ставаше дума, но бях готов да удовлетвори желанието му, стига да бе във властта ми.

Тогава той кимна.

— Бива си те.

Рандъм беше един дребен, склонен към убийства мошеник, за когото си спомних, че винаги срещу нещо се бе бунтувал. В миналото родителите ни се бяха опитвали да го дисциплинират, но без особен успех. И едновременно с това осъзнах, че сме имали общи родители, какъвто, както изведнъж разбрах, не беше случаят с мен и Ерик, с мен

и Флора, с мен и Кейн, Блийс и Файона. А вероятно и с други, но за тези си спомних и за тях бях сигурен.

Карахме по твърд черен път през катедрала от огромни дървета. Това сякаш продължаваше цяла вечност. Чувствах се в безопасност. От време на време стряскахме по някой елен или изненадвахме лисица, която пресичаше или стаеше близо до пътя. На места се виждаха следи от копита. Слънчевата светлина някак се филтрираше през листата и падаше под ъгъл като опънати златни струни на индуски музикален инструмент. Вятърът беше влажен и лъхаше на живот. Завладя ме усещането, че познавам това място и в миналото често съм минавал по този път. Бях пресичал Гората на Ардън върху кон, бях вървял през нея, бях ловувал в нея, бях лежал по гръб под някои от тези величествени дървета, с пъхнати под главата ръце, загледан нагоре. Бях се катерил по клоните на тези гиганти и бях гледал надолу към един зелен, постоянноменящ се свят.

— Обичам тази гора — промълвих аз, без да съзнавам напълно, че съм го казал на глас, а Рандъм отвърна:

— Винаги си я обичал — и като че ли в гласа му се промъкна нотка на удивление. Не можех да бъда сигурен.

Тогава от далечината долетя звук, който знаех, че е издаван от ловджийски рог.

— Карай по-бързо — изведнъж се разтревожи Рандъм. — Прилича на рога на Джулиан.

Подчиних се.

Рогът прозвуча отново, по-близо.

— Онези проклети негови хрътки ще разкъсат колата на парченца, а птиците му ще се нахранят с очите ни! — възкликна Рандъм. — Никак не ми се иска да го срещам, когато е така добре подготвен. За каквото и да е тръгнал на лов, знам, че с радост ще го зареже при такава привлекателна плячка като двама от неговите братя.

— „Живей и остави и другите да живеят“ е моята философия напоследък — отбелязах аз.

Рандъм се подсмихна.

— Каква чудата идея. Обзалагам се, че няма да изтрае повече от пет минути.

В този момент рогът прозвуча отново, дори още по-близо, и той изруга:

— По дяволите!

Скоростомерът показваше седемдесет и пет със странни рунически цифри и аз се страхувах да карам по-бързо по този неравен път.

А рогът пак изсвири, сега много по-близо, три дълги тона и можех да чуя лая на хрътките, някъде вляво.

— Вече сме много близо до истинската Земя, макар още да сме далече от Амбър — каза брат ми. — Безсмислено е да бягаме през съседни Сенки, защото ако действително ние сме тези, които преследва, той ще ни догони и там. Или сянката му ще ни намери.

— Какво ще правим!

— Карай бързо и се надявай, че не преследва нас.

А рогът прозвуча още веднъж, този път почти до колата.

— С какво идва, дявол да го вземе, с локомотив ли? — попитах аз.

— Предполагам, че язди могъщия Моргенщерн, най-бързия кон, който някога е създавал.

Оставих последната дума да се повърти малко из главата ми, като се чудех над значението ѝ. Да, вярно е, каза ми някакъв вътрешен глас. Той наистина е създал Моргенщерн, измъкнал го е от Сенките и е вдъхнал в звера скоростта и силата на ураган и пилотонабивачка.

Спомних си, че имах основания да се страхувам от това животно и тогава го видях.

Моргенщерн беше с шест длани по-висок от всеки друг кон, който някога бях виждал и очите му имаха мъртвешкия цвят характерен за ваймарските кучета. Козината му бе цялата сива, а копитата му изглеждаха изваяни от закалена стомана. Той бягаше като вятъра, със скоростта на колата, а на седлото му седеше Джулиан — Джулиан от картата за игра, с дълга черна коса и ясни сини очи, облечен в белите люспести доспехи.

Джулиан ни се усмихна и махна, а Моргенщерн тръсна глава и великолепната му грива се развя от вятъра като знаме. Краката му се движеха толкова бързо, че се сливаха в нещо като мъгла.

Сетих се как едно време Джулиан караше някакъв свой човек да облича моите изхвърлени дрехи и да измъчва животното. Затова и то се бе опитало да ме стъпче веднъж по време на лов, когато бях слязъл от коня си, за да одера един елен.

Отново бях затворил прозореца, така че не смятах за възможно да познае по миризмата, че съм вътре в колата. Но Джулиан ме бе забелязал и аз знаех какво означаваше това. Навсякъде около него тичаха Ураганните хрътки, с техните яки, здрави тела и зъби като стомана. Те също бяха дошли от Сенките, защото никое нормално куче не може да бяга така. Ала вече бях сигурен, че всъщност думата „нормално“ всъщност не подходеше на нищо в този свят.

Джулиан ни направи знак да спрем, аз погледнах към Рандъм и той кимна.

— Ако не го направим, той просто ще ни догони.

И така, натиснах спирачките, намалих и спрях.

Моргенщерн се изправи на задни крака, размаха предните във въздуха, стовари се отново и с четирите на земята и ни подмина в галоп. Кучетата закръжиха наоколо, с изплезени езици и тежко дишане. Конят целия блестеше от пот.

— Каква изненада! — възкликна Джулиан по своя бавен, почти ленив маниер на говорене и един голям ястреб, обагрен в черно и зелено, закръжи и кацна върху лявото му рамо.

— Да, нали — отвърнах аз. — Как си?

— О, превъзходно — заяви той, — както винаги. Ами ти и брат Рандъм?

— Аз съм в добра форма — рекох, а Рандъм кимна и отбеляза:

— Мислех, че ще се отдадеш на други спортове във времена като тези.

Джулиан наклони глава и го изгледа накриво през предното стъкло.

— Обичам да убивам животни — подхвърли той — и постоянно мисля за своите роднини.

Усетих как по гърба ми плъзна лек хлад.

— Шумът от вашето превозно средство ми отвлече вниманието от лова — рече Джулиан. — Тогава още не подозирах, че то съдържа двамина като вас. Предполагам, че не се разхождате просто за удоволствие, а сте се запътили нанякъде, например към Амбър. Познах ли?

— Да — признах аз. — Може ли да се поинтересувам защо ти си тук, а не там?

— Ерик ме изпрати да наблюдавам този път — отвърна той, а моята ръка се отпусна върху единия от пистолетите на колана ми, докато говореше. Имах чувството, обаче, че куршум не би могъл да пробие тези доспехи. Затова си помислих да застрелям Моргенщерн.

— Е, братя — усмихна се Джулиан, — добре дошли. Желая ви приятно пътуване. Не се съмнявам, че скоро ще се видим в Амбър. Всичко хубаво — и с тези думи той се обърна и пое към гората.

— Да се махаме светкавично оттук — каза Рандъм. — Сигурно смята да ни устрои капан или ще тръгне да ни преследва — и той измъкна пистолет от колана си и го постави в скута си.

Аз подкарах с прилична скорост.

След около пет минути, когато тъкмо бях започнал да дишам малко по-леко, чух рога. Натиснах докрай педала на газта, като знаех, че така или иначе ще ни настигне, но се опитвах да спечеля колкото можех повече време и разстояние. Занасяхме по завоите, изкачвахме с ръмжене хълмовете и префучавахме през долините. На едно място едва не блъснах елен, но успяхме да заобиколим животното без да се ударим или забавим.

Сега рогът звучеше по-близо и Рандъм ругаеше под нос.

Имах чувството, че ни предстои още много път все през гората и това никак не ме насърчаваше.

Стигнахме до дълъг прав участък, който успях да взема почти за минута. Звучите от рога на Джулиан сякаш се отдалечиха. Ала после пътят започна да извива и криволичи и трябваше пак да намалая. Звучите веднага започнаха отново да ни настигат.

След около шест минути Джулиан се появи на огледалото за обратно виждане, галопиращ с грохот по пътя, заобиколен от цялата си глутница, лаеща и с потекли лиги.

Рандъм свали своя прозорец и след малко се показа навън и започна да стреля.

— Проклети доспехи! — изруга той. — Сигурен съм, че два пъти го улучих и нищо не му стана.

— Омразна ми е мисълта да се убие това животно — подхвърлих аз, — но все пак опитай да улучиш коня.

— Вече го направих, няколко пъти. — Рандъм хвърли празния си пистолет на пода и измъкна другия. — Или аз съм по-лош стрелец,

отколкото си мислех, или е истина това, което казват: че за да се убие Моргенщерн е необходим сребърен куршум.

Рандъм застреля шест от кучетата с оставащите му патрони, ала поне още двајсетина продължаваха да ни преследват.

Прехвърлих му един от моите пистолети и той се справи с нови пет звяра.

— Ще запазя последния куршум за главата на Джулиан, в случай че се приближи достатъчно!

Преследвачите ни вече се намираха само на двајсет метра зад нас и още се приближаваха, затова натиснах с всичка сила спирачките. Някои от кучетата не успяха да спрат навреме, но Джулиан изведнъж изчезна и над главите ни прелетя тъмна сянка.

Моргенщерн бе прескочил колата. После се извъртя и докато кон и ездач се обръщаха към нас, аз подкарах с пълна скорост напред.

С великолепен скок, Моргенщерн се махна от пътя. В огледалото за обратно виждане видях как две кучета пускат бронята, която бяха откъснали и подновяват преследването. Няколко останаха да лежат на пътя, а по следите ни тичаха около петнайсет, шестнайсет.

— Чудесно представление — обади се Рандъм, — но имаш късмет, че не се вкопчиха в гумите. Сигурно никога преди не са гонили кола.

Подадох му оставащия ми пистолет и поръчах:

— Свали още кучета.

Той се зае да стреля без бързане и със съвършена точност улучи шест.

Джулиан вече беше зад колата, с изваден меч в ръка.

Натиснах клаксона, като се надявах да стресна Моргенщерн, ала номерът не мина. Кривнах към тях и конят с танцова стъпка отскочи встрани. Рандъм се сви ниско в седалката си и се прицели покрай мен, стиснал с дясната ръка пистолета, опрян върху левия му лакът.

— Не стреляй засега — спрях го аз. — Ще се опитам да го хвана жив.

— Ти си луд — извика той, докато отново натисках спирачките.

Обаче свали оръжието си.

В мига, в който спряхме, аз отворих моята врата и изскочих навън... все още бос! По дяволите!

Гмурнах се под меча му, сграбчих го за ръката и го свалих от седлото. Той ме удари по главата с бронирания си ляв юмрук така, че от очите ми изскочиха искри и ме заля ужасна болка.

Джулиан лежеше, където бе паднал, зашеметен, навсякъде около мен имаше кучета, които ме хапеха, а Рандъм ги риташе. Добрах се до изпуснатия меч и опрях върха му до гърлото на Джулиан.

— Нареди им да се махнат! — извиках аз. — Или ще те прикова към земята!

Той изкрещя заповедите си на кучетата и те се отдръпнаха. Рандъм държеше юздите на Моргенщерн и се бореше с коня.

— Сега, скъпи братко, какво имаш да кажеш в своя защита? — попитах.

В очите му гореше студен син пламък, а лицето му не изразяваше нищо.

— Ако смяташ да ме убиваш, действай — рече той.

— Когато аз сам реша — отвърнах и някак ми стана приятно от вида на калта по безукорните му доспехи. — Междувременно, колко струва твоят живот за теб?

— Всичко, с което разполагам, разбира се.

Отстъпих с една крачка.

— Стани и влез отзад в колата — заповядах.

Джулиан се подчини и аз му взех камата, преди да се е качил. Рандъм зае отново своето място и насочи пистолета с единствения оставащ патрон към главата на Джулиан.

— Защо просто не го убием? — попита той.

— Мисля, че може да ни е от полза — отговорих. — Много неща искам да узная. А и все още ни остава доста път.

Потеглих. Кучетата затичаха край колата. Моргенщерн се впусна в галоп заедно с тях.

— Страхувам се, че няма да ви бъда от особена полза като пленник — забеляза Джулиан. — Въпреки че ще ме измъчвате, не бих могъл да ви кажа нищо повече от това, което знам, а то не е много.

— Започни с него тогава — предложих аз.

— Ерик изглежда има най-силните позиции — заговори той, — тъй като се намира тук, в Амбър, когато всичко се разпада. Поне аз така виждах нещата, когато му предложих подкрепата си. Ако някой от вас беше на неговото място, предполагам, че щях да постъпя по същия

начин. Ерик ме натовари да пазя Ардън, защото оттук минава един от главните маршрути. Жерар контролира южните подстъпи откъм морето, а Кейн е далече в северните води.

— Какво става с Бенедикт? — попита Рандъм.

— Не знам. Нищо не съм чул. Може да е с Блийс. Може да се е оттеглил някъде сред Сенките и още дори да не знае за тези събития. Възможно е дори да е мъртъв. От години не съм го виждал.

— С колко души разполагаш в Ардън — поинтересува се Рандъм.

— С повече от хиляда — заяви Джулиан. — Някои сигурно точно сега ви наблюдават.

— И ако искат ти да продължиш да живееш, това е всичко, което ще направят — отсече Рандъм.

— Несъмнено си прав — съгласи се брат ни. — Трябва да призная, че Коруин постъпи много хитро като ме взе в плен, вместо да ме убие. Току виж сте се измъкнали от гората по този начин.

— Казваш го само защото искаш да живееш — рече Рандъм.

— Разбира се, че искам да живея. Може ли?

— Защо?

— Като отплата за информацията, която ви дадох.

Рандъм се разсмя.

— Даде ни страшно малко, а съм сигурен, че от теб може да се изтръгне повече. Ще видим, когато получим възможност да спрем. А, Коруин?

— Ще видим — повторих аз. — Къде е Файона?

— Някъде на юг, мисля — отвърна Джулиан.

— Ами Дирдри?

— Не знам.

— Луела?

— В Ребма.

— Добре — заключих аз. — Смятам, че ни каза всичко, което знаеш.

— Така е.

Продължихме в мълчание и накрая гората започна да оредява. Отдавна бях загубил Моргенщерн от поглед, макар че от време на време виждах ястреба на Джулиан да ни следва. Пътят тръгна нагоре и ние се насочихме към прохода между две пурпурни планини.

Резервоарът беше пълен малко над една четвърт. След около час вече се движехме между високи каменисти склонове.

— Тук мястото изглежда подходящо за блокиране на пътя — отбеляза Рандъм.

— И на мен така ми се струва — съгласих се аз. — Какво ще кажеш, Джулиан?

Той въздъхна.

— Да, много скоро ще стигнете до блокада. Знаете как да минете през нея.

Прав беше. Когато доближихме бариерата и постовият, в зелени дрехи и кафяво кожено яке, с оголен меч се запъти към нас, аз посочих с палец към задната седалка и го попитах:

— Схващаш ли картинката?

Той загоря, а освен това позна и ние кои сме.

Забърза се да вдигне бариерата и ни отдаде чест, когато минахме покрай него.

Имаше още две бариери, преди да излезем от прохода... а ястребът изглежда ни бе загубил някъде по пътя. Вече се бяхме издигнали на повече от хиляда метра надморска височина и аз спрях колата. От лявата ни страна се извисяваха отвесни скали, а от дясната не се виждаше нищо друго, освен стръмния склон надолу.

— Слизай — наредих. — Ще трябва да се поразходиш.

Джулиан пребледня.

— Няма да се унижавам — заяви той. — Няма да моля за живота си.

И излезе от колата.

— Дявол да го вземе! — възкликнах аз. — Не съм гледал хубаво унижение от седмици! Добре... иди да застанеш там на ръба. Малко по-близо, ако обичаш. — Рандъм продължаваше да държи пистолета, насочен към главата му. — Преди малко ти спомена — продължих аз, — че вероятно би подкрепил всеки, ако заема мястото на Ерик.

— Така е.

— Погледни надолу.

Той го направи. Пропастта беше дълбока.

— Запомни това — рекох аз, — в случай, че събитията претърпят внезапна промяна. И запомни кой ти подари живота тогава, когато друг би ти го отнел.

После му обърнах гръб.

— Хайде, Рандъм. Да тръгваме.

Оставихме го да стои там и да диша тежко, сключил съсредоточено вежди.

Стигнахме до върха и бензинът ни почти свърши. Изключих от скорост, загасих двигателя и започнахме дългото спускане надолу.

— Мислех — обади се Рандъм, — че не си загубил нищо от старата си хитрост. Аз самият вероятно щях да го убия, заради това, което се опита да направи. Но смятам, че ти постъпи правилно. Вярвам, че той ще ни подкрепи, ако успеем да надвием Ерик. Междувременно, разбира се, ще му докладва за случилото се.

— Естествено — съгласих се аз.

— А ти имаш повече основания да желаеш смъртта му, от който и да е от нас.

Усмяхнах се.

— Личните чувства не спомагат за добрата политика, правните решения или търговските сделки.

Рандъм запали две цигари и ми подаде едната.

Загледан напред през пушека, за първи път зърнах това море. Под смраченото, едва ли не нощно небе и увисналото в него златно слънце, морето изглеждаше толкова наситено — плътно като боя, със структура на плат, тъмносиньо, почти пурпурно, — че ми беше трудно да го гледам. Улових се да говоря на език, който не бях подозирал, че знам. Декламирах „Балада за мореплавателите“. Рандъм ме слуша, докато свърших, след което попита:

— Често се е говорело, че ти си съчинил това. Вярно ли е?

— Беше толкова отдавна — казах му аз, — че вече наистина не си спомням.

И докато скалистия склон извиваше все повече и повече наляво, а ние се спускахме надолу покрай него, насочили се към осеяна с дървета долина, в полезрението ни се откриваше все по-голяма част от морето.

— Фарът на Кабра — посочи Рандъм към огромната сива кула, която се издигаше от водата, на километри навътре в морето. — Почти го бях забравил.

— И аз — отговорих. — Това е много странно усещане... завръщането — и тогава осъзнах, че вече не говоря на английски, а на

език наричан тари.

Горе-долу след половин час стигнахме долу. Продължих да карам по инерция, докъдето можех, после отново включих двигателя. При неговия звук ято черни птици изпърхаха във въздуха от храсталаците вляво от нас. Нещо сиво, подобно на вълк изскочи от скривалището си и побягна към близкия гъсталак; еленът, който бе дебнал, невидим до този момент, се втурна на другата страна. Намирахме се в покрита с буйна растителност долина — макар и не чак толкова гъсто или величествено залесена като Гората на Ардън, — която се спускаше плавно, но неотклонно към далечното море.

Високи, и ставащи все по-високи от лявата ни страна се издигаха планините. Колкото по-дълбоко навлизахме в долината, толкова по-добре се разкриваше пред погледа ни пълното величие на огромния скален масив, по чиито ниски склонове се бяхме спуснали. Планините се простираха до самото море, разширяваха се доближавайки го и носеха върху полите сименяща се мантия, изпъстрена със зелено, бледомораво, пурпурно, златно и индигово синьо. Страната им, обърната към морето беше невидима за нас в долината, но около последния, най-висок връх се носеше съвсем лек воал от призрачни облаци и от време на време златното слънце ги обагреше в огнено. Прецених, че сме на около петдесет километра от това осветено място, а резервоарът бе почти празен. Знаех, че този последен връх е нашата цел и в мен започна да се заражда нетърпение. Рандъм гледаше в същата посока.

— Още е там — отбелязах аз.

— Почти бях забравил... — рече той.

И докато сменях скоростите видях, че панталонът ми е придобил определена лъскавина, каквато нямаше преди. Освен това значително се стесняваше надолу към глезените и маншетите му бяха изчезнали. После зърнах ризата си.

Тя приличаше повече на жакет и бе черна, украсена със сребърно; а коланът ми бе станал забележимо по-широк.

При по-внимателен оглед видях, че по външните шевове на крачолите ми се спуска сребърна ивица.

— Смятам, че съм подходящо облечен — подхвърлих, за да чуя каква реакция ще предизвика това.

Рандъм се подсмихна и тогава осъзнах, че и той по някое време се е сдобил с кафяв панталон на червени ивици и риза в оранжево и кафяво. На седалката до него лежеше кафяво кепе с жълт кант.

— Чудех се кога ще забележиш — заяви той. — Как се чувстваш?

— Много добре — отговорих. — А между другото, бензинът е почти на привършване.

— Твърде късно е да направим нещо по този въпрос — поклати глава Рандъм. — Вече сме в реалния свят и би ни струвало ужасни усилия да си играем със Сенките. А освен това и не би минало незабелязано. Страхувам се, че ще се наложи да зарежем колата, щом свърши горивото.

То свърши след четири километра. Отбих встрани и спрях. Слънцето вече клонеше към залез и сенките бяха станали много дълги.

Пресегнах се към задната седалка, където обувките ми се бяха превърнали в черни ботуши и нещо издрънча, докато опипвах за тях.

Измъкнах средно тежък сребърен меч и ножница. Те идеално паснаха на новия ми колан. Имаше също и черен плащ, със закопчалка във формата на сребърна роза.

— Смяташе ли, че са загубени завинаги? — попита Рандъм.

— Дяволски близо бях до тази мисъл — отвърнах аз.

Измъкнахме се от колата и тръгнахме пеша. Вечерта беше хладна и изпълнена със свежи благоухания. На изток вече се виждаха звезди, а слънцето се гмуркаше към леглото си.

Ние крачехме упорито по пътя и Рандъм сподели:

— Имам чувството, че нещо не е наред.

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко ставаше прекалено лесно досега — рече той. — Това не ми харесва. Изминахме целия път през Гората на Ардън почти безпрепятствено. Вярно, Джулиан се опита да ни спре там, но... не знам... Много бързо стигнахме толкова далече и почти подозирам, че ни беше разрешено да го направим.

— И на мен ми мина през ума подобна мисъл — излъгах аз. — Какво смяташ, че предвещава всичко това?

— Опасявам се — измърмори той, — че се напъхваме в капан.

Продължихме да вървим още няколко минути в мълчание. После аз се обадих:

— Засада? Гората изглежда странно тиха.

— Не знам.

Изминахме може би около три километра и слънцето се скри. Небето бе черно, осеяно с ярки звезди.

— Не подобава на двамина като нас да се движат по този начин — отбеляза Рандъм.

— Така е.

— И все пак се страхувам да докарам коне.

— Аз също.

— Каква е твоята оценка за положението? — попита ме Рандъм.

— Смърт и унищожение — отвърнах аз. — Имам чувството, че съвсем скоро ще се нахвърлят върху нас.

— Мислиш ли, че трябва да изоставим пътя?

— Разсъждавах над тази идея — излъгах отново — и смятам, че на никой от нас няма да му навреди да походи малко встрани.

И ние го направихме.

Промушвахме се между дървета, минавахме край тъмните очертания на скали и храсти. Луната бавно изгря — голяма, сребърна — и освети нощта.

— Завладява ме чувството, че няма да успеем — обади се Рандъм.

— А доколко можем да се доверим на това чувство? — попитах аз.

— До голяма степен.

— Защо?

— Стигнахме твърде далече прекалено бързо — поясни той. — Това никак не ми харесва. Сега сме в реалния свят и е много късно да се връщаме обратно. Не можем да играем със Сенките, а трябва да разчитаме само на оръжията си. — (Той самият имаше къс и лъскав меч.) — Имам чувството, обаче, че Ерик е пожелал да стигнем дотук. Вече не можем да направим кой знае какво по този въпрос, но сега като стигнахме ми се иска да бяхме воювали за всеки сантиметър от пътя.

Продължихме още около километър и спряхме да изпушим по една цигара, като криехме огънчетата в шепите си.

— Прекрасна нощ — обърнах се аз към Рандъм и към хладния ветреца.

— Предполагам... Какво беше това?

Доловихме слабо прошумоляване в храстите, малко зад нас.

— Може би някое животно.

Мечът се озова в ръката му.

Почакахме няколко минути, но не чухме нищо повече.

Накрая той прибра меча и отново тръгнахме.

Нямаше повече никакви шумове откъм гърба ни, ала след известно време чух нещо някъде напред.

Рандъм кимна, когато го погледнах и започнахме да се движим по-предпазливо.

Забелязахме слабо сияние като от огън, на голямо разстояние пред нас, в далечината.

Не чухме повече никакви звуци, но повдигането на раменете му показваше съгласие с моя жест, когато се насочих към светлината сред дърветата вдясно от нас.

Измина почти цял час, докато стигнем до лагера. Около огъня седяха четирима мъже, а двама спяха по-настрани, в сенките. Девойката, която стоеше завързана за един кол, беше с извърната от нас глава, но аз почувствах как сърцето ми ускори ритъма си, когато съзрях силуета ѝ.

— Възможно ли е това да е... — прошепнах.

— Да — отговори Рандъм. — Мисля, че е възможно.

После тя обърна глава към нас и я познах.

— Дирдри!

— Чудя се какво ли се е опитвала да направи кучката? — измърмори Рандъм. — Като съдя по цветовете на тия юнаци, обзалагам се, че я връщат в Амбър.

Видях, че са облечени в черно, червено и сребърно, което, както си спомнях от Фигурите и отнякъде другаде, бяха цветовете на Ерик.

— Щом Ерик я иска, няма да я получи — заявих аз.

— Никога не съм изпитвал особена привързаност към Дирдри — рече Рандъм, — но знам, че ти държиш на нея, затова... — и той измъкна меча си.

Аз направих същото.

— Пригответи се — подканих го и се свих за скок.

И ние се нахвърлихме върху тях.

Цялата работа отне може би около две минути.

Тя вече гледаше към нас и светлината от огъня превръщаше лицето ѝ в изкривена маска. Дирдри извика, засмя се и произнесе имената ни с висок и изплашен глас, а аз разрязах въжетата и ѝ помогнах да се задържи на крака.

— Здравей, сестричке. Ще се присъединиш ли към нас по Пътя за Амбър?

— Не — отвърна тя. — Благодаря, че ми спасихте живота, но искам и да го запазя. Защо отивате в Амбър?

— Там един трон чака да бъде спечелен — рече Рандъм, което беше новина за мен, — а ние сме заинтересовани страни.

— Ако сте умни, ще стоите настрана и ще живеете по-дълго — заяви тя и Господи! беше красива, макар и малко уморена на вид и доста мръсна.

Прегърнах я, защото исках да го направя и я притиснах. Рандъм намери един мях с вино и всички пихме.

— Сега Ерик управлява в Амбър и войските са му верни.

— Не се страхувам от Ерик — отговорих аз и осъзнах, че не съм чак толкова сигурен в това изявление.

— Той никога няма да ви допусне в Амбър — каза тя. — Аз самата бях затворник там, докато не избягах през един от тайните изходи преди два дни. Мислех, че ще успея да се скрия в Сенките, докато всичко се оправи, но не е така лесно да се започне толкова близо до реалния свят. Затова тази сутрин неговите хора ме откриха. Бяха ме повели обратно. Предполагам, че щеше да ме убие, ако ме бяха върнали... макар да не съм сигурна. Във всеки случай щях да остана като пионка в града. Подозирам, че Ерик е луд... ала отново не съм сигурна.

— Ами какво става с Блийс? — интересува се Рандъм.

— Той кара разни неща да излизат от Сенките и страхотно пречи на Ерик. Но досега изобщо не е нападал с реалната си мощ и затова Ерик се безпокои, а контролът над Короната и Скиптъра остава несигурен, въпреки че Ерик държи второто в дясната си ръка.

— Разбирам. А говори ли изобщо за нас?

— За теб не, Рандъм. Но за Коруин, да. Той продължава да се бои от завръщането на Коруин в Амбър. На още седем, осем километра е относително безопасно... но по-нататък пътят е изпълнен с рискове. Всяко дърво и скала е коварна клопка или капан. Заради Блийс и

заради Коруин. Ерик искаше да стигнете поне дотук, за да не можете да използвате Сенките и с лекота да се измъкнете от властта му. Абсолютно невъзможно е за който и да е от вас да влезе в Амбър без да падне в някой от неговите капани.

— И все пак ти си избягала...

— Това е друго нещо. Аз опитвах да се измъкна навън, а не да вляза вътре. А може и да не ме е пазил толкова старателно, колкото би го направил с някой от вас, заради моя пол и липсата ми на амбиции. Освен това, както сами видяхте, не успях.

— Сега вече си свободна, сестричке — успокоих я аз, — поне докато мечът ми е в състояние да се върти в твоя защита — а тя ме целуна по челото и стисна ръката ми. Винаги съм бил жаден за тези неща.

— Сигурен съм, че ни следят — подхвърли Рандъм и тримата се потопихме в мрака.

Легнахме неподвижно под един храст и се заехме да наблюдаваме пътя, по който бяхме дошли.

След известно време прекарано в шепнене разбрах, че от мен се очаква да взема решение. Въпросът наистина беше съвсем прост: какво ще правим по-нататък?

Но той бе прекалено важен, за да продължавам да увъртам. Знаех, че не мога да им имам доверие, дори на скъпата Дирдри и все пак, ако трябваше да се разкрия пред някого, то Рандъм поне бе затънал до гуша в тази история заедно с мен, а Дирдри ми беше любимката.

— Многообични ми родственици — започнах аз, — трябва да направя едно признание.

Рандъм веднага се хвана за меч. Ето колко си вярвахме един на друг. Вече можех да чуя как му тиктака мозъкът: „Коруин ме доведе тук, за да ме предаде“.

— Ако си ме довел тук, за да ме предадеш — заяви той, — няма да ти се дам жив.

— Шегуваш ли се? — попитах аз. — Искам твоята помощ, а не главата ти. Това, което имам да кажа е следното: изобщо не знам какво става, по дяволите! За някои неща се досещам, но, дявол да го вземе, наистина не знам къде сме, какво е Амбър или защо сме се свили тук в

храстите да се крием от тези войници. Нито, ако е за въпрос, кой съм аз, всъщност.

Настъпи ужасно дълга тишина, после Рандъм прошепна:

— Какво искаш да кажеш?

— Да — включи се и Дирдри.

— Искам да кажа — поясних, — че успях да те заблудя, Рандъм. Не намираш ли за странно, че всичко, което правех по време на това пътуване, беше да карам колата?

— Ти водеше — рече Рандъм — и аз предполагах, че имаш някакъв план. Направи някои много умни неща по пътя. Знаех, че ти си Коруин.

— Кое то аз самият открих едва преди два дни. Знам, че аз съм този, когото наричате Коруин, но преди известно време претърпях катастрофа. Имах наранявания на главата — ще ви покажа белезите, когато разполагаме с повече светлина — и страдам от амнезия. Нищо не разбирам от всички тези приказки за Сенките. Не си спомням дори кой знае какво за Амбър. Всичко, което помня са моите роднини и факта, че не бива да им вярвам особено. Това е моята история. Какво може да се направи?

— Господи! — възкликна Рандъм. — Да, сега вече разбирам! Стават ми ясни всички дреболии, които ме озадачаваха по пътя... Как успя така изкусно да заблудиш Флора?

— Късмет — казах аз — и подсъзнателна подлост, предполагам. Не! Не беше това! Просто тя си е глупава. Ала сега действително имам нужда от вас.

— Смяташ ли, че можем да преминем в Сенките? — попита Дирдри, като не говореше на мен.

— Да — отвърна Рандъм, — но аз съм против. Бих искал да видя Коруин в Амбър, както и главата на Ерик набучена на кол. Готов съм да поема известни рискове, за да видя тези неща, затова няма да се върна в Сенките. Ти можеш да го направиш, ако желаш. Всички вие ме смятате за слабак и измамник. Сега ще разберете какъв съм. Решил съм да доведа тази работа докрай.

— Благодаря ти, братко — рекох.

— Лоша среща на лунна светлина — обади се Дирдри.

— Можеше все още да си стоиш вързана — напомни й Рандъм и тя не отговори.

Полежахме там още малко и при лагера се появиха трима мъже, които започнаха да се оглеждат наоколо. После двама от тях се наведоха и започнаха да душат земята.

След което погледнаха в нашата посока.

— Внимавайте! — прошепна Рандъм, когато те тръгнаха към нас.

Видях как стана всичко, макар и само мъгляво. Те стъпиха на четири крака и лунната светлина заигра по сивите им дрехи. После срещу нас се озоваха шестте светещи очи на нашите преследвачи.

Аз нанизах първия вълк на сребърния си меч и прозвуча човешки вик. Рандъм обезглави другия с един-единствен удар и, за мое удивления, видях как Дирдри вдигна третия във въздуха и му счупи гръбнака на коляното си с кух, изпукващ звук.

— Бързо, мечът ти! — каза Рандъм и аз пронизах неговата жертва, а после и нейната, при което прозвучаха нови виковете.

— Трябва светкавично да изчезваме. Насам! — втурна се Рандъм. Ние го последвахме.

— Къде отиваме? — попита Дирдри, след може би час промъкване през гъсталаците.

— Към морето — отвърна той.

— Защо?

— То съдържа паметта на Коруин.

— Къде? Как?

— Ребма, разбира се.

— Там ще те убият и ще нахранят рибите с мозъка ти.

— Аз няма да мина цялото разстояние. Ти ще го заведеш до брега и ще говориш със сестрата на сестра ти.

— Смяташ, че трябва пак да мине през Лабиринта?

— Да.

— Опасно е.

— Знам... Слушай, Коруин — започна той, — ти се държиш доста свястно с мен напоследък. Ако всъщност не си истинския Коруин, смятай се за мъртъв. Ала сигурно си истинския. Не би могъл да си някой друг. Като съдя по начина ти на действие, дори при липсата на спомени. Не, бих се обзаложил на живота ти за това. Поеми риска и изпробвай нещото, наречено Лабиринта. Залогът е връщане на паметта ти. Навит ли си?

— Вероятно — отвърнах аз, — но какво е Лабиринта?

— Ребма е призрачния град — обясни ми той. — Той е отражението на Амбър в морето. В него всичко, което се намира в Амбър се повтаря като в огледало. Там са хората на Луела, които живеят все едно са в Амбър. Те ме ненавиждат, заради няколко предишни незначителни прегрешения, затова няма да рискувам да идвам с вас, но ако поговорите честно с тях и може би им намекнете за твоята мисия, смятам, че ще ти позволят да минеш през Лабиринта на Ребма, който, като огледално копие на онзи в Амбър, би трябвало да има същия ефект. Той дава на всеки син на нашия баща силата да се движи сред Сенките.

— А тази сила с какво ще ми помогне?

— Тя би трябвало да те научи какво представляваш.

— Тогава съм навит — заявих аз.

— Браво на теб. В такъв случай, продължаваме на юг. Ще ни трябват няколко дни, за да стигнем до Стълбата... Нали ще отидеш с него, Дирдри?

— Аз ще отида с моя брат Коруин.

Знаех, че ще го каже и това ме радваше. Страхувах се, но се радвах.

Вървахме през цялата нощ. Избягнахме три групички въоръжени войници и на сутринта легнахме да спим в една пещера.

---

[1] Рандъм — приумица, случаен, произволен — Б.пр. ↑

V

В продължение на две нощи си проправяхме път към мрачно розовите пясъци на величественото море. На третия ден сутринта стигнахме до брега, след като успешно избягнахме малка групичка войници предишната вечер. Не ни се искаше да излизаме на откритото пространство, преди да сме намерили точното място, Файела-бионин, Стълбата към Ребма, където бързо да го прекосим.

Изгриващото слънце хвърляше милиарди ярки отблясъци по разпенените гребени на вълните и заслепените ни от танца им очи не можеха да видят нищо под повърхността. От два дни карахме само на плодове и вода и бях гладен като вълк, но забравих за това, когато видях широкия, полегат плаж с изненадващите му извивки и дюни в кораловочервено, оранжево и розово и разхвърляните купчинки мидени черупки, плавеи и дребни, огладени от водата камъчета. Морето отзад се издигаше и спускаше с тих плясък, цялото в златно, синьо и ярко пурпурно и бризът носеше песента му, подобна на благословия под виолетовото утринно небе.

Обърнатата към изгрева планина, Колвир, която от край време като майка приютяваше Амбър в полите си, се издигаше на около трийсет километра вляво от нас, на север. Слънцето я обливаше със златно сияние и превръщаше дъгата в паднал над града воал. Рандъм погледна натам, изскърца със зъби и отвърна очи. Изглежда и аз бях направил същото.

Дирдри докосна ръката ми, посочи с глава и тръгна на север, успоредно на брега. Рандъм и аз я последвахме. Тя очевидно бе забелязала някакъв ориентир.

Бяхме изминали около половин километър, когато земята сякаш леко потрепери.

— Конски тропот! — изсъска Рандъм.

— Вижте! — отметна назад глава Дирдри и посочи нагоре.

Очите ми проследиха жеста ѝ.

Над главите ни кръжеше ястреб.

— Далече ли е още Стълбата? — попитах.

— При онази грамада камъни — отвърна тя и тогава на стотина метра от нас видях към три метра висока купчина с форма на пресечена пирамида, изградена от едри сиви камъни, разядени от вятъра, пясъците и водата.

Конският тропот стана по-силен, после изсвири рог, ала това не беше сигналът на Джулиан.

— Тичайте! — извика Рандъм и ние го послушахме.

След около трийсетина крачки, ястребът се устреми надолу. Спусна се към Рандъм, но той вече бе извадил меча си и замахна срещу него. Тогава птицата се насочи към Дирдри.

Аз също измъкнах своя меч от ножницата и се опитах да го посека. Разлетяха се пера. Ястребът се издигна, връхлетя отново и този път мечът ми закачи нещо твърдо — мисля, че птицата падна, но не можех да бъда сигурен, защото не спрях да погледна назад. Шумът от копитата вече беше съвсем ясен и силен, а рогът звучеше почти до нас.

Стигнахме до пирамидата, Дирдри се обърна перпендикулярно спрямо нея и се насочи право към морето.

Нямах намерение да споря с човек, който изглежда знаеше какво прави. Последвах я и с периферното си зрение забелязах ездачите.

Те все още бяха далече, но вече препускаха по плажа, надули рогове, заобиколени от лаещи кучета. Рандъм и аз се затичахме с всички сили и нагазихме в приборя след сестра си.

Бяхме навлезли във водата до кръста, когато Рандъм каза:

— Очаква ме смърт и ако остана, и ако продължа.

— В първия случай ще загинеш веднага, а във втория може да се стигне до някакво споразумение. Да вървим!

Намирахме се върху камениста повърхност, която се спускаше в морето. Не ми беше ясно как ще дишаме, докато се движим по нея, но Дирдри не изглеждаше разтревожена, затова реших и аз да не се безпокоя.

Ала не можех.

Когато водата се заплиска около главите ни, вече бях много загрижен. Дирдри, обаче, продължаваше да върви право напред, все по-надолу и аз я следвах, както и Рандъм.

На всеки няколко метра имаше стъпало. Ние се спускахме по огромна стълба, която знаех, че се казва Файела-бионин.

При следващата стъпка щях да се озова целия под водата, но Дирдри вече бе потънала пред мен.

Затова си поех дълбоко въздух и направих решителната крачка.

Видях още стъпала и продължих да ги следвам. Чудех се защо въпреки че движенията ми бяха леко забавени тялото ми не се стреми да изплува и как стоя прав, докато с всяко стъпало слизам все по-надолу като по обикновена стълба. Започнах да се питам какво ще правя, когато няма да мога повече да издържа без въздух.

Около главите на Рандъм и Дирдри се издигаха мехурчета. Опитах се да видя какво правят те, но не успях да разбера. Гърдите им сякаш се издигаха и спускаха като при нормално дишане.

Щом стигнахме на около три метра под повърхността, Рандъм, който вървеше вляво от мен, се обърна и чух гласа му все едно бях долепил ухото си до дъното на вана и всяка дума долиташе като звук от ритник по стената ѝ.

Чувах го ясно, обаче:

— Не вярвам, че ще успеят да убедят кучетата да ги последват, дори конете да го направят.

— Как се справяш с дишането? — опитах се да попитам и долових отдалече собствените си думи.

— Отпусни се — бързо ми обясни той. — Ако задържаш дъха си, издишай и не се безпокой. Докато се намиращ върху стълбата, ще можеш да дишаш.

— Но как е възможно?

— Ако постигнем целта си, ще разбереш — рече той и гласът му прозвуча звънливо през студената, зеленикава вода.

Намирахме се на повече от шест метра дълбочина. Издишах малка част от събрания въздух и се опитах да вдишам за около секунда.

В усещането нямаше нищо притеснително, затова продължих опитите си. Появиха се още мехурчета, но иначе не почувствах никакво неудобство от промяната.

Налягането изглеждаше непроменено и виждах стълбата, по която се движехме като през зеленикава мъгла. Тя водеше все по-надолу и по-надолу. Право напред. А в далечината струеше някаква светлина.

— Ако успеем да минем под арката, ще бъдем в безопасност — поясни сестра ми.

— Вие ще бъдете в безопасност — поправи я Рандъм и аз се запитах какво ли е направил, за да го ненавиждат в страната, наречена Ребма.

— Ако яздят коне, които никога преди не са минавали оттук, ще им се наложи да ни последват пеша — заяви Рандъм. — В такъв случай, ще успеем.

— А може и да се откажат... ако случаят е такъв — предположи Дирдри.

Забързахме.

Като стигнахме на около петнайсет метра под повърхността, водата стана съвсем тъмна и студена, но светлината в ниското пред нас се усили и след още десетина стъпала успях да различа източника ѝ.

От дясната страна се издигаше колона. На върха ѝ имаше нещо подобно на глобус, което светеше. На петнайсетина стъпала по надолу друга такава колона стоеше отляво. А след нея изглежда имаше още една от дясната страна, като така продължаваше и нататък.

Когато наближихме първата, водата стана по-топла и стълбата започна да се вижда по-ясно. Стъпалата бяха бели, с розови и зелени жилки, сякаш направени от мрамор, ала не бяха станали хлъзгави от водата. Широчината им беше към петнайсет метра и от двете страни се издигаха перила от същия материал.

Рибите плуваха около нас, докато вървахме. Като хвърлих поглед назад през рамо, стори ми се, че никой не ни преследва.

Стана по-светло. Навлязохме в осветения от първата лампа кръг и тогава видях, че онова нещо на върха на колоната не е глобус. Изглежда разумът ми неволно се бе опитал да намери разумно обяснение за този феномен и затова бях приел за глобус пламъка, който танцуваше на половин метър над колоната като края на огромен факел. Реших да задавам въпроси по-късно, за да си пазя — ако ме извините за израза — дъха, тъй като спускането беше много стръмно.

След като влязохме в осветената алея и минахме покрай още шест от факлите, Рандъм се обади:

— По петите ни са.

Отново се обърнах назад и видях спускащите се в далечината фигури, четири от които на коне.

Странно усещане е да се смееш под вода и да чуваш смеха си.

— Нищо — докоснах дръжката на меча си аз. — Щом стигнахме вече дотук, никой не може да ми се опре!

Все пак ускорихме ход. Водата от лявата и от дясната ни страна беше станала тъмна като мастило. В лудия ни бяг само стълбата бе осветена, а в далечината забелязах нещо, което приличаше на величествена арка.

Дирдри с всичка сила тичаше по стъпалата, които вече почваха да потреперват под силния тропот на конските копита зад нас.

Потоктът въоръжени мъже — залял стълбата от едното перило до другото — все още беше далече във височината. Но четиримата ездачи бързо се приближаваха. Ние следвахме Дирдри в устрема ѝ надолу и аз държах ръката си върху дръжката на меча.

Три, четири, пет. Покрай толкова лампи минахме, преди да се обърна пак назад и да видя, че ездачите са на може би петнайсет метра над нас. Пехотинците вече почти не се виждаха. Отпред, на около шейсет метра разстояние, се мержелееше арката. Огромна, сияеща като алабастр, украсена с релефни изображения на тритони, морски нимфи, русалки и делфини. А от другата ѝ страна май имаше струпани хора.

— Сигурно се чудят защо идваме тук — отбеляза Рандъм.

— Любопитството им ще остане неудовлетворено, ако не успеем да стигнем до тях — изрекох забързано, след като нов поглед назад ми разкри, че ездачите са се приближили с още три метра към нас.

Измъкнах меча си и той заблестя на светлината от факлите. Рандъм последва примера ми.

След двайсетина стъпала повърхността под нас затрепера толкова силно, че ние се обърнахме, за да не бъдем посечени, докато тичаме.

Почти ни бяха настигнали. Портите се намираха на трийсет метра зад гърбовете ни и щеше да е все едно, че са на трийсет километра, ако не успеехме да се справим с четиримата ездачи.

Наведох се, щом първият се насочи към мен и замахна. От дясната му страна, малко по-назад, имаше друг ездач и аз естествено отскочих наляво, към перилото. Това го принуди да се извие, тъй като държеше меча в дясната си ръка.

Когато замахна, парирах и нападах.

Той се бе навел силно напред върху седлото и острието на моя меч прониза шията му отдясно.

Сред зеленикавото сияние бликна и закръжи силна струя кръв, подобна на пурпурен пушек. Налудничаво ми се прииска Ван Гог да можеше да види това.

Конят продължи надолу, а аз скочих към втория ездач изотзад.

Той се извърна да отблъсне удара и успя. Но устрема на движението му във водата и силата на моя удар го изхвърлиха от седлото. Докато падаше, аз го ритнах и течението го подхвана. Замахнах към него, както се носеше над мен и той отново отблъсна удара ми, ала това го прехвърли над перилото. Чух го как извика, когато налягането на водата го притисна, после настана тишина.

Обърнах се към Рандъм, който вече бе съсякъл един кон и ездача му и сега се биеше с втория конник. Още преди да стигна до него, той го бе пронизал и се смееше. Кръвта струеше над тях и аз изведнъж осъзнах, че съм познавал лудия, тъжен и лош Винсент Ван Гог и наистина бе жалко, че той не можеше да нарисува това.

Пехотинците бяха на около трийсет метра по-назад, затова се обърнахме и продължихме към арката. Дирдри вече бе минала оттам.

Затичахме се и успяхме да преминем. На наша страна се оказаха много мечове и пехотинците тръгнаха обратно. Тогава прибрахме оръжията си и Рандъм въздъхна:

— Свършено е с мене.

Присъединихме се към хората, излезли в наша защита.

На Рандъм веднага му бе наредено да предаде оръжието си и той се подчини, като повдигна рамене. После от двете му страни застана по един човек, а трети се изправи зад гърба му и ние продължихме надолу по стълбата.

В този подводен свят изцяло бях загубил представа за времето, но чувствах, че трябва да сме вървели някъде между четвърт и половин час, преди да стигнем до местоназначението си.

Пред нас се издигаха златните порти на Ребма. Минахме през тях и влязохме в града.

Всичко се виждаше като през зелена мъгла. Сградите изглеждаха крехки и деликатни, повечето от тях доста високи, построени в групи и цветове, които минаваха през очите ми и заораваха в мозъка ми в търсене на някакъв спомен. Не успяха да намерят нищо и

единственият резултат от ровичкането беше вече познатата ми болка, която придружаваше полуприпомненото и неспомненото. Знаех, обаче, че и преди съм минавал по тези улици или по други, много подобни на тях.

Рандъм не бе проронил и дума, откакто го бяха арестували. Единственият въпрос, който бе задала Дирдри, беше за сестра ни Луела. Бяха й отговорили, че Луела е в Ребма.

Заех се да разучавам ескорта ни. Той се състоеше от мъже със зелена, пурпурна и черна коса и всичките имаха зелени очи, с изключение на един, чиито бяха с лешников цвят. Бяха облечени само в люспести туники и носеха плащове, прихванати на кръст пред гърдите им. На изработените от мидени черупки колани висяха къси мечове. По тялото почти нямаха окосмяване. Никой от тях не ме заговори, макар че едни ме поглеждаха, а други направо ме зяпаха. Беше ми позволено да си задържа оръжието.

Вътре в града ни поведоха по широк булевард, осветен от колони-факли, разположени на дори още по-малко разстояние, отколкото на Файела-бионин и хората се вглеждаха в нас през осмоъгълни, затъмнени прозорци, а наоколо плуваха риби с ярки кореми. Щом завихме зад един ъгъл, усетихме студено течение, а след още няколко крачки ни обгърна друго, топло, подобно на вятър.

Отведоха ни до двореца в центъра на града и разбрах, че ми е познат до болка. Той беше точно копие на двореца в Амбър, само че замъглен от зеленикавата вода и леко променен от множеството странно разположени огледала, окачени по стените му — и отвън, и отвътре. Върху трона в огледалната зала, която почти си спомнях, седеше жена със зелена коса, леко прошарена със сребърно. Очите ѝ бяха кръгли като луни от нефрит, а веждите ѝ се извиваха подобно криле на чайки. Устата и брадичката ѝ бяха малки, скулите — високи и заоблени. Тиара от светло злато обрамчваше челото ѝ, а на кристална огърлица висеше сапфир, който се гушеше в гънката между нежните ѝ голи гърди, чиито зърна също бяха бледозелени. Беше облечена в люспеста синя туника, пристегната със сребърен колан и държеше скиптър от розови корали в дясната си ръка, обсипана с пръстени, като на всеки пръстен имаше камък в различен нюанс на синьото. Не се усмихна, когато заговори:

— Какво търсите тук вие, прокудените от Амбър? — Гласът ѝ ромолеше тихо като поточе.

Отговори ѝ Дирдри, с думите:

— Ние бягаме от гнева на принца, който седи на трона в истинския град — Ерик! Честно казано, искаме да го свалим. Ако той е обичан тук, загубени сме и излиза, че сме се предали в ръцете на нашите врагове. Но аз чувствам, че и вие не го обичате. Затова идваме да молим за помощ, благородна Мойри...

— Аз няма да ви дам войски, за да нападнете Амбър — отсече тя. — Както знаете хаосът ще се отрази и в собственото ми кралство.

— Не това бихме поискали от теб, скъпа Мойри — продължи Дирдри. — Нуждаем се от нещо съвсем дребно, което няма да струва никакви пари или главоболия на теб и поданиците ти.

— Назови го! Защото, както знаеш, Ерик е почти толкова мразен тук, колкото и подлеца, застанал от лявата ти страна — и тя посочи към Рандъм, открито вперил арогантно оценяващ поглед в нея, докато лека усмивка играеше върху устните му.

Ако се наложеше да плати — каквато и да беше цената — за онова, което бе сторил, очевидно щеше да го направи като истински принц на Амбър — както бяха постъпили едно време тримата ни мъртви братя, припомних си изведнъж. Щеше да я плати, като междуременно им се подиграва и се смее, въпреки изпълващата гърлото му кръв и докато умира щеше да изрече неотменимо проклятие, което ще се сбъдне. Внезапно осъзнах, че и аз притежавам тази сила и ако обстоятелствата го наложеха, щях да я използвам.

— Това, което искам да те помоля — рече Дирдри, — е за моя брат Коруин. Той е брат и на принцеса Луела, която живее тук с теб. Уверена съм, че никога не те е оскърбявал...

— Вярно е. Но защо той не ми каже всичко сам?

— Това е част от проблема, кралице. Коруин не знае какво трябва да поиска. Той е загубил голяма част от паметта си при катастрофа, станала по време на живота му сред Сенките. Дошли сме тук с цел да възстановим неговата памет, да върнем спомените му за старите дни, за да може той да се изправи срещу Ерик в Амбър.

— Продължавай — подкани жената на трона, като ме изучаваше изпод дългите си мигли.

— На едно място в този дворец — каза Дирдри — има зала, където малцина биха влезли. В нея, върху пода, очертано с огнени контури, се намира копие на онова, което ние наричаме Лабиринта. Само син или дъщеря на последния владетел на Амбър може да мине през Лабиринта и да оживее. И тогава този човек се сдобива с власт над Сенките. — При тези думи Мойри премигна няколко пъти и аз се опитах да си представя колко ли свои поданици бе накарала да вървят по него, за да овладее част от силата за Ребма. Ала, естествено, не бе успяла. — Ако мине през Лабиринта — продължи Дирдри, — ние сме уверени, че Коруин ще възстанови спомените си на един от принцовете на Амбър. Той не може да направи това там, а Ребма е единственото място, за което знам, че има копие на Лабиринта, като се изключи Тир-на Ногт, където, разбира се, в момента не можем да отидем.

Мойри върна погледа си върху сестра ми, премести го към Рандъм и накрая пак го спря на мен.

— Коруин готов ли е да поеме този риск?

— Да, кралице — поклоних се аз и тогава тя се усмихна.

— Чудесно, имате позволенията ми. Обаче не мога да гарантирам безопасността ви извън границите на моите владения.

— Колкото до това, ваше величество — обади се Дирдри, — ние не очакваме никакви благодеяния и сами ще се погрижим за себе си като си тръгнем.

— С изключение на Рандъм, който ще бъде в пълна безопасност.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дирдри, защото Рандъм, естествено, не можеше сам да се поинтересува при създадените обстоятелства.

— Сигурно си спомняш — поясни Мойри, — че едно време принц Рандъм дойде в моето кралство като приятел, а после бързо-бързо го напусна заедно с дъщеря ми Морганти.

— Чувах да се говори за това, но не знам каква част от цялата история е истина.

— Всичко е вярно — заяви Мойри. — Месец по-късно тя ми беше върната. А няколко месеца след раждането на сина й Мартин, Морганти се самоуби. Какво ще кажеш по този въпрос, принц Рандъм?

— Нищо — рече Рандъм.

— Когато Мартин порасна — продължи Мойри, — тъй като в жилите му течеше кръвта на Амбър, той реши да мине през Лабиринта. И единствен от моите хора успя. След което потъна в Сенките и оттогава не съм го виждала. Какво ще кажеш по този въпрос, принц Рандъм?

— Нищо — отвърна Рандъм.

— В такъв случай ще получиш възмездие — отсъди Мойри. — Или ще склучиш брак с жена по мой избор и ще останеш с нея в кралството ми в срок от една година, или ще загубиш живота си. Какво ще кажеш по този въпрос, Рандъм?

Рандъм не каза нищо, ала кимна отсечено.

Кралицата чукна с дръжката на скиптъра по своя тюркоазен трон.

— Добре — заключи. — Така да бъде.

И всичко свърши.

Ние бяхме отведени в покоите, които ни бе отделила, за да си починем. След малко самата тя се появи на моя праг.

— Привет, Мойри — рекох.

— Принц Коруин от Амбър, толкова исках да се запозная с теб.

— И аз с теб — излъгах аз.

— Твоите подвизи са легендарни.

— Благодаря ти, но почти нищо не помня.

— Може ли да вляза?

— Разбира се — направих крачка встрани.

Тя пристъпи в чудесно обзаведения апартамент, който ми бе предоставила и се настани върху оранжевия диван.

— Кога би искал да минеш през Лабиринта?

— Колкото е възможно по-скоро.

Мойри обмисли това и попита:

— Къде си пребивавал сред Сенките?

— Много далеч оттук — отвърнах. — На едно място, което обикнах.

— Необичайно е за принц на Амбър да притежава подобна способност.

— Каква способност?

— Да обича.

— Може би не избрах точната дума.

— Съмнявам се — поклати глава тя, — защото баладите на Коруин наистина докосват струните на сърцето.

— Много любезно от твоя страна.

— Но е истина.

— Някой ден ще ти посветя една балада.

— С какво се занимаваше, докато живееше сред Сенките?

— Струва ми се, че бях професионален наемник. Биех се за всеки, който ми плащаше. Освен това композирах и написах текстовете на много популярни песни.

— И двете неща ми се виждат съвсем логични и естествени за теб.

— Моля те, кажи ми какво ще стане с моя брат Рандъм?

— Той ще се ожени за една девойка от моя народ, която се казва Вайъли. Тя е сляпа и няма кандидати за женитба.

— Сигурна ли си — подхвърлих аз, — че постъпваш добре спрямо нея?

— По този начин Вайъли ще получи добро положение в обществото — заяви Мойри, — дори той да си замине след година и никога да не се върне. Каквото и друго да може да се каже за него, той все пак е принц на Амбър.

— Ами ако тя се влюби в него?

— Възможно ли е изобщо някой да изпитва такива чувства към него?

— Аз, например, го обичам по моему, като брат.

— Никога досега син на Амбър не е казал подобно нещо и аз го отдавам на поетичната ти нагласа.

— Във всички случаи трябва да си съвсем сигурна, че действаш в интерес на момичето.

— Мислила съм над този въпрос — кимна Мойри — и съм сигурна. Тя ще се възстанови от болката, която той ще ѝ причини и след напускането му ще стане една от първите дами в двора ми.

— Може и да си права — извърнах се аз и усетих, че ме обзема тъга... за момичето, разбира се. — Какво бих могъл да ти кажа? — продължих. — Сигурно постъпваш добре. Надявам се да е така.

Поех ръката ѝ и я целунах.

— Ти, Коруин, си единственият принц на Амбър, когото бих подкрепила — заяви тя, — като се изключи, може би, Бенедикт. Той,

обаче, е изчезнал от почти два̀сет години и само Лир знае къде може да лежат костите му. Жалко.

— Не знаех. Спомените ми са толкова объркани. Моля те, бъди търпелива с мен. Бенедикт ще ми липсва, ако наистина е мъртъв. Той ме учеше на военно изкуство и как да си служи с всички оръжия. Беше много мил и добър.

— Какъвто си и ти, Коруин — взе ръката ми тя и ме придърпа към себе си.

— Не, не съм — възразих аз, докато сядах на дивана до нея.

— Има много време до обяд — каза тя и облегна на мен нежното си рамо.

— Кога ще ядем? — попитах.

— Когато аз наредя — отвърна Мойри и се извъртя с лице към мен.

Притеглих я върху себе си и напипах закопчалката на колана, която ме отделяше от нежната ѝ кожа. Тя цялата беше нежна и косата ѝ бе зелена.

Подарих ѝ нейната балада върху дивана, а устните ѝ ми отвърщаха без думи.

Когато се нахранихме — усвоих изкуството да се яде под вода, което може да опиша по-нататък, ако обстоятелствата действително го наложат — ние се надигнахме от местата си в просторната мраморна зала, украсена с мрежи и въжета в червено и кафяво и тръгнахме обратно по тесен коридор, все надолу и надолу, под дъното на самото море, докато стигнахме до спираловидно стълбище, чиито извивки светеха сред абсолютен мрак. На около два̀стото стъпало Рандъм извика:

— По дяволите! — излезе встрани от стълбището и заплува надолу покрай него.

— Действително така е по-бързо — съгласи се Мойри.

— А пътят надолу е дълъг — добави Дирдри, която знаеше каква е дължината на същия път в Амбър.

Затова всички прекрачихме встрани и заплувахме надолу през мрака, покрай светещите извивки на стълбището.

Отне ни около десет минути да стигнем дъното, но когато краката ни докоснаха пода, стъпихме здраво, без водата да ни отнася. От няколко слаби пламъка, поставени в ниши на стената, струеше светлина.

— Защо тази част от океана, която заобикаля дубликата на Амбър, е толкова различна от всички други морета? — попитах аз.

— Просто защото е така — рече Дирдри и нейният отговор ме подразни.

Намирахме се в огромна пещера, от която във всички посоки започваха тунели. Тръгнахме по един от тях.

След като вървахме по него ужасно дълго време, взеха да се появяват и странични проходи, пред някои от които имаше врати или решетки.

Пред седмия поред спряхме. Той беше преграден с огромна сива врата от някакъв подобен на камък материал, обрамчен с метал и се извисяваше на два човешки боя. Като я гледах, смътно си спомних размера на тритоните. Тогава Мойри се усмихна, само на мен, отдели един голям ключ от връзката, закачена на колана ѝ и го пхна в ключалката.

Ала не успя да го превърти. Сигурно от много отдавна не беше използван.

Рандъм изръмжа и протегна ръка, като избута нейната.

Стисна здраво ключа и го завъртя.

Чу се изщракване.

Той блъсна с крак вратата да се отвори и всички погледнахме вътре.

Лабиринта бе положен в помещение с размерите на бална зала. Подът беше черен и изглеждаше гладък като стъкло. И на него се намираше Лабиринта.

Той блещукаше като студен огън, какъвто всъщност беше, потрепваше и караше цялата зала да изглежда някак нереална. Ажурните му очертания, от които бликаше неуловима сила, почти изцяло се състояха от криви линии, само в центъра се мяркаха няколко прави. Напомняше ми за фантастично сложна, уголемена до естествени размери главоблъсканица от вида, в който човек решава с молив (или химикалка, както се случва понякога) как да влезе или излезе някъде. И като че ли почти можех да видя думите: „Началото е

тук“ далече в дъното. В средата беше широк около сто метра, а на дължина достигаше близо сто и петдесет.

В главата ми заечаха камбани, а после дойде и главоболието. Мозъкът ми се сви от допира му. Но ако наистина бях принц на Амбър, то някъде в кръвта ми, в нервната ми система, в гените ми, този лабиринт беше записан по някакъв начин, така че да реагирам съответно и да съм способен да мина по това проклето чудо.

— Как ми се иска да имах една цигара! — възкликнах аз и момичетата се изкикотиха, ала някак прекалено прибързано и с леко изпускане от контрол на високите тонове.

Рандъм ме хвана за ръка и заяви:

— Това е изпитание, но нямаше да сме тук, ако то бе непреодолимо. Мини през него много бавно и не позволявай на нищо да отвлече вниманието ти. Не се стряскай от искрите, които ще бликват при всяка твоя крачка. Те не могат да ти навредят. През цялото време ще усещаш как през теб минава умерено силно течение и сигурно скоро ще се почувстваш замаян. Но се старай да се съсредоточиш и не забравяй — продължавай да вървиш! Не спирай каквото и да става и не се отклонявай от пътеката, защото иначе вероятно ще бъдеш убит.

Докато той ми говореше, двамата вървахме напред. Движехме се близо до дясната стена и заобикаляхме Лабиринта, насочили се към отдалечения му край. Момичетата ни следваха на известно разстояние.

Аз му прошепнах:

— Опитах се да я разубедея за онова, дето ти го е подготвила. Не успях.

— Предполагах, че ще го направиш — рече той. — Не се безпокой. Все ще издържа някак една година, а може да ме пуснат и по-рано... ако съм достатъчно нетърпим.

— Девойката, която ти е определила, се нарича Вайъли. Тя е сляпа.

— Чудесно. Голям майтап.

— Помниш ли регентството, за което говорихме?

— Да.

— Тогава бъди мил с нея, остани пълна година и аз ще бъда щедър.

Нищо.

После той стисна ръката ми.

— Твоя приятелка, а? — изхихика. — Как изглежда?

— Ще се споразумеем ли? — настоях аз.

— Дадено.

В този момент стигнахме до мястото, където започваше Лабиринта, близо до ъгъла на залата.

Пристъпих напред и огледах пътеката, оградена с огън, чието начало бе съвсем близо до десния ми крак. Лабиринта излъчваше единствената светлина в залата. Водата около мен беше ледено студена.

Продължих напред, като поставих левия си крак върху пътеката. Веднага го обградиха синьобели искри. После стъпих и с десния и почувствах онова течение, за което ми бе казал Рандъм. Направих още една крачка.

Прозвуча изпукване и усетих как косата ми започна да настръхва. Направих нова крачка.

Тогава пътеката започна рязко да се извива, сякаш искаше да ме върне обратно. След още десет крачки започнах да усещам определено съпротивление. Като че ли пред мен се бе издигнала черна стена от някакъв материал, който се опитваше да ме отблъсне при всеки опит да продължа напред.

Помъчих се да преодолея преградата. Изведнъж разбрах, че това е Първия воал.

Минаването през него щеше да е Постигжение, добър знак, който ще покаже, че действително съм част от Лабиринта. Всяко вдигане и спускане на краката ми изискваше ужасни усилия, а от косата ми изскачаха искри.

Съсредоточих се върху огнената пътека. Продължих задъхан да вървя по нея.

Внезапно съпротивлението отслабна. Воалът се беше разтворил пред мен така изведнъж, както и се бе появил. Бях минал през него и бях постигнал нещо.

Бях спечелил част от себе си.

Видях восъчните кожи и щръкналите като пръчки кости на мъртвите от Аушвиц. Знаех, че съм присъствал на Нюрнбергския процес. Чух гласа на Стивън Спендър да декламира „Виена“ и видях Майка Кураж да прекосява една вечер сцената на премиера на Брехт. Видях ракетите да излитат от площадките си в Пенемюнд, Ванденберг,

Кенеди, Кизил Кум в Казахстан и докоснах с пръсти Китайската стена. Пихме бира и вино с Шакспур, който заяви, че е пиан и отиде да повръща. Навлязох сред зелените гори на американския Запад и за един ден се сдобих с три скалпа. Тананиках си мелодия, докато марширувах в строя и тя стана популярна. Спомнях си, спомнях си... моя живот в света Сянка, наречен от обитателите си Земя. Още три крачки и държах окървавена сабя, а пред мен лежаха три трупа и коня, на който бях препуснал по време на революцията във Франция. И още, още толкова много, назад към...

Направих нова крачка.

Назад към...

Трупите. Те лежаха навсякъде около мен. Във въздуха се носеше ужасна воня — миризмата на разлагащата се плът — и чух воя на пребито до смърт куче. Към небето се издигаха облаци черен пушек и ме лъхна леден вятър, който носеше ситни капчици дъжд. Гърлото ми беше пресъхнало, ръцете ми се тресяха, главата ми сякаш бе в огън. Олюлявах се съвсем сам и виждах всичко през мъглата на треската, която ме изгаряше. Канавките бяха пълни с боклук, мъртви котки и съдържанието на изхвърлени нощни гърнета. С дрънчене и звън на камбанка край мен мина катафалка, която ме изпръска с кал и студена вода.

Не знам колко дълго съм скитал, преди да ме дръпне една жена и аз видях на ръката ѝ пръстен с изобразени на него череп и кръстосани кости. Тя ме отведе в стаята си, но откри, че нямам никакви пари и нищо не съзнавам. Страх премина по боядисаното ѝ лице, изтри фалшивата усмивка от ярко начервените ѝ устни и тя побягна, а аз припаднах върху леглото ѝ.

По-късно — не знаех колко време е изминало — някакъв едър мъж, вероятно сутенъора на момичето, влезе, плясна ме по лицето и ме дръпна да се изправя на крака. Вкопчих се в дясната му ръка и увиснах на нея. Той наполовина ме носеше, наполовина ме влачеше към вратата.

Когато проумях, че смята да ме изхвърли навън на студа, стегнах хватката си в отчаян протест. Стисках с цялата останала ми сила, като мънках нечленоразделни молби.

Тогава, през потта и сълзите, които премрежваха очите ми, видях на лицето му да зейва дупка и чух как измежду пожълтелите му зъби

изскача неистов вик.

На мястото, където го бях стиснал, костта на ръката му се счупи.

Той ме отблъсна с лявата си ръка и разплакан падна на колене. Седнах на пода и за момент главата ми се проясни.

— Аз... оставам... тук — заявих, — докато не се почувствам по-добре. Махай се. Ако се върнеш... ще те убия.

— Болен си от чума! — изкрещя той. — Утре ще дойдат да ти приберат кокалите!

Мъжът се изплю, стана на крака и излезе с олюляване.

Добрах се до вратата и пуснах резето. После пак изпълзях на леглото и заспах.

Ако на другия ден са идвали да ми приберат кокалите, сигурно са останали разочаровани. Защото, може би десет часа по-късно, посред нощ се събудих облян в студена пот и установих, че треската ми е преминала. Бях слаб, но отново владеех разума си.

Разбрах, че съм оцелял след чума.

Загърнах се в мъжкия плащ, който намерих в гардероба и взех малкото скрити в едно чекмедже пари.

После тръгнах из Лондон и Нощта, в годината на чумната епидемия, без да знам какво търся...

Не си спомнях нито кой съм, нито какво съм правел тук.

Така бе започнало всичко.

Вече бях навлязъл дълбоко в Лабиринта и при всяка стъпка около краката ми изскачаха искри, които стигаха на височина до коленете ми. Вече не знаех в каква посока вървя или къде са застанали Рандъм, Дирдри и Мойри. Теченията се носеха през мен и имах чувството, че чак очите ми вибрират. После бузите ми бяха пронизани от иглички и усетих студ да се плъзва по врата ми. Стиснах зъби, за да не се разтракат.

Не бях получил амнезията си при автомобилната катастрофа. Имах пропуски в паметта още от времето на Елизабет I. Флора трябва да е решила, че от катастрофата съм се възстановил. Знаела е за състоянието ми. Изведнъж ме осени прозрението, че тя се е намирала на сянката Земя преди всичко, за да ме следи.

Значи от шестнайсети век?

Това не можех да кажа със сигурност. Щях да разбера, обаче.

Направих още шест бързи крачки, стигнах до някаква арка и се озовах в началото на един прав участък.

Поставих крак върху него и с всяка стъпка по-нататък пред мен израстваше все по-непреодолима нова бариера. Бях стигнал до Втория воал.

Появи се завой под прав ъгъл, после втори, след него трети.

Аз бях принц на Амбър. Това беше вярно. В началото сме били петнайсет братя и сега шестима бяха мъртви. Имали сме осем сестри, от които две, или може би четири, бяха мъртви. Прекарали бяхме по-голямата част от времето си в скитане из Сенките или в нашите собствени вселени. Имаше един академичен, макар и валиден философски въпрос, дали може човек, който има власт над Сенките, да създава своя собствена вселена. Какъвто и да беше теоретичният отговор, на практика бе възможно.

Навлязох в нова крива и, докато бавно напредвах по нея, имах усещането че вървя в туткал.

Едно, две, три, четири... вдигах огнените си ботуши и отново ги отпусках долу.

Главата ми туптеше, а сърцето ми сякаш щеше да се разпадне на парченца.

Амбър!

Спомних си Амбър и изведнъж ми стана по-леко да вървя.

Амбър беше най-великият град, който винаги бе съществувал и винаги щеше да съществува. Амбър винаги е бил и винаги ще бъде, и всеки друг град, навсякъде другаде беше само хвърлена сянка от някоя фаза на Амбър. Амбър, Амбър, Амбър... аз те помня. И никога вече няма да те забравя. Предполагам, че дълбоко в себе си, не съм те забравил и през всичките тези векове, в които се скитах по сянката Земя, защото често нощем сънищата ми бяха смущавани от образи на твоите зелени и златни островърхи кули и просторните ти тераси. Помня широките ти булеварди и пълните с червени и златни цветя паркове. Помня уханието на въздуха ти, храмовете, дворците и удоволствията, които ти предлагаше, предлагаш и винаги ще предлагаш. Амбър, безсмъртният град, от който всеки друг град е взел формата си, аз не мога да те забравя, дори сега, нито ще забравя деня върху Лабиринта в Ребма, когато си те спомних сред твоите отразени стени, току-що нахранил се след дълго гладуване и след ласките на

Мойри, но нищо не може да се сравнява с удоволствието и любовта предизвикани от спомена за теб; и дори сега, докато стоя и съзерцавам Царството на хаоса и разказвам тази история на единствения, който присъства, за да я чуе и евентуално да я повтори, та да не умре и тя, ако аз загина там; дори сега си спомням с любов за теб, града, който съм роден да управлявам...

Десет крачки, после пътят ми бе преграден от преплетени в нежни филиграни пламъци. Потопах се в тях, а потта ми изчезваше сред водата в мига, в който избиваше.

Беше трудно, толкова дяволски трудно — струваше ми се, че изведнъж са се появили мощни течения, които заплашваха да ме отнесат от Лабиринта. Не спирах да се боря и да им устоявам. С инстинкта си долавях, че да напусна Лабиринта преди да съм завършил пътя си ще означава моята смърт. Не смеех да откъсна очи от осветените места пред мен, за да погледна докъде съм стигнал и още колко ми остава.

Теченията отслабнаха и ме заля нова вълна спомени, спомени за живота ми като принц на Амбър... Не, няма да ги споделям, те са мои, някои зли и жестоки, други може би благородни — спомени, които стигаха до детството ми в огромния дворец на Амбър, над който се развява зеления флаг на баща ми Оберон, с изправен на задните си крака бял еднорог, обърнат надясно.

Рандъм бе минал през Лабиринта. Дори Дирдри го бе направила. Следователно и аз, Коруин, щях да успея, независимо от препятствията.

Излязох от преплетените във филиграни пламъци и тръгнах по Голямата крива. Силите, които оформят вселената, се стовариха върху мен и ме тласнаха в свят на невероятни представи.

Аз, обаче, имах предимство пред всички други, опитвали да минат по този път. Знаех, че съм го правил преди и затова бях сигурен, че ще успея. Това ми помагаше да устоя на неестествения страх, който ме обгръщаше като черен облак, после изчезваше само за да се появи отново, с удвоена сила. Вървах през Лабиринта и си спомнях всичко, възобнових в паметта си целия ми живот преди вековете прекарани на сянката Земя, припомних си и други места сред Сенките, много от тях изключителни и скъпи за мен, както и един свят, който обичах най-много след Амбър.

Извървах още три криви, една права линия, минах под низ островърхи арки и отново започнах да съзнавам нещата, които всъщност никога не бях забравял: имах власт над Сенките.

Десет завоя, от които ми се замая главата, още една ниска арка, права линия и Последния воал.

Стана кошмарно трудно да вървя. Всичко се опитваше да ме избута встрани. Водата беше ледено студена, после като че ли завря. И сякаш през цялото време ме блъскаше. Борех се с всички сили и продължавах да слагам единия крак пред другия. Искрите взеха да достигат на височина до кръста ми, после до гърдите, до раменете. Влизаха ми в очите. Бяха навсякъде около мен, вече почти не виждах пътеката.

После изникна ниска арка, зад която имаше мрак.

Една, две... и последната крачка бе като че ли се опитвах да мина през бетонна стена.

Успях.

Тогава бавно се обърнах и погледнах назад към пътя, който бях изминал. Нямаше да си позволя лукса да падна на колене. Аз бях принц на Амбър и — за Бога! — нищо не можеше да ме унижи в присъствието на равните ми по ранг. Дори и Лабиринта!

Махнах весело в посоката, която смятах за правилна. Друг въпрос беше дали можеха ясно да ме различат или не.

После спрях там за момент и се замислих.

Вече познавах силата на Лабиринта. Обратният път нямаше да е никакъв проблем.

Но защо да си правя този труд?

Не разполагах със своя колода карти, но силата на Лабиринта можеше да ми свърши същата работа...

Те ме чакаха, моите брат и сестра, и Мойри, с бедра като мраморни колони.

Дирдри можеше и сама да се грижи за себе си оттук нататък — в края на краищата ние ѝ спасихме живота. Не се чувствах задължен да продължавам опеката си над нея в ежедневието. Рандъм нямаше как да се измъкне от Ребма цяла година, освен ако събереше достатъчно смелост да скочи върху Лабиринта и да го извърви до този спокоен център на сила и, може би, избавление. А колкото до Мойри, беше ми

приятно да я опозная и сигурно някой ден щях да я видя отново и това пак щеше да ми хареса. Затворих очи и наклоних глава.

Ала преди да го сторя, зърнах някаква бягаща сянка.

Рандъм? Решил да опита? Все едно, той не би могъл да узнае накъде съм тръгнал. Никой не би могъл.

Отворих очи и се озовах в средата на същия Лабиринт, само че отразен.

Беше ми студено и бях смъртно уморен, но се намирах в Амбър — в истинската зала, защото онази, която бях напуснал, бе само отражение. От Лабиринта можех да се пренеса в което си пожелаех кътче на Амбър.

Само връщането обратно щеше да е проблем.

Останах на мястото си, потънал в размисъл, а от дрехите ми капеше вода.

Ако Ерик се е разположил в кралските покои, значи ще мога да го открия там. Или в тронната зала. Но в случай на опасност ще трябва да съм готов бързо да се върна до Лабиринта, за да мога да избягам.

Отидох до едно от известните ми скришни места в двореца. То представляваше мъничко квадратно помещение без прозорци, в което от процепите за наблюдение високо над главата ми се процеждаше слаба светлина. Пуснах отвътре резето на единствената плъзгаща се вратичка, избърсах праха от дървената пейка, поставена до стената, постлах върху нея плаща си и се опънах да подремна. Ако някой отгоре направеше опит да се добере до мен, щях да го чуя много преди да ме е достигнал.

Заспах.

След известно време се събудих. Станах, изтупах си плаща и отново го поставих на раменете си. После започнах да изкачвам безбройните стълби, които щяха да ме отведат до исканото място в двореца над мен.

Знаех къде се намира то — на третия етаж — от белезите по стените.

Прехвърлих се на една малка площадка и затърсих шпионката. Открих я и погледнах през нея. Нищо. Библиотеката беше празна. Тогава плъзнах тайната вратичка в стената и влязох.

Останах поразен от огромното количество книги. Те винаги ми въздействаха по този начин. Огледах навсякъде, включително зад витринките и накрая се приближих до мястото, където един кристален сандък съдържаше най-ценното — наша стара шега — за семейството ни. Вътре имаше четири колоди от фамилните карти и аз затърсих начин да се сдобия с една, без да задействам някоя аларма, която да ми попречи да ги използвам.

След около десет минути успях да докопам нужната ми кутия. Не беше лесно. После, с колодата в ръка, се настаних удобно в един фотьойл, за да обмисля по-нататъшните си действия.

Картите бяха същите като онези на Флора, показваха всички ни върху гланцовите си повърхности и бяха студени на пипане. Вече знаех защо.

Затова ги разбърках и ги подредих по съответния начин пред себе си. После започнах да разчитам посланията им, разбрах, че на цялото семейство му предстоят трудни времена, и отново ги събрах на куп.

С изключение на една.

Тази, на която беше изобразен брат ми Блийс.

Върнах другите в кутиятата и я пяхнах в колана си. След което замислено се вгледах в Блийс.

Горе-долу в този момент прозвуча стъргане по ключалката на голямата врата, която водеше към библиотеката. Какво можех да направя? Проверих готовността на мечата си в ножницата и зачаках. За всеки случай се приведох ниско зад бюрото.

Като надникнах внимателно, видях, че е влязъл един човек на име Дик, който очевидно бе дошъл да изчисти помещението, тъй като се зае да изпразва пепелниците и кошчетата за боклук и да бърше праха от лавиците.

Щеше да бъде под достойнството ми да бъда намерен по този начин, затова излязох от прикритието си.

— Здравей, Дик — казах. — Помниш ли ме?

Той се извърна рязко, пребледня, замръзна на място и отговори:

— Разбира се, господарю. Как бих могъл да забравя?

— Допусках, че е възможно, след толкова много време.

— Никога, принц Коруин.

— Появих се тук без официална покана и се занимавах с донякъде непозволени проучвания — поясних, — но ако на Ерик това не му се понрави, когато му съобщиш, че си ме видял, моля те, обясни му, че просто съм упражнявал правата си и той ще има възможност да се срещне лично с мен... съвсем скоро.

— Ще му предам, господарю — поклони се той.

— Ела да поседнеш за минутка при мен, приятелю Дик, и ще ти разкажа повече.

Той ме послуша и аз заговорих:

— Имаше време — обърнах се към този немощен старец, — когато ме смятаха за безследно изчезнал и бяха сигурни, че никога няма да се върна. Но тъй като съм още жив и владя всичките си способности, опасявам се, че ще трябва да оспоря претенциите на Ерик за трона на Амбър. Макар да съзнавам сложността на проблема, тъй като не е първороден син, не смятам, че той ще получи особена подкрепа, ако има още някой наоколо. Поради тези, както и поради още много други причини — повечето от тях лични — възнамерявам да се опълча срещу него. Все още не съм решил как, нито къде, но Господ ми е свидетел, че той заслужава да му се окаже съпротива! Предай му това. Ако иска да ме намери, кажи му, че съм сред Сенките, но не на мястото, където бях преди. Ерик ще разбере какво имам предвид. Няма да бъде лесно да ме унищожи, защото ще се отбранявам не по-зле, отколкото го прави той тук. Ще се боря срещу него, докато свят светува и няма да се откажа преди единият от нас да падне мъртъв. Какво мислиш ти по този въпрос, старче?

Той пое ръката ми в своите и я целуна.

— Да живее Коруин, господарят на Амбър — рече той и в очите му имаше сълзи.

В този момент вратата зад гърба му изскърца и се отвори.

Влезе Ерик.

— Здравей — изправих се аз и вложих колкото можех повече омраза в гласа си. — Не очаквах да те срещна в толкова ранен етап на играта. Как вървят работите в Амбър?

Той ме изгледа с разширени от изненада очи и когато ми отговори, гласът му бе изпълнен със сарказъм:

— Колкото до работите, добре. Ала в други отношения положението е лошо.

— Жалко — казах аз. — И как ще оправим нещата?

— Знам един начин — заяви той и яростно изгледа Дик, който мигновено се изниза и затвори вратата зад себе си. Чух изщракването й.

Ерик се хвана за дръжката на меча си.

— Ти искаш трона.

— Кой от нас не го иска?

— Предполагам, че си прав — въздъхна той. — На всички ни е влязла в главата тази мисъл. Не знам какво ни кара толкова да ламтим за подобна нелепа позиция. Но ти сигурно си спомняш, че два пъти съм те побеждавал, като при последния случай милостиво ти подарих живота на един свят Сянка.

— Не беше чак толкова милостиво — възразих аз. — Знаеш къде ме остави, да умра от чума. А първият път, доколкото си спомням, никой от нас не успя да вземе надмощие.

— Значи трябва сега да разрешим въпроса, Коруин — заяви Ерик. — Аз съм по-големият и по-добрият. Ако желаш да го провериш с оръжие в ръка, смятам че съм облечен подходящо. Убий ме и тронът по всяка вероятност ще стане твой. Опитай. Но не вярвам да успееш. А пък на мен ще ми е приятно да приключа с претенциите ти още сега. Така че, давай. Да видим какво си научил на сянката Земя.

И мечът се озова в ръката му, както и моят.

Излязох пред бюрото.

— Невероятно самочувствие имаш. Какво те кара да мислиш, че си по-добър от всички нас и си по-подходящ да управляваш?

— Фактът, че успях да заема трона — отвърна той. — Опитай да ми го отнемеш.

Послушах го.

Замахнах към главата му и той отби удара ми, а аз парирах неговия опит да ме прониже в сърцето и извъртях меч към китката му.

Ерик ме избягна и ритна между нас малка табуретка. Махнах я от пътя с десния си крак, като се надявах да улуча лицето му, ала не успях и той отново премина в настъпление.

Отблъснах атаката му и той — моята. Няколко пъти нападах и парирах.

После опитах една хитра комбинация, научена във Франция, която се състоеше от нападение, финт в четвърта позиция, финт в

шеста и мушване с промяна на посоката към китката.

Порязах го и кръвта рукна.

— Ах ти, омразен брат! — отстъпи Ерик. — Доложиха ми, че Рандъм те придружава.

— Вярно е — потвърдих аз. — Немалко от нас се сплотиха срещу теб.

Тогава той се впусна в атака, принуди ме да отстъпя и изведнъж почувствах, че въпреки всичките ми упражнения Ерик все още е по-голям майстор. Той беше може би най-великият фехтовач, срещу когото се бях изправял. Внезапно ме завладя увереност, че не бих могъл да го победя и започнах отчаяно да се защитавам, като отстъпвах със същата скорост, с която той ме притискаше, стъпка по стъпка. И двамата бяхме учили с векове при най-големите майстори на меча. Най-добрият сред живите беше брат ни Бенедикт, но той не беше тук да помогне, на единия или на другия. Затова сграбчих с лявата си ръка от бюрото каквито дреболии ми попаднаха и ги хвърлих към Ерик. Ала той с лекота ги избягна и продължи настъплението си, докато аз продължавах да се извъртам към лявата му страна, без да изпускам от очи острието на неуморния му меч. Започна да ме обзема страх. Той беше блестящ. Ако не го мразех толкова много, бих аплодирал неговото изпълнение.

Продължих да отстъпвам, а страхът и увереността ме завладяваха все по-силно: осъзнах, че не мога да го победя. Той владееше меча по-добре от мен. Проклинах се за това, но не можех да го променя. Пробвах още три неочаквани атаки и всеки път бях отблъсван. Той парираше и ме принуждаваше да отстъпвам пред неговото нападение.

Не оставайте с погрешно впечатление. Аз съм дяволски добър. Просто него изглежда го биваше повече.

В този момент от съседната зала долетяха разтревожени гласове и възклицания. Пристигаха наемниците на Ерик и ако той не ме убиеше преди тяхното идване, то бях сигурен, че те щяха да свършат тази работа — най-вероятно с някой арбалет.

От дясната му китка капеше кръв. Ръката му все още бе твърда, но имах чувството, че при други обстоятелства, като запазвам отбранителна позиция, бих могъл да го уморя достатъчно при подобна

рана на китката, за да проникна зад защитата му в подходящия момент, когато действията му започнат да стават по-бавни.

Изругах под нос и Ерик се засмя.

— Беше глупаво от твоя страна да идваш тук.

Той не забеляза какво правех, докато не стана прекалено късно. (Аз се придвижвах заднешком и опрях гръб на вратата. Рисковано беше да не си оставя никакво място за отстъпление, но все пак бе за предпочитане пред сигурната смърт.)

Успях някак с лявата си ръка да пусна резето. Вратата беше огромна и тежка и сега щеше да им се наложи да я разбият, за да проникнат вътре. Така щях да разполагам с още няколко минути. Ала по този начин се сдобих и с рана на рамото, от атаката, която успях да отблъсна само частично, докато се занимавах с резето. За щастие пострада лявото ми рамо. Ръката с меча остана незасегната.

Усмихнах се с демонстративна самоувереност.

— Май ти постъпи глупаво, като се напъха тук. Сам знаеш, че започваш да ставаш по-бавен — и се хвърлих в яростна, бърза, ожесточена атака.

Ерик ме отблъсна, но му се наложи да отстъпи с две крачки.

— Раната вече ти въздейства — добавих аз. — Ръката ти отслабва. Сигурно усещаш как силата я напуска...

— Млъкни! — изкрещя той и разбрах, че съм успял да го стресна. Това увеличава с няколко процента шансовете ми, реших аз, и го притиснах с всички сили, като съзнавах, че не бих могъл дълго да поддържам това темпо.

Но Ерик не го съзнаваше.

Бях посял семената на страха и той се огъна под стремителната ми атака.

По вратата се стовариха удари, ала за известно време можех да не се притеснявам от това.

— Ще те убия, Ерик — упорствах аз. — Станал съм по-издържлив от преди и този път ще си го получиш, братко.

Видях как страхът тръгна от очите му и се разля по цялото му лице. Поведението му се промени в съответствие. Той започна да се бие изцяло в отбрана и да отстъпва под моя напор. Сигурен бях, че не се преструваше. Усещах, че съм успял да го заблудя, защото всъщност Ерик винаги е бил по-добър с меча от мен. А дали пък и аз самият не

се заблуждавах по същия начин? Ами ако почти се бях предал благодарение на същата теза, която ми бе внушена най-вече от него? Ами ако през цялото време сам себе си бях заблуждавал? Може пък и аз да съм не по-малко добър. Обзет от странна самоувереност, опитах същата атака, която бях изпробвал преди и успях да оставя нова червена рязка върху ръката му над лакътя.

— Колко глупаво, Ерик — подразних го аз. — Не вярвах да се хванеш два пъти на същата въдица.

Той отскочи зад един широк фотьойл и известно време се биехме над него.

Ударите по вратата престанаха, а гласовете, които крещяха заповеди зад нея, заглъхнаха.

— Отидоха за секири — задъхано се обади Ерик. — За нула време ще се върнат.

Усмивката ми остана непоклатима.

— Все ще им отнеме няколко минути... което ще ми е повече от достатъчно, за да те довърша. Ти вече едва смогваш да се отбраняваш, а кръвта ти продължава да изтича — погледни я!

— Млъкни!

— Докато нахлуят тук, вече ще има само един принц на Амбър и това няма да си ти!

Тогавя той помете с лявата си ръка редицата книги на рафта до него и те започнаха да ме удрят и да валят около мен.

Ерик обаче не се възползва от тази възможност да ме нападне. Той прекоси тичешком стаята и грабна едно столче, което задържа в лявата си ръка.

После се подпря в ъгъла и вдигна столчето и меча пред себе си.

В залата отвън нахлуха забързани стъпки и по вратата екнаха удари на секири.

— Хайде де! — изсъска той. — Опитай се да ме победиш сега!

— Ти си изплашен — казах аз.

Ерик се разсмя.

— Съвсем теоретично погледнато — отвърна той, — не би могъл да ме убиеш, преди вратата да е рухнала, което ще означава край за теб.

Трябваше да се съглася. При тази постановка той щеше да устои на меча ми поне още няколко минути.

Бързо прекосих помещението до отсрещната стена.

С лявата си ръка отворих плъзгащата се вратичка, през която бях влязъл.

— Добре — рекох му аз. — Както изглежда този път ще останеш жив... за известно време. Имаш късмет. Но при следващата ни среща няма да има кой да ти помогне.

Той се изплю и ме нарече с някои от традиционните обидни прозвища, като дори остави столчето, за да добави към тях и един неприличен жест, а аз се шмугнах през дупката и затворих вратата след себе си.

Докато я залоствах, прозвуча глух удар и от моята страна бляснаха двацетина сантиметра от стоманеното острие на меча му, който бе пробил дървото. Ерик го бе хвърлил по мен. Рисковано действие, ако вземех решение да се върна. Но той знаеше, че няма да го направя, защото вратата към библиотеката всеки момент щеше да рухне.

Колкото можех по-бързо се спуснах по стълбите до мястото, където бях прекарал нощта. Междувременно разсъждавах за подобрените ми умения с меча. В началото на двубоя бях изпитвал страхопочитание пред човека, който ме бе побеждавал преди. Обаче сега се чувствах обнадежден. Може би прекаранията на сянката Земя столетия не са били напразни. Възможно е през това време да съм станал по-опитен. Усещах, че мога да се изправя като равен пред Ерик. Това ме караше да се чувствам добре. Ако се срещнем отново — което със сигурност щеше да стане — и нямаше никаква външна намеса... кой знае? Във всеки случай аз щях да търся такава възможност. Днешната ни среща го бе изплашила. Сигурен бях. При следващия случай това можеше да забави ръката му, да предизвика нужното колебание.

Последните три метра стъпала ги прескочих и се приземих, като подгънах колене. Разполагах с пословичните пет минути преднина в гонитбата, но бях сигурен, че ще успея да се възползвам от тях и да избягам.

Защото разполагах с картите.

Измъкнах Фигурата с образа на Блийс и се вторачих в нея. Рамото ме болеше, ала забравих за него щом започна да ме облива хлад.

Има два начина да се премине от Амбър право в Сенките...
Единият беше Лабиринта, който рядко се използваше за тази цел.
Другият бяха Фигурите, ако човек можеше да се довери на някой брат.

Замислих се за Блийс. Почти можех да му имам доверие. Той наистина беше мой брат, но се намираше в беда и би могъл да използва помощта ми.

Вглеждах се в него, с огнена коса, облечен целият в червено и оранжево, с меч в дясната ръка и чаша вино в лявата. В сините му очи танцуваше дяволът, брадата му пламтеше, а орнаментите по меча му, осъзнах внезапно, пресъздаваха един от участъците на Лабиринта. Пръстените му пробляснаха. Той сякаш помръдна.

Връзката се осъществи като повей на вледеняващ вятър.

Фигурата на картата сега изглеждаше в естествена големина и промени положението си според позата, която той заемаше в момента. Очите му не бяха фокусирани точно върху мен, а устните му помръднаха:

— Кой е? — произнесоха те и аз чух думите.

— Коруин — отвърнах, а Блийс протегна напред лявата си ръка, в която вече нямаше чаша.

— Тогава ела при мен, ако желаеш.

Протегнах ръка и пръстите ни се срещнаха. Направих една крачка.

Продължавах да държа картата в ръка, ала двамата с Блийс стояхме един до друг върху някаква скала и от едната ни страна имаше пропаст, а от другата се издигаше висока крепост. Небето над нас беше с цвят на пламък.

— Здравей, Блийс — поздравих го аз и пъхнах картата в колана си при другите. — Благодаря ти за помощта.

Изведнъж усетих слабост и проумях, че кръвта продължава да блика от лявото ми рамо.

— Ти си ранен! — възкликна той и обгърна раменете ми с ръка, а аз започнах да кимам, ала вместо това припаднах.

По-късно същата вечер се бях разположил върху едно удобно кресло в крепостта и пиех уиски. Двамата пушихме, подавахме си

бутилката и разговаряхме.

— Значи действително си бил в Амбър?

— Да, точно така.

— И рани Ерик в честен двубой?

— Да.

— Дявол да го вземе! Иска ми се да го беше убил! — После размисли. — Всъщност, може би така е по-добре. Иначе ти щеше да заемеш трона, а ми се струва, че по-лесно бих се справил с Ерик, отколкото с теб. Не знам. Какви са ти плановете?

Реших да бъда напълно откровен.

— Всеки от нас иска трона — започнах, — затова няма смисъл да се лъжем един друг. Нямам намерение да те убивам заради това — би било глупаво, — но от друга страна не възнамерявам и да оттеглям претенциите си, задето съм се възползвал от гостоприемството ти. Това би се харесало на Рандъм, но засега той е вън от играта. От доста време вече никой не е чувал нищо за Бенедикт. Жерар и Кейн изглежда са по-склонни да подкрепят Ерик, отколкото сами да претендират за трона. Същото важи и за Джулиан. Остават Бранд и сестрите ни. Нямам никаква представа какви може да са плановете на Бранд в момента, но знам, че Дирдри не разполага с никаква власт, освен ако не успеят да започнат нещо заедно с Луела в Ребма, а Флора е изцяло човек на Ерик. Не съм чувал какво става и с Файона.

— Значи оставаме ние двамата — заключи Блийс и сипа по още едно питие. — Да, ти си прав. Не знам какво се върти в главата на никого точно сега, но мога да оценя обединяването на силите ни и смятам, че аз съм в най-добрата позиция. Направи мъдър избор като дойде при мен. Подкрепяй ме и ще ти дам едно регентство.

— Благословен да си — рекох. — Ще видим.

Отпихме от чашите си с уиски.

— Какво друго може да се направи? — попита той и на мен ми стана ясно, че въпросът е важен.

— Бих могъл да събера своя армия и да обсадя Амбър — подметнах аз.

— В коя Сянка се намира твоята армия? — поллюбопитства той.

— Това си е моя работа, преди всичко — отвърнах. — Не смятам да ти бъда противник. Ако става въпрос кой да е монарха, бих

предпочел да видя теб, себе си, Жерар или Бенедикт — ако е още жив, — върху трона.

— И за предпочитане — себе си, разбира се.

— Естествено.

— В такъв случай ще постигнем разбирателство. Затова смятам, че можем да действаме заедно, поне за момента.

— Аз също — съгласих се. — Иначе не бих се напъхал в ръцете ти.

Той се усмихна някъде сред брадата си.

— Имаше нужда от някого и аз бях по-малкото зло.

— Така е.

— Искане ми се Бенедикт да беше тук. Както и Жерар да не се бе продал.

— Желания, желания — въздъхнах аз. — Мечтай си за едно, а върши съвсем друго и накрая виж какво ще излезе.

— Добра идея — кимна той.

Известно време пушихме в мълчание.

— Доколко мога да ти вярвам? — попита Блийс.

— Доколкото мога да ти вярвам и аз.

— Да сключим сделка, тогава. Честно казано от много отдавна те мислех за мъртъв. Не бях предвидил, че може да изникнеш в критичен момент и да предявиш исканията си. Но ти си тук и това е положението. Хайде да се съюзим — да обединим силите си и да обсадим Амбър. Който от нас оживее, ще се възкачи на престола. Ако оцелеем и двамата... е, дявол да го вземе, винаги можем да решим спора с дуел!

Обмислих предложението му. Звучеше ми като най-добрата възможна сделка.

Затова казах:

— Утрото е по-мъдро от вечерта. Ще ти отговоря на закуска, става ли?

— Става.

Довършихме си питиетата и потънахме в спомени. Рамото ми леко туптеше, но уискито помагаше, както и мехлема, който Блийс му бе сложил. Не след дълго бяхме изпаднали почти в сантименталност.

Предполагам, че е странно да имаш семейство и въпреки това да нямаш близки, тъй като досега животът ни бе минавал все по различни

пътища. Господи! Цялата нощ не ни стигна да се наприказваме. Накрая Блийс ме тупна по здравото рамо и каза, че започва да чувства товара на умората. На сутринта щял да изпрати слуга, който да ми донесе закуската. Кимнах, прегърнахме се и той се оттегли.

Тогава се приближих до прозореца и от наблюдателната си позиция успях да обхвана с поглед цялата околност.

Ниско долу светеха като звезди лагерни огньове. И те бяха хиляди. Не можеше да се отрече, че Блийс е събрал мощна армия и се улових, че му завиждам. Но, от друга страна, това бе хубаво. Вероятно единственият, който можеше да победи Ерик, беше Блийс. От него щеше да излезе добър владетел, само дето предпочиташ да съм аз.

Позагледах се и забелязах, че между огньовете се движат странни сенки. Взех да се питам от какви ли същества се състоеше армията му.

Но каквато и да беше, аз не разполагах и с толкова.

Върнах се при масата и си налях една последна чаша.

Преди да я изпия, обаче, запалих оставената наблизно свещ. На нейната светлина измъкнах откраднатата колода карти.

Разстлах ги пред себе си и намерих онази, на която бе изобразен Ерик. Поставих я в средата на масата и бутнах останалите встрани.

След известно време образът оживя. Видях Ерик, облечен за сън и чух думите: „Кой е?“. Ръката му беше превързана.

— Аз съм — отговорих, — Коруин. Как си?

Тогава той изруга, а аз се засмях. Играта беше опасна и вероятно уискито ме бе подтикнало към нея, ала все пак продължих:

— Просто ми се прииска да ти кажа, че при мен всичко е наред. Както и да призная, че беше прав за това дето ни е влязло в главите. Само че ти няма да разполагаш още дълго с своята. Затова се забавлявай, докато можеш... братко! Денят, в който ще се върна в Амбър, ще бъде денят на твоята смърт! Мислех си да ти го кажа... тъй като този ден не е много далече.

— Само ела — изръмжа той — и хич няма да търся милостиви начини да се разделиш с живота си.

Погледът му се съсредоточи върху мен и усетих, че сме съвсем близо.

Изплезих му се и покрих картата с длан.

Беше като затваряне на телефон. Пъгнах Ерик обратно в колодата.

Обаче той не ми излизаше от главата, докато се унасях в сън. Представях си войските на Блийс, разположени в дефилето и си мислех за защитниците на Ерик.

Нямаше да е лесно.

VI

Този свят беше известен като Аверн и събраните войски не се състояха точно от хора. На другата сутрин ги огледах, докато вървах зад Блийс. Всичките бяха високи около два и десет, имаха много червена кожа със съвсем малко косми, почти котешки очи и шестпръсти ръце и крака. Облеклото им изглеждаше леко като коприна, но явно бе изтъкано от нещо друго и беше най-често сиво или синьо на цвят. Всеки носеше по два къси меча, със закривени остриета. Ушите им бяха заострени, а многото им пръсти завършваха с дълги нокти.

Времето беше топло, цветовете — объркващи, а те ни смятаха за богове.

Блийс бе открил място, където религията почиташе подобни на нас богове-братя, които бяха изпаднали в беда. И както винаги в митологията имаше и един лош брат, коварно взел властта, който искаше да смаже добрите братя. Естествено налице бе и легендата за предстоящия Апокалипсис, където те самите щяха да бъдате призовани да застанат на страната на добрите братя.

Вървах с отпусната в черната превръзка лява ръка и оглеждах тези, които щяха да умрат.

Спрях пред един войник, взрях се в очите му и попитах:

— Знаеш ли кой е Ерик?

— Господарят на Злото — отвърна той.

Кимнах, казах:

— Много добре — и продължих нататък.

Блийс бе сформирал традиционната войска от пушечно месо.

— С колко души разполагаш? — обърнах се към него.

— Около петдесет хиляди — отговори ми той.

— Поздравявам тези, които са готови да се пожертват — възкликнах аз. — Но ти не можеш да превземеш Амбър с петдесет хиляди души, дори ако приемем, че успееш да ги докараш до един в подножието на Колвир — а това е невъзможно. Глупаво е изобщо и да

си помислиш, че би могъл да използваш тези нещастници, с техните смешни мечове и всичко останало, в битка срещу безсмъртния град.

— Знам — рече той. — Ала те не са всичко, което имам.

— Необходимо ти е много повече.

— В такъв случай как ти звучат три флоти, наполовина с размерите на събраните заедно морски сили на Кейн и Жерар?

Не беше лошо.

— Пак не е достатъчно — заявих гласно. — Дори за начало.

— Зная. Продължавам да търся — въздъхна той.

— Да, налага се да съберем много повече. Ерик ще си седи в Амбър и ще ни избива, докато си проправяме път през Сенките. Когато най-накрая остатъкът от войските ни стигне до подножието на Колвир, той ще ги разгроми там. А после предстои и изкачването към Амбър. Колко стотици мислиш, че ще ни останат, като стигнем града? Достатъчно, за да бъдат унищожени за пет минути, без почти никакви загуби за Ерик. Ако това е най-доброто, с което разполагаш, братко Блийс, аз имам лоши предчувствия за тази експедиция.

— Ерик е обявил, че коронацията му ще се състои след три месеца — възрази Блийс. — Дотогава мога най-малко да утроя силите си. Възможно е да събера дори четвърт милион войници от Сенките, които да поведе към Амбър. Има и други светове като този и аз ще ги откроя. Ще вдигна кръстоносен поход, какъвто още историята не познава.

— И Ерик ще разполага със същото време, за да усили защитата си. Не знам, Блийс... това е почти самоубийство. Не предполагам, че така стоят нещата, когато дойдох тук...

— А ти колко души доведе със себе си? Нито един! Носят се слухове, че някога си командвал войска. Къде е тя?

Извърнах се от него.

— Тя вече не съществува. Сигурен съм.

— Не би ли могъл да намериш Сянка на твоята Сянка?

— Не желая да опитвам — заявих. — Съжалявам.

— Тогава каква ми е ползата от теб?

— Ще се махна — отвърнах му аз, — щом само това си имал предвид, щом съм ти трябвал само, за да ти осигуря... повече трупове.

— Почакай! — извика той. — Казах го без да помисля. Не искам да се лиша от съветите ти, дори те да са всичко. Остани с мен, моля те.

Дори ще ти се извиня.

— Не е необходимо — спрях го аз, като знаех какво означава подобна постъпка за един принц на Амбър. — Ще остана. Мисля, че мога да ти помогна.

— Чудесно! — тупна ме той по здравето рамо.

— И ще ти намеря още войска — добавих. — Не се бой.

Така и направих.

Разходих се из Сенките и открих една раса от космати същества, с дълги нокти и зъби, сравнително наподобяващи хора и интелигентни почти колкото среден първокурсник — извинявайте, деца, но това което имам предвид е, че те бяха предани, доверчиви, честни и можеха лесно да бъдат измамани от негодници като мен и брат ми. Чувствах се като някой дискожoker.

Около сто хиляди от тях започнаха да ни боготворят до степен да грабнат оръжието.

Блийс беше впечатлен и млъкна. След седмица рамото ми оздравя. А два месеца по-късно разполагахме с нашия четвърт милион, ако не и с повече.

— Коруин, Коруин! Ти си все същия Коруин! — възкликна той и отново седнахме да пийнем.

Но аз се чувствах някак неловко. Повечето от тези войници бяха обречени да умрат. За което вината беше изцяло моя. Изпитвах угризения, макар да знаех, че има разлика между Сянка и Действителност. Всяка смърт щеше да бъде истинска, обаче — съзнавах това добре.

Някой път вечер разглеждах картите. Тази колода съдържаше всички Фигури. А на една карта беше изобразен самият Амбър и знаех, че чрез нея мога да се пренеса обратно в града. Тук бяха и всичките ни мъртви или изчезнали роднини. Сред тях бе и татко и аз бързо продължих нататък. Него вече го нямаше.

Задълго се вглеждах във всяко лице и обмислях каква полза може да бъде извлечена. Няколко пъти разбърквах картите и се получаваше все един и същи резултат.

Неговото име беше Кейн.

Той носеше атлаз в зелено и черно, а на главата си имаше тъмна тривърха шапка, украсена с кичур от зелени пера. На колана му висеше кама, с инкрустиран на дръжката ѝ изумруд. Косата му беше черна.

— Кейн — повиках го аз.

След известно време се чу глас.

— Кой е? — попита той.

— Коруин — отвърнах.

— Коруин! Това някаква шега ли е?

— Не.

— Какво искаш?

— А ти какво имаш?

— Знаеш много добре — очите му помръднаха и се спряха върху мен, но аз следях ръката му, която бе твърде близо до камата. — Къде се намираш?

— При Блийс.

— Носят се слухове, че неотдавна си се появил в Амбър... и взех да се питам защо ръката на Ерик е превързана.

— Причината е пред теб — рекох. — Каква е твоята цена?

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде да говорим открито и без заобикалки. Смяташ ли, че Блийс и аз можем да победим Ерик?

— Не, и затова съм на негова страна. Между другото нямам намерение да продавам флотата си... ако това целиш... какъвто струва ми се е случаят.

Усмихнах се.

— Проницателен си, братко — похвалих го аз. — Е, приятно ми беше да си поговорим. Ще се видим в Амбър... може би.

Вдигнах ръка и той извика:

— Почакай!

— Защо?

— Още не съм чул предложението ти.

— О, знаеш какво е. Сам го отгатна и показа, че не те интересува.

— Не съм казал такова нещо. Просто знам на чия страна е правото.

— Искаш да кажеш силата.

— Добре, силата. Ти какво можеш да предложиш?

Разговаряхме близо час, след което северното море беше отворено за трите флоти-фантоми на Блийс, които щяха да останат там в очакване на подкрепления.

— Ако не успеете, в Амбър ще паднат три глави — заяви Кейн.

— Но не вярваш да стане така, нали? — попитах го аз.

— Да. Смятам, че някой от вас двамата не след дълго ще седне на трона. С радост ще служа на победителя. Онова регентство ще ми дойде добре. Все пак ми се иска да получа и главата на Рандъм като част от отплатата.

— Няма да стане — отсякох. — Приеми условията, както ги чу или забрави за всичко.

— Добре, ще приема.

Усмихнах се и поставих длан върху картата. Връзката прекъсна.

Реших да оставя Жерар за сутринта. Кейн ме бе изтощил.

Търкулнах се в леглото и заспах.

Жерар се съгласи да не ни закача, когато научи как стоят нещата. Главно, защото аз го помолих и той предпочете по-малката от двете злини.

Сключих сделката бързо и му обещах всичко, което поиска, тъй като не стана дума за ничия глава.

После отново събрах войските и им разказах повече неща за Амбър. Колкото и да е странно, те се разбираха като братя — едрите червени юнаци и косматите дребосьци.

Тъжно бе, ала така се получи.

Ние бяхме техните богове и толкова.

Гледах как флотата се носи по огромния океан с цвят на кръв. Замислих се. В световите Сенки, които трябваше да прекосят, много от тях щяха да загинат.

Преценявах воините от Аверн и моите новобранци от света на име Риик. Тяхната задача беше да изминат по суша пътя до Земята и Амбър.

Разбърках картите си и ги разстлах на масата. Вдигнах тази с образа на Бенедикт. Задълго се взрях в нея, ала оттам продължи да лъха хлад.

Тогаваше спрях на Бранд. Усещането за студ ме завладя отново.

После се чу вик. Ужасен, измъчен вик.

— Помогни ми! — долетя до мен.

— Как? — попитах.

— Кой е това? — загърчи се тялото на Бранд.

— Коруин.

— Измъкни ме оттук, братко Коруин! Ще ти се отплатя с всичко, което поискаш!

— Къде си?

— Аз...

И пред очите ми се завъртяха образи, които разумът ми отказваше да възприеме, след което се понесе нов вик, пресекна като в агония и замря.

Пак остана само студът.

Установих, че треперя. От какво, не знаех.

Запалих си цигара и се приближих до прозореца да погледам нощта, като оставих картите там, където бяха паднали — върху масичката в моята стая наред гарнизона.

Звездите бяха мънички и се виждаха като през мъгла. Не намерих нито едно познато съзвездие. През тъмнината бързо се спускаше малка синя луна. Нощта бе донесла рязък, вледеняващ студ и аз се увих колкото можех по-плътно с плаща си. Мислите ми се върнаха към зимата на катастрофалния ни поход към Русия. Господи! Едва не бях премръзнал до смърт! И докъде водеше всичко това!

До трона на Амбър, разбира се.

Защото той беше достатъчно оправдание за всичко.

Но какво ставаше с Бранд? Къде беше той? Какво му се бе случило и кой му го бе причинил?

Отговори? Никакви.

Продължавах, обаче, да си задавам въпроси, докато гледах навън и нагоре и следях спускането на този син диск по небето. Дали не бях пропуснал нещо в общата картина, някой фактор, който не съумявах да проумея?

Никакъв отговор.

Седнах още веднъж край масата, с непълна чаша в ръка. Разрових картите и намерих татко.

Оберон, кралят на Амбър, стоеше пред мен целият в зелено и златно. Висок, едър и пълен, с леко прошарена черна брада и същата на вид коса. Пръстени със зелени камъни в златен обков и златен на

цвят меч. Някога ми се бе струвало, че никога нищо не би могло да свали безсмъртния монарх на Амбър от трона му. Какво се бе случило? Все още не знаех. Но него го нямаше. Как се бе срещнал баща ми с края си?

Съсредоточено се вирах в него.

Нищо, нищо...

Дали не долових нещо?

Да, точно така.

Забелязах раздвижване, макар и съвсем слабо и фигурата на картата се обърна, превръщайки се в бледа сянка на човека, който той бе представлявал.

— Татко? — повиках го аз.

Нищо.

— Татко?

— Да... — много слабо и далечно, като шумът на прибой в долепена до ухото раковина.

— Къде си? Какво е станало с теб?

— С мен... — дълга пауза.

— Да? Аз съм Коруин, твоят син. Защо си напуснал Амбър и си изчезнал?

— Моето време свърши — гласът му прозвуча сякаш от още по-далече.

— Да не искаш да кажеш, че си абдикирал? Никой от братята ми не заговори по този въпрос, а и аз не им вярвам достатъчно, за да ги попитам. Сега Ерик държи града, а Джулиан охранява Гората на Ардън. Кейн и Жерар пазят по море. Блийс ще излезе срещу всички тях и аз съм в съюз с него. Ти какво би желал да направим?

— Ти си единственият... който... попита... — задъхано произнесе той. — Да...

— Какво „да“?

— Да, излезте срещу тях...

— Ами ти? Как бих могъл да ти помогна?

— На мен... не може да се помогне. Вземи трона...

— Аз? Или заедно с Блийс?

— Ти! — извика той.

— Да?

— Имаш моята благословия... Вземи трона... и побързай... да го направиш!

— Защо, татко?

— Не ми стига въздухът... Вземи го!

И той отново изчезна.

Значи татко беше жив. Интересно. Какво да правя сега?

Отпих от чашата си и се замислих.

Оберон все още беше жив някъде и продължаваше да е крал на Амбър. Защо ли го бе напуснал? Къде бе отишъл? По какъв начин, защо, докога? Въпроси, въпроси.

Кой ли знаеше отговорите? Не и аз. Така че нямаше какво повече да умувам, за момента.

Обаче...

Една мисъл не ме оставяше на мира. С татко никога не се бяхме разбирали особено добре. Не можеше да се каже, че го мразя, както Рандъм и някои от другите. Но, в това бях абсолютно сигурен, няха никакви основания да съм кой знае колко привързан към него. Той бе недостъпен, властен и заемаше трона. Горедолу това беше всичко. Оберон олицетворяваше и по-голямата част от историята на Амбър, каквато ние я знаехме, а историята на Амбър се простираше на толкова много хилядолетия в миналото, че човек не можеше да ги преброи. Така че мислете каквото искате.

Колкото до мен, аз си довърших чашата и отидох да си легна.

На другата сутрин посетих военния съвет на генералния щаб, оглавяван от Блийс. Той имаше четирима адмирала, всеки от които отговаряше за грубо една четвърт от флотата му и цяла купчина армейски командири. На срещата се бяха събрали около трийсет души с високи чинове, част от тях едри и червенокожи, останалите дребни и космати.

Съветът продължи някъде към четири часа, после направихме почивка за обяд. Взехме решение да започнем настъплението след три дни. Тъй като бе необходим човек с кралска кръв да отвори пътя към Амбър, аз щях да водя флотата върху борда на флагманския кораб, а Блийс щеше да преведе пехотата си през земите на Сенките.

Това решение ме разтревожи и аз го попитах какво щеше да стане, ако не се бях появил да му предложи помощта си. Той ми каза, че щял да разполага с две възможности: едната, в случай че му се наложило да тръгне сам, да преведе флотата и да я остави на голямо разстояние от брега, след което да се върне само с един кораб до Аверн, откъдето да поведе пехотата си към предварително определените време и място на срещата; а другата, целенасочено да потърси Сянка, в която се намира някой брат, готов да му окаже помощ.

Почувствах се малко неловко като чух последното, макар да знаех, че съм истинския Коруин. Първата възможност ми се видя донякъде неприложима, тъй като флотата щеше да се намира прекалено навътре в морето, за да получава някакви сигнали от брега, а вероятността да се пропусне датата — като се вземат предвид непредвидените обстоятелства, които неизбежно ще възникнат при такава огромна армия — беше твърде голяма, по мое мнение, за да се разчита толкова много на съдбата в общия план.

Ала винаги бях смятал Блийс за велик стратег и когато той разпъна картите на Амбър и заобикалящите го райони, които сам бе начертал и след като обясни плана за нападение, разбрах, че е един истински принц на Амбър, почти недостижим по хитрост.

Лошото бе, че имахме насреща си друг принц на Амбър, който при това заемаше определено по-изгодна позиция. Бях разтревожен, но при предстоящата коронация не виждах какво друго можем да направим, затова реших да бъда с Блийс докрай. Ако загубехме, с нас беше свършено, ала той разполагаше с най-голямата налична военна мощ срещу Ерик и с единствения осъществим в оставащото ни време план — неща, които аз нямах.

Затова обиколих земите, наречени Аверн и огледах мъгливите долини и клисури, димящите кратери и страхотно яркото слънце на невероятното небе. Потопих се в ледено студените ноци и ужасно горещите дни, пребродих безброй скали и купища черни пясъци, видях дребни, но зли и отровни животни, както и огромни пурпурни растения, подобни на кактуси без бодли. И на втория ден следобед се изправих на една скала с поглед към морето, под купол от струпани наситеночервени облаци и реших, че този свят доста ми харесва и ако

неговите синове загинат в битката за своите богове, някой ден ще ги направя безсмъртни с песен, стига да съм в състояние.

Като измислих тази слаба утеха за онова, от което се страхувах, присъединих се към флотата и поех командването. Ако успеехме, имената им щяха да влязат в историята, записани със златни букви.

Аз бях техният кумир и предводител. Духът ми се повдигна.

На другия ден вдигнахме платна и започнах да направлявам сенките от водещия кораб. Първо навлязохме в буря и тя ни доведе много по-близо до нашата цел. Заобиколихме огромен водовъртеж и се справихме великолепно. Минахме през осеян със скали проток и след него водата придоби доста по тъмен нюанс. Цветът ѝ започна да наподобява онзи в Амбър. Значи все още знаех как да го правя. Умеех да въздействам на съдбата ни във времето и пространството. Можехме да стигнем у дома. У дома за мен, всъщност.

Плавахме край странни острови, където грачеха зелени птици, а от дърветата висяха като плодове зелени маймуни, които се люлееха, от време на време изломотваха нещо и хвърляха камъни в морето, целейки се определено в нас.

Навлязохме дълбоко в открито море и тогава насочих флотата обратно към брега.

Блийс вече трябва да бе навлязъл сред равнините на сухопътните светове. Бях сигурен, че той ще успее да мине през заложените от Ерик препятствия. Поддържах връзка с него посредством картите и научавах за напредъка му по целия път. Разбрах, например, че десет хиляди души са загинали в битка с кентаври, пет хиляди били загубени при земетресение със страховита сила, петнайсет хиляди измрели от развилняла се из лагера чума, деветнайсет хиляди били убити или изчезнали, докато прекосявали джунглите на свят, който не можах да разпозная, когато върху тях се изсипал напалм от някакви странни бръмчащи неща, минали над главите им, шест хиляди дезертирали на място, съвсем подобно на рая, който им бил обещаван, съдбата на петстотин души останала неизвестна, защото докато минавали по някаква пясъчна плоскост около тях пламнал и се издигнал облак с форма на гъба, осем хиляди и шестстотин загинали в една долина, където неизвестни бойни машини, които се придвижвали по жици, ги обсипали с огън, осемстотин се разболели и били изоставени, двеста умрели при внезапни наводнения, четирийсет и четирима били убити

при дуели помежду си, триста се отровили от местни плодове, хиляда били стъпкани при паническото бягство на огромно стадо подобни на бизони животни, седемдесет и трима изгорели, когато палатките им се подпалили, хиляда и петстотин били отнесени от бурни реки, две хиляди загинали от ветровете, спуснали се от някакви сини хълмове.

Аз се чувствах доволен, че през това време бях изгубил само сто осемдесет и шест кораба.

„Заспиваш, спиш... сънуваш може би? Да, тук е пречката!“^[1] Ерик ни избиваше малко по малко, час по час. Обявеният ден на коронацията му бе само след няколко седмици и той очевидно знаеше за нашето настъпление срещу него, защото ние продължавахме да измираме.

Вярно е, че само принц на Амбър е способен да пътува из Сенките, но той, разбира се, може да преведе със себе си колкото същества пожелае. Ние водехме нашите войници и ги гледахме как умират, ала за Сенките мога да кажа следното: има Сенки и Действителност и това стои в основата на света. В Действителността съществува само Амбър, истинският град, върху истинската Земя, която съдържа всичко. В Сенките има безброй различни неща. Всяка възможност се среща някъде и като Сянка на реалността. Амбър, със самото си съществуване, е хвърлил сенки във всички посоки. Какво повече може да се каже по този въпрос? Сенките се простират от Амбър до Хаоса и сред тях всичко е възможно. Има само три начина да бъдат прекосени и те са все трудни.

Ако си истински принц или принцеса на Амбър, тогава можеш да се придвижваш из Сенките, като принуждаваш обкръжението да се изменя при преминаването ти, докато то придобие точно желаната форма. Тогава спираш и новосъздаденият свят Сянка става твой — стига да не се намеси някой друг от семейството, — и можеш да правиш в него каквото си поискаш. На такова място аз бях прекарал векове.

Вторият начин е посредством картите, изработени от Дуоркин, майсторът на Изображението, който ги бе създал с нашите образи, за да улесни връзката между членовете на кралското семейство. Той бе престарелия художник, за когото пространството и перспективата не означаваха нищо. Дуоркин бе сътворил семейните Фигури, които позволяваха на желаещия да установи контакт със своите роднини,

където и да се намираха те. Имах чувството, че пълните възможности на картите, предвидени от техния автор, не бяха използвани докрай.

Третият способ беше другото творение на Дуоркин — Лабиринта, по който можеха да минават само членове на нашето семейство. Той посвещаваше влезлия в системата на картите, а пълното му изминаване го надаряваше със способността да се движи сред Сенките.

Картите и Лабиринта бяха създадени за мигновено прескачане от Действителността в Сенките. Прекосяването им по друг начин ставаше много по-трудно.

Сега знаех какво бе направил Рандъм, за да ме доведе в истинския свят. Докато бяхме карали колата, той бе прибавял непрекъснато, по памет, всичко, което си спомняше за Амбър и бе изваждал онова, което не съвпаднаше. Щом всички детайли бяха започнали да си съответстват, Рандъм бе разбрал, че сме пристигнали. Това всъщност не беше кой знае какъв номер, тъй като, има ли познанията, всеки човек би могъл да достигне своя собствен Амбър. Дори сега Блийс и аз разполагахме с възможност да намерим Амбъри Сенки, където някой от нас бе владетел и да прекараме цялото време на вечността управлявайки там. Но не би било същото, поне за нас. Защото това нямаше да е истинският Амбър, градът, в който бяхме родени, градът, от който всички други взимаха формата си.

Затова се движехме по най-трудния начин, прекосяването на Сенките, в настъплението си срещу самия Амбър. Всеки, който знаеше за нас и притежаваше власт над Сенките, можеше да изпречи на пътя ни препятствия. Ерик го бе направил и сега ние се сблъскахме с тях и измирахме. Какво щеше да излезе от всичко това? На никой не му беше известно.

Но ако Ерик бъдеше коронован за крал, този факт щеше да се отрази навсякъде.

Сигурен бях, че всички оцелели братя — ние, принцовете на Амбър, — смятахме за много по-добре, всеки по някакъв свой начин, лично да заемем тази позиция, а след това да оставим Сенките да се променят както могат.

В плаването си минахме покрай призрачна флота, корабите на Жерар — Летящите холандци на този свят — и разбрахме, че сме съвсем близо. Използвах ги като отправна точка.

На осмия ден от пътуването ни доближихме Амбър. Тогава се разрази бурята.

Морето потъмня, по небето се струпаха облаци, а платната увиснаха в затишието, което последва. Слънцето — огромно и синьо — се скри и аз усетих, че Ерик най-после ни е намерил.

После излезе вятър и — да ме простите за израза — се бухна върху кораба, на който бях аз.

И вълните ни подмятаха, а бурята ревеше, както казват или казваха поетите. При първите пориви ми се стори, че вътрешностите ми се обърнаха. Ураганът ни заподхвърля на всички страни като зарове в ръката на великан. Носехме се сред вълните и небесните порои. Обгърна ни мрак и дъждът се превърна в град, който сякаш със стъклени камбанни въжета освобождаваше гръмотевиците. Уверен бях, че всички извикаха. Поне аз го направих. Запробивах си път през палубата, за да се добера до изоставеното кормило. Там се завързах и здраво го стиснах. Ерик се бе развилнял из Амбър, това беше дяволски сигурно.

Един, два, три, четири часа без бурята да отслабне и за миг. После станаха пет. Колко души бяхме изгубили? Не знаех.

Тогава почувствах вибрация, чух звън и видях Блийс, който сякаш бе застанал в дъното на дълъг сив тунел.

— Какво става? — попита той. — Опитвам се да вляза във връзка с теб.

— Животът е пълен с изненади — отвърнах аз. — Сега се мъчим да преодолеем една от тях.

— Буря ли?

— Можеш да заложиш безценния си задник на това. Връхлетя ни направо прародителят на всички бури. Струва ми се, че видях някакво чудовище зад борда. Ако то има поне капка разум, ще се насочи право към дъното... Току-що го направи.

— И ние се сблъскахме със същото — рече Блийс.

— Чудовище или буря?

— Буря — уточни той. — Двеста души са мъртви.

— Не се отчайвай, дръж се и ми се обади по-късно. Става ли?

Блийс кимна и зад гърба му зърнах светкавици.

— Ерик е наясно с нашите възможности — добави той преди да прекъсне.

Трябваше да се съглася.

Минаха още три часа, преди бурята да утихне, макар че продължаваше да вали проливен дъжд. Много по-късно научих, че сме изгубили половината флота (а на моя кораб — флагмана — бяха загинали четирийсет души от сто и двацет членния екипаж).

Ала някак си бяхме оцелели сред морето над Ребма.

Измъкнах картите и се вгледах в тази на Рандъм.

Когато той разбра с кого разговаря, първото, което каза беше: „Връщай се“ и аз го попитах защо.

— Защото, според Луела, сега Ерик е способен да те смачка сега. Тя препоръчва да изчакаш малко, докато той се отпусне и да го удариш тогава — горе-долу след година.

Поклатих глава.

— Съжалявам — рекох. — Не мога. Прекалено много хора вече загинаха, за да стигнем дотук. Поставени сме в положението „сега или никога“.

Рандъм вдигна рамене, а на лицето му беше изписано: „Е, аз те предупредих“.

— И все пак, защо? — попитах.

— Преди всичко, защото току-що научих, че Ерик може да контролира времето в този район — заяви той.

— Налага се да рискуваме.

Рандъм пак вдигна рамене.

— Да не кажеш, че не съм те предупредил.

— Сигурно знае за приближаването ни, нали?

— А ти как мислиш? Да не е идиот?

— Не е.

— Значи знае. След като аз можах да се досетя тук в Ребма, и той трябва го е научил в Амбър. А аз действително се досетих, от колебанията в Сенките.

— За жалост и мен ме измъчват съмнения за успешния край на този поход, но всичко е организирано от Блийс.

— Излез от играта и го остави сам да плати с главата си.

— Съжалявам, но не мога да поема този риск. Току виж победил. Аз водя флотата.

— Говори ли с Кейн и Жерар?

— Да.

— Значи сигурно смяташ, че имаш шансове по вода. Ала чуй, Ерик е измислил начин да контролира Рубина на справедливостта, както разбрах от слуховете сред придворните тук. И умее да го използва, за да влияе на времето. Това е сигурно. Бог знае какво още може да прави с него.

— Жалко, ще трябва да изтърпим. Не мога да допусна няколко бури да сломят духа ни.

— Коруин, ще ти призная нещо. Преди три дни разговарях със самия Ерик.

— Защо?

— Той ме помоли. Разговарях с него най-вече от скука. Ерик се впусна да ми описва отбраната си в големи детайли.

— Защото е научил от Джулиан, че сме дошли заедно. Бил е сигурен, че всичко ще стигне до мен.

— Вероятно — съгласи се Рандъм. — Ала това променя ли нещо?

— Не — признах аз.

— Тогава остави Блийс да води сам своята война — предложи той. — Ти можеш да излезеш срещу Ерик по-късно.

— В Амбър предстои неговата коронация.

— Знам, знам. Само че да нападнеш крал не е по-трудно, отколкото принц, нали? Какво значение има как ще се нарича в момента, стига да го победиш? Това пак ще си е Ерик.

— Така е — рекох, — но вече съм дал дума.

— Тогава си я вземи обратно.

— Страхувам се, че не мога да го направя.

— Значи си луд, Чарли.

— Вероятно.

— Е, успех в такъв случай, все пак.

— Благодаря.

— Ще се видим някой ден.

И това беше всичко. Усетих безпокойство.

Дали нямаше да се напъхам в някоя клопка?

Ерик не беше глупав. Възможно бе да е подготвил истински смъртоносен капан за нас. Накрая вдигнах рамене и се облегнах на перилата, като отново затъкнах колодата в колана си.

Гордостта и самотата са постоянните спътници на принцовете на Амбър, които не вярват на никого. Точно в този момент това не ми допаднаше особено, но нямаше какво да се прави.

Разбира се, че Ерик бе предизвикал бурята, през която току-що бяхме минали, щом според думите на Рандъм бе станал господар на природните стихии в Амбър.

Реших и аз да опитам нещо.

Насочих корабите към Амбър сред гъст снеговалеж. Това беше най-силната виелица, която успях да сътворя.

Навсякъде около нас над океана започнаха да се стелят снежни парцали. Нека да спре, ако може този естествен процес, зароден в Сенките.

И той го спря.

След половин час от виелицата нямаше и помен. Амбър беше фактически непристъпен... а той действително бе единствения град. Не исках да се връщам, естествено, затова оставих всичко така. Ерик наистина беше господар на природните стихии в Амбър.

Какво да правим?

Продължихме да плаваме, разбира се. Право към смъртта.

Какво друго ни оставаше?

Втората буря беше по-лоша от първата, но аз не изпуснах кормилото. Въздухът бе зареден с електричество и светкавиците бяха насочени само към флотата. Разпръснахме се във всички посоки. Загубихме още четирийсет кораба.

Със страх влязох в контакт с Блийс, за да разбере какво му е било сторено на него.

— Останали са ми около двеста хиляди души — каза той. — Силно наводнение.

Разказах му какво ми бе съобщил Рандъм.

— Склонен съм да го вярвам — рече Блийс. — Ала това няма да ни разколебае. Със или без стихии, ние ще го победим.

— Надявам се да стане така.

Запалих си цигара и се взрях пред носа на кораба.

Амбър всеки момент трябваше да се покаже на хоризонта. Вече знаех как да управлявам Сенките и можех лесно да стигна там.

Но на всеки се случва да го обземат опасения.

Само дето никога нямаше да настъпи идеален ден...

Така че продължихме да плаваме напред, мракът се спусна над нас като внезапна вълна и тогава се разрази най-ужасната от всички бури.

Успяхме да се измъкнем от тъмните ѝ дебри, ала този път се изплаших. Бяхме на прав път и вече се намирахме в северната част на морето. Ако Кейн си удържеше на думата, всичко беше наред. Но ако е решил да ни предаде, сега щеше да се окаже в много изгодна позиция.

Затова приех, че ни е предал. И защо не? Тъкмо подготвих флотата — бяха останали седемдесет и три кораба — за битка, когато го видях да се приближава. Картите бяха излъгали — а може би пък бяха съвсем прави — посочвайки го като ключовата фигура.

Неговият флагман се насочи към моя и аз потеглих напред, за да го пресрещна. Приближихме се борд до борд и се заоглеждахме. Можехме да разговаряме и чрез Фигурите, ала Кейн не го бе пожелал; а по-силната позиция беше негова. Следователно семейният етикет изискваше той да избира начина си на поведение. Очевидно желаше да бъде чул на всеослушание, когато извика през мегафона:

— Коруин! Бъди така добър да предадеш командването на твоята флота! Превъзхождам те по сила! Не можеш да минеш оттук!

Изгледах го над вълните и вдигнах своя мегафон до устните си:

— А какво стана с нашето споразумение?

— Анулирано е. Силите ти са прекалено нищожни, за да излезеш срещу Амбър, така че пожали живота на хората си и се предай сега.

Погледнах през лявото си рамо и прецених пътя на слънцето.

— Тогава, моля те, чуй ме, братко Кейн, и ми гарантирай следното: позволи ми да се посъветвам с моите капитани, докато слънцето се издигне в средата на небето.

— Добре — без колебание се съгласи той. — Сигурен съм, че те осъзнават своето положение.

Обърнах се, наредих кораба да се връща обратно и се насочих пак към строената в боен ред флота.

Ако направех опит да избягам, Кейн щеше да ме последва през Сенките и да унищожи корабите ми един по един. Барутът не се възпламеняваше на истинската Земя, но ако успеехме много да се отдалечим и той щеше да послужи за нашата гибел. Кейн знаеше, че ако аз изчезна, флотата не може да мине през Сенките без мен и ще

остане като лесна плячка тук, в истинските води. Значи екипажите ги очакваше или плен, или смърт, каквото и да направех.

Рандъм беше прав.

Измъкнах Фигурата на Блийс и се съсредоточих над нея, докато оживя.

— Да? — възбудено се обади той. Почти ясно долавях шума на битката около него.

— Изпаднахме в беда — казах му аз. — Преминах със седемдесет и три кораба и Кейн ни нареди да се предадем до обяд.

— Проклет да е! — възкликна Блийс. — Аз не съм напреднал колкото теб. В момента сме в разгара на битка. Огромна кавалерия ни разкъсва на части. Затова сега не мога да ти дам разумен съвет. Потънал съм в собствените си проблеми. Постъпи както намериш за добре. Отново нападат! — и връзката прекъсна.

Измъкнах картата на Жерар и затърсих контакт.

Докато разговаряхме, стори ми се че забелязвам зад гърба му брегова линия. Тя ми се видя позната. Ако предположенията ми бяха правилни, той се намираше в южната част на морето. Направо не ми се иска да си припомням разговора ни. Попитах го дали би могъл да ми помогне срещу Кейн, но той не пожела.

— Съгласих се само да те пропусна — заяви Жерар. — Затова и съм се оттеглил на юг. Не бих могъл да стигна до теб навреме, дори и да го исках. Не сме се разбирали да ти помагам да убиеш брат ни.

И преди да съм успял да отговоря, той бе изчезнал. Прав беше, разбира се. Съгласил се бе да ми даде възможност, а не да се бие вместо мен.

В такъв случай какво ми оставаше?

Запалих цигара. Тръгнах напред-назад по палубата. Утрото бе отминало. Мъглите отдавна се бяха вдигнали и слънцето топлеше раменете ми. Скоро щеше да стане пладне. Може би след два часа...

Взех да прехвърлям из ръцете си картите. Претеглих ги на дланта си. С тяхна помощ бих могъл да премеря силата на волята си или с Ерик, или с Кейн. Те предлагаха такава възможност, а сигурно и много други, за които нищо не знаех. Така бяха изработени, по нареждане на Оберон, от ръката на лудия художник Дуоркин Бериман, гърбушкото с дивия поглед, който беше магьосник, жрец или психиатър — имаше противоречиви мнения по този въпрос — на някаква далечна Сянка,

където татко го бе спасил от злощастната съдба, която сам си бе докарал. Детайлите бяха неизвестни, но оттогава той винаги си е бил леко смахнат. Въпреки всичко беше велик художник и не можеше да му се отрече, че владееше някакви странни сили. Беше изчезнал преди векове, след създаването на картите и полагането на Лабиринта в Амбър. Често се бяхме питали какво ли е станало с него, но изглежда никой не знаеше местонахождението му. Може би татко го бе убил, за да бъдат запазени тайните му.

Кейн щеше да е готов за такъв сблъсък и вероятно не бих могъл да се справя с него, макар че не бе изключено да успея да го задържа. Но бях сигурен, че капитаните му вече са получили заповед да ни атакуват.

Ерик без съмнение е подготвен за всичко и все пак, ако не ми останеше никакъв друг изход, може би щях да опитам. Нямах какво повече да губя.

Разполагах и с картата на самия Амбър. С нея бих могъл да се пренеса там и да направя опит да убия Ерик, ала предполагах, че шансът ми да оцелея, за да го направя беше едно на милион.

Предпочитах да умра в битка, но беше безмислено да обричам всички тези хора заедно със себе си. Може би в кръвта ми имаше примеси, въпреки че бях минал по Лабиринта. Един истински принц на Амбър не би позволил да го спрат такива доводи. После си помислих, че вековете прекарани на сянката Земя са ме променили, направили са ме по-състрадателен, превърнали са ме в човек различен от моите братя.

Реших да предам флотата, след което да се пренеса в Амбър и да предизвикам Ерик на последен дуел. Щеше да е глупаво от негова страна да приеме. Но какво пък, по дяволите... нищо друго не ми беше останало.

Обърнах се да известя желанието си на моите офицери, когато върху мен се стовари нечия силна чужда воля и ме лиши от дар слово.

Почувствах зараждането на връзката и едва смогнах да изрека едно: „Кой е“ през стиснатите си зъби. Не получих отговор, а само някаква съсредоточена сила задълба бавно в мозъка ми и аз се вкопчих с нея там.

След известно време, когато той видя, че не мога да бъда сломен без дълга борба, чух гласа на Ерик да се носи по вятъра:

— Как я караш, братко?

— Зле — казах или си помислих и той се изкикоти, въпреки че гласът му звучеше напрегнато, поради усилията влагани в хватката ни.

— Много лошо — подигра ми се Ерик. — Ако се беше върнал да ме подкрепиш, щях да ти се отплатя щедро. Сега, разбира се, е прекалено късно. Вече мога само да се наслаждавам на предстоящия ви провал с Блийс.

Не му отговорих веднага, а продължих да отстоявам с цялата сила, която притежавах. Той леко се отдръпна, но съумя да ме задържи неподвижен на мястото ми.

Ако някой от нас дръзнеше да отклони вниманието си дори и за миг, щяхме да влезем във физически контакт или единият щеше да получи контрол над другия на мисловно равнище. Вече можех да го видя, съвсем ясно, сред неговите покои в двореца. Който и от нас да направеше фаталната крачка, щеше да изпадне под властта на противника си.

Затова ние яростно се гледахме и продължавахме вътрешната си битка. Е, поне бе разрешил един от проблемите ми, като нападна първи. В лявата си ръка държеше моята Фигура и веждите му бяха склучени. Опитах се да намеря пролука в защитата му, но безуспешно. Някакви хора ми говореха, ала не можех да чуя думите им, докато стоях притиснат към перилата.

Колко ли беше часът?

Бях загубил всякакво чувство за време, откакто започнахме схватката. Възможно ли бе да са минали два часа? Дали не беше точно така? Нямах как да разбера.

— Усещам колко тревожни са мислите ти — обади се Ерик. — Да, говорих с Кейн. Той влезе във връзка с мен след вашите преговори. Мога да те задържа по този начин, докато цялата флота около теб бъде унищожена и пратена да гние на дъното на Ребма. Рибите ще изядат твоите хора.

— Почакай — казах аз. — Те нямат вина. Ние с Блийс ги подлъгахме и те са убедени, че се бият за възстановяването на справедливостта. Смъртта им няма да ти послужи за нищо. Аз се готвех да предам флотата.

— Тогава не е трябвало да се бавиш толкова — отвърна ми той, — защото сега е прекалено късно. Не мога да се свържа с Кейн, за да

отмени заповедите ми без да те освободя, а в мига, в който те пусна ще попадна под контрола на волята ти или ще ме нападнеш физически. Начинът ни на мислене е твърде еднакъв.

— Да предположим, че ти дам дума да не го правя?

— Всеки е способен да престъпи клетвата си, за да спечели кралство.

— Не можеш ли да прочетеш тази мисъл? Не я ли долавяш в съзнанието ми? Ще си удържа на думата!

— Усещам някаква необяснима загриженост за тези мъже в теб, макар и да не разбирам на какво се дължи. Но не. И ти сам го знаеш. Дори да си искрен в този момент — какъвто може и да си — в мига, в който се появи възможност, изкушението ще стане твърде голямо. Знаеш го много добре. Не мога да рискувам.

Така си беше. Амбър гореше прекалено силно във вените на всички ни.

— Уменията ти във фехтовката забележително са се подобрили — изкоментира той. — Виждам, че в това отношение изгнанието ти се е отразило благотворно. Сега си по-близо до възможността да бъдеш равен на мен в сравнение с всички останали, с изключение на Бенедикт, който може и да е мъртъв.

— Не се ласкай с тази мисъл — възразих. — Знам, че вече мога да те победя. Всъщност...

— Не си губи времето. Нямам намерение да се бия с теб в тази късна фаза — и той се усмихна, като прочете мисълта ми, която пламна твърде ярко. — Действително доста ми се искаше да бе застанал на моя страна. Можех да те използвам по-добре от всеки друг. Джулиан заслужава презрение. Кейн е страхливец. Жерар е силен, но глупав.

Реших да вметна единствената добра дума, за която имах възможност.

— Слушай — започнах аз, — прилъгах Рандъм да дойде тук заедно с мен. Той не си падаше много по тази идея. Мисля, че щеше да те подкрепи, ако го беше помолил.

— Този негодник! — възкликна Ерик. — Не бих му доверил и празното си нощно гърне. Някой ден ще намеря пираня в него. Не, благодаря. Можеше и да го помилвам, ако не беше твоето застъпничество сега. Ти би искал да го притисна към гърдите си и да

извикам: „Братко мой!“, нали? О, не! Прекалено бързо се хвърли да го защитаваш. Това показва истинските му позиции, за които ти несъмнено си уведомен. Изобщо не разчитай да проявя милост към Рандъм.

В този момент долових мирис на пушек и чух удрянето на метал в метал. Това означаваше, че Кейн ни е нападнал и си вършеше работата.

— Добре — рече Ерик, щом улови мислите ми.

— Спри ги! Моля те! Хората ми нямат никакъв шанс срещу такива пълчища!

— Няма да го направя, дори да се преда... — той спря на средата и изруга. Тогавя улових мисълта му. Той щеше да ме накара да се предам, за да им спася живота, а после щеше да позволи на Кейн да продължи с касапницата. Този номер щеше да е съвсем по вкуса му, ала се бе изпуснал в момент на възбуда.

Засмях се на раздражението му.

— И без това скоро ще си мой — заяви Ерик. — Веднага, щом завземат флагмана.

— А дотогава — извиках аз, — опитай от това! — И го ударих с цялата сила на волята си, задълбах дълбоко в мозъка му, залях го с омразата си. Усетих болката му и това ми даде нови сили. За всичките години, които бях прекарал в изгнание, трябваше да получи поне това възмездие. Блъсках по бариерите на разума му в търсене на отмъщение, задето ме бе оставил на чумата. Удрях с всички сили, за да причиня някаква степен на страдание като отплата за болката от автомобилната ми катастрофа, за която знаех, че бе предизвикана от него.

Той започна да губи контрол, а моята ярост се усилваше. Продължавах да дълбая в него и хватката му в мен взе да се разхлабва.

Накрая Ерик изкрещя:

— Дявол проклет! — и покри с длан картата, която държеше.

Връзката прекъсна, а аз останах треперещ на мястото си.

Бях успял. Надвил го бях в схватка на волите. Никога повече нямаше да изпитам страх от тираничния си брат, в каквато и да е форма на двубой. Бях по-силен от него.

Няколко пъти си поех дълбоко въздух и останах напрегнат, готов за моментния студ на евентуална нова мисловна атака. Макар да знаех,

че няма да последва, поне не от Ерик. Още усещах как се уплаши от яростта ми.

Огледах се и видях, че около мен кипи битка. По палубите вече се лееше кръв. Един кораб се бе приближил до нас и ни бе взел на абордаж. Друг се опитваше да изпълни същата маневра от другата страна. Край главата ми изсвири стрела.

Измъкнах меча и се включих в сражението.

Не знам колко души пронизах този ден. Загубих им края някъде около числото дванайсет или тринайсет. Трябва да бяха близо два пъти повече и то само убитите по този начин. Силата, с която по природа е надарен всеки принц на Амбър и която ми бе помогнала да вдигна задницата на мерцедес, ми служеше вярно този ден и аз нерядко вдигах с една ръка някой противник и го изхвърлях зад борда.

Избихме всички от двата кораба, взели ни на абордаж, пробихме дъната им и ги изпратихме в Ребма, където Рандъм щеше да се зарадва, като види каква сеч е падала. Екипажът ми бе намалял наполовина в битката, пък и аз имах няколко пробождания и драскотини, но не бях пострадал сериозно. Притекохме се на помощ на най-близкия от нашите плавателни съдове и потопихме още един от корабите на Кейн.

Оцелелите от спасения съд дойдоха на борда на флагмана и аз отново разполагах с цял екипаж.

— Кръв! — извиках. — Дайте ми кръв и възмездие днес, воини мои, и ще ви запомнят в Амбър за вечни времена!

Те вдигнаха оръжия и изкрещяха в един глас:

— Кръв!

Този ден се проляха реки, не — морета от кръв. Унищожихме още два от корабите на Кейн, попълвайки броя си с оцелелите от нашата флота. Когато се насочихме към шестия поред, аз се качих на мачтата и опитах набързо да пресметна силите.

Тяхната численост изглежда надвишаваше нашата в съотношение три към едно. От моята флота оставаха някъде между четирийсет и пет и петдесет и пет кораба.

Превзехме и шестия, след което не ни се наложи да търсим седмия и осмия. Те сами дойдоха при нас. Потопихме и тях, но аз бях ранен в битката, която отново ме остави с половин екипаж. На лявото рамо и на дясното ми бедро имаше дълбоки рани, а един разрез по дължината на десния ми хълбок силно болеше.

Щом изпратихме и тези кораби на дъното, към нас се насочиха нови два.

Побягнахме и намерихме съюзник в един от моите собствени кораби, който бе спечелил последната си битка. За пореден път обединихме екипажите си, като сега всички се преместихме на другия съд, който бе по-леко повреден от флагмана — вече силно пропускащ вода и започнал да се накланя към десния борд.

Не успяхме дори да си поемем въздух, когато нов кораб се приближи с намерение да ни вземе на абордаж.

Хората ми бяха уморени, а същото можеше да се каже и за мен. За щастие и другият екипаж не беше в кой знае каква форма. Преди втори кораб от флотата на Кейн да му се притече на помощ, ние го бяхме превзели и отново прехвърлихме целия екипаж. Този кораб беше в дори още по-добро състояние.

Завладяхме и следващия и аз останах с хубав кораб, четирийсет души екипаж и без дъх.

Вече не се виждаше наоколо никой, който да ни се притече на помощ. Всеки от оцелелите ми кораби бе зает с поне по един от тези на Кейн. Най-близкият се насочи към нас и ние побягнахме.

По този начин спечелихме около двацет минути. Опитах се да преведа кораба в Сенките, но това беше бавен и труден процес на толкова малко разстояние от Амбър. Много по-лесно е да стигнеш толкова близо, отколкото да се отдалечиш, защото Амбър е центъра, връзката. Ако разполагах с още десет минути, можеше и да успея.

Не ме оставиха, обаче.

Щом корабът се приближи, забелязах друг в далечината, който също се обръщаше към нас. Под знамето с цветовете на Ерик и белия еднорог на мачтата му се вееше чернозелен флаг. Това беше флагманът на Кейн. Той искаше да присъства на края.

Превзехме първия кораб и не ни остана време дори да му отворим шлюзовете, когато Кейн ни връхлетя. Аз бях останал на окървавената палуба, заобиколен от десетина човека. Кейн се приближи към носа на своя кораб и ми извика да се предам.

— Ще пощадиш ли живота на хората ми, ако те послушам? — попитах го аз.

— Да — рече той. — Ако не го направя и аз самият ще загубя няколко души, а това не е нужно.

— Даваш ли ми думата си на принц? — настоях.

Кейн се замисли за миг, после кимна.

— Добре. Накарай хората си да оставят оръжието и да се качат на борда на моя кораб, когато се приближа.

Прибрах мечата си и се обърнах към екипажа.

— Вие се бихте славно за справедливостта и аз ви обичам за това. Но в случая ние загубихме — избърсах ръце в плаща си, докато говорех и ги попих внимателно, защото не исках да повредя произведение на изкуството. — Сложете оръжие и знайте, че днешните ви подвизи никога няма да бъдат забравени. Някой ден аз ще ви отдам дължимите почести пред двора на Амбър.

Мъжете, девет от едрите червенокожи и тримата останали от косматия вид, плачеха, докато оставяха оръжието си.

— Не се страхувайте, че всичко е загубено в битката за града — казах аз. — Ние загубихме само едно сражение, а битката все още продължава другаде. В този момент брат ми Блийс с бой си пробива път към Амбър. Кейн ще удържи на думата си да ви пощади живота, когато види, че съм отишъл да се присъединя към Блийс по суша, защото не може да престъпи клетвата си дадена в Амбър. Съжалявам, че няма как да ви взема с мен.

След тези думи измъкнах Фигурата на Блийс от колодата и я задържах ниско пред себе си, така че да не се вижда от другия кораб.

Точно когато Кейн се изравни с нас, под студената, ледена повърхност настъпи раздвижване.

— Кой е? — попита Блийс.

— Коруин — отвърнах. — Как потръгна при теб?

— Спечелихме битката, но загубихме много хора. Сега си почиваме преди да подновим настъплението. Как вървят нещата при теб?

— Смятам, че сме унищожили почти половината от флотата на Кейн, но битката я спечели той. Сега идва да се качи на моя кораб. Дай ми възможност да избягам.

Блийс протегна напред ръка, аз я докоснах и се озовах в прегръдките му.

— Започва да ми става навик — измърморих и в този момент забелязах, че Блийс също е ранен, в главата, а лявата му длан е превързана.

— Наложих ми се да сграбча една сабя от погрешния край — отбеляза той, като видя че погледът ми се спира там. — Болезнено е.

Овладях дишането си и двамата тръгнахме към неговата палатка, където той отвори бутилка вино и ми даде хляб, сирене и малко сушено месо. Все още имаше цигари в изобилие и аз изпуших една, докато военният лекар превързваше раните ми.

Блийс разполагаше с около сто и осемдесет хиляди души. Като заставах върху хълма с разстилащата се около мен вечер, стори ми се, че гледам към всички лагери, в които съм бил някога, прострели се без край на километри и във вековете. Изведнъж усетих сълзи да изпълват очите ми, за хората, които не са като повелителите на Амбър — те живеят кратко и се превръщат в прах — а толкова много от тях срещат края си по бойните полета на света.

Върнах се в палатката на Блийс и си довършихме бутилката вино.

---

[1] „Хамлет“, трето действие, монологът на Хамлет — Б.пр. ↑

VII

Тази нощ се разрази силна буря. Тя не престана, когато зората се опита да посребри земната шир, и продължи да бушува през целия ден.

Ужасно неприятно е да се марширува сред потоци от дъжд, особено когато те са и ледено студени. Винаги съм мразел калта, през която сякаш бях газил с векове!

Опитахме се да намерим из Сенките път, незаливан от дъжд, но изглежда каквото и да правехме нямаше никакво значение.

Можехме да продължим похода си към Амбър, но щяхме да го направим със залепнали за гърбовете ни дрехи, под съпровода на гръмотевиците и осветени от проблясващите зад нас светкавици.

През следващата нощ температурата рязко падна и на сутринта, като погледнах край замръзналите знамена, видях един побелял свят под сиво небе, от което се стелеха снежни парцали. Дъхът излизаше на облачета от устата ми.

Войниците ни не бяха добре екипирани за такива обстоятелства, с изключение на онези от косматия вид, и ние ги накарахме да се движат по-бързо, за да не замръзнат. Едрите червенокожи мъже бяха видимо измъчени. Техният свят беше един от най-топлите.

Този ден ни нападнаха тигър, полярна мечка и вълк. Тигърът, който Блийс уби, имаше дължина над четири метра от върха на опашката до носа.

Не спряхме хода си до късно през нощта, когато времето започна да се затопля. Блийс подтикваше войските да продължават, за да ги изведем от студените Сенки. Картата на Амбър показваше, че там е суха и топла есен, а ние вече приближавахме истинската Земя.

До средата на втората нощ бяхме минали през киша и град, студени и топли дъждове, докато накрая се озовахме в един сух свят.

Беше дадена заповед да се установим там на лагер, ограден с троен кордон охрана. Като се има предвид състоянието на хората ни, щяхме да станем лесна плячка в случай на нападение. Но войниците вече залитаха от умора и не можеха да продължат още дълго.

Нападението дойде след няколко часа и както научих по-късно от описанията на оцелелите, то било водено от Джулиан.

Той насочил командосите си към най-уязвимите части на лагера ни по периферията на основното струпване. Ако знаех, че е Джулиан, щях да използвам неговата Фигура, за да му парализирам волята, ала научих за това едва след битката.

Бяхме загубили вероятно към две хиляди души във внезапната зима, а все още не знаех и колко е унищожил Джулиан.

Дисциплината сред войниците изглежда започваше да отслабва, но те все пак ни последваха, когато им наредихме да продължат напред.

На следващия ден непрекъснато попадахме в засади. Такава огромна войска като нашата не можеше успешно да противодейства на бързите нападения извършвани от Джулиан по фланговете ни. Убихме неколцина от хората му, но не достатъчно — може би по един на всеки десет загинали от нашите.

По пладне вече пресичахме долината, която се простираше успоредно на морския бряг. Гората на Ардън се намираще на север, вляво от нас. Амбър лежеше право напред. Хладният вятър бе изпълнен с мирис на земя и ароматни растения. От време на време падаше по някое листо. Амбър беше на сто километра разстояние и се виждаше само като лека мараня над хоризонта.

Следобед се струпаха облаци и заваля слаб дъжд, придружен с гръмотевици. После бурята престана и слънцето изгря да изсуши земята.

Малко по-късно доловихме мирис на пушек.

Не след дълго и го видяхме да се издига към небето навсякъде около нас.

После започнаха да изскачат огнените езици. Те се движеха към нас с пропукване и непоколебимо настъпваха. Щом приближиха, усетихме топлината и в крайните редици взе да се заражда паника. Чуваха се викове, колоните се разпръсваха и прииждаха напред.

Затичахме.

Около нас вече се стелеха парцали пепел, а пушекът ставаше все по-гъст. Бягахме напред и пламъците ни гонеха по петите. Стената от светлина и горещина съпровождаше стъпките ни с постоянен, плътен тътен, а въздухът ни блъскаше с жежките си вълни и ни заливаше.

Скоро огънят стигна съвсем до нас, дърветата взеха да почерняват, листата се сгърчваха, някои от по-малките дървета започнаха да се накланят. Докъдето ни стигаше погледа, пътят ни представляваше алея сред пламъци.

Затичахме по-бързо, защото скоро нещата щяха да се влошат.

И не грешахме.

Огромни повалени дървета препречваха пътя ни. Ние ги прескачахме или заобикаляхме. Добре поне, че се движехме по просека...

Горещината стана нетърпима и въздухът изгаряше гърлата ни. Отстрани изскачаха елени, вълци, зайци, лисици, бягаха заедно с нас, без да обръщат внимание нито на хората, нито на обичайните си врагове. Небето над пушеците изглежда беше пълно с грачещи птици. Курешките им падаха между нас и никой не ги забелязваше.

Да се изгори тази вековна гора, не по-малко древна от Ардън, ми се струваше направо кощунство. Но Ерик беше принц на Амбър и му предстоеше да стане крал. Допусках, че не бе изключено и аз, на негово място...

Веждите и косата ми бяха опърлени. Усещах гърлото си като комин. Колко ли души щеше да ни струва тази вандалщина?

Между нас и Амбър се простираха осемдесет километра залесена долина и още петдесет лежах за нас до края на гората.

— Блийс! — изхриптях аз. — На около пет километра напред пътят се разделя! Дясното разклонение се спуска по-бързо към река Ойзън, която се влива в морето! Мисля, че само край нея имаме шанс! Цялата долина Гарнат ще изгори! Единствената ни надежда е да се доберем до водата!

Той кимна.

Продължихме да тичаме, но пламъците бяха по-бързи.

Стигнахме все пак до разклона, като гасяхме в движение огъня от димящите ни дрехи, триехме пепелта от очите си, плюехме я от устите си и изтръсквахме настаняващите се в косите ни искри.

— Още само около половин километър — извиках аз.

Няколко пъти ме удряха падащи клони. Всички открити части на кожата ми пулсираха в изгаряща болка, както и немалко от покритите. Тичахме сред горящи треви по надолнището на дългия склон и, когато стигнахме в подножието му, видяхме реката. Втурнахме се още по-

бързо, макар че не го смятахме за възможно. Хвърлихме се във водата и оставихме студената влага да ни обгърне.

Ние с Блийс се стараехме да плуваме колкото е възможно по-близо един до друг, когато течението ни подхвана и ни понесе по извивките на Ойзън. Преплетените клони на дърветата над главите ни приличаха на катедрални сводове от огън. Когато се разпадаха и горящите парчета политаха надолу, ние се обръцахме по корем и плувахме или се гмуркахме към най-дълбоките места, в зависимост от това колко близо се намирахме. Водата около нас беше пълна със съскащи и почернели дървесни отломки, а главите на оцелелите войници зад нас приличаха на наниз от плаващи кокосови орехи.

Реката беше тъмна и студена и раните започнаха да ни болят. Разтреперахме се от студ и зъбите ни затракаха.

Оставаха ни няколко километра, за да се измъкнем от горящата гора и да стигнем до ниския, равен, незалесен участък на реката, откъдето да продължим към морето. Там мястото щеше да е идеално за Джулиан, ако му хрумнеше да ни причака със стрелци. Споменах опасенията си пред Блийс и той призна, че съм прав, но не вижда какво може да се направи. Принуден бях да се съглася.

Гората гореше навсякъде около нас, а ние плувахме и се носехме по течението.

Струваше ми се, че са минали часове, ала трябва да е било по-скоро, когато страховете ми започнаха да се материализират и ни заля първият облак стрели.

Гмурнах се и изминах голямо разстояние под вода. Тъй като плувах по течението, бях преодолял страшно дълъг участък от реката, преди да ми се наложи отново да изляза на повърхността.

Когато го направих, обсипаха ме нови стрели.

Само боговете знаеха колко дълго може да се играе така със смъртта, а аз не исках да се мотая наоколо, за да разбера.

Поех си въздух и отново се гмурнах.

Докоснах дъното и опипом се запромъквах между подводните камъни.

Придвижвах се напред колкото можех да издържа, после се насочих към десния бряг, като издишвах, докато изплувах.

Изскочих на повърхността, вдишах дълбоко и отново се гмурнах, без дори да погледна къде се намирам.

Продължих да плувам, докато дробовете ми запламтяха от болка и тогава се показах.

Този път късметът ми изневери. Една стрела ме прониза в бицепса. Успях да се гмурна и, когато стигнах дъното, я счупих. После издърпах върха ѝ и продължих напред, като движех крака по жабешки и си помагах със загребвания на дясната ръка. Следващия път, когато се покажех, щях да бъда жива мишена, знаех си го.

Затова се насилвах да продължавам, докато пред очите ми се спусна червена пелена и мракът пропълзя в главата ми. Трябва да бях стоял под водата към три минути.

Когато излязох на повърхността, обаче, този път не се случи нищо. Заплувах открито, с тежко дишане.

Добрах се до левия бряг и се вкопчих в надвисналите коренища.

Огледах се наоколо. Тук вече дърветата бяха нарядко и огънят не бе стигнал до тях. И двата бряга изглеждаха пусти, както и реката. Възможно ли бе да съм единственият оцелял? Не ми изглеждаше вероятно. В края на краищата бяхме толкова много, когато тръгнахме на последния поход.

Бях полумъртъв от изтощение и цялото тяло ме болеше. Всеки сантиметър от кожата ми сякаш бе обгорял, но водата беше толкова студена, че треперех и сигурно бях посинял. Трябваше скоро да изляза от реката, ако исках да оживея. Чувствах, че мога да се справя с още няколко подводни експедиции и реших да поема този риск, преди да напусна укритието на дълбините.

По някакъв начин успях да се гмурна още четири пъти и тогава усетих, че може и да не изплувам, ако се опитам да го направя отново. Затова се хванах за една скала, изравних дишането си и изпълзах на брега.

Претъркулих се на гръб и огледах наоколо. Мястото не ми изглеждаше познато. Но пожарът не бе стигнал дотук. Вдясно от мен имаше гъст шубрак и аз запълзах към него, промуших се отдолу, проснах се по лице и заспах.

Когато се събудих, прииска ми се да не го бях правил. Всеки милиметър от тялото ме болеше и ми бе лошо. Останах да лежа там с часове, в полусъзнание, докато накрая събрах сили да се върна с

олюляване до реката за дълга глътка вода. После пак се добрах до храстите, пъгнах се отдолу и отново заспах.

Когато за втори път се събудих, раните продължаваха да ме болят, но се чувствах малко по-силен. Освежих се пак при реката, върнах се, използвах ледената Фигура и установих, че Блийс е още жив.

— Къде се намираш — попита той, след като установихме връзка.

— Проклет да съм, ако знам — отвърнах аз. — Имам късмет, че изобщо съм някъде. Морето е близо, обаче. Чувам шума на вълните и усещам миризмата му.

— При реката ли си?

— Да.

— На кой бряг?

— На левия, ако си обърнат към морето. Северния.

— Тогава стой и не мърдай — поръча Блийс. — Ще изпратя някой да те намери. Сега събирам остатъка от войската ни. Вече разполагам с над две хиляди души и Джулиан няма да посмее да ни приближи. Всеки момент продължават да пристигат още.

— Чудесно — казах аз и това беше всичко.

Стоях и не мърдах. Междувременно, спях.

Чух ги да се промъкват през храстите и застанах нащрек. Надникнах между клонките и ги видях.

Бяха трима от едрите червенокожи воители.

Така че си пристегнах меча, изтупах си дрехите, прокарах пръсти през косата си, изпъгнах се с леко олюляване, няколко пъти поех дълбоко въздух и излязох на открито.

— Тук съм — обявих аз.

Двама от тях застанаха в отбранителна позиция, с меч в ръка, когато го казах.

Ала веднага се отпуснаха, усмихнаха се, отдадох ми чест и ме заведоха до лагера. Той се намираще на около три километра оттам. Преодолях ги, без да се подпирам на никого.

Блийс ме посрещна с думите:

— Вече разполагаме с над три хиляди души.

После повика лекар, който да се погрижи за мен.

Цялата нощ прекарахме необезпокоявани и останалите ни хора продължиха да се стичат към нас и на следващия ден.

До края му се събраха около пет хиляди. В далечината се виждаше Амбър.

Преспяхме още една нощ и на другата сутрин потеглихме.

Следобед вече бяхме изминали двайсетина километра. Придвижвахме се по брега и никъде не видяхме и следа от Джулиан.

Ужасната болка от изгарянията ми бе започнала да отслабва. Бедрото ми беше оздравяло, но рамото и ръката още ме боляха така, че ми идеше да вия.

Продължавахме марша си напред и скоро до Амбър ни оставаха петдесет километра. Времето беше меко, а цялата гора от лявата ни страна представляваше опустошено, почерняло пепелище. Огънят бе унищожил и по-голямата част храсталаците в долината, ала това поне беше преимущество за нас. Нито Джулиан, нито някой друг можеше да ни устрои засада. Щяхме да го забележим от голямо разстояние. Изминахме още петнайсет километра, преди слънцето да залезе и устроихме лагера си на плажа.

На следващия ден се сетих, че коронацията на Ерик е съвсем скоро и напомних за това на Блийс. Почти бяхме изгубили представа за изминалото време, но знаехме, че ни остават още няколко дни.

Водихме войската с ускорен ход до пладне, после спряхме за почивка. Дотогава бяхме стигнали на трийсет километра от подножието на Колвир. На здрачаване ни бяха останали десет.

А ние продължавахме да напредваме. Вървахме докъм полунощ и разпънахме нов лагер. Аз вече започвах да се чувствам много по-добре. Изрепетирах няколко замаха с меча си и установих, че се справям почти успешно. На следващия ден бях още по-добре.

Най-после стигнахме до подножието на Колвир, където ни посрещнаха всички отряди на Джулиан, към които се бяха присъединили и повечето моряци от флотата на Кейн, този път в ролята си на пехота.

Блийс пое командването, изправи се като Робърт Лий при Чансълърсвил и ги победихме.

Останаха ни около три хиляди души, когато приключихме с всичко, което Джулиан можеше да хвърли срещу нас. Самият Джулиан,

естествено, избяга.

Но ние бяхме спечелили битката. Тази нощ празнувахме. Бяхме победили.

Дотогава вече здравата се бях изплашил и споделих страховете си с Блийс. Три хиляди души срещу Колвир.

Аз бях погубил флотата, а Блийс — над деветдесет и осем процента от своята пехота. Всичко това не ми изглеждаше много като повод за радост.

Цялата работа не ми харесваше.

Но на другия ден започнахме изкачването. По целият склон се спускаше стълбище, по което можеха да вървят само двама души рамо до рамо. То обаче скоро щеше да се стесни и да ни принуди да се движим в колона по един.

Преодоляхме сто метра нагоре по Колвир, после двеста, след това триста.

Тогава откъм морето се надигна буря и ние плътно се притиснахме един към друг под напора ѝ.

Когато всичко свърши, двеста човека липсваха.

Продължихме с мъка да се катерим нагоре, а върху нас се заизлива дъжд. Пътят ставаше все по-стръмен и по-хлъзгав. На една четвърт от височината ни пресрещна колона от спускащи се въоръжени мъже. Първите от тях размениха удари с водачите на нашия авангард и двама души паднаха. Взехме две стъпала и падна още един човек.

Така продължи повече от час и дотогава бяхме минали една трета от пътя нагоре. Нашата колона се точеше в дълга линия, която завършваше с Блийс и мен. Добре бе поне, че едрите ни червенокожи воители бяха по-силни от гвардейците на Ерик. Чуваше се сблъскване на оръжия, вик и някой политаше покрай нас. Понякога беше червенокож, от време на време — космат, но най-често бе облечен в цветовете на Ерик.

Успяхме да се доберем до средата, като се биехме за всяко стъпало. Стигнем ли до върха, щяхме да се озовем пред широката стълба, чийто огледален образ преди ни бе отвел до Ребма. Оттам се отиваше до Голямата арка, която представляваше източния вход на Амбър.

От авангарда ни останаха може би петдесет души. После четирийсет, трийсет, двама, десет...

Вече бяхме преодолели около две трети от пътя, а стълбището се извиваше на зиг-заг пред и зад нас по склона на Колвир. Източната стълба се използва рядко. Тя е почти декоративна. Първоначалният ни план беше да пресечем изгорената долина, после да заобиколим, да се изкачим по западния път през планините и да влезем в Амбър от задната страна. Пожарът и Джулиан бяха променили всичко. Сега изобщо не бихме могли да се справим с такава обиколка. Въпросът вече беше фронтално нападение или нищо. А отговорът нямаше да е нищо.

Паднаха още трима от войниците на Ерик и ние спечелихме четири стъпала. После първият от нашата колона падна и загубихме едно.

Откъм морето духаше силен и студен вятър, а в подножието на планината се струпваха птици. През облаците надникна слънцето — явно Ерик се бе отказал да влошава времето сега, когато водехме битка с неговите хора.

Спечелихме шест стъпала и загубихме един човек.

Всичко това беше странно, тъжно и откачено...

Блийс вървеше пред мен и скоро щеше да дойде неговият ред. После моят, ако той загинеше.

От авангарда ни оставаха шест души.

Десет стъпала...

В този момент хората ни станаха пет.

Продължавахме бавно и упорито напред, а назад, докъдето ми стигаше погледът, всяко стъпало бе покрито с кръв. Трябваше да има някакво оправдание за това, трябваше.

Петият мъж уби четирима, преди той самият да падне и така ни преведе през още една извивка.

Напред и нагоре, четвъртият ни човек се биеше с по един меч във всяка ръка. Хубаво беше, че се сражаваше в свещена война, защото във всеки негов удар бе вложена истинска жар. Той покоси трима, преди да загине.

Следващият не беше толкова ревностен, а и не бе така добър с меча. Той падна веднага и останаха само двама.

Блийс измъкна дългия си, покрит с нежни инкрустации меч и върхът му проблясна на слънцето.

— Скоро, братко — каза той, — ще видим какво могат да направят срещу един принц.

— Само срещу един, надявам се — отвърнах аз и той се засмя.

Мисля, че бяхме изминали три-четвърти от пътя, когато най-после дойде ред на Блийс.

Той скочи напред и мигновено изтика първия, който се изправи насреща му. Върхът на меча му се заби в гърлото на втория, а после със замах удари третия по главата и също го изхвърли встрани. Блийс се хвърли в кратък двубой с четвъртия и го уби.

Моят меч беше готов в ръката ми, докато наблюдавах и напредвах.

Блийс беше добър, дори по-добър отколкото си го спомнях. Носеше се напред, подобен на вихрушка и мечът му беше като жив, озарен от слънчеви отблясъци. Те падаха пред него — о, как падаха, приятели! Каквото и друго да се приказваше за Блийс, този ден той доказва, че е достоен за ранга си. Питях се колко ли дълго ще успее да издържи.

В лявата си ръка държеше кама, която използваше с брутална ефикасност, когато му се удадеше възможност. Тя остана в гърлото на единайсетата жертва.

На колоната, застанала срещу нас, краят ѝ не се виждаше. Предполагах, че се простира по целия път до широката стълба. Надявах се моят ред да не дойде. Почти вярвах в това.

Още трима души прелетяха покрай мен и стигнахме до малка площадка и завой. Блийс разчисти площадката и продължи изкачването. Половин час го наблюдавах, а те умираха и умираха. Можех да чуя възхитения шепот на мъжете зад мен. Почти си помислих, че ще успее да стигне върха.

Блийс използваше всички известни трикове. Отбиваше мечове и заслепяваше очи с плаща си. Препъваше хора. Сграбчваше китки и с всичка сила ги извиваше.

Стигнахме до нова площадка. На ръкава му вече се бе появила малко кръв, но той не преставаше да се усмихва, а онези зад гвардейците, които убиваше, бяха пребледнели. Това също му помагаше. Както вероятно и фактът, че стоях непосредствено зад него, готов да запълня празнината, също спомагаше за страховете им и ги

забавяше, действаше им на нервите. По-късно научих, че са знаели за морското сражение.

Блийс проправи път до следващата площадка, разчисти я, взе завоя и пак започна да се изкачва. Не бях допускал, че може да стигне чак толкова далече. Не мислех, че аз щях да се справя така добре като него. Това беше най-феноменалната проява на бойно майсторство и издръжливост, която бях виждал, откакто Бенедикт бе удържал прохода над Ардън при нашествието на Лунните ездачи от Генеш.

Ала виждах и че започва да се уморява. Само ако имаше някакъв начин да го отменя, да му дам възможност мъничко да си почине...

Но нямаше такъв начин. Затова го следвах и се страхувах, че всеки удар може да му е последен.

Знаех, че губи сили. В този момент се намирахме на по-малко от сто метра от върха.

Изведнъж ми домиля за него. Той ми беше брат и се бе отнасял добре с мен. Разбрах, че вече не вярваше да успее и въпреки това продължаваше да се бие... за да ми даде шанс на мен да стигна до трона.

Блийс уби още трима мъже и след всеки удар мечът му забавяше движението си. Той се би с четвъртия в продължение на пет минути, преди да го пониже. Сигурен бях, че следващия ще му бъде последен.

Не познах, обаче.

Когато Блийс уби и него, аз прехвърлих своя меч от дясната в лявата ръка, измъкнах кинжала си и го хвърлих.

Той се заби до дръжката в гърлото на следващия гвардеец.

Блийс прескочи две стъпала, преряза ахилесовото сухожилие на мъжа пред себе си и го блъсна встрани.

После замахна отдолу нагоре и разпра корема на идващия след него.

Втурнах се да запълня празнината, да бъда точно зад него, в пълна готовност. Ала той все още нямаше нужда от мен.

Справи се със следващите двама с нов приток на енергия. Поисках с вик друг кинжал и той ми бе подаден отнякъде по колоната.

Подържах го в готовност, докато движенията на Блийс отново започнаха да се забавят и тогава го хвърлих по мъжа, с когото се биеше.

Той точно се навеждаше, когато кинжалът полетя и по тази причина го улучи с дръжката, а не с острието. Ударът, обаче, беше по главата, Блийс веднага блъсна рамото му и гвардеецът падна. Следващият скочи напред и, макар че се наниза върху меча на Блийс, успя да го повлече със себе си и те полетяха заедно в пропастта.

Инстинктивно, почти без да съзнавам какво върша, като все пак напълно уверено взех едно от онези решения, в които човек действа за част от секундата, а после разсъждава над тях, бръкнах с лявата си ръка под колана, измъкнах оттам моята колода с Фигурите, хвърлих ги към Блийс, който сякаш бе увиснал във въздуха за миг — толкова бързо реагираха мускулите и възприятията ми — и му извиках:

— Хващай ги, глупако!

И той ги хвана.

Нямах време да видя какво стана по-нататък, защото трябваше да отбивам и нападам.

Така започна последният етап от изкачването ни по Колвир.

Нека кажа само, че успях да стигна догоре и бях силно задъхан, когато воините ми се струпаха около мен на върха, за да ми помогнат да разчистим площадката.

Обединихме силите си и започнахме да настъпваме напред.

Отне ни един час, за да стигнем до Голямата арка.

Минахме през нея. Влязохме в Амбър.

Където и да се намираше Ерик, сигурен бях, че изобщо не е допускал възможността да стигнем толкова далече.

А се питах и къде ли беше Блийс? Дали бе сварил да извади някоя Фигура и да я използва, преди да падне на дъното! Предполагах, че никога няма да узная.

През цялото време си бяхме надценявали силите. Сега противникът многократно надвишаваше броя ни и единственото, което ни оставаше, бе да се бием, докато можем да издържим. Защо бях постъпил така глупаво да хвърля картите си на Блийс? Знаех, че той не разполага с негови и действието ми бе продиктувано от чувство за отговорност, развито вероятно в годините ми прекарани на сянката Земя. Но аз можех да ги използвам за собственото си спасение, ако нещата потръгнаха зле.

Нещата потръгнаха зле.

Продължихме да се сражаваме до спускането на здрача и вече бяхме останали само шепа хора.

Гвардейците на Ерик ни бяха обградили на място, отстоящо на около хиляда метра от арката и все още се намирахме далече от двореца. Можехме само да се отбраняваме и един по един загивахме. Претърпели бяхме поражение.

Луела или Дирдри щяха да ми дадат подслон. Защо бях постъпил така?

Убих още един гвардеец и изхвърлих въпроса от ума си.

Слънцето залезе и мрак обгърна земята. Броят ни бе намалял до няколкостотин души и не се бяхме приближили особено до двореца.

Тогавя видях Ерик и го чух да крещи заповеди. Ех, само ако можех да се добера до него!

Но не ми се удаде такава възможност.

Вероятно щях да се предам, за да спася остатъка от войската си, която ми бе служила толкова добре.

Ала нямаше на кого да се предадем, никой не искаше това от нас. Ерик дори не би ме чул, ако извиках. Той беше далеч от мен и даваше нареждания.

Затова продължавахме да се бием. Останаха ми само сто души.

Ще бъда кратък.

Те избиха всички, освен мен.

Хвърлиха мрежи отгоре ми и ме обсипаха с притъпени стрели без върхове.

Най-накрая паднах, те ме заудряха с тояги и здраво ме завързаха. После всичко потъна в мрак и се превърна в кошмар, който ме погълна и не ме пускаше, каквото и да ставаше.

Бяхме загубили.

Свестих се в тъмница дълбоко в подземията на Амбър и съжалих, че съм оцелял.

Фактът, че бях все още жив, означаваше, че Ерик крои планове за мен. Представях си диби и скоби, пламъци и клещи. Видях образно предстоящата си деградация, докато лежах там на подгизналата слама.

Колко ли време съм бил в безсъзнание? Не знаех.

Претърсих килията си с идеята да намеря някакво средство за самоубийство, но не открих нищо подходящо за целта.

Раните ми горяха като слънца и бях страхотно уморен.

Отпуснах се върху сламата и отново заспах.

Когато се събудих, все още никой не бе влизал при мен. Нямах когото да купя, нито кой да ме измъчва.

Освен това нямаше и какво да ям.

Лежах там, увит в плаща и си припомнях всичко случило се откакто се бях събудил в „Гринуд“ и бях отказал да ми направят инжекция. Може би щеше да е по-добре, ако не го бях правил.

Познах отчаянието.

Скоро Ерик щеше да бъде коронясан за крал на Амбър. А това можеше вече и да е станало.

Но сънят бе нещо толкова прекрасно, а аз бях така уморен.

За първи път наистина имах възможност да се отпусна и да забравя за раните си.

Килията беше толкова тъмна, воняща и влажна.

VIII

Не знаех колко пъти съм се събуждал и пак съм потъвал в сън. В два от случаите намерих оставени върху поднос до вратата хляб, месо и вода. И двата пъти изпразних подноса. В килията ми беше тъмно като в рог и страшно студено. Стоях там и чаках ли чаках.

Накрая те дойдоха за мен.

Вратата се отвори и нахлу слаба светлина. Примижах и ми бе наредено да вървя напред.

Коридорът отвън беше препълнен с въоръжени мъже, затова реших, че няма смисъл да правя никакви опити за бягство.

Потърках наболата си брада и тръгнах накъдето ме поведоха.

След дълъг преход стигнахме до залата със спиралната стълба, по която започнахме да се изкачваме. Докато вървахме, не зададох нито един въпрос и никой не ми предложи никаква информация.

Когато се озовахме в края на стълбата, бях съпроводен нататък до самия дворец. Там ме въведоха в топла, чиста стая и ми наредиха да се съблека, което аз направих. После влязох във вана, пълна с вдигаща пара вода и един слуга ме изтърка, обръсна и подстрига косата ми.

Щом отново се изсуших, дадох ми чисти дрехи, в черно и сребърно. Облякох ги и поставиха върху раменете ми черен плащ, чиято закопчалка представляваше сребърна роза.

— Готов сте — заяви сержантът на стражата. — Елате с мен.

Последвах го, а стражите последваха мен.

Бях отведен далече в дъното на двореца, където един ковач сложи окови около китките и глезените ми и ги свърза с вериги, които бяха прекалено здрави, за да успея да ги счупя. Ако бях оказал съпротива, знаех, че ще ме бият, докато изпадна в безсъзнание и после резултатът щеше да бъде същия. Не изпитвах желание отново да ме бият до безсъзнание, затова се подчиних.

После неколцина стражи вдигнаха веригите и аз бях отведен обратно в предната част на двореца. Не можех да се възхитя на великолепието, което цареше навсякъде около мен. Бях затворник.

Вероятно скоро щях да бъда мъртъв или прикован на колелото за мъчения. Нищо не можех да направя точно в този момент. Един хвърлен през прозореца поглед ми изясни, че е ранна вечер и нямаше място за носталгия, докато преминавах през помещения, където бяхме играли заедно като деца.

Преминахме по един дълъг коридор, след което ме въведоха в голямата банкетна зала.

Из цялото помещение бяха наслагани маси и около тях седяха много хора, голяма част от които познавах. Всички най-хубави рокли и костюми на Амбър грееха край мен върху телата на придворните, под запалените факли свиреха музиканти, а върху масите вече бе сервирано яденето, макар че все още никой не се хранеше.

Забелязах хора, които разпознах, като Флора, например, както и някои непознати лица. Тук беше менестрелът, сър Рейн — да, когото лично бях удостоил с рицарско звание и не бях виждал от векове. Той извърна очи, когато погледът ми падна върху него.

Отведоха ме в долния край на огромната централна маса и ме сложиха да седна там.

Стражите се отдръпнаха и останаха прави зад мен. Те заключиха краищата на веригите ми към халки, явно наскоро приковани към пода. Мястото в горния край на моята маса все още не беше заето.

Не познавах жената, която седеше от дясната ми страна, но мъжът отляво беше Джулиан. Не му обърнах внимание и се вторачих в дамата, едно русо миньонче.

— Добър вечер — казах аз. — Изглежда забравиха да ни представят. Аз съм Коруин.

Тя погледна към мъжа от дясната ѝ страна за подкрепа, пълен, червенокос юначага с много лунички. Той се извърна и изведнъж потъна в оживен разговор със съседката си отдясно.

— Няма нищо лошо в това да поговорите с мен, честно — продължих аз. — Не е заразно.

Жената успя слабо да се усмихне и рече:

— Казвам се Кармел. Как сте, принц Коруин?

— Много хубаво име — отвърнах, — а аз съм добре. Какво прави приятно момиче като вас на подобно място?

Тя припряно се пресегна за чашата си и отпи малко вода.

— Коруин — обади се Джулиан, по-високо, отколкото бе нужно.
— Смятам, че дамата намира поведението ти за обидно и нахално.

— Колко думи си разменил с нея тази вечер?

Той не почервения. Побледня.

— Да не си си отворил устата повече.

Тогава аз се протегнах, като нарочно издрънчах с веригите си. Освен ефекта, който произведе шума, успях да разбера и докъде мога да стигна. Съвсем доникъде, разбира се. Ерик беше предпазлив.

— Ела по-близо да ми прошепнеш възраженията си, братко — поканих Джулиан.

Но той не прие.

Бях заел мястото си последен, затова знаех, че моментът е съвсем приближил. Така и се оказа.

От шест тромпета се понесоха пет изсвирвания и Ерик влезе в залата.

Всички станаха прави.

С изключение на мен.

На стражите им се наложи да ме издърпат нагоре с веригите и да ме задържат така.

Ерик се усмихна и се спусна по стълбите от дясната ми страна. Неговите цветове едва се виждаха под хермелиновата мантия, която бе облякъл.

Той отиде до предния край на масата и остана прав пред стола си. Един прислужник се приближи и спря зад него, а виночерпците започнаха да обикалят и да наливат.

Когато всички чаши бяха напълнени, Ерик вдигна своята.

— Да пием за здравето на тези, които винаги ще живеят в Амбър, вечният град — и всички вдигнаха чаши.

С изключение на мен.

— Вземи си чашата! — изсъска Джулиан.

— Подай ми я — отвърнах аз.

Той не помръдна, само ме изгледа яростно. В този момент бързо се наведох напред и вдигнах чашата си.

Между нас имаше почти двеста човека, но гласът ми се разнесе из цялата зала. А очите на Ерик не се откъсваха от мен, докато казвах:

— За Ерик, който стои в най-долния край на масата!

Никой не ме докосна, преди Джулиан да излее чашата си на пода. Всички останали направиха същото, но аз успях да изпия по-голямата част от съдържанието на своята, която после ми избиха от ръцете.

Тогава Ерик седна и придворните го последваха, а на мен ми бе позволено да се стоваря в стола си.

Започнаха да сервират храната и тъй като бях гладен, ядох не ползе от всички тях, а дори и доста по-добре от повечето.

През цялото време свиреше музика и вечерята продължи повече от два часа. Никой не ми проговори и аз не заговорих никого. Но присъствието ми се чувстваше и нашата маса бе по-тиха от останалите.

Кейн седеше в горния край на масата. От дясната страна на Ерик. Предполагам, че Джулиан е в немилост. Нито Рандъм, нито Дирдри присъстваха. Имаше и много благородници, които познавах и някои от тях бях смятал за приятели, но те до един отказваха да отвърнат на погледа ми.

Тогава разбрах, че е въпрос само на дребни формалности Ерик да стане крал на Амбър.

Скоро дойде и техният ред.

Щом вечерята свърши, не последваха речи. Ерик просто се изправи.

Тромпетите отново изсвириха и раздраха въздуха със звука си.

После процесията от придворни се запъти към тронната зала на Амбър.

Знаех какво щеше да последва.

Ерик застана пред трона и всички му се поклониха.

С изключение на мен, всъщност, но пък аз бях принуден да коленича.

Днес беше денят на неговата коронация.

Настъпи тишина. Кейн внесе възглавничката, върху която бе поставена короната, короната на Амбър. Той коленичи и замръзна в това положение, предлагайки я.

Тогава бях вдигнат на крака и изблъскан напред. Знаех какво предстои да се случи. Озарението ме удари като светкавица и започнах да се съпротивлявам. Но те ме събориха на земята с удари и ме затътриха на колене в основата на стълбичката пред трона.

Музиката плавно се усили — свиреха „Зелените ръкави“ — и отнякъде зад гърба ми Джулиан обяви:

— Наблюдавате коронацията на новия крал на Амбър. — После с шепот се обърна към мен: — Вземи короната и я подай на Ерик. Той сам ще я сложи на главата си.

Вгледах се в короната на Амбър върху пурпурната възглавничка, която Кейн държеше.

Тя бе изкована от злато, имаше седем върха и в края на всеки от тях блестеше скъпоценен камък. Обръчът беше обсипан с изумруди, а над слепоочията бе поставен по един огромен рубин.

Не помръдвах, замислен за времената, когато бях гледал лицето на баща ни под нея.

— Не — рекох просто и почувствах удар по лявата буза.

— Вземи я и я подай на Ерик — повтори той.

Опитах се да му върна удара, но веригите ми бяха стегнати изкъсо. Получих нов удар.

Погледнах към острите, дълги върхове.

— Добре тогава — казах накрая и посегнах към короната.

Задържах я за миг в две ръце, после бързо я поставих върху собствената си глава и обявих:

— Коронясвам себе си, Коруин, за крал на Амбър!

Мигновено ми отнеха короната и я поставиха обратно на възглавничката. По гърба ми се посипаха удари. Из залата се разнесе мърморене.

— Сега я вдигни и опитай пак — нареди Джулиан. — Вземи я и я подай на Ерик.

Върху мен се стовари нов удар.

— Добре — рекох му, като усещах, че ризата ми става мокра.

Този път я запокитих, с надеждата да извадя на Ерик някое око.

Той я улови с дясната си ръка, усмихна се надолу към мен и аз получих нова порция удари.

— Благодаря ти — рече Ерик. — А сега ме чуйте, всички присъстващи, както и онези, които ни слушат в Сенките. Днес аз приемам короната и трона. Поемам в ръката си скиптъра на кралство Амбър. Спечелих трона честно и го вземам и задържам с правото на своята кръв.

— Лъжец! — извиках аз и нечия ръка ми запуши устата.

— Приемам короната под името Ерик Първи, крал на Амбър.

— Да живее кралят! — извикаха три пъти придворните.

После той се наведе напред и ми прошепна:

— Очите ти се насладиха на най-прекрасната гледка, която някога ще видят... Стража! Отведете Коруин в ковачницата и му изгорете очите! Нека запомни тази церемония като последното, което е видял през живота си! После го хвърлете в мрака на най-дълбоката тъмница в подземията на Амбър, където името му да бъде забравено!

Изплюх се и получих удари.

Съпротивлявах се с всички сили, но бях изведен от залата. Никой не искаше да ме погледне, докато минавах и последното, което си спомням, е как седналия на трона си Ерик произнеса своята благословия над благородниците на Амбър и се усмихва.

Онова, което той нареди, бе сторено с мен и, слава Богу, аз припаднах преди да са свършили.

Нямам представа колко по-късно е било, когато се свестих в пълен мрак и усетих ужасната болка в главата си. Може би тогава съм произнесъл проклятието си, а може да е било и докато нажежените жезла са потъвали в очите ми. Не си спомням. Но знаех, че Ерик никога няма да бъде спокоен на трона си, защото проклятие от принц на Амбър, произнесено в пристъп на ярост, винаги се сбъдваше.

Дращех с нокти по сламата в пълния мрак на килията, ала сълзите не идваха. Това беше най-ужасното. След време — само боговете знаеха колко — отново потънах в сън.

Когато се събудих, болката все още не ме бе напуснала. Изправих се на крака. Започнах да измервам големината на килията си. Четири крачки на ширина, пет — на дължина. В пода имаше дупка за клозет, а в ъгъла — сламеник. Вратата бе снабдена с тесен процеп в долния край и пред него напипах поднос, върху който имаше парче клисав хляб и шише с вода. Ядох и пих, но не се почувствах ободрен.

Болката в главата ми бе непоносима и не успявах да намеря покой.

Спах, колкото можех повече и никой не идваше да ме види. Събуждах се, кръстосвах килията, опипвах за храна и я изяждах, когато я намирах. Спах, колкото можех повече.

След седем преспивания болката в очните ми кухни затихна. Мразех този мой брат, който бе крал на Амбър. По-добре да ме беше убил.

Питах се каква ли е реакцията сред хората, но нямаше как да разбера.

Когато мракът достигнеше Амбър, обаче, Ерик щеше да съжалява. Това поне го знаех и то ми беше утеха.

Така започнаха моите дни в тъмнина и аз не разполагах с никакви средства за измерването им. Дори да имах очи, не бих могъл да различа деня от нощта в тази килия.

Времето вървеше по пътя си, без да ми обръща внимание. Имаше моменти, когато ме обливаше пот и направо ме втрисаше от това. Дали бяха минали три месеца? Или няколко часа? Седмици? А може би години?

Загубих всякаква представа за времето. Слях, крачех напред-назад (знаех точно къде да поставям краката си и къде да се обръщам) и разсъждавах за нещата, които бях направил и за онези, които бях пропуснал да направя. Понякога сядах с кръстосани крака и дишах бавно и дълбоко, като изпразвах съзнанието си и го задържах така колкото можех по-дълго. Това помагаше — да не мисля за нищо.

Ерик беше умен. Макар силата още да живееше в мен, сега тя бе безполезна. Сляп човек не може да се движи сред Сенките.

Брадата ми бе пораснала до гърдите и косата ми беше дълга. В началото непрекъснато бях гладен, но след време апетитът ми се стопи. Понякога ми се завиваше свят, ако се изправех прекалено рязко.

Все още можех да виждам в кошмарите си, ала от това ме болеше дори повече, когато се събуждах.

По-късно, обаче, се почувствах някак чужд на събитията, довели ме дотук. Сякаш те се бяха случили на друг човек. А това също беше вярно.

Много бях отслабнал. Можех да си представя как изглеждам, блед и кльощав. Не успявах дори да заплача, въпреки че на няколко пъти бях изпитвал желание. Нещо не беше наред със слъзните ми канали. Ужасно бе, че човек можеше да бъде докаран дотам.

После един ден откъм вратата се чу слабо подраскване. Не му обърнах внимание.

То се повтори и аз пак не реагирах.

Тогава чух някой да прошепва името ми, с въпросителен тон.

Пресякох килията.

— Да? — отговорих.

— Аз съм, Рейн — каза гласът. — Как се чувстваш?

При този въпрос се разсмях.

— Прекрасно! Тук е направо страхотно! — рекох. — Всяка вечер стек, шампанско и танци с момичета. Господи! Трябва да дойдеш и ти някой път!

— Съжالياвам — каза той, — че нищо не мога да направя за теб — и почувствах болката в гласа му.

— Знам — отговорих.

— Бих го направил, ако можех — продължи Рейн.

— И това знам.

— Донесох ти нещо. Заповядай.

Малката вратичка в долния край на вратата леко изскърца, когато на няколко пъти хлътна навътре.

— Какво е това? — попитах аз.

— Чисти дрехи, три самуна пресен хляб, буца сирене, малко месо, две бутилки вино, картон цигари и много кибрит.

Гласът заседна в гърлото ми.

— Благодаря ти, Рейн. Невероятен си. Как го уреди?

— Познавам пазача, който е дежурен тази вечер. Той няма да ме издаде. Дължи ми твърде много.

— Да не реши да си плати дълга наведнъж, като се отърве от теб — подхвърлих аз. — По-добре не го прави пак... колкото и да съм ти признателен. Не е нужно да казвам, че ще унищожа уликите.

— Искане ми се нещата да бяха потръгнали иначе, Коруин.

— На мен също. Благодаря ти, че си помислил за мен, когато това ти е било забранено.

— Тази част беше най-лесната — рече той.

— От колко време се намирам тук?

— От четири месеца и десет дни.

— И какво ново в Амбър?

— Ерик управлява. Това е всичко.

- Джулиан къде е?
- Върна се в Гората на Ардън, заедно с хората си.
- Защо?
- Някакви странни неща изскачат от Сенките напоследък.
- Разбирам. Ами какво става с Кейн?
- Той още е в Амбър и се забавлява. Най-вече с пиене и жени.
- А Жерар?
- Стана адмирал на цялата флота.

Въздъгнах с известно облекчение. Струвах се неговото отсъствие по време на морското ни сражение да не му е донесло неприятности с Ерик.

— Какво прави Рандъм?

— Затворен е в една от горните зали.

— Какво? Заловиха ли го?

— Да. Той минал през Лабиринта в Ребма и се появи тук с арбалет. Успя да рани Ерик, преди да го хванат.

— Наистина ли? Защо не са го убили?

— Носеше се слух, че е женен за една благородничка в Ребма. Ерик не желаше точно в този момент да си създава неприятности с техния двор. Мойри има голямо кралство, а пък се говори, че Ерик дори възнамерявал да я помоли да стане негова кралица. Всичко това са само клюки, разбира се. Но интересни.

— Да — съгласих се аз.

— Тя те харесваше, нали?

— Донякъде. Ти как разбра?

— Присъствах, когато съдиха Рандъм. Успях да поговоря с него за миг. Лейди Вайъли, която твърди, че му е жена, помоли да сподели с него затвора. Ерик още не е решил как да отговори.

Замислих се за сляпата девойка, която никога не бях виждал и направо ѝ се удивих.

— Преди колко време се случи всичко това? — попитах.

— Ами... преди трийсет и четири дни. Тогава се появи Рандъм. Една седмица по-късно, Вайъли отправи молбата си.

— Трябва да е странна жена, ако действително обича Рандъм.

— И аз това си помислих — рече той. — Не мога да си представя по-необичайна комбинация.

— Ако ти се удаде възможност да го видиш отново, предай му поздравите и съчувствието ми.

— Добре.

— Как я карат сестрите ми?

— Дирдри и Луела останаха в Ребма. Лейди Флоримел се радва на благоволенията на Ерик и заема високо положение в настоящия двор. Не зная къде се намира Файона в момента.

— Разбра ли се нещо повече за Блийс? Предполагам, че е мъртъв.

— Трябва да е загинал — каза Рейн. — Обаче тялото му изобщо не беше намерено.

— А Бенедикт?

— Все така отсъстващ, както и досега.

— Ами Бранд?

— Ни звук, ни стон.

— Е, струва ми се че с това покрихме цялото семейство, каквото е в настоящия момент. Написал ли си някакви нови балади?

— Не — отговори той. — Все още работя над „Обсадата на Амбър“, но тя и без това ще бъде изпълнявана само тайно, ако изобщо стане.

Протегнах се през мъничката вратичка в долния край на вратата.

— Бих искал да ти стисна ръката — рекох и усетих неговата длан върху моята. — Беше прекрасно от твоя страна да сториш всичко това за мен. Ала не го прави повече. Глупаво ще бъде да предизвикваш гнева на Ерик.

Той ми стисна ръката, измърмори нещо и си тръгна.

Напилах пакета му, отворих го и се натъпках с месото, което беше най-нетрайната част от съдържанието му. Придружавах хапките си с големи зальци хляб и едва сега осъзнах, че почти бях забравил колко вкусна може да бъде храната. После ми се доспа и си легнах. Не вярвам да съм спал много дълго и когато станах, отворих едната бутилка вино.

В моето изтощено състояние не ми трябваше много, за да се почувствам леко опиянен. Запалих си цигара, седнах на сламеника, облегнах се на стената и се унесох в мисли.

Спомних си Рейн като дете. Тогава аз вече бях голям, а той искаше да стане придворен шут. Слабичко, умно момче. Хората му се

бяха подигравали твърде много. Без да изключвам и себе си. Но аз пишех музика, съчинявах балади и той бе намерил отнякъде една лютня, която сам се бе научил да използва. Скоро започнахме често да пеем на два гласа и не след дълго се привързах към него. Заехме се заедно да се упражняваме в бойните изкуства. Той беше доста неумел в тях, ала аз се чувствах виновен заради начина, по който се бях държал с него по-рано, така че го насърчавах и накрая успях да го направя приличен фехтовач. Никога не съжалих за това, а предполагам и той. Не мина много време и той стана менестрел в двора на Амбър. Преди това го бях водил за мой паж и, когато започнаха войните срещу тъмните същества от сянката на име Уейрмонкен, назначих го за оръженосец и се сражавахме рамо до рамо. На бойното поле при Джоунс Фолс го посветих в рицарско звание и той го заслужаваше. После Рейн продължи да се занимава с музика и стана по-добър от мен в начина, по който съчиняваше думите и мелодията. Обличаше се в пурпур, а думите му бяха златни. Обичах го като един от малцината ми приятели в Амбър. Не бях допускал, обаче, че ще поеме такъв голям риск, за да ми донесе човешка храна. Не очаквах подобно нещо от никого. Отпих отново за негово здраве и изпуших още една цигара. Той беше добър човек. Запитах се колко ли дълго щеше да оцелее.

Изхвърлих всички фасове в дупката, а също — след време — и празната бутилка. Не исках нищо около мен да показва, че съм се „забавлявал“, в случай, че Ерик направеше внезапна проверка. Изядох цялата чудесна храна, която Рейн ми бе донесъл и се почувствах преял за първи път, откакто бях в тъмницата. Запазих последната бутилка, за да се отдам наведнъж някой път на пианство и забрава.

След като и този момент отмина, аз се върнах към безкрайните си размишления.

Преди всичко се надявах, че Ерик не познава всички скрити умения, известни на нашето семейство. Той беше крал на Амбър, наистина, но не знаеше всичко. Поне засега. Не както татко бе знаел. Все още имаше някаква вероятност — едно на милион — нещо да заработи в моя полза. Тази мисъл много ми помагаше да не полудея в миговете на най-силно отчаяние.

А може и да съм бил луд известно време, не знам. Някои дни липсват напълно от съзнанието ми, като си помисля сега, застанал тук,

пред прага на Хаоса. Бог знае какво бе ставало тогава и аз нямах намерение да ходя на психиатър, за да открива.

И без това никой от вас, добри доктори, не би могъл да се справи с моето семейство.

Лежах и се разхождах из непрогледния мрак. Бях станал страшно чувствителен към звуци. Чувах изшумоляването от лапите на плъховете по сламата, далечните стенания на други затворници, ехото от стъпките на стражите, когато идваха да ми оставят поднос с храна. Започнах от подобни шумове да установявам посоки и разстояния.

Предполагам, че бях станал по-чувствителен и към миризми, но за тях се опитвах да не мисля прекалено много. Освен въображаемите, от които ми се повдигаше, можех да се закълна, че дълго време се носеше и мирис на разлагаща се плът. Започнах да си задавам въпроса колко ли време ще им е необходимо да забележат, ако умра аз? Колко ли парчета хляб и купички помия ще останат неизядени, преди на пазачът да му хрумне да провери дали продължавам съществуването си?

Отговорът на този въпрос можеше да се окаже много важен.

Миризмата на труп се задържа много дълго. Опитах се отново да мисля с езика на времето и реших, че трябва да съм я усещал повече от седмица.

Макар че много строго се ограничавах, устоявайки на изкушението за колкото можех по-дълги периоди, най-накрая ми остана само един пакет цигари.

Отворих го и си запалих една. Първоначално имах картон „Салем“ и бях изпушил единайсет пакета. Това правеше двеста и двайсет цигари. Някога си бях засичал за колко време изпушвам една цигара — отнемаше ми седем минути. Или общо бях прекарал в пушене хиляда петстотин и четирийсет минути или двайсет и пет часа и четирийсет минути. Сигурен бях, че оставях интервал от поне един час между цигарите, а може би по-скоро беше час и половина. Да кажем час и половина. Ако сметнем, че спях между шест и осем часа в денонощие, оставаха ми по шестнайсет или осемнайсет часа, в които бях буден. Реших, че съм пушил между десет и дванайсет цигари на ден. Това означаваше, че трябва да бяха минали три седмици от

посещението на Рейн. Той ми бе казал, че коронацията е била преди четири месеца и десет дни, което правеше до момента около пет месеца.

Изпуших много пестеливо последния си пакет, наслаждавайки се на всяка цигара като на любовно изживяване. Когато свършиха до една, изпаднах в отчаяние.

После трябва да е минало много повече време.

Започнах да се чудя какво ли прави Ерик. Как се справя като владетел? С какви проблеми се сблъсква? С какво се е заел в този момент? Защо не слиза тук да ме измъчва? Дали действително е възможно да бъда забравен в Амбър, дори с кралска заповед? Реших, че това няма да стане никога.

Ами братята ми? Защо никой от тях не бе влязъл във връзка с мен? Толкова беше лесно да се използва моята Фигура и да се наруши заповедта на Ерик.

Никой не го направи, обаче.

Дълго си мислих и за Мойри, последната жена, която бях обичал. Какво ли правеше тя? Дали мислеше понякога за мен? Сигурно не. Може би вече е станала любовница на Ерик или негова кралица. Дали му говореше понякога за мен? Отговорът пак беше, сигурно не.

Ами сестрите ми? Забрави за тях. Всичките са кучки.

Веднъж преди също бях ослепявал, от взрив при топовен изстрел през осемнайсети век на сянката Земя. Но тогава това бе траяло само около месец и зрението ми се беше върнало. Ерик, обаче, имаше предвид постоянно увреждане, когато даде своята заповед. Още ме избиваше пот и потръпвах, а понякога се събуждах с викове, щом ме споходеше споменът за нажежените до бяло жезла... увиснали там, пред очите ми... а после допирът им!

Простенах тихо и продължих да крача.

Не можех да направя абсолютно нищо. Това беше най-ужасното. Бях безпомощен като ембрион. Бих дал душата си да мога отново да се родя за зрението и яростта. Дори само за час, с меч в ръка, да се бия още веднъж с моя брат.

Върнах се обратно върху сламеника и заспах. Когато се събудих, намерих храна, ядох и пак започнах да се разхождам. Ноктите на ръцете и краката ми бяха пораснали много. Брадата ми бе ужасно

дълга, а косата непрекъснато ми падаше в очите. Чувствах се мръсен и през цялото време се чешех. Чудех се дали нямам въшки.

Мисълта, че един принц на Амбър може да бъде докаран до това състояние, събуждаше ужасни чувства в самите дълбини на същността ми, където и да се намираха те. Бях отгледан и възпитан със съзнанието, че ние сме някакви непобедими същества, чисти, хладни и диамантено твърди като изображенията ни на Фигурите. Очевидно не бяхме такива.

Ала поне достатъчно приличахме на останалите хора, за да си имаме свои начини за прекарване на времето.

Разказвах си сам най-различни истории, представях си всевъзможни ситуации, припомнях си приятни преживявания — те съвсем не бяха малко. Извиквах в съзнанието си проявленията на природата: вятър, дъжд, сняг, летни горещини и хладен пролетен бриз. На сянката Земя бях разполагал с малък самолет и се бях наслаждавал на усещането, когато го управлявах. Спомнях си блестящите цветни панорами долу в ниското, миниатюрните градове, ширналата се пред мен синева на небето, купчинките облаци (къде бяха те сега?) и чистото пространство на океана под крилете ми. Замислях се за жените, които бях обичал, баловете, сраженията. А когато приключех с всичко това и не можех да се сдържа повече, мислех за Амбър.

Един път, когато го направих, слъзните ми жлези започнаха отново да функционират. Заплаках.

След безкрайно дълго време, време изпълнено с мрак и много сън, пред вратата на килията ми спряха стъпки и чух шума от завъртането на ключ в ключалката.

Рейн ме бе навестил толкова отдавна, че напълно бях забравил вкуса на виното и цигарите. Не можех реално да преценя колко време е минало, но със сигурност беше много.

В коридора бях застанали двама мъже. Познах това още по стъпките им, преди да съм чул звука на гласовете им.

Единият от гласовете го познах.

Вратата се отвори и Джулиан произнесе името ми.

Не отговорих веднага и той го повтори:

— Коруин? Ела тук.

Тъй като не разполагах с кой знае какъв избор, аз станах и се приближих. Спрях, когато усетих, че се намирам на една крачка от

него.

— Какво искаш? — попитах.

— Ела с мен — хвана ме той за ръката.

Тръгнахме по коридора. Джулиан не проронваше дума, а аз по-скоро щях да умра, отколкото да му задам някой въпрос.

По промененото ехо от стъпките ни разбрах кога сме влезли в голямата зала. Малко след това той ме поведе нагоре по стълбата.

Нагоре, докато влязохме в самия дворец.

Там бях отведен в някаква стая и поставен да седна на стол. Един бръснар се зае да подстригва косата и брадата ми. Не можах да позная гласа му, когато ме попита дали искам да подкъси или да обръсне брадата ми.

— Махни я цялата — казах аз, а през това време с ноктите ми се зае маникюрист.

После бях изкъпан и някой ми помогна да се облека в чисти дрехи. Те висяха върху мен като на закачалка. Въшките ми също бяха изчистени, но да забравим за това.

След цялата процедура бях заведен на друго черно място, пълно с музика, аромати на вкусна храна, шум от много гласове и изблици смях. Разбрах, че се намирам в банкетната зала.

Гласовете малко утихнаха, когато Джулиан ме въведе и ме постави върху един стол.

Седях на него, докато не засвириха тромпетите, под чиито звуци бях накаран да стана.

Чух извиканата наздравица:

— За Ерик Първи, крал на Амбър! Да живее кралят!

Не пих за него, но изглежда никой не забеляза. Тостът бе вдигнат с гласа на Кейн, някъде в далечния край на масата.

Ядох, колкото можех да поема, защото това беше най-добрата предложена ми храна от коронацията насам. От гласовете наоколо разбрах, че днес се навършва една година от това събитие, което означаваше, че бях прекарал цяла година в тъмницата.

Никой не ме заговори и аз също не направих никакви опити. Присъствах там само като призрак. За да бъда унижен и, несъмнено, с вида си да напомня на братята ми, каква цена се заплаща при опълчване срещу нашия владетел. Пък и на всички им беше наредено да ме забравят.

Празненството продължи до късно през нощта. Някой се грижеше да съм добре снабден с вино, което беше нещо, и аз седях там и слушах музиката по време на всичките танци.

За да се освободи пространство, масите бяха изнесени и мен ме настаниха в някакъв ъгъл.

Напих се почти до безсъзнание и бях полузавлечен, полуотнесен до килията си на сутринта, когато всичко приключи, с изключение на почистването. Съжалявах само, че не ми бе прилошало достатъчно, за да изцапам пода или великолепните дрехи на някого.

Така завърши първата година мрак.

IX

Няма да ви досаждам с повторения. Втората ми година беше досущ като първата, със същия финал. Както и третата. През втората година Рейн дойде два пъти, с кошница пълна с деликатеси и уста, пълна с клюки. И двата пъти му забраних да идва повече. През третата година дойде шест пъти, по веднъж на всеки два месеца, и всеки път аз отново му забранявах, изяждах храната му и изслушвах всичко, което имаше да ми каже.

Нещо в Амбър не беше както трябва. Странни същества излизаха от Сенките и вилнееха из реалния свят. Те, разбира се, бяха унищожавани. Ерик все още се опитваше да разбере как са се появили. Аз не споменах нищо за проклятието си, макар по-късно да се зарадвах от факта, че то се бе сбъднало.

Рандъм, като мен, още беше затворник. Жена му наистина бе споделила съдбата му. Положението на другите ми братя и сестри оставаше непроменено. Така прекарах и третата годишнина от коронацията, когато се случи това и аз отново усетих, че съм жив.

Това...

Това! Един ден то се случи и аз се почувствах толкова добре, че веднага отворих последната бутилка вино, която Рейн ми бе донесъл и започнах последния пакет цигари, който си пазех.

Изпуших го, изпих бутилката и се наслаждавах на мисълта, че все пак бях успял да победя Ерик. Ако той откриеше това, усещах, че може да е фатално. Но знаех, че Ерик нищо не подозира.

Затова празнувах, пуших, пиех и кроях планове в светлината на това, което се бе случило.

Да, светлината.

Бях открил неясна ивичка светлина, някъде вдясно от мен.

Добре, да погледнем нещата от тази им страна: бях се събудил в болнично легло, за да разбере, че невероятно бързо съм се възстановил. Схващате ли?

Аз оздравявах по-бързо от другите хора със счупени кости. Всички благородници и благороднички от Амбър имат развита донякъде тази способност.

Бях преживял чумата, бях оцелял при похода към Москва...

Възстановявах се по-бързо и по-добре от всички, които познавах.

Наполеон веднъж бе отбелязал този факт. Както и генерал Макартър.

Просто нервните тъкани отнемаха малко повече време, това беше всичко.

Тази прекрасна ивичка светлина, някъде вдясно от мен, означаваше точно това: зрението ми се възвръщаше.

След известно време осъзнах, че тя се процеждаше през малката решетка във вратата на килията ми.

Моите пръсти ми казаха, че вече имам нови очи. Тяхното възстановяване ми бе отнело повече от три години, но бях успял. Това беше възможността едно на милион, за която споменах по-рано, нещото, което дори Ерик не би могъл да предположи, поради разнообразието от способности между различните членове на нашето семейство. Аз го бях победил в този случай: научил се бях, че мога да регенерирам очите си.

От край време знаех, че умея да възстановявам нервната си тъкан, ако разполагам с необходимото време. През Френско-Пруската война от нараняване в гръбнака бях получил парализа. След две години отново оздравях. Надявал се бях — макар да звучеше безумно, трябва да призная, — че това може да се случи отново с изгорените ми очи. И се бях оказал прав. Усецах ги цели и зрението ми бавно се възвръщаше.

Колко ли време оставаше до следващата годишнина от коронацията на Ерик? Спрях да крача напред-назад и сърцето ми заби по-бързо. Веднага, щом някой забележеше, че очите ми са се възстановили, щях да ги загубя отново.

Следователно трябваше да избягам, преди четвъртата година да е свършила.

Как?

Не бях мислил много по този въпрос досега, защото дори да намерех начин да се измъкна от килията си, никога не бих могъл да

избягам от Амбър — или дори от двореца, ако ставаше дума — без очи или помощ, а не разполагах с нито едно от двете.

Сега, обаче...

Вратата на килията ми беше дебела, тежка, обкована с мед и имаше само едно мъничко зарешетено прозорче на около метър и петдесет височина, през което можеше да се надникне вътре, за да се види дали съм още жив, в случай че някой се заинтересуваше. Дори да успеех да махна решетките, сигурен бях, че не бих могъл да се протегна достатъчно, за да достигна ключалката. В долния край на вратата се намираше малката люлееща се вратичка, през която ми пъхаха храната и това беше всичко. Пантите ѝ бяха или от външната страна или някъде в сечението на вратата, не знаех със сигурност. Във всички случаи не можех да ги достигна. Нямаше никакви прозорци, нито пък други врати.

Всичко беше все едно още бях сляп, като се изключи тази слаба, неясна светлина през решетката. Ясно ми бе, че зрението ми засега не се е върнало напълно. Необходимо му бе още много време. Но дори да виждах идеално, вътре беше тъмно като в рог. Знаех това, защото познавах тъмниците в подземията на Амбър.

Запалих си цигара, тръгнах пак напред-назад и започнах да обмислям коя от наличните ми вещи би могла да свърши някаква работа. Разполагах с дрехите на гърба си, сламеника, на който спях и още колкото ми душа иска разхвърляна по пода, подгизнала слама. Имах и кибрит, ала бързо се отказах от изкушението да подпаля сламата, защото се съмнявах, че някой ще дойде да отвори вратата, ако го направех. По-вероятно беше стражите да се съберат да се посмеят, в случай, че тя пламнеше изобщо. Притежавах и една лъжица, която бях откраднал на последния банкет. Въсъщност исках да взема нож, но Джулиан ме хвана как правя опит да се добера до един и веднага го махна. Обаче той не знаеше, че това бе вторият ми опит. Вече бях пъхнал лъжицата в ботуша си.

И така, каква полза можех да извлека от нея?

Чувал бях всички тези истории за хора, които изкопават тунели от килиите си с най-невероятни предмети — катарамы (каквато аз нямах) и прочие. Но не разполагах с нужното време, за да си играя на граф Монте Кристо. Трябваше да се измъкна до няколко месеца, иначе новите ми очи нямаше да струват нищо.

Вратата беше направена предимно от дърво. Дъб. По краищата бе укрепена с четири метални ленти. Едната минаваше през горния край, другата — през долния, а останалите две се спускаха покрай трийсет сантиметровото зарешетено прозорче. Вратата се отваряше навън, а ключалката се намираще от лявата ми страна. Спомнях си, че трябва да е около пет сантиметра дебела и знаех къде е ключалката, което все пак проверих като натиснах вратата и усетих съпротивлението в тази точка. Освен това имаше и резе, но за него щях да се тревожа по-късно. Бих могъл евентуално да се справя с резето, като го избутам с пъхнатата между вратата и касата дръжка на лъжицата.

Коленичих върху сламеника и очертах с лъжицата квадрат около мястото, където се намираще ключалката. Чегъртах го, докато ръката ми съвсем отмаля — някъде около два часа. После прокарах пръсти по повърхността на дървото. Не бях постигнал много, но все пак беше някакво начало. Преместих лъжицата в лявата си ръка и продължих, докато и тя ме заболя.

Не спирах да се надявам, че Рейн може да мине. Сигурен бях, че ще успея да го убедя да ми даде кинжала си, ако много настоявам. Той, обаче, не се появи и аз просто продължавах да стържа.

Работех ден подир ден, докато издълбах дървото с около сантиметър. Всеки път, щом чуех стъпките на пазача, връщах сламеника при отсрещната стена и лягах на него, с гръб към вратата. Когато той си тръгнеше, възобновявах работата си. После се наложи да спра за известно време, колкото и да не го исках. Макар че бях увил ръцете си в парчета плат, откъснати от дрехите ми, бяха ми излезли мехури, които се пукнаха и разранената плът под тях взе да кърви. Затова си дадох почивка и ги оставих да заздравеят. Реших да използвам времето за съставяне на планове какво да направя, след като изляза.

Щом успея да пробия дупка във вратата, ще вдигна резето. Шумът от падането му сигурно ще доведе някой пазач. Дотогава, обаче, аз ще съм излязъл. Два здрави ритника ще дочупят парчето, което дълбая, а пък ключалката ако иска да си стои там, където е. Вратата ще се отвори и аз ще се изправя срещу пазача. Той ще бъде въоръжен, а аз — не. Ще се наложи да го убия.

Сигурно ще е доста самоуверен, като мисли, че не мога да виждам. От друга страна, може и да е леко уплашен, ако си спомни как влязох в Амбър. Във всички случаи ще трябва да умре, а тогава аз ще имам оръжие. Обхванах с лявата си ръка десния си бицепс и пръстите ми се срещнаха. Господи, колко бях отслабнал! Но все пак в жилите ми течеше кръвта на Амбър и чувствах, че дори в това състояние бих могъл да се справя с всеки обикновен човек. Възможно бе и да се лъжех, ала трябваше да опитам.

После — ако успееш, — с меч в ръка, вече нищо не можеше да ми попречи да стигна до Лабиринта. Минех ли през него и доберях ли се до центъра, щях да съм в състояние да отида на който свят сянка си пожелаеш. Там щях да възвърна силите си и този път нямаше да избързвам. И един век да ми отнемеше, пак щях да изпипам всичко до съвършенство, преди да тръгна отново към Амбър. В края на краищата технически аз бях законният крал. Не се ли бях коронясал в присъствието на всички, преди Ерик да направи същото? Щях да имам грижа да си получа трона!

Ех, само ако беше възможно да се отиде в Сенките от самия Амбър! Тогава нямаше да ми се налага да се занимавам с Лабиринта. Но моят Амбър е центърът на всичко и не е толкова лесно да се излезе от него.

След, да кажем, месец ръцете ми оздравяха и се покриха с големи мазоли от заниманията ми. Чух приближаването на стъпки и се преместих в отсрещния край на килията. Вратичката изскърца кратко и яденето ми беше пъхнато под вратата. После стъпките зазвучаха отново, този път заглъхвайки в далечината.

Върнах се при вратата. Без да поглеждам, знаех какво има върху подноса: парче клисав хляб, глинена чаша с вода и парче сирене, ако имах късмет. Нагласих сламеника, коленичих на него и опипах изстърганото място. Почти бях преполовил работата.

Тогава чух изхилването.

То дойде откъм гърба ми.

Обърнах се и не ми бе нужно да използвам очите си, за да разбера, че там има някой. Близо до лявата стена стоеше някакъв мъж и се подхилваше.

— Кой си ти? — попитах със странно звучащ глас. В този момент осъзнах, че това са първите думи, които произнасям от много

дълго време насам.

— Бяга — рече той. — Опитва се да избяга. — И пак се разсмя.

— Как се озова тук?

— Просто дойдох — отвърна той.

— Откъде? Как?

Запалих една клечка кибрит и, макар че от светлината ме заболяха очите, я задържах.

Беше дребен човек. Дори „миниатюрен“ щеше да е по-точно казано. Висок бе около метър и петдесет и имаше гърбица. Косата и брадата му бяха дълги като моите. Единствените различни черти сред всичкия този гъсталак бяха дългият му, закривен нос и почти черните му очи, сега примижали от светлината.

— Дуоркин! — възкликнах аз.

Той пак се изкикоти.

— Така се казвам. А ти?

— Не ме ли познаваш, Дуоркин? — Драснах още една клечка и я задържах близо до лицето си. — Вгледай се хубаво. Забрави за брадата и косата. Добави петдесетина килограма към фигурата. Ти си ме нарисувал, с изключителни подробности, върху няколко колоди карти за игра.

— Коруин — каза той най-после. — Помня те. Да.

— Мислех, че си мъртъв.

— Обаче не съм. Нали виждаш? — И той направи пирует пред мен. — Как е баща ти? Да си го срещал напоследък? Той ли те пхна тук?

— Оберон вече го няма — отговорих. — Сега брат ми Ерик управлява Амбър, а аз съм негов затворник.

— Значи съм по-старши — заяви Дуоркин, — защото мен ме е затворил Оберон.

— Така ли? Никой от нас не знае, че татко те държи като затворник.

Чух го да плаче.

— Да — въздъхна след малко. — Той не ми вярваше.

— Защо?

— Казах му, че съм измислил начин да унищожа Амбър. Описах му го и той ме затвори.

— Това не е било никак хубаво — рекох аз.

— Знам — съгласи се Дуоркин, — макар че той наистина ми даде чудесен апартамент и много неща, с които да си правя експерименти. Само дето престана да идва при мен след известно време. Имаше навика да ми води разни хора, които ми показваха мастилени петна и ме караха да им разказвам истории за тях. Беше забавно, докато не стигнах до една история, която не ми хареса и тогава превърнах човека в жаба. Кралят се ядоса като отказах да върна предишния му образ и оттогава мина толкова време, през което не съм виждал жив човек, че сега дори бих го послушал, стига още да иска. Веднъж...

— Как влезе тук, в моята килия? — повторих въпроса си.

— Нали ти казах. Просто дойдох.

— През стената?

— Разбира се, че не. През стената Сянка.

— Никой не може да използва Сенките в Амбър. В Амбър няма никакви Сенки.

— Да, ама аз изшмекерувах — призна той.

— Как?

— Нарисувах нова Фигура и минах през нея, за да видя какво има от другата страна на стената. О, Боже... добре че се сетих... не мога да се върна без нея. Ще трябва да направя друга. Имаш ли нещо за ядене? И нещо, с което да рисувам? И нещо, на което да рисувам?

— Вземи си парче хляб — предложих аз и му го подадох, — а ето и малко сирене с него.

— Благодаря, Коруин — той ги погълна и изля отгоре им всичката ми вода. — Сега, ако ми дадеш перо и парче пергамент, ще се върна в моя апартамент. Искам да си довърша книгата, която чета. Беше ми приятно да си поговоря с теб. Жалко, че сега крал е Ерик. Някой път пак ще намина и ще си поговорим още. Ако видиш баща ти, моля те кажи му да не ми се сърди, защото аз ще...

— Нямам нито перо, нито пергамент — отбелязах аз.

— Боже мой — рече Дуоркин. — Това едва ли е цивилизовано.

— Знам. Но и Ерик не е особено цивилизован.

— Добре, какво имаш тогава? Определено предпочитам моя апартамент пред това място. Най-малкото е по-добре осветен.

— Ти обядва с мен и сега смятам да те помоля за една услуга. Ако изпълниш молбата ми, обещавам да направя всичко, което е по

силите ми, за да оправя нещата между теб и татко.

— Какво е това, което искаш? — попита той.

— Отдавна се възхищавам на произведенията ти и винаги съм копнял да видя нещо, нарисувано от твоята ръка. Спомняш ли си Фарът на Кабра?

— Разбира се. Много пъти съм бил там. Познавам пазача, Джопин. Често играех шах с него.

— Повече от всичко друго, за което мога да се сетя в живота си на зрял човек, съм желал да видя някоя от твоите вълшебни скици на тази величествена сива кула.

— Съвсем лесна задача — заяви той, — при това много привлекателна. Правил съм няколко предварителни скици едно време, но никога не преминах отвъд тази точка. Все ме залисваше някаква друга работа. Ще ти донеса една рисунка, щом искаш.

— Не — спрях го аз. — Бих желал нещо по-трайно. Да ми прави компания тук, в килията. Да ми носи разтуха, както и на всеки друг, който може по-късно да заеме мястото ми.

— Достойно за похвала — съгласи се той. — А какви са средствата, които ще ми предложиш?

— Ето едно стило — лъжицата вече бе станала доста остра — и бих искал да виждам скицата на отсрещната стена, за да я съзерцавам, докато си почивам.

Той замълча за момент, после отбеляза:

— Осветлението е много слабо.

— Имам няколко кутийки кибрит — отвърнах аз. — Ще паля клечките и ще ти светя с тях. Дори ще запалим малко от сламата, ако не стигнат.

— Това едва ли са идеални условия за работа...

— Знам — рекох — и се извинявам за тях, велики Дуоркин, но те са най-доброто, което мога да предложа. Произведение на изкуството от твоята ръка би просветлило жалкото ми съществуване в невероятна степен.

Той пак се изкикоти.

— Много добре. Но трябва да ми обещаеш, че ще осигуриш светлина и после, така че да си рисувам път за връщане към собствените ми покои.

— Съгласен съм — опипах джоба си аз.

Имах три пълни кутийки кибрит и една наполовина празна.
Поставих лъжицата в ръката му и го поведох към стената.

— Усещаш ли инструмента? — попитах.

— Да, наострена лъжица, нали?

— Точно така. Ще запаля клечка веднага, щом кажеш че си готов.

Налага се да рисуваш бързо, защото запасът ми от кибрит е ограничен. Ще използвам половината за фара, а другата половина — за твоята картина.

— Добре — рече той, аз запалих клечка и Дуоркин започна да дълбае линии във влажната, сива стена.

Първо нарисова изправен правоъгълник за рамка на картината. После, с няколко сръчни щриха, фарът започна да се появява. Беше удивително — при неговата явна лудост, умението му бе останало непокътнато. Аз държах всяка запалена клечка в самото ѝ крайче, плюех на палеца и показалеца на лявата си ръка и щом не можех да издържам повече с дясната, я хвацах откъм почернелия край и я обръщах, оставяйки я да изгори цялата, преди да драсна нова.

Когато първата кутийка кибрит свърши, той бе направил кулата и работеше върху морето и небето. При всеки негов щрих възхитено измърморвах нещо и го поощрявах.

— Страхотно, наистина страхотно — възкликнах аз, когато ми се стори, че почти е приключил. После Дуоркин ме накара да похабя още една клечка, за да се подпише. Втората кутийка беше вече съвсем на края.

— Хайде сега да ѝ се полюбуваме — рече той.

— Ако искаш да се върнеш в твоя апартамент, ще трябва да оставиш любуването за мен — казах му аз. — Разполагаме с прекалено малко клечки, за да ставаме художествени критици точно в този момент.

Дуоркин посърна малко, но все пак отиде при другата стена и започна да рисува веднага, щом драснах клечка.

Той нахвърля мъничък кабинет, с череп върху бюрото, глобус до него и затрупани с книги стени наоколо.

— Е, така е добре — заключи, когато вече бях свършил третата кутийка и започвах полупразната четвърта.

Трябваша му още шест клечки, за да свърши и една — да се подпише.

Тогава Дуоркин се вгледа в произведението си, докато гореше осмата клечка — оставаха ми още само две, — после направи крачка напред и изчезна.

Огънчето вече пареше пръстите ми, аз изпуснах клечката и тя изсъска като падна в сламата и изгасна.

Стоях там треперещ, изпълнен със смесени чувства и изведнъж отново чух гласа му и усетих присъствието му до себе си. Той пак се беше върнал.

— Току-що се сетих нещо — заяви Дуоркин. — Как ще гледаш картината, когато тук е толкова тъмно?

— О, аз мога да виждам на тъмно — казах му. — Толкова дълго съм живял в мрака, че той е станал мой приятел.

— Разбирам. Просто се чудех. Светни ми сега, за да се върна обратно.

— Хубаво — съгласих се аз, като извадих предпоследната си клечка. — Но следващия път, като решиш да наминеш, по-добре си носи собствено осветление. Моят кибрит свърши.

— Добре.

Запалих клечката, той се вгледа в рисунката си, мина през нея и отново изчезна.

Обърнах се бързо и огледах фара на Кабра, преди клечката да е свършила. Да, силата беше там. Усецах я.

Дали, обаче, моята последна клеча щеше да е достатъчна?

Не, смятах, че не. На мен ми бе необходимо да се концентрирам по-дълго време, за да използвам някоя Фигура като врата.

Какво можех да запаля? Разпиляната по пода слама беше прекалено влажна и сигурно нямаше да пламне. Щеше да е ужасно да разполагам с вратата — моят път към свободата — под самия ми нос и да не мога да я използвам.

Имах нужда от пламък, който да гори известно време.

Сламеника ми! Той представляваше торба от ленен плат, натъпкана със слама. Сигурно пълнежът беше относително сух, а и платът можеше да гори.

Разчистих половината под, до голия камък. После потърсих наострената лъжица, за да разкъсам с нея плата. Тогава изругах. Дуоркин я бе отнесъл със себе си.

Напрегнах се и задърпах с ръце.

Най-последно успях да скъсам ленената обвивка и измъкнах сухата слама от средата. Струпах я на малка купчинка и оставих няколко парченца лен наблизо — да ги използвам за допълнително гориво, ако се наложи. Колкото по-малко дим се вдигне, обаче, толкова по-добре щеше да бъде. Пушекът можеше да привлече вниманието на някой пазач, минаващ наблизо. Не че беше кой знае колко вероятно, като се имаше предвид, че храната ми бе донесена скоро, а ми даваха ядене по веднъж на ден.

Драснах последната си клечка и запалих с нея картонената кутийка, в която бе стояла. Когато тя пламна, поднесох я към сламата.

За малко да не се подпали. Беше по-влажна, отколкото очаквах, въпреки че я бях извадил от сърцевината на сламеника. Ала най-последно сламките затлеяха и лумнаха пламъчета. Подхраних ги и с другите две празни кутийки, като се зарадвах, че не ги бях изхвърлил в дупката.

Добавих и третата, взех парчетата лен в лявата си ръка и се изправих с лице към картината.

Светлината обля стената, когато пламъците се издигнаха по-високо и аз се съсредоточих върху кулата, извиквайки спомена за нея в съзнанието си. Стори ми се, че чувам крясък на чайка. Усетих нещо като полъх на солен ветрец и мястото започна да става все по-реално, докато го гледах.

Хвърлих плата върху огъня, пламъците намаляха за миг, после лумнаха по-силно. Не отмествах очите си от рисунката, докато го правех.

Магията се бе съхранила в ръката на Дуоркин, защото скоро фарът изглеждаше не по-малко истински от килията, в която се намирах. После той започна да изглежда като единствената реалност, а затворът зад гърба ми се превърна само в Сянка. Чувах плискането на вълните и усещах лъчите на следобедното слънце върху себе си.

Пристъпих напред, но кракът ми не попадна върху огъня.

Стоях на песъчливия, покрит с камъчета бряг на малкия остров Кабра, пред големия сив фар, който нощем осветяваше пътя на корабите от Амбър. Край мен се разлетяха и закряхаха ято изплашени чайки, а смехът ми се сля с грохота на прибоя и свободната песен на вятъра. Амбър лежеше на седемдесет километра зад лявото ми рамо.

Бях избягал.

Х

Запътих се към фара и изкачих каменната стълба, която водеше към вратата от западната му страна. Тя беше висока, широка, тежка и не пропускаше вода. Освен това бе заключена. На около триста метра зад мен се виждаше малък кей. Край него бяха закотвени две лодки. Едната беше с гребла, а другата имаше платна и мъничка кабина. Те леко се полюляваха, а водата зад тях блестеше под слънцето като слюда. Спрях за момент да ги погледам. От толкова дълго време не бях виждал нищо, че за миг ми се сториха повече от реални и в гърлото ми бликна ридание, което едвам преглътнах.

Обърнах се и почуках на вратата.

След, както ми се видя, дълго чакане, почуках отново.

Най-накрая чух отвътре някакъв шум и вратата се отвори, като изскърца на трите си черни панти.

Джопин, пазачът, ме изгледа с кръвясали очи и усетих от него да се носи дъх на уиски. Той беше висок около метър и шейсет и бе толкова прегърбен, че ми напомни за Дуоркин. Брадата му беше дълга като моята, затова естествено изглеждаше по-дълга, и беше с цвят на пушек, ако се изключат няколкото жълтеникави петна близо до изсъхналите му на вид устни. Кожата му бе с такива пори, че приличаше на портокалова кора и от излагането на слънцето и вятъра бе потъмняла така, че напомняше повърхността на хубави стари мебели. Тъмните му очи примижаха и се фокусираха. Както повечето хора, които не чуват добре, той заговори твърде високо.

— Кой си ти? Какво искаш? — попита.

Щом бях толкова непознаваем в отслабналия си и обрасъл вид, реших, че мога да запазя анонимността си.

— Аз съм пътешественик от юга и неотдавна претърпях корабкрушение — казах. — Много дни се носих по вълните, вкопчен в парче дърво и най-накрая бях изхвърлен на този остров. Цяла сутрин спях на брега. Едва сега събрах сили да се добера до твоя фар.

Той пристъпи напред, хвана ме под мишницата, а с другата си ръка обгърна раменете ми.

— Влез, влез тогава. Облегни се на мен. По-полека. Оттук.

Поведе ме към жилището си, което беше невероятно разхвърляно и навсякъде се валяха стари книги, карти и части от навигационни съоръжения. Той самият не беше съвсем устойчив, така че не се подпирах много силно, само колкото да поддържам впечатлението за изтощение, което се бях опитал да изразя, облягайки се върху касата на външната му врата.

Отведе ме до една кушетка, предложи ми да легна и тръгна да заключи вратата и да ми донесе нещо за ядене.

Събух си ботушите, но краката ми бяха толкова мръсни, че отново се обух. Ако бях прекарал дълго време във водата, нямаше да съм мръсен. Не исках да се отказвам от историята си, затова придърпах върху себе си одеалото, което видях наблизко и се облегнах, действително отпуснат.

Джопин се върна след малко с кана вода, кана бира, голямо парче месо и половин хляб, всичко това върху квадратен дървен поднос. Той помете със замах вещите от една малка масичка, която после с ритници докара до кушетката. Сложи подноса върху нея и ме покани да хапна и пийна.

Приех. Направо се натъпках. Прейдох. Изгълтах всичко пред себе си. Изпразних и двете кани.

След това се почувствах страшно уморен. Джопин кимна, като видя, че започвам да клюмам и ми каза да заспивам. Преди още да разбере, го бях послушал.

Когато се събудих, беше нощ и се чувствах значително по-добре. Станах и по-обратния път излязох от сградата. Навън беше студено, ала небето бе кристално чисто и обсипано с милиони звезди. Фарът на върха на кулата блесна в гърба ми, изгасна, блесна, пак изгасна. Водата бе студена, но трябваше да се измия. Изкъпах се, изпрах си дрехите и ги изстисках. Сигурно съм прекарал час в тези занимания. После се върнах в кулата, окачих дрехите си на един стар стол да съхнат, пропълзах под одеалото и отново заспах.

На сутринта, когато се събудих, Джопин вече беше станал. Той ми приготви обилна закуска и аз се отнесох с нея по същия начин, по който бях постъпил снощи с вечерята. После заех от него бръснач, огледало и ножица, обръснах се и колкото можах се подстригах. След това пак се изкъпах и когато облякох осолените си, втвърдени, но чисти дрехи, се почувствах отново почти човек.

Джопин се вгледа в мен, когато се върнах от морето и каза:

— Изглеждаш ми някак познат, човече. — Вдигнах рамене. — Разкажи ми сега за корабокрушението.

Удовлетворих молбата му. Съчиних цяла епопея. Каква катастрофа описах само! Навлязох в пълни подробности, чак до счупването на гротмачтата.

Той ме потупа по рамото, сипа ми едно уиски и запали пурата, която ми бе дал.

— Просто си почивай спокойно тук. Когато пожелаеш, ще те откарам до брега или ще дам сигнал на минаващ кораб, ако видиш някой, който можеш да разпознаеш.

Възползвах се от предложеното гостоприемство. То ми бе жизнено необходимо. Ядях храната му, пиех напитките му и приех една чиста риза, която му беше твърде голяма. Преди била на негов приятел, който се удавил в морето.

Останах при него три месеца, докато възстановя силите си. Помагах му в работата — поддържах светлината на фара в нощите, когато той се чувстваше като пребит и изчистих всички стаи на жилището му — до степен дори да боядисам две от тях и да сменя стъклата на пет счупени прозореца. Излезеше ли буря, заедно наблюдавахме морето.

Джопин изобщо не се интересуваше от политика. Не се вълнуваше кой управлява в Амбър. Според него всички ние там бяхме покварени. Докато той можеше да се грижи за фара, да разполага с добро ядене и пиене и да се занимава с навигаторските си пособия на спокойствие, пет пари не даваше какво става на брега. Започнах да се привързвам към него и тъй като също разбирах нещо от стари свитъци и карти, ние прекарахме много приятни вечери над тях. Преди много години бях плавал далече на север и му направих нова карта въз основа на спомените си от пътуването. Това изглежда му достави огромно удоволствие, както и описанията ми на тези води.

— Кори — (така се бях представил), — бих искал някой ден да плавам заедно с теб — рече той. — Не знаех, че някога си управлявал собствен кораб.

— Така е — отвърнах аз. — Но и ти самият си бил капитан едно време, нали?

— Как разбра? — попита Джопин.

Всъщност си го бях спомнил, ала в отговор посочих с жест наоколо.

— Всички тези неща, които си събрал. И любовта ти към картите. Освен това се държиш като човек, който е свикнал да командва.

Той се усмихна.

— Да, прав си. Повече от сто години бях капитан. Сега ми изглежда толкова отдавна... Хайде да пийнем пак.

Отпих от своята чаша и я оставих настрана. През месеците, прекарани с него трябва да бях качил над двайсет килограма. Вече всеки момент очаквах да ме разпознае като един от кралското семейство. И тогава не бе изключено да ме предаде на Ерик... а можеше и да не го направи. При отношенията, които се бяха зародили между нас, допусках, че е възможно и да не постъпи така. Все пак не исках да поемам никакъв риск.

Понякога стоях при фара да поддържам светлината му и си мислех: „Колко дълго да остана тук?“

Не много, реших и добавих няколко капки масло в лампата. Още съвсем малко. Наближаваше моментът, когато трябваше да тръгна по пътя си и отново да се озова сред Сенките.

После един ден долових онова усещане, отначало леко и въпросително. Не можех да определя със сигурност кой е.

Мигновено замръзнах на мястото си, затворих очи и изчистих съзнанието си от всякакви мисли. Минаха около пет минути, след което търсещото присъствие изчезна.

Тогавата започнах да се разхождам и да мисля. Когато осъзнах на какво малко разстояние ме отвеждат крачките ми, се усмихнах. Несъзнателно бях очертал отново размерите на килията си в Амбър.

Някой току-що се бе опитал да влезе във връзка с мен посредством Фигурата ми. Ерик ли беше? Дали най-после бе открил отсъствието ми и бе решил да ме намери по този начин? Не знаех със

сигурност. Чувствах, че може и да го е страх от нов мисловен контакт с мен. Тогава Джулиан? Или Жерар? Кейн? Който и да е бил, аз го бях изолирал напълно, в това бях уверен. И щях да откажа подобна връзка с всеки от семейството. Можеше и да пропусна някоя важна новина или възможност за помощ, но нямах право да рискувам. Опитът за контакт и усилията ми да го блокирам ме накараха да усетя студ. Потреперах. През целия остатък от деня мислих все за това и реших, че е дошло време да продължа нататък. Не биваше да оставам толкова близо до Амбър, докато бях така уязвим. Възстановил се бях достатъчно, за да тръгна сред Сенките и да потърся мястото, където трябваше да се установя, ако исках някога Амбър да бъде мой. Съжителството с Джопин бе внесло покой в душата ми. Щеше да ми е трудно да се разделя с него, защото през месеците, прекарани заедно, бях обикнал стареца. Но още същата вечер, след края на партията шах, аз му съобщих за плановете си да тръгвам.

Той напълни двете чаши, вдигна своята и каза:

— Желая ти успех, Коруин. Надявам се някой ден да те видя отново.

Не повдигнах въпрос, задето ме е нарекъл с истинското ми име, а той се усмихна, като видя, че съм забелязал обръщението.

— Ти си добър човек, Джопин — рекох му аз. — Ако успея да осъществя намеренията си, няма да забравя това, което направи за мен.

Старецът поклати глава.

— Аз нищо не искам — заяви той. — Щастлив съм точно тук, където си намирам и правя точно това, което искам. Харесва ми да се грижа за тази проклета кула. Тя е целият ми живот. Ако ти успееш да осъществиш намеренията си — не, не ми казвай какви са те, моля те, не искам да знам! — ще се надявам да наминеш някой ден за партия шах.

— Непременно — обещах аз.

— Сутринта можеш да вземеш „Бътерфлай“, ако искаш.

— Благодаря.

„Бътерфлай“ беше лодката му с платна.

— Преди да тръгнеш ти предлагам да вземеш далекогледа ми, да се качиш на кулата и да погледнеш назад към долината Гарнат.

— Какво има там?

Джопин повдигна рамене.

— Ти сам ще трябва да решиш.

Кимнах.

— Добре, ще го направя.

После продължихме приятно да си пийваме, докато не стана време за лягане. Старият Джопин щеше да ми липсва. С изключение на Рейн, той беше единственият приятел, който бях намерил след завръщането си. Бегло си помислих за долината, която бе представлявала стена от пламъци, когато за последен път бях минал през нея. Какво ли толкова необичайно имаше в нея сега, четири години по-късно?

Потънах в сън, изпълнен с върколаци и вещици, а над света изгря пълната луна.

Щом съмна, веднага станах. Джопин още спеше, което бе добре, защото не исках да му казвам сбогом, а имах неприятното усещане, че никога повече няма да го видя.

Качих се в кулата до стаичката, в която се помещаваше голямата лампа, с далекогледа под мишница. Приблжих се до прозореца, обърнат към брега и погледнах към долината.

Над гората се стелеше мъгла. Тя беше студена, сива и влажна на вид и сякаш бе полепнала по върховете на дребните, изсъхнали дървета. Те бяха черни, с клони преплетени като пръстите на вкопчени в хватка ръце. Между тях прелитаха някакви тъмни форми и от начина им на движение разбрах, че не са птици. Прилепи, навярно. Долових съвсем определено нечия зла воля в тази древна гора, после изведнъж разбрах. Това беше моята ненавист.

Аз бях създал всичко това с моето проклятие. Превърнал бях мирната долина Гарнат в това, което сега представляваше: символ на омразата ми към Ерик и всички онези, които бяха стояли безучастни от страни и допуснаха той да заграби властта, оставиха го да ме ослепи. Никак не ми хареса вида на тази гора и докато я гледах осъзнах как се е въплътила омразата ми. Разбрах го, защото това беше част от мен.

Създал бях нов вход към истинския свят. Гарнат сега беше коридор към Сенките. Към тъмните и мрачни Сенки. Само опасни и зли същества можеха да минават по него. Оттам излизаха нещата,

които Рейн бе споменал, нещата, които създаваха проблеми на Ерик. Добре — в известен смисъл, — ако те ангажираха вниманието му. Но и след като свалих далекогледа не ме напусна чувството, че всъщност съм направил нещо много лошо. Тогава и през ум не ми минаваше, че някога отново ще видя дневната светлина. Ала сега осъзнах, че съм освободил сила, която ужасно трудно може да бъде овладяна. Дори с невъоръжено око различавах движението на странни форми из долината. Бях създал нещо, каквото не е било правено преди, през цялото управление на Оберон: бях отворил нов път към Амбър. И го бях отворил само за тъмните сили. Щеше да дойде ден, когато владетелят на Амбър — който и да бъдеше той — ще трябва да се изправи пред проблема да затвори този ужасен път. Знаех това, докато гледах и бях наясно, че всичко е плод на собствените ми болка, ярост и омраза. Ако един ден спечеля Амбър, ще ми се наложи да се справям със своето творение, което винаги е дяволски трудно. Извърнах се и въздъгнах.

Така да бъде, казах си. Междувременно Ерик ще има да бере ядове.

Хапнах надве-натри няколко залька, екипирах колкото можах побързо „Бътерфлай“, вдигнах платното и потеглих. По това време обикновено Джопин беше станал, но може би и той не обичаше сбогуванията.

Насочих се към открито море, като знаех къде отивам, ала не бях съвсем сигурен как да стигна дотам. Щях да плавам през Сенки и непознати води и все пак бе за предпочитане пред сухопътния маршрут, особено при сътвореното от мен на отсрещния бряг.

Плавах към страна, не по-малко прекрасна от Амбър, към едно почти безсмъртно място, място, което всъщност не съществуваше, вече не съществуваше. Това бе страната, изчезнала преди много векове в Хаоса, но все някъде сигурно бе оцеляла някоя нейна Сянка. Всичко, което трябваше да направя, бе да я намеря, да я позная и тя отново да стане моя, каквато беше в онези отдавна отминали дни. После, със своя собствена войска зад гърба, щях да покажа на Амбър още нещо, което не беше виждал. Все още не знаех дали ще успея, но си бях обещал в деня на завръщането ми във вечният град да прозвучат топовни изстрели.

Докато се носех сред Сенките, бялата птица на моето желание долетя и кацна на дясното ми рамо. Написах една бележка и я привързах към крачето ѝ. В бележката се казваше: „Идвам“ и отдолу стоеше подписът ми.

Нямаше да се успокоя, докато не получех възмездие и трона, така че „Сбогом, мили ми принце“ на всеки, който се изправеше между мен и тези неща.

Слънцето висеше ниско от лявата ми страна, а ветровете надуваха платното и ме носеха напред. Изругах веднъж, после се разсмях.

Бях на свобода и бягах, но дотук се бях справил. Сега разполагах с възможността, за която през цялото време така бях копнял.

Черната птица на моето желание долетя и кацна на лявото ми рамо. Написах бележка, завързах я за крачето ѝ и я изпратих на запад.

„Ерик... ще се върна“, гласеше бележката и беше подписана: „Коруин, крал на Амбър“.

Дяволският вятър ме понесе на изток от слънцето.

ОРЪЖИЯТА НА АВАЛОН

I

Застанах на плажа, казах: „Сбогом, «Бътерфлай»“ и лодката бавно се завъртя, след което се насочи към открито море. Щеше да се върне сама до фара на Кабра, защото той се намираше близо до Сенките.

Обърнах се и загледах черната линия на дърветата отсреща, с пълното съзнание, че ми предстои дълъг път. Тръгнах натам и започнах да правя необходимите донагласяния в движение. Над смълчаната гора тегнеше предутринен мраз и това беше добре.

Тежах с около дваисет и пет килограма по-малко от обичайното за мен и все още от време на време виждах двойно, ала състоянието ми продължаваше да се подобрява. Бях избягал от тъмниците на Амбър и донякъде се бях възстановил с помощта на лудия Дуоркин и пияницата Джопин, в същия ред. Сега трябваше да намеря мястото, наподобяващо един друг свят — свят, който вече не съществуваше. Открих пътеката. Тръгнах по нея.

След известно време спрях при дървото с хралупата, което трябваше да е там. Бръкнах вътре, измъкнах моят посребрен меч и го закопчах на кръста си. Нямаше значение, че той бе останал някъде в Амбър. Сега беше тук, защото гората, през която вървах се намираше в Сенките.

Продължих напред още няколко часа, а невидимото слънце се издигаше зад лявото ми рамо. После си починах малко и пак тръгнах. Хубаво бе да виждам листата, скалите, пъновете, раззеленените дървета, тревата, тъмната пръст. Чудесно бе да вдишвам всички леки аромати на живата природа, да чувам нейното жужене, бръмчене, чуруликане. Господи! Колко скъпи ми бяха очите! Да бъдат с мен отново, след почти четири години мрак, беше нещо, за което не ми стигаха думи. И да се разхождам свободно...

Не спирах да вървя, а дрипавият ми плащ се вееше от утринния ветрец. Сигурно изглеждах над петдесетгодишен, с набръчкано лице, отпусната фигура, мършав. Кой би видял в мен онова, което бях?

Колкото и да вървах в Сенките, устремен към определено място, така и не го достигнах. Навярно влагах излишна сантименталност. Ето какво се случи...

Край пътя попаднах на седем мъже и шестима от тях бяха мъртви, разпръснати в различни пози след кървава сеч. Седмият седеше в полунадигнато положение, облегал гръб върху обраслия с мъх ствол на стар дъб. Той бе отпуснал голия меч върху коленете си, а на десния му хълбок зееше страшна рана, от която още течеше кръв. За разлика от някои сред мъртъвците, не носеше доспехи. Сивите му очи бяха отворени и гледаха със стъклен поглед. Кокалчетата на ръцете му бяха ожулени, а дишането — тежко. Мъжът наблюдаваше изпод рунтавите си вежди как враните кълват очите на трупове. Нямаше вид да ме е забелязал.

Вдигнах качулката на плаща си и наведох глава, за да не се вижда лицето ми. После се приближих.

Някога го бях познавал или поне познавах човек, който много приличаше на него.

Той сграбчи меча и върхът му се насочи към мен, докато пристъпвах към него.

— Аз съм приятел — казах му. — Искате ли малко вода?

Мъжът се поколеба за момент, после кимна.

— Да.

Отворих манерката си и му я подадох.

Той отпи, закашля се, пийна още малко.

— Благодаря ви, сър — върна ми човекът манерката. — Жалко само, че не е пълна с нещо по-силно. Проклета да е тази рана!

— Имам и нещо по-силно. Стига да сте сигурен, че ще можете да го понесете.

Раненият протегна ръка, аз отпуших една плоска бутилчица и му я подадох. Този път кашля поне двайсет секунди, след глътката от остроото питие на Джопин.

После лявата страна на устата му се усмихна и той леко ми намигна.

— Така е много по-добре — заяви. — Имате ли нещо против да капна малко върху хълбока си? Мразя да хабя хубаво уиски, но...

— Използвайте го всичкото, ако е необходимо. Ала като гледам, ръката ви доста трепери. Може би ще е по-добре аз да го сипя.

Мъжът кимна и разгърна коженото си яке. Разрязах ризата с моя кинжал и открих раната. Тя изглеждаше ужасно — дълбока, пронизала цялото тяло, на няколко сантиметра над края на бедрото му. Имаше и други, по-леки наранявания по ръцете, гърдите и раменете.

От голямата рана продължаваше да блика кръв и аз леко я попих, след което почистих наоколо с носната си кърпа.

— Сега стиснете зъби и гледайте настрани — поръчах и излях част от уискито.

Цялото му тяло подскочи в силен спазъм, който после се успокои до треперене. Но мъжът не извика. Не бях и мислил, че ще го направи. Сгънах кърпата и я притиснах върху раната. Завързах я там с дълга ивица плат, отпорена от края на плаща ми.

— Искате ли пак да пийнете? — попитах.

— Само вода — рече мъжът. — А после, страхувам се, ще трябва да поспя.

Той пи, след което главата му заключома напред, докато се опря в гърдите. Човекът заспа, а аз му направих възглавница и го покрих с плащовете на мъртвците наоколо.

Тогавя седнах до него и загледах красивите черни птици.

Не ме беше познал. Нищо чудно. Ако му бях разкрил кой съм, сигурно щеше да ме познае. Предположих, че всъщност никога не сме се срещали, този ранен мъж и аз. Но в един по-особен смисъл, ние се познавахме.

Бях тръгнал сред Сенките в търсене на определено място, едно много специално място. То бе унищожено веднъж, но аз разполагах със силата да го възкреса, защото Амбър хвърля безкрайно много сенки. Децата на Амбър могат да се движат сред тях и такава беше моето наследство. Ако желаете, можете да ги наречете паралелни светове, алтернативни вселени, дори измислици на побъркан. Аз им викам сенки, както и всички останали, които притежават способността да се движат сред тях. Ние си избираме някоя възможност и вървим, докато я достигнем. Така, в известен смисъл, я създаваме. Нека оставим този въпрос дотук засега.

Целта на моето плаване и на пътуването ми по суша сега беше Авалон.

Преди векове живеях там. Това е една дълга, заплетена, славна и болезнена история, която може да опиша по-късно, ако живея достатъчно дълго, за да довърша този разказ.

Тъкмо вече се приближавах към моя Авалон, когато се натъкнах на ранения рицар и шестимата мъртъвци. Ако бях избрал да продължа, можеше да стигна до място, където шестимата да лежат мъртви, а той да е останал непокътнат... или рицарят да лежи мъртъв, а те да се смеят до него. Някой би могъл да каже, че това всъщност няма значение, щом като всички тези неща са възможни и следователно съществуват някъде из Сенките.

Всеки от моите братя и сестри — с изключение може би на Жерар и Бенедикт — дори не би хвърлил втори поглед. Аз, обаче, бях станал доста мекосърдечен. Невинаги съм бил такъв, ала изглежда сянката Земя, където бях прекарал толкова много години, ме бе поразмекнала малко, а сигурно и затварянето ми в тъмниците на Амбър ми бе припомнило какво представлява човешкото страдание. Не знам. Знам само, че не можех да подмина тежко ранен човек, който при това толкова приличаше на моя едновременен приятел. Навярно ако прошепнех името си в ухото на този мъж, щях да получа в отговор само проклетия и ругатни.

Добре тогава. Оставам да се отплатя поне дотолкова: вдигам го на крака, след което продължавам по пътя си. Няма да има вреда, а дори може да помогна малко.

Седях там, гледах го и след няколко часа той се събуди.

— Добро утро — обадох се аз, докато развинтвах капачката на манерката си. — Искате ли вода?

— Благодаря — протегна ръка мъжът.

Наблюдавах го как пие и когато ми върна манерката, каза:

— Извинявайте, че не се представих. Държах се невъзпитано...

— Аз ви познавам. Наричайте ме Кори.

Той ме погледна, сякаш щеше да попита: „Кори кой?“, но размисли и само кимна.

— Чудесно, сър Кори — понижи ме той. — Бих искал да ви благодаря.

— Вече ми благодарихте с факта, че изглеждате по-добре. Искате ли да хапнете нещо?

— Да, благодаря.

— Имам тук малко сушено месо и хляб, който можеше да е и по-пресен — казах. — А ето и една буца сирене. Изяжте всичко, ако желаете.

Подадох му продуктите и той ги изгълта.

— Ами вие, сър Кори? — попита той.

— Вече ядох, докато спяхте — огледах се многозначително. Той се усмихна. — Значи сам се справихте и с шестимата?

Мъжът кимна.

— Великолепно. А сега какво да правя с вас?

Той опита да се вгледа в лицето ми, но не му дадох възможност.

— Не разбирам — рече накрая.

— Накъде сте се запътили?

— Имам приятели на около двайсет километра на север. Бях тръгнал натам, когато стана това. А много се съмнявам, че който и да е човек, пък дори и самият дявол, би могъл да ме носи на гръб чак дотам. Ако се изправя в цял ръст, сър Кори, ще разберете какво имам предвид.

Станах, измъкнах меча си и с един удар отсякох близката фиданка — стъблото ѝ имаше горе-долу пет сантиметра диаметър. После я окастрих и скъсих до нужната дължина.

След това повторих действията си и с коланите и плащовете на убитите мъже стъкмих носилка.

Той ме наблюдаваше, докато свърших и накрая изкоментира:

— Въртите оръжието смъртоносно, сър Кори... а като гледам, мечът ви май е сребърен.

— Готов ли сте за малкото ни пътешествие? — попитах го аз.

— Какво ще правим с труповете? — настоя той.

— Да не искате да ги погребете по християнски? Зарежете ги! Природата ще се погрижи за всичко. Да се махаме отгук. Вече вонят.

— Бих желал поне да ги покрием. Те се биха добре.

Въздъгнах.

— Хубаво, щом това ще ви помогне да спите нощем. Не разполагам с лопата, но мога да ги затрупам с камъни. Могилата ще бъде обща, обаче.

— Няма значение — съгласи се мъжът.

Наредих шестте тела едно до друго. Чух го да мърмори нещо, което предположих, че е молитва за мъртвите.

Обградих ги с камъни. Наоколо скали имаше в изобилие, затова работех бързо, като избирах по-едрите, за да приключа по-скоро. И точно това ми беше грешката. Една от канарите трябва да тежеше към двеста килограма, а аз не я изтъркалях. Просто я вдигнах и я сложих отгоре.

Откъм неговото място се чу рязко поемане на въздух и разбрах, че е забелязал какво направих.

Тогава изругах:

— По дяволите, едва не получих херния от този! — след което започнах да подбирам по-малки камъни.

Щом свърших, рекох:

— Добре. Готов ли сте сега да тръгваме?

— Да.

Вдигнах го на ръце и го поставих на носилката. Той стисна зъби, за да не извика.

— Накъде да вървим? — попитах.

Той посочи с ръка.

— Обратно до пътеката. После по нея наляво, до разклонението. Оттам надясно. Как предлагате да...

Вдигнах цялата носилка на ръце, все едно той беше бебе и тя бе люлката му. След което се обърнах и тръгнах към пътеката.

— Кори? — обади се той.

— Да?

— Вие сте един от най-силните мъже, които съм виждал... и ми се струва, че трябва да ви познавам.

Не му отговорих веднага. После заявих:

— Опитвам се да поддържам добра форма. Здравословен живот и така нататък.

— ... пък и гласът ви ми звучи познато.

Той се вглеждаше нагоре, като все още се опитваше да види лицето ми.

Реших бързо да го отклоня от тази тема.

— Как се казват тези ваши приятели, при които отиваме?

— Запътили сме се към крепостта на Ганелон.

— При това ментало! — възкликнах аз и едва не го изпуснах.

— Макар да не разбирам думата, която използвахте, от тона на гласа ви съдя, че е оскърбителна — заяви той. — Ако случаят е такъв,

аз съм длъжен да поискам удовлет...

— Почакайте — спрях го аз. — Струва ми се, че говорим за двама души с едно и също име. Извинявайте.

През носилката почувствах как напрежението го напуска.

— Несъмнено е така — рече мъжът.

Продължих с него на ръце до пътеката, където завих наляво.

Той отново се унесе в сън, а аз ускорих крачка, стигнах до разклонението, за което ми бе споменал и се затичах, докато той похъркваше. Започнах да си задавам разни въпроси за шестимата мъже, които се бяха опитали да го убият и почти бяха успели. Надявах се, че нямат приятели, притаени наоколо из храстите.

Щом дишането му се промени, отново забавих крачка до нормален ход.

— Бях заспал — каза той.

— ... и хъркахте — добавих аз.

— Колко път сте минали?

— Мисля, че към осем километра.

— И не сте уморен?

— Малко — признах аз, — но все още не достатъчно, за да се нуждая от почивка.

— Мили Боже! — възкликна той. — Радвам се, че не се срещнахме като врагове. Сигурен ли сте, че не сте самия дявол?

— Напротив, познахте — казах. — Не усещате ли миризмата на сярата? А дясното ми копито е силно натъртено.

Той наистина подуши няколко пъти въздуха, преди да се разсмее, което малко ме обиди.

Всъщност бяхме изминали повече от петнайсет километра, по моя преценка. Надявах се да заспи отново и да не проявява чак такава загриженост за разстоянието. Ръцете започваха да ме болят.

— Кой бяха тези шестима мъже, които убихте? — попитах го аз.

— Пазители на Кръга — отвърна той. — И те вече не бяха мъже, а обсебени хора. Сега се молете на Бога, сър Кори, душите им да почиват в мир.

— Пазители на Кръга ли? — изненадах се аз. — Какъв Кръг?

— Черния кръг — царството на безчинствата и отвратителните твари... — той си пое дълбоко дъх. — Източникът на всички нещастия по нашите земи.

— Тези земи не ми се виждат сполетени от особени нещастия — забелязах аз.

— Вече сме далече оттам, а владенията на Ганелон все още са прекалено силни за нашествениците. Но Кръгът се разширява. Усещам, че последната битка ще се води тук.

— Не мога да отрека, че събудихте любопитството ми.

— Сър Кори, ако не знаете нищо за тези неща, по-добре забравете думите ми, заобиколете Кръга и продължете по пътя си. Макар че с истинска радост бих се сражавал рамо до рамо с вас, тази битка не е ваша... а и кой би могъл да каже как ще завърши всичко това?

Пътеката започна да става по-стръмна. И тогава, през една просека между дърветата, в далечината видях нещо, което ме накара да забавя ход и да си спомня едно друго, подобно място.

— Какво... — понечи да запита моят товар, като се обърна, след което възкликна: — Я, май сме се движили по-бързо, отколкото предполагах. Ето я там нашата цел, крепостта на Ганелон.

В този момент мислите ми се насочиха към моя Ганелон, колкото и да не исках. Той беше предател и убиец и аз го бях изгонил от Авалон преди векове. Всъщност го бях отвел през Сенките в друго време и пространство, както по-късно брат ми Ерик бе постъпил с мен. Надявах се да не съм попаднал точно на мястото, където го бях пратил в изгнание. Не беше много вероятно и все пак бе възможно. Макар че той беше смъртен, с нормална продължителност на живота, а аз го бях заточил преди около шестстотин години, не беше изключено в този свят да са минали само няколко. Времето също е функция на Сенките и дори Дуоркин не знаеше всичко за начина му на поведение. А може и да е знаел. И това да го е накарало да полудее. Най-трудното нещо с Времето, както бях научил, бе да го създаваш. Във всеки случай реших, че това не може да е моят стар враг и бивш доверен приятел, защото той със сигурност не би тръгнал да спира никаква вълна от безчинства, колкото и да залива страната. По-скоро би отишъл право там, за да поведе лично отвратителните твари.

Това, което ме притесняваше, беше мъжът в ръцете ми. Неговият двойник също живееше тогава в Авалон, което означаваше, че тук наистина можеше да е минало съвсем малко време.

Нямах никакво желание да се срещам с онзи Ганелон, който ми бе добре известен и да бъда разпознат от него. Той не знаеше нищо за Сенките. Вероятно ще си помисли, че съм му направил някаква черна магия, вместо да го убия и макар да е оцелял, това може да е била положата от двете възможности.

Но човекът в ръцете ми имаше нужда от място, където да се подслони и излекува, затова продължавах напред.

Интересно, все пак...

Изглежда в мен имаше нещо, поради което му се струвах познат. Ако в този свят, който не беше съвсем като Авалон, съществуваха някакви спомени за моя сянка, каква ли е била тя? И как ли ще посрещнат мен, в случай че бъда разпознат като тази сянка?

Слънцето клонеше към залез. Задуха хладен вятър, който подсказваше, че предстои мразовита нощ. Моят повереник отново похъркваше, затова реших да пробягам по-голямата част от оставащото разстояние. Не ми допаднаше идеята, че тази гора на тъмно може да се превърне в място, гъмжащо от нечистите обитатели на някакъв проклет Кръг, за който не знаех нищо, ала който изглежда добре просперираше точно в този недвижим имот.

Така че тичах през удължаващите се сенки, като се стараех да изхвърля от главата си всички мисли за преследвания, засади, наблюдения, докато усетих, че не мога повече да ги пренебрегвам. Те се бяха усилили до предчувствие и точно тогава чух шума зад гърба си: едно тихо тап-тап-тап, като от стъпки.

Поставих носилката на земята, измъкнах мечата си и се обърнах.

Тварите бяха две и приличаха на котки.

Шарките им бяха съвсем като на сиамки, само че и двете имаха размерите на тигри. Очите им бяха ярко жълти от край до край и нямаха зеници. Те седнаха, щом се обърнах и ме загледаха без да мигат.

Намираха се на около трийсет крачки от мен. Стоях полуобърнат между тях и носилката, с готов меч в ръка.

Тогава тази, която седеше отляво, отвори уста. Не знаех дали да очаквам мъркане или рев.

Вместо това, тя заговори:

— Човек, съвсем смъртен.

Гласът не звучеше като човешки. Беше прекалено висок.

— И все пак е още жив — заяви втората с подобен тон.
— Да го убием тук — предложи първата.
— Ами онзи, който го пази с меча? Хич не ми харесва.
— Смъртен човек?
— Елате да проверите — тихо ги подканих аз.
— Той е слаб и сигурно е стар.
— И все пак донесе другия от каменната могила дотук, бързо и без да си почива. Хайде да го нападнем от двете страни.

Веднага, щом се размърдаха, скочих напред и онази от дясната ми страна се хвърли към мен.

Острието на меча ми разсече черепа ѝ и потъна в рамото. Докато се обръщах и го измъквах, другата се шумугна покрай мен и се насочи към носилката. Замахнах яростно.

Улучих я в гърба и мечът ми премина през цялото тяло. Чу се вик като скърцане на тебешир по черна дъска, котката падна разполовена на две и започна да гори. Другата също беше в пламъци.

Но тази, която бях разсякъл, още не беше мъртва. Главата ѝ се обърна към мен, искрящите ѝ очи срещнаха моите и ги задържаха.

— Умирам от окончателната смърт — каза тя — и затова те познах, Създателю на Прохода. Защо ни убиваш?

В този момент пламъците погълнаха главата.

Извърнах се, почистих меча си и го прибрах в ножницата. Вдигнах носилката без да обръщам внимание на измъчващите ме въпроси и продължих.

В мен започна да се прокрадва известна увереност за това какво представляваше създанието и какво бе имало предвид.

Понякога все още виждам в сънищата си онази горяща котешка глава, после се събуждам, изпотен и треперещ, а нощта ми изглежда по-тъмна и изпълнена с форми, които не мога да определя.

Крепостта на Ганелон беше обградена с ров, над който падаше подвижен мост, сега вдигнат. Във всеки от четирите ъгъла, където високите стени се срещаха, имаше по една кула. От вътрешната им страна се издигаха още кули, някои дори по-високи, и гъделичкаха коремите на ниските, мрачни облаци, загулили ранните звезди и проснали тъмните си сенки върху хълма, на който се намираше

укреплението. В няколко от кулите вече се виждаше светлина, а вятърът носеше неясен шум от гласове.

Застанах пред подвижния мост, свалих товара си на земята, направих с шепите си фуния и извиках:

— Ехо! Ганелон! Двама пътници замръкнаха в нощта!

Чух издрънчаване на метал по камък. Почувствах, че някъде отгоре ме изучават. Примижах в тази посока, но очите ми още бяха далече от обичайната си форма.

— Кой е там? — долетя гласът, силен и гръмлив.

— Ланс, който е ранен и аз, Кори от Кабра, който го донесох тук.

Изчаках тази информация да бъде изкрещяна на друг часовой и чух как съобщението се подема от нови гласове по редицата.

След пауза от няколко минути, по същия начин долетя отговорът.

Накрая стражът извика към мен:

— Отдръпнете се! Ще спуснем подвижния мост! Можете да влезете!

Скърцането започна още докато говореше и след малко краят на моста се стовари върху земята от нашата страна на рова. Вдигнах отново товара си и влязох.

Така отнесох сър Ланселот дьо Лак до крепостта на Ганелон, на когото вярвах като на брат. Което означаваше, че не му вярвах изобщо.

Тълпа от хора се втурна към нас и бяхме обградени от въоръжени мъже. Ала те не показваха никаква враждебност, само загриженост. Намирах се в голям, покрит с калдъръм двор, осветен с факли и пълен с войнишки сламеници. Миришеше на пот, пушек, коне и готвено. Тук явно се бе разположила на бивак цяла малка армия.

Голяма част от мъжете ни бяха заобиколили, гледаха ни и си говореха, но тогава се приближиха двама, облечени в пълно снаряжение като за битка, и единият от тях ме докосна по рамото.

— Елате с мен — каза той.

Тръгнах и те застанаха от двете ми страни. Кръгът от хора се разтвори, за да ни пропусне. Подвижният мост вече се издигаше със скърцане. Запътихме се към главните постройки, изградени от черен камък.

Вътре преминахме през някакъв коридор и се озовахме в нещо, което приличаше на приемна. В дъното имаше стълба. Мъжът от дясната ми страна подкани с жест да се кача по нея. На втория етаж спряхме пред тежка дървена врата и стражът почука.

— Влез — извика отвътре един глас, който за съжаление ми звучеше много познато.

Влязохме.

Той седеше до голяма дървена маса, разположена край широк прозорец, който гледаше към двора. Носеше кафяво кожено яке върху черна риза и панталоните му също бяха черни. Крачолите им покриваха горната част на черните му ботуши. На кръста му имаше широк колан, от който висеше кинжал с дръжка във формата на копито. Върху масата пред него лежеше къс меч. Косата и брадата му бяха рижи, прошарени с бяло. Очите му бяха тъмни като абанос.

Погледна ме, след това насочи вниманието си към двамата стражи, които внесоха носилката.

— Сложете го върху леглото ми — нареди, после добави без да се обръща: — Родерик, погрижи се за него.

Лекарят му, Родерик, беше възрастен мъж, който ми се видя разумен човек. Реших, че няма да причини особена вреда и леко се отпуснах. Не бях носил Ланс цели двацет километра, за да гледам как му пускат кръв.

Ганелон отново погледна към мен.

— Къде го намерихте? — попита той.

— На двацет километра южно отгук.

— Кой сте вие?

— Наричат ме Кори.

Той се зае да ме изучава прекалено внимателно и подобните му на червеи устни се извиха в зачатък на усмивка под мустаците.

— Каква е вашата роля в тази история?

— Не разбирам какво имате предвид — отвърнах аз.

Стоях леко изгърбен, с отпуснати рамене. Говорех бавно, тихо, с малко запъване. Брадата ми беше по-дълга от неговата, посивяла от прах. Предполагах, че изглеждам доста стар. По моя преценка отношението му към мен показваше, че и той ме вижда така.

— Питам ви защо му помогнахте? — поясни Ганелон.

— Проява на човештина и така нататък.

— Чужденец ли сте? — Кимнах. — Е, тук сте добре дошъл за колкото време пожелаете да останете.

— Благодаря. Вероятно утре ще продължа пътя си.

— Направете ми сега компания на чаша вино и ми разкажете за обстоятелствата, при които го намерихте.

Съгласих се.

Ганелон ме остави да говоря без да ме прекъсва и през цялото време не откъсваше пронизателния си поглед от мен. Макар че винаги бях смятал израза „пронизващи очи“ за пресилен, тази вечер не бях толкова убеден. Той направо ме пробощдаше с тях като с кинжали. Започнах да се питам какво знае и доколко догадките му са свързани с мен.

Изведнъж усетих как умората ме поваля. Нервното напрежение, виното, топлата стая — всичко това взето заедно ми въздействаше и по едно време се почувствах като че ли стоя в ъгъла и наблюдавам сам себе си отстрани. Осъзнах, че все още не съм в състояние да издържам на продължително изтощение, въпреки справянето ми с кратките моменти на голямо напрежение. Забелязах, че и ръката ми трепери.

— Съжалявам — чух се да казвам. — Умората от деня започва да ме надвива...

— Разбира се — възкликна Ганелон. — Ще си поговорим пак сутринта. Сега се наспете. Наспете се добре.

После извика единия от стражите и му нареди да ме настани в някоя стая. Трябва да съм залитал по пътя, защото си спомням подкрепящата ръка на стража над лакътя си.

Тази нощ спях като убит, без сънища. Събудих се чак след четиринайсет часа.

На сутринта всичко ме болеше.

Хубавичко се измих. Върху шкафчето имаше леген с вода, а до него някой предвидливо бе оставил сапун и кърпа. Чувствах гърлото си натъпкано с прах, а очите — пълни с пясък.

Седнах и се замислих.

Едно време бях способен да пренеса Ланс на такова разстояние без да се чувствам след това като развалина. Едно време си бях проправил пътя с бой по склона на Колвир до сърцето на самия Амбър.

Това време беше отминало. Изведнъж се усетих така съсипан, както сигурно и изглеждах.

Налагаше се да направя нещо.

Твърде бавно възвръцах теглото и силата си. Този процес трябваше да бъде ускорен.

Реших, че седмица, две здравословен живот и усилените упражнения могат много да помогнат. Ганелон на практика с нищо не бе показал, че ме е познал. Чудесно. Тогава щях да се възползвам от предложеното ми гостоприемство.

Като взех това решение, аз се разрових из кухнята и си приготвих обилна закуска. Е, всъщност приближаваше обяд, но нека наричаме нещата с истинските им имена. Страшно ми се пушеше и изпитах някакво злорадо задоволство от факта, че не разполагах с тютюн. Съдбата се грижеше да остана верен на решението си.

Излязох на двора в прохладния, ясен ден. Останах там дълго, загледан в разквартируваните мъже, които провеждаха военното си учение.

В отсрещния край тренираха стрелци с лъкове и се целеха в мишени, закрепени върху купи сено. Забелязах, че използваха пръстени, надянати на палците им и опъваха тетивата по ориенталската техника, вместо с три пръста, както бях свикнал. Това ме накара да си задам някой и друг въпрос за тази Сянка. Въръжените с мечове войници използваха и остриетата, и върховете на оръжията си и видях, че те бяха доста разнообразни, както и използваните за защита средства. По моя преценка в двора имаше около осемстотин души, а нямах представа колко още могат да се намират извън полезрението ми. Цветът на кожата, косата и очите им варираше от светло до съвсем тъмно. През дрънченето и свистенето долавях всякакви най-различни акценти, макар че повечето от тях говореха езика на Авалон, който е същия като в Амбър.

Докато ги наблюдавах, един от упражняващите се в бой с меч отпусна оръжието си, избърса чело и отстъпи назад. Противникът му не изглеждаше особено уморен. Реших, че това е моята възможност да потренирам както исках.

Приближих се до тях, усмихнах се и се представих:

— Аз съм Кори от Кабра. Наблюдавах ви — после се обърнах към едрия, мургав мъж, който се подхилваше при вида на почиващия си партньор. — Имате ли нещо против да се поупражнявам с вас, докато приятелят ви отдъхва?

Той продължи да се хили и ми посочи към устата и ухото си. Опитвах още няколко езика, но никой не свърши работа. Затова взех да показвам с жестове меча, него и себе си, докато накрая схвана идеята. Противникът му изглежда също я одобри, защото ми предложи оръжието си.

Взех меча му. Той беше по-къс и доста по-тежък от Грейсуондир. (Това е името на моя меч, което знам, че не съм споменавал досега. С него е свързана цяла история и може да ви я разкажа, преди да научите какво ме доведе до този последен подстъп. А може и да я премълча. Но чуете ли ме да споменавам това име, ще знаете за какво става дума.)

Замахнах няколко пъти, за да свикна с оръжието, свалих плаща си, хвърлих го настрана и заех позиция.

Едрият мъж нападна. Отбих и преминах в настъпление. Той парира и отново се хвърли напред. Аз се справих с атаката му и пак настъпих към него. И така нататък. След пет минути знаех, че го бива. Ала знаех и че аз съм по-добър. Той ме спря на два пъти, за да му покажа маневрата, която бях използвал. И в двата случая я усвои много бързо. След петнайсет минути, обаче, усмивката му стана по-широка. Предположих, че това е моментът, когато побеждава повечето си противници благодарение на голямата си издръжливост, ако те изобщо успееш да устоят на атаките му дотогава. Той беше много издръжлив, трябваше да му го призная. След двајсетина минути на лицето му се появи озадачено изражение. Явно нямах вид, че мога да устоя толкова дълго. Но какво би могъл да знае един обикновен човек за силите, които се таят в потомъка на Амбър?

След двајсет и пет минути мъжът се обливаше в пот, ала продължаваше. Брат ми Рандъм изглежда — и понякога действа — като астматичен подрастващ хулиган, но веднъж се бихме в продължение на двајсет и шест часа, за да видим кой първи ще се откаже. (Ако ви интересува, това бях аз. За другия ден имах уговорена среща с момиче и исках да се явя на нея в прилична форма.) Можехме да продължаваме и още. И макар точно сега да не възнамерявах да изнасям подобни представления, знаех, че мога да издържа много повече от противника си. В края на краищата той беше само човек.

След около половин час мъжът дишаше тежко и все по-бавно отбиваше атаките ми. Още малко и щеше да разбере, че умишлено ги отслабвам, затова вдигнах ръка и отпуснах меча си, както бях видял да

прави предишният му противник. Той също спря да се бие, после се втурна напред и ме прегърна. Макар да не разбирах какво казва, ясно ми бе, че е останал доволен от упражнението. Аз също бях доволен.

Ужасното беше, че се бях уморил. Усещах се леко замаян.

Но имах нужда от още. Обещах си този ден да се изтощя до смърт от тренировки, след което вечерта да се натъпча, да се наспя добре, да стана и пак да продължа.

Запътих се към стрелците. След малко взех назаем един лък и като използвах трипръстата си техника, пуснах стотина стрели. Справих се доста добре. После наблюдавах известно време конниците, с техните копия, щитове и боздугани. Продължих нататък. Загледах се и в тренировките по водене на бой без оръжие.

Накрая и сам се преборих с трима души поред. И тогава действително се почувствах капнал. Абсолютно. Напълно.

Седнах на сянка върху една пейка, изпотен, задъхан. Замислих се за Ланс, за Ганелон, за вечерята. След около десет минути се върнах в предоставената ми стая и пак се измих.

Вече изпитвах вълчи глад и се впуснах да търся вечеря и информация.

Още преди да съм се отдалечил от вратата, насреща ми се зададе единият от стражите, когото си спомнях от предишната вечер — онзи, който ме бе завел до стаята ми.

— Лорд Ганелон ви кани да се нахраните с него в покоите му, щом прозвучи гонгът за вечеря — рече той.

Благодарих му, уверих го, че ще отида, върнах се в стаята и се отпуснах на леглото, докато настъпи моментът. Тогава отново тръгнах.

Всички мускули започваха здравата да ме болят, а имах и няколко допълнителни контузии. Реших, че това е хубаво — щях да изглеждам по-стар. Потропах на вратата на Ганелон и едно момче ми отвори, а после забърза да помогне на друг младеж, който подреждаше масата близо до камината.

Ганелон беше облечен в зелени риза и панталон, носеше зелени ботуши и колан, и се бе разположил в стол с висока облегалка. Той се надигна, когато влязох и пристъпи напред да ме посрещне.

— Сър Кори, вече ми докладваха какво сте направили днес — каза той, докато ми стискаше ръката. — Сега ми е по-лесно да повярвам, че сам сте пренесли Ланс. Трябва да призная, че сте повече мъж, отколкото изглеждате — без да влагам никаква обίδα в това.

Усмихнах се.

— Не се обиждам.

Той ме отведе до един стол, подаде ми чаша светло вино, което беше малко прекалено сладко за моя вкус и рече:

— Като ви гледа човек, би си помислил, че може да ви събори с една ръка... А вие сте носили Ланс двайсет километра и по пътя сте убили две от онези проклетници, котките. Той ми разказа и за могилата, която сте издигнали, от големи камъни...

— Как се чувства Ланс днес? — прекъснах го аз.

— Наложил се да поставя охрана пред стаята му, за да съм сигурен, че ще си почива. Тази планина от мускули искаше да стане и да тръгне на разходка. Той ще остане в леглото цяла седмица, обаче, кълна се в Бога!

— Значи сигурно се чувства по-добре.

Ганелон кимна.

— Да пием за негово здраве.

— С удоволствие ще пия за това.

След като отпихме, той продължи:

— Ако разполагах с армия от мъже като вас, цялата история можеше да се развие другояче.

— Каква история?

— Кръга и неговите Пазители. Не сте ли чували за тях?

— Ланс само ги спомена. Това бе всичко.

Едното момче въртеше на шиш над слабия огън голямо парче месо. От време на време го поливаше с малко вино. Когато миризмата лъхнеше към мен, стомахът ми се свиваше, а Ганелон се усмихваше. Другото момче излезе от стаята и отиде да донесе от кухнята хляб.

Ганелон замълча задълго. Довърши си виното и отново напълни чашата. Аз отпихах бавно от моята.

— Чували ли сте някога за Авалон? — попита накрая той.

— Да — отвърнах. — Преди много време чух една балада от странстващ бард: „Отвъд Реката на благословените, край сенчестия бряг се спряхме — щом споменът за Авалон ни грабна, ний сълзи

горестни проляхме. Мечовете се прекършиха в ръцете ни, щитовете окачихме на дъба. Сребърните кули бяха паднали, сред море от кръв. Колко мили са до Авалон? Нито една или безчет. Сребърните кули паднаха.“

— Авалон е паднал? — обади се той.

— Мисля, че бардът беше луд. Не знам да има никакъв Авалон. Думите му са останали в главата ми, обаче.

Ганелон извърна лице и помълча още няколко минути. Когато заговори, гласът му беше променен.

— Имаше — отрони той. — Имаше такова място. Аз живеях там, преди много години. Не знаех, че Авалон е паднал.

— Как сте дошли тук? — попитах го аз.

— Бях пратен в изгнание от владетеля-магьосник, Коруин от Амбър. Той ме отведе през мрак и лудост до тези земи, за да страдам и умра тук. И аз наистина страдах и много пъти бях на косъм от смъртта. Опитвал съм се да намеря обратния път, но никой не го знае. Говорил съм с магьосници и дори с взето в плен същество от Кръга, малко преди да го убием. Но никой не знае пътя към Авалон. Както се казва в баладата: „Николко или безброй“ — цитира погрешно той. — Спомняте ли си името на барда?

— Съжалявам, но съм го забравил.

— А къде се намира Кабра?

— Далече на изток, отвъд морето. Много далече. Кабра е островно кралство.

— Възможно ли е да се вербува там войска? Мога да осигуря добро заплащане.

Поклатих глава.

— Кабра е малка държава с малобройна войска, пък и пътят би отнел няколко месеца по вода и по суша. Войниците ни никога не са се били като наемници, а и народът ни не е никак войнствен.

— В такъв случай вие явно много се различавате от сънародниците си — отбеляза той, като пак ме погледна.

Отпих от виното си.

— Аз бях военен инструктор и обучавах Кралската гвардия.

— Тогава може би ще се съгласите да вършите същата работа тук и да ми помогнете в обучението на моите войници?

— Ще остана няколко седмици и ще се заема с това — отговорих.

Ганелон кимна и едва раздвижи устни в мимолетна усмивка.

— Новината, че прекрасният Авалон го няма ме натъжи. Но ако е така, това означава, че е много вероятно и онзи, който ме прати в изгнание да е мъртъв — той пресуши чашата си. — Значи дори и за демоните настъпва моментът, когато не могат да защитят владенията си. Тази мисъл ме насърчава. Може и ние да имаме шанс тук, срещу тези демони.

— Моля да ме извините — започнах аз, като реших че моментът е подходящ да вмъкна историята си, — но ако имате предвид онзи Коруин от Амбър, той не е загинал, когато — и ако — Авалон е паднал.

Чашата изхрущя в ръката му.

— Вие познавате Коруин? — попита Ганелон.

— Не, но съм чувал за него — отвърнах аз. — Преди няколко години срещнах един от братята му — човек на име Бранд. Той ми разказа за мястото, наречено Амбър и за голямата битка, когато Коруин и неговият брат Блийс повели войска срещу техния брат Ерик, който държал града. Блийс паднал от планината Колвир, а Коруин бил заловен. След коронацията на Ерик, Коруин бил ослепен и хвърлен в тъмниците под Амбър, където сигурно се намира и досега, ако междуременно не е умрял.

Лицето на Ганелон силно пребледня, докато говорех.

— Всички тези имена, които споменахте — Бранд, Блийс, Ерик, съм ги чувал от него през онези отдавна отминали дни. Преди колко време научихте това?

— Трябва да са минали четири години оттогава.

— Той заслужаваше по-добра съдба.

— След всичко, което ви е причинил?

— Ами, вижте — въздъхна той, — разполагах с много време да размисля над тези неща и не бих казал, че не съм му дал основание да постъпи така с мен. Той беше силен — по-силен от вас и дори от Ланс — и умен. Освен това умееше и да се весели. Ерик е трябвало да го убие бързо, а не да постъпва така с него. Аз не го обичам, но сега почти не изпитвам и омраза. Демонът заслужаваше по-добра съдба, това е всичко.

Второто момче се върна с кошница хляб. Онова, което се занимаваше с месото, го свали от шиша и го сложи на един поднос в средата на масата.

Ганелон кимна към него.

— Хайде да ядем.

Той стана и се премести до масата.

Аз го последвах. Почти не разговаряхме, докато се хранехме.

След като се натъпках така, че стомахът ми не можеше да поеме нито хапка повече и полях всичко с още една чаша прекалено сладко вино, започнах да се прозявам. На третия път, Ганелон избухна:

— Дявол да го вземе, Кори! Престанете! Заразително е! — Той с усилие възпря собствената си прозявка. — Хайде да подишаме малко чист въздух — предложи после и стана.

Тръгнахме да се разхождаме по крепостната стена, като се разминавахме с обикалящите часовои. Те се изпъваха и поздравяваха Ганелон, веднага щом видеха кой се приближава, той им отвърщаше и продължавахме нататък. Стигнахме до една бойница, където спряхме да си починем. Седнали върху камъка, вдишвахме вечерния въздух, хладен, влажен и пълен с горски аромати, и наблюдавахме появяването на звездите, една по една, върху потъмняващото небе. Камъкът под мен беше студен. Далече на хоризонта ми се струваше, че долавям проблясването на морето. Някъде под нас се чу крясък на нощна птица. Ганелон извади лула и отвърза торбичката с тютюн, която висеше на колана му. Той напълни лулата, натъпка я и драсна клечка кибрит. На светлината от пламъка лицето му би изглеждало сатанинско, ако устата му не беше така мрачно увиснала и веждите не бяха присвити над изпълнените с болка очи. За дявола е характерна злата усмивка, а не подобен печален израз.

С удоволствие вдишвах дима. След известно време, Ганелон заговори, отначало тихо и много бавно:

— Помня Авалон. Там се родих и израснах в най-обикновено семейство, но добродетелността никога не е била сред силните ми черти. Набързо профуках наследството си и тръгнах по пътищата, където започнах да ограбвам пътници. По-късно се присъединих към банда от мъже като мен. Когато открих, че съм най-силният и най-способният да ръководя, станах техен главатар. За главите на всички ни бяха обявени награди. Най-голямата беше за моята.

Той вече говореше по-бързо, гласът му стана по-ясен, а избираните думи звучаха като ехо от миналото му.

— Да, помня Авалон, с неговите сребърни кули и прохладни води, където звездите светеха като огънове през нощта, а дневната зеленина беше винаги пролетна. Младост, любов, красота... познах всичко това в Авалон. Горди жребци, лъскав метал, нежни устни, тъмна бира. Чест... — Ганелон поклати глава. — По-късно, когато в кралството започна война, владетелят предложи пълно помилване за всички разбойници, които тръгнат с него на бой срещу бунтовниците. Този владетел беше Коруин. Аз се присъединих към него и потеглих на война. Станах офицер, а по-късно и член на неговия щаб. Спечелихме сраженията и потушихме бунта. После Коруин продължи мирно да управлява, а аз останах в двора му. Това бяха хубавите години. От време на време имаше стълкновения по границите, но ние винаги излизахме победители. Той поверяваше тези неща на мен. После Коруин подари едно херцогство, заедно с титлата, на дребен благородник, за чиято дъщеря искаше да се ожени. Аз бях кандидат за това херцогство и той неведнъж бе намеквал, че един ден то може да стане мое. Изпаднах в ярост и когато бях изпратен на южната граница, където положението винаги беше напрегнато, извърших предателство. Много от хората ми загинаха, а нашествениците нахлуха в кралството. Поради неуспеха в опитите да бъдат разгромени, наложи се самият Коруин отново да грабне оръжието. Нашествениците прииждаха с огромна численост и аз си мислех, че ще успеят да завладеят страната. Надявах се да го направят. Но Коруин, с лисичата си хитрост, надделя. Побягнах, но бях пленен и отведен при него за наказание. Проклех го и го заплюх. Не пожелах да му се поклоня. Мразех земята, по която стъпваше, пък и обреченият няма причини да не покаже храброст, да си отиде като мъж. Коруин заяви, че ще прояви милост към мен, заради предишните ми заслуги. Казах му да си задържи милостта и тогава разбрах, че той издевателства над мен. Нареди да ме развържат и се приближи. Знаех, че може да ме убие с голи ръце. Опитах се да окажа съпротива, но безуспешно. Коруин ме удари веднъж и аз паднах. Когато се свестих, бях здраво завързан върху задницата на коня му. Той яздеше напред и от време на време се обръщаше към мен. Не му отговарях изобщо, но пътят ни минаваше през чудни земи, някои от тях излезли сякаш от кошмар и тогава разбрах, че притежава

магьосническа власт — тъй като никой пътешественик, който бях срещал преди, не бе минавал през местата, видени този ден. После Коруин произнесе присъдата ми за изгнание, освободи ме на това място, обърна се и пришпори коня си обратно.

Ганелон спря да говори и разпали лулата си, която бе започнала да изгасва. Той пафка известно време и продължи:

— Много наранявания, удари, ухапвания и бой получих тук, от зверове и хора, и често едва успях да запазя живота си. Коруин ме бе оставил в най-ужасната част на страната. Но един ден нещата се обърнаха. Въоръжен рицар в доспехи ми заповяда да се махна от пътя му, за да мине. Тогава на мен ми беше все едно дали ще живея или ще умра, затова го нарекох сипаничаво копеле и му казах да върви по дяволите. Той се втурна срещу мен, аз сграбчих копието му и го наведох към земята, като по този начин свалих рицаря от коня. Направих му една широка усмивка под брадата със собствения му кинжал и се сдобих с жребец и оръжие. Тогава сериозно се заех да отмъщавам на всички онези, които се бяха отнесли зле с мен. Хванах се пак със стария си занаят, разбойничеството и отново събрах около себе си шайка главорези. Броят ни непрекъснато нарастваше. Когато станахме няколкостотин души, нуждите ни вече бяха значителни. Ние нахлувахме в някое малко градче и го превземахме. Местните сили на реда се страхуваха от нас. Животът беше хубав, макар и не чак така прекрасен, както в Авалон, който никога вече няма да видя. Всички из крайпътните страноприемници се разтреперваха при звука от копитата на конете ни, а пътниците си подмокряха гащите, щом ни чуеха да се приближаваме. Ха! Това продължи няколко години. По следите ни изпращаха големи въоръжени отряди, за да ни унищожат, но ние винаги успяхме или да ги избегнем, или да ги победим. Ала един ден се появи Черния кръг и никой така и не разбра защо. — Той засмука по-ожесточено лулата си, загледан в далечината. — Казвали са ми, че е възникнал като малък пръстен от отровни гъби, някъде на запад. В центъра му било открито мъртво момиченце, а мъжът, който го намерил — баща му — няколко дни по-късно умрял в страшни конвулсии. Веднага плъзнаха слухове, че мястото е прокълнато. През последвалите месеци петното бързо се разрасна, докато стана два километра в диаметър. Във вътрешността му тревата потъмня и заблестя като метална, но не увяхна. Дърветата се изкривиха и листата

им почернях. Те се полюляваха и когато нямаше никакъв вятър, а между клоните им прелитаха и танцуваха прилепи. По здрач хората забелязваха да се движат странни форми — винаги вътре в Кръга, забележете, — а нощем се появяваха светлини, като от малки огньове. Кръгът продължаваше да расте и онези, които живееха покрай него избягаха — повечето от тях. Неколцина останаха. Говори се, че тези, които останаха, са сключили някаква сделка със зловеците същества. А Кръгът продължаваше да се разширява, разливаше се като вълничките от хвърлен в езеро камък. Все повече хора оставаха да живеят в него. Аз съм разговарял с тези хора, бил съм се с тях, убивал съм ги. Във всички им сякаш има нещо мъртво. Гласовете им са лишени от интонация, лицата им не изразяват нищо и наподобяват маски. Те започнаха да изскачат от Кръга на банди и да мародерстват наоколо. Извършваха безмилостни убийства. Безчинстваха и оскверняваха храмове. Опожаряваха всичко зад гърба си. Никога не крадяха предмети от сребро. А след няколко месеца, започнаха да се появяват и други същества — със странни форми, като дяволските котки, които вие сте убили. После Кръгът започна да расте по-бавно и накрая почти спря, като че ли бе достигнал някаква граница. Но сега от него излизат всякакви твари — някой път дори посред бял ден — и вилнеят из земите около периметъра му. Щом унищожат напълно околността, Кръгът се разширява и поглъща новите райони. Така растежът му продължава, все по този начин. Старият крал, Утър, който дълго време ме преследваше, изцяло забрави за мен и съсредоточи всичките си сили да охранява този проклет Кръг. Това започна да ме тревожи, тъй като не ми допаднаше възможността, както си спя да ме докопа някой пръкнал се в ада кръвопиец. Затова събрах петдесет и пет души от своите хора — всички, които се съгласиха доброволно, защото не исках да водя със себе си страхливци — и един следобед се втурнахме с конете си в Кръга. Попаднахме на групичка от хората с мъртвите лица, които горяха жив козел върху каменен олтар. Избихме ги почти до крак. Един от тях хванахме жив и го привързахме към собствения му олтар, където го разпитахме. Той ни каза, че Кръгът ще продължи да расте, докато не покрие цялата земя, от океан до океан. Един ден краищата му ще се срещнат от другата страна на света. За нас било най-добре да се присъединим към тях, ако искаме да си спасим кожата. Тогава един от моите хора го прониза и той умря.

Наистина умря, аз умея да различавам кога някой е мъртъв. Достатъчно често съм убивал сам. Но когато кръвта му покапа върху камъка, устата му се отвори и от нея изригна най-силният смях, който съм чувал през живота си. Той заеча като гръмотевица навсякъде около нас. После мъжът седна, бездиханен, и започна да гори. Докато пламъците го поглъщаха там, върху олтара, формата му се промени и той заприлича на горящ козел — само че по-едър. И от създанието долетя глас, който каза: „Бягайте, смъртни! Но вие никога няма да напуснете този Кръг!“ Е, можете да ми вярвате, че побягнахме! Небето почерня от прилепи и други... неща. Чухме и шум от копита. Пришпорихме конете си навън, с извадени мечове в ръка и убивахме всичко, което се приближеше към нас. Имаше котки, като онези, които сте убили вие, змии, разни подскачащи същества и Бог знае още какво. Като наближихме края на Кръга, един от патрулите на крал Утър ни видя и ни се притече на помощ. Шестнайсет от петдесет и петимата мъже, които бяха дошли с мен, успяха да се измъкнат. А и от самия патрул загинаха поне трийсет души. Когато разбраха кой съм аз, отведоха ме при краля. Тук. По-рано това беше дворецът на Утър. Разказах му какво съм направил и какво съм чул и видял. Той постъпи по същия начин като Коруин. Предложи пълно помилване за мен и хората ми, ако му помогна в борбата срещу Пазителите на Кръга. След онова, което бях преживял, аз осъзнах, че това нещо трябва да бъде спряно. Така че се съгласих. После се разболях и ми казаха, че съм бил в делириум три дни. Когато се възстанових, бях слаб като дете и научих, че всички, влезли с мен в Кръга, са минали през същото. Трима бяха умрели. Тогава се върнах при своите хора, разказах им какво бе станало и те до един дойдоха с мен. Охраната около Кръга стана по-силна. Ала не можехме да го удържим. През годините, които последваха, Кръгът продължи да расте. Водихме много битки. Аз често получавах повишения, докато не станах дясната ръка на Утър, както се бе случило и преди с Коруин. После битките се превърнаха в сражения. Все по-големи групи изскачаха от тази дупка към ада. Няколко пъти загубихме. Те завладяха някои от предните ни постове. И тогава една нощ от Кръга се изля армия — орда — от хора и всякакви същества, които се биеха с тях. Тази нощ се срещнахме с най-голямата виждана до този момент войска. Самият крал Утър се включи в битката, въпреки моите съвети — тъй като годините му не бяха малко

— и през същата нощ той загина, като остави кралството без владетел. Искрах мястото му да бъде заето от моя капитан, Ланселот, защото знаех, че е много по-достоеен от мен... Странно... В Авалон познавах един Ланселот също като него — но този човек не ме позна, когато се срещнахме за първи път. Много странно... Все едно, той отказа и отговорността падна върху мен. Не исках да съм владетел, но ето ме тук. Вече три години отстоявам на нашествениците от Кръга. Всичките ми инстинкти крещат да бягам. С какво съм му длъжен на този проклет народ? Какво ме интересува дали отвратителният им Кръг ще се разшири? Мога да пресека морето до някоя земя, където той няма да стигне, докато съм жив и да забравя цялата история. По дяволите! Не съм искал тази отговорност! Обаче сега тя е моя!

— Защо? — попитах го аз и гласът ми прозвуча необичайно и за мен самия.

Настъпи мълчание.

Ганелон изтръска лулата си. Напълни я пак. Отново я запали. Замислено взе да пуши.

Мълчанието се проточи.

— Не знам — каза той накрая. — Бях готов да забия нож в гърба на човек за едни обувки, ако се окажеше, че са ми необходими, за да не ми замръзнат краката. Веднъж съм го правил, затова знам. Но... в случая е различно. Това чудо вреди на всички, а аз съм единственият, който може да направи нещо. Дявол да го вземе! Знаем, че един ден ще ме погребат тук, заедно с всички останали. Но не мога да ги оставя. Трябва да удържам тези изчадия, докато имам сили за това.

Нощният въздух бе прояснил главата ми и вече не ми се спеше, макар че здравата бях замръзнал.

— Не би ли могъл Ланс да те замести? — попитах аз.

— Мисля, че да. Той е добър човек. Но има и нещо друго. Струва ми се, че онова същество-козел, каквото и да беше то, там на олтара, малко се страхува от мен. Бях влязъл вътре и то ми бе предрекло, че никога вече няма да се измъкна, а аз го направих. Оцелях и от болестта, която последва. То знае, че през цялото време аз водя битките срещу него. Ние спечелихме онова страшно, кърваво сражение в нощта, когато Утър загина и тогава срещнах съществото под друга форма, ала то ме позна. Може би донякъде и това го възпира засега.

— Каква форма беше приело?

— Нещо, наподобяващо човек, но с рога на козел и червени очи. То яздеше петнист жребец. Известно време се бихме, но после вълната на сражението ни раздели. Кое то бе добре дошло за мен, защото съществуването щеше да ме надвие. Щом кръстосахме мечове, то отново заговори и аз веднага познах този ечащ в главата ми глас. Създанието ме нарече глупак и ми каза, че нямам никакви шансове да успея. Но когато настъпи сутринта, бойното поле беше наше и ние ги изтикахме обратно в Кръга, като ги избивахме, докато бягаха. Ездачът на петнистия жребец ни се изплъзна. Оттогава сме водили и други битки, но никоя не е била като онази. Ако аз напусна тези места, друга такава армия — която сигурно се подготвя и в този момент — ще нападне. Онова нещо по някакъв начин ще разбере, че съм се махнал — точно както е знаело, че Ланс ми носи нов доклад за разположението на войските вътре в Кръга и е изпратило Пазителите да го убият на връщане. То вече знае за вас и сигурно се пита как ли ще се развият събитията. Вероятно се чуди кой сте, при вашата огромна сила. Ще трябва да остана тук и да се бия, докато падна в битката. Не ме питайте защо. Надявам се само преди да настъпи този ден, поне да разбере как се е появило това чудо — защо този Кръг се намира там.

В този момент покрай главата ми нещо прошемоля. Бързо се наведох, за да го избягна, каквото и да беше то. Оказа се, обаче, че не е необходимо. Беше само птица. Бяла птица. Тя кацна на лявото ми рамо и остана там, като издаваше тихи звуци. Вдигнах ръка и птицата скочи на китката ми. За крачето ѝ беше завързана бележка. Отвързах я, прочетох я и я смачках в шепа. После се заех да изучавам невидимите гледки в далечината.

— Какво има, сър Кори? — попита Ганелон.

Бележката, която бях изпратил към своята цел, написана от собствената ми ръка, изпратена по птицата на моето желание, можеше да стигне само дотам, където се окажеше следващата ми спирка. А тя не бе непременно мястото, което имах предвид. Както и да е, бях прочел собствените си вещания.

— Какво е това? — настоя той. — Какво държите в ръка? Някакво съобщение ли?

Кимнах. И му го подадох. Нямахше как да го изхвърля, след като ме бе видял да го получавам.

Бележката гласеше: „Идвам“ и носеше моя подпис.

Ганелон разпали лулата си и я прочете на светлината ѝ.

— Той е жив? И идва тук?

— Така изглежда.

— Много странно. Изобщо не мога да разбера.

— Звучи като обещание за подкрепа — казах аз и освободих птицата, която изкряска два пъти, направи кръг над нас и отлетя.

Ганелон поклати глава.

— Нищо не разбирам.

— Защо да гледаме зъбите на кон, който получавате даром? Засега сте успели само да задържите този Кръг да не се разраства.

— Така е — потвърди той. — А Коруин може и да е способен да го унищожи.

— Нищо чудно да е просто шега — допълних аз. — И то жестока.

Ганелон пак поклати глава.

— Не. Не е в неговия стил. Питам се, какво ли цели?

— Най-добре първо да се наспим.

— И без това не мога да направя нищо друго точно сега — подтисна една прозявка той.

Изправихме се и тръгнахме обратно по стената. В края ѝ си пожелахме лека нощ и аз се заклатушках към бездната на съня, където се хвърлих с главата надолу.

II

Ден. Нови болки. Още схващания.

Някой ми бе оставил нов плащ, кафяв на цвят, което реших, че е добре. Особено ако понапълнеех и Ганелон помнеше моите цветове. Не си обръснах брадата, защото той ме бе познавал в по-малко обрасъл вид. Правех всичко възможно да променям гласа си, когато беше наоколо. Скрих Грейсуондир под леглото си.

През цялата последвала седмица се натоварвах безмилостно. Работех, потях се и тренирах, докато болките намаляха и мускулите ми отново придобиха твърдост. Вероятно за тази седмица качих седем, осем килограма. Бавно, съвсем бавно, започвах да възвръщам старата си форма.

Страната се наричаше Лорейн, както се казваше и тя. Ако бях в настроение да съчинявам лъжи, щях да кажа, че сме се срещнали на ливадата зад замъка, където девойката е беряла цветя, а аз съм се разхождал на чист въздух. Глупости.

Предполагам, че учтивият израз за такива като нея е приятелка на войниците. Срещнах я в края на усилен работен ден, прекаран главно с меч и копие в ръка. Когато я зърнах за първи път, тя стоеше встрани и чакаше поредния мъж, който ѝ бе определил среща. Усмихна ми се и аз ѝ се усмихнах в отговор, кимнах, намигнах и я отминах. На следващия ден пак я видях и този път ѝ казах: „Здравей“, като минавах край нея. Това беше всичко.

И така продължих да се натъквам на нея. Към края на втората ми седмица в крепостта, когато болките ми бяха изчезнали и бях станал към деветдесет килограма, в мен започна да се събужда желание. Уредих да бъда с нея една вечер. Дотогава бях научил каква е и, що се отнасяше до мен, това ме устройваше. Но тази нощ ние не проведохме обичайните занимания. Не.

Вместо това разговаряхме и тогава се случи нещо друго.

Косата ѝ беше ръждива на цвят, тук-там с бели косми. Предполагах, че няма и трийсет, обаче. Очите ѝ, съвсем сини. Леко

заострена брадичка. Чисти, равни зъби в уста, която често ми се усмихваше. Гласът ѝ беше малко носов, косата — прекалено дълга, гримът ѝ — положен прекалено щедро върху твърде силна умора, имаше прекалено много лунички и се обличаше в прекалено ярки и прилепнали дрехи. Но тя ми харесваше. Не смятам, че бях изпитвал точно такива чувства, когато я поканих да прекара с мен тази нощ, защото, както вече споменах, това което имах наум не беше да я харесвам.

Нямаше къде другаде да отидем, освен в моята стая, затова се озовахме там. Бях станал капитан и сега се възползвах от ранга си, като накарах да ни донесат вечерята там, както и да добавят бутилка вино.

— Войниците се страхуват от теб — каза тя. — Твърдят, че никога не се уморяваш.

— Уморявам се — възразих аз. — Повярвай ми.

— Разбира се — съгласи се Лорейн. — С всички ни е така.

— Права си — отвърнах.

— На колко си години?

— На колко години си ти?

— Галантният мъж никога не би задал този въпрос.

— Както и една дама.

— Когато се появи тук, мислеха, че си над петдесет.

— Е?

— А сега не знаят какво да мислят. Четирийсет и пет? Четирийсет?

— Не — поклатих глава.

— И аз така смятам. Но брадата ти заблуди всички.

— Често се случва с брадите.

— С всеки изминал ден изглеждаш по-добре. По-едър...

— Благодаря. И се чувствам по-добре, отколкото когато пристигнах.

— Сър Кори от Кабра — изрече замислено тя. — Къде се намира Кабра? Какво е Кабра? Ще ме отведеш ли с теб там, ако много мило те помоля?

— Бих могъл да ти обещаая, но ще те излъжа.

— Знам. Но ще ми е приятно да го чуя.

— Добре. Ще те отведе със себе си там. Кабра е отвратително място.

— Наистина ли си толкова добър, колкото разправят?

— Опасявам се, че не. А ти?

— Сигурно не. Искаш ли вече да си лягаме?

— Не. Предпочитам да си говорим. Изпий чаша вино.

— Благодаря... За твоё здраве.

— И за твоё.

— Как си се научил да се биеш толкова хубаво?

— Дарба и добри учители.

— ... А си пренесъл и Ланс на цялото това разстояние. Убил си и онези зверове...

— Слуховете преувеличават.

— Но аз те наблюдавах. Ти наистина си по-добър от останалите. Затова и Ганелон склучи това споразумение с теб. Той знае как да различава хубавите неща. Имала съм много приятели, които умеят да се бият с меч и съм ги гледала да се упражняват. Ти можеш да ги насечеш на малки парченца. Войниците говорят, че си добър учител. Харесват те, макар че ги плашиш.

— Защо се страхуват от мен? Защото съм силен ли? По света има много силни мъже. Или заради моята издръжливост в тренировките?

— Смятат, че в теб има нещо свръхестествено.

Разсмях се.

— Не, аз съм просто вторият по сръчност в света. Извинявай... може би, третият. Но се старая да напредна.

— Кой е по-добър от теб?

— Ерик от Амбър, вероятно.

— Кой е той?

— Свръхестествено същество.

— Той най-добрият ли е?

— Не.

— А кой е?

— Бенедикт от Амбър.

— И той ли е свръхестествен?

— Ако е още жив, да.

— И ти си много странен. Защо? Каж ми, ти свръхестествено същество ли си?

— Хайде да пийнем по още една чаша вино.

— Ще ме хване.

— Чудесно.

Напълних чашите.

— Всички ще умрем — заяви Лорейн.

— Някой ден.

— Искам да кажа тук и то скоро, в битката с това нещо.

— Защо смяташ така?

— То е прекалено силно.

— Тогава защо стоиш тук?

— Няма къде другаде да отида. Затова и те разпитвах за Кабра.

— И затова дойде при мен тази вечер?

— Не. Искях да разбера що за човек си.

— Просто спортист, който дълго не е тренирал. В този край ли си родена?

— Да. Сред гората.

— Защо си се хванала с тези момчета?

— А защо не? По-добре е, отколкото да гния в мизерия.

— Никога ли не си имала свой мъж? Постоянен, искам да кажа?

— Имах. Мъртъв е. Той беше човекът, който намери...

Омагьосания кръг.

— Съжалявам.

— А аз не. Джарл имаше навика да се напива винаги, когато успееше да вземе назаем или открадне достатъчно, за да си го позволи. А после се прибираше вкъщи и ме биеше. Радвам се, че срещнах Ганелон.

— Значи смяташ, че онова нещо е страшно силно и няма да можем да го победим?

— Да.

— Нищо чудно и да си права. Но аз мисля, че грешиш.

Лорейн вдигна рамене.

— Ще се биеш ли заедно с нас?

— Страхувам се, че да.

— Никой не го знаеше със сигурност или поне не искаше да го каже. Може да стане интересно. Бих искала да те видя как се биеш с човека-козел.

— Защо?

— Изглежда той им е тарторът. Ако го убиеш, ще имаме голям шанс. А ти може и да успееш.

— Трябва да го направя — рекох аз.

— Някаква специална причина ли имаш?

— Да.

— Твоя лична?

— Да.

— Пожелавам ти успех.

— Благодаря.

Тя си довърши виното и пак й напълних чашата.

— Знам, че той е свръхестествено същество.

— Хайде да сменим темата.

— Добре. Но ще направиш ли нещо за мен?

— Кажи.

— Облечи си утре доспехи, вземи едно копие, намери си кон и натрий носа на онзи здравеняк, офицера от кавалерията Харалд.

— Защо?

— Миналата седмица ме наби, също като Джарл едно време. Ще можеш ли?

— Да.

— А ще го направиш ли?

— Защо не? Смятай, че вече съм му го натрил.

Лорейн се наведе и се притисна към мен.

— Обичам те — каза тя.

— Глупости.

— Добре. Какво ще кажеш тогава за: „Харесвам те“?

— Става. Аз...

И в този момент по гърба ми полази усещане за студ. Вцепених се и се приготвих да устоя на това, което предстоеше, като оставих съзнанието си свършено празно.

Някой ме търсеше. Несъмнено беше човек от моето семейство и явно използваше Фигурата ми или нещо много подобно на нея. Усещането не можеше да се сбърка. Ако беше Ерик, значи бе по-смел, отколкото го мислех, тъй като последния път, когато имахме контакт, едва не му бях изгорил мозъка. Не можеше да е Рандъм, освен ако бе излязъл от затвора, в което се съмнявах. Ако бяха Джулиан или Кейн, и двамата можеха да вървят по дяволите. Блийс вероятно беше мъртъв. А

сигурно и Бенедикт. Оставаха Жерар, Бранд и сестрите ни. От всички им, само Жерар би могъл да ми мисли доброто. Затова отказах да се разкрия, успешно. Отне ми около пет минути и когато всичко свърши, бях потен и разтреперан, а Лорейн ме наблюдаваше със странен поглед.

— Какво стана? — попита тя. — Ти още не си пиан, както и аз.

— Просто получавам такива пристъпи от време на време — отговорих аз. — Болест, която хванах на островите.

— Видях едно лице — промълви Лорейн. — Като че ли беше на пода, а може да е било и в главата ми. На възрастен човек. Яката на дрехата му беше зелена и много приличаше на теб, само дето брадата му бе сива.

Тогава я зашлевих.

— Лъжеш! Не е възможно да...

— Само ти казвам какво видях! Не ме удряй! Не знам какво означава това! Кой беше той?

— Мисля, че е бил баща ми. Господи, странно...

— Какво стана? — настоя тя.

— Пристъп — повторих аз. — Получавам ги понякога и хората мислят, че са видели баща ми върху стената или пода. Не се безпокой. Не е заразно.

— Глупости — рече Лорейн. — Нарочно ме лъжеш.

— Така е. Но, моля те, забрави цялата история.

— Защо да го правя?

— Защото ме харесваш, забрави ли? И защото утре ще натрия носа на Харалд заради теб.

— Вярно — съгласи се тя, а аз пак започнах да треперя. Лорейн ми донесе одеало от леглото и го уви около раменете ми.

После ми подаде виното и аз го изпих. Лорейн седна до мен и положи глава на рамото ми. Прегърнах я. Отвън завилня дяволски вятър, а към неговия вой се прибави и бързото трополене на дъждовни капки. За миг ми се стори, че нещо блъска по капациите. Лорейн тихо изхлипа.

— Не ми харесва какво става тази нощ.

— И на мен. Иди да залостиш вратата. Сега е само заключена.

Докато тя се занимаваше с това, аз преместих столовете ни така, че да гледат към единствения прозорец. Измъкнах Грейсуондир изпод

легло и го извадих от ножницата. После изгасих всички светлини в стаята, освен една свещ на масата вдясно от мен.

Седнах отново и сложих меча върху коленете си.

— Какво ще правим? — попита Лорейн, като дойде и се настани от лявата ми страна.

— Ще чакаме — казах аз.

— Какво?

— Не съм сигурен, но тази нощ определено е много подходяща.

Тя потрепера и се притисна към мен.

— Знаеш ли, може би е по-добре да си отидеш — предложих аз.

— Знам. Но ме е страх да изляза. Ако остана тук, ще можеш да ме защитиш, нали?

Поклатих глава.

— Не зная дали ще успея да защита дори себе си.

Тя докосна Грейсуондир.

— Какъв красив меч! Никога не съм виждала друг като него.

— Няма друг като него — отвърнах и всеки път като го помръднеш, светлината падаше по-различен начин върху острието, така че в един момент то изглеждаше сякаш е покрито с нечовешка кръв в оранжев оттенък, а в следващия лежеше студено и бяло като сняг или женски гърди, потрепвайки в ръката ми, когато ме понижеше студ.

Зачудих се как Лорейн бе успяла да види нещо, което аз не видях по време на опита за контакт. Не би могла просто да си го е въобразила, защото описанието ѝ беше много точно.

— Има нещо странно в теб — рекох аз.

Тя помълча, докато свещта трепна четири, пет пъти, а после каза:

— Притежавам слаба ясновидска дарба. Майка ми я имаше в по-силна степен. Хората разправят, че баба ми е била магьосница. Аз, обаче, нищо не разбирам от тези работи. Е, поне не много. Не съм имала видение от години. А и винаги се оказва, че губя повече, отколкото печеля.

След това Лорейн пак замълча и аз я попитах:

— Какво искаш да кажеш?

— Използвах магия, за да спечеля първия си мъж и виждаш какво излезе. Ако не го бях направила, щях да съм къде по-добре. Искях и хубава дъщеря, затова се постарях да я имам...

Тя рязко спря и изведнъж осъзнах, че плаче.

— Какво има? Не разбирам...

— Мислех, че знаеш.

— Не, страхувам се, че не знам.

— Тя беше малкото момиченце в Омагьосания кръг. Мислех, че знаеш...

— Съжалявам.

— По-добре да нямах тази дарба. Никога вече няма да я използвам. Но тя не ме оставя на мира. Непрекъснато сънувам разни неща и поличби и те са все такива, дето нищо не може да се направи. Така ми се иска тези способности да ме напуснат и да идат да тормозят някой друг!

— Желанието ти няма да може да се изпълни, Лорейн. Опасявам се, че отърваване няма.

— Откъде знаеш?

— Срещал съм и други като теб преди, това е всичко.

— И ти самият имаш подобна дарба, нали?

— Да.

— Значи усещаш, че сега отвън има нещо, нали?

— Да.

— И аз. Знаеш ли какво прави?

— Търси ме.

— Да, и аз имам такова чувство. Защо?

— Вероятно, за да изпита силата ми. То знае, че съм тук. Ако аз съм нов съюзник на Ганелон, сигурно се пита какво представлявам, кой съм...

— Дали е самото същество с рогата?

— Не знам. Но предполагам, че не е.

— Защо?

— Ако аз наистина съм този, който ще го унищожи, би било глупаво да ме търси тук, в крепостта на своя враг, когато съм обграден от сила. По-скоро бих казал, че то е пратило някой от своите приближени. Може би затова духът на баща ми... не знам. Ако този слуга успее да ме намери и да разбере кой съм, съществото ще знае какви предпазни мерки да вземе. Ако пък като ме намери, вземе и да ме унищожи, тогава проблемът ще е разрешен. В случай, че аз унищожа слугата, то ще знае много повече за силата, която

притежавам. Каквото и да стане, онова с рогата ще спечели. Защо тогава да рискува собствената си бодлива глава в този етап на играта?

Зачакахме сред потъналата в сенки стая, докато свещта изгаряше минутите.

Лорейн ме попита:

— Какво имаше предвид, когато каза, ако те намери и разбере кой си? Кой може да разбере, че си?

— Този, който за малко нямаше да дойде тук.

— Смяташ, че то те познава отнякъде, по някакъв начин?

— Не е изключено.

Тогава тя се отдръпна от мен.

— Не се страхувай — успокоих я аз. — Няма да ти навредя.

— Страхувам се и ти ще ми навредиш! Знам това! Но искам да бъда с теб. Защо го искам?

— Не знам.

— Там отвън сега има нещо! — извика Лорейн, малко истерично. — Близко е! Съвсем близко! Слушай! Чуй го!

— Млъкни! — креснах аз, когато някакво студено, предизвикващо иглички чувство полази по гърба ми и се нави около гърлото ми. — Иди в отсрещния край на стаята и се скрий зад леглото!

— Страх ме е от тъмното.

— Направи го или ще те зашеметя и ще те отнеса там. Тук ще ми се пречкаш на пътя.

През шума от бурята долових тежко биене на криле и драскане на нокти по каменната стена на крепостта, докато Лорейн отиваше да изпълни нарежданията ми.

А после се озовах срещу две пламтящи червени очи, втречени в моите. Бързо сведох поглед. Съществуването стоеше отвън, върху корнизата на прозореца и ме наблюдаваше.

То надхвърляше два метра, а от челото му излизаха големи, разклонени рога. Кожата му беше гола и имаше равномерен пепелявосив цвят. Изглеждаше безполово, от гърба му далеч назад стърчаха сиви, покрити с кожа крила, които се сливаха с нощта. В дясната си ръка държеше къс тежък меч от тъмен метал и по цялото му острие бяха гравирани рунически символи. Лявата му ръка беше вкопчена в рамката на прозореца.

— Влез на собствена отговорност — високо му казах аз и насочих върха на Грейсуондир към гърдите му.

То се закикоти. Просто стоеше там, гледаше ме и се кикотеше. Още веднъж се опита да срещне погледа ми, но аз не му позволих. Ако се вгледаше в очите ми задълго, щеше да ме познае, както бе станало с дяволската котка.

Когато заговори, звучеше като фагот, който произнася думи.

— Не си онзи човек — каза то. — Ти си по-дребен и по-стар. И все пак... този меч... може и да е негов. Кой си ти?

— А ти кой си? — попитах аз.

— Моето име е Стриголдуир. Не си прави шеги с него, за да не ти изям сърцето и черния дроб.

— Да си правя шеги с него ли? Та аз не мога дори да го произнеса, а пък и от моята цироза ще получиш стомашно разстройство. Махай се.

— Кой си ти? — повтори то.

— Мисъли, гами градил, Стриголдуир — изговорих аз и то подскочи, като че ли някой го беше ритнал.

— Искаш да ме предизвикаш с такова просто заклинание? — присмя се, когато отново се успокои. — Аз не съм някое от низшите същества.

— Но изглежда те накара да изпиташ известно неудобство.

— Кой си ти?

— Не е твоя работа, Чарли. Птиченце, птиченце, отлитай у дома...

— Четири пъти трябва да ти задам този въпрос и четири пъти да не получа отговор, преди да вляза и да те убия. Кой си ти?

— Не — изправих се аз. — Ела тук да изгориш!

Тогавата изтръгна рамката на прозореца и вятърът, който нахлу заедно с него в стаята, изгаси свещта.

Хвърлих се напред и между нас се разхвърчаха искри, когато Грейсуондир се сблъска с тъмния рунически меч. Разменихме няколко удара и аз отскочих назад. Очите ми се бяха приспособили към полумрака, така че загубата на светлината не ме ослепи. Съществуването също виждаше достатъчно добре. То беше по-силно от човек, но това важеше и за мен. Въртяхме се в кръг из стаята. Около нас вееше вледеняващ вятър, а когато отново минахме покрай прозореца, студени

капки опръскаха лицето ми. Първия път, щом нанесох рана на съществото — дълъг разрез през гърдите — то остана безмълвно, макар че по ръбовете на раната му затанцуваха малки пламъчета. При второто нараняване — високо в горната част на ръката — изкрещя и започна да сипе заплахи.

— Тази нощ ще изсмуча мозъка от костите ти! После ще ги изсуша и ще измайсторя от тях музикален инструмент! Като свиря на него, душата ти ще се мята в безтелесна агония.

— Хубаво гориш — отбелязах аз.

Движенията му се забавиха само за част от секундата и аз веднага се възползвах от възможността.

Отбих черния меч и нападнах безпогрешно. Имах за цел центъра на гърдите му. Пронизах ги от край до край.

Тогавя то извика, ала не падна. Грейсуондир бе изтръгнат от ръката ми и около раната лумнаха пламъци. Съществото започна да ги гаси. Направи крачка към мен, а аз вдигнах едно столче и го задържах между нас.

— Моето сърце не е там, където е при хората — заяви Стриголдуир.

После се втурна напред, но аз отбих меча със стола и засегнах дясното му око с единия крак. Тогавя захвърлих стола настрани, приближих се, сграбчих дясната китка на съществото и я извих. С ръба на дланта си го ударих по лакътя с колкото сила имах и чух остро изхрущяване. Руническият меч издрънча на пода. То ме удари с лявата си ръка по главата и аз паднах.

Хвърлих се към меча си, вкопчих се в глезена на демона и дръпнах.

Той падна на пода. Скочих върху него и го сграбчих за гърлото. Скрих глава в свивката на рамото си, притиснал брада към гърдите, а съществото задраска с нокти към лицето ми с лявата си ръка.

Докато хватката ми се стягаше, то търсеше погледа ми с очите си и този път не ги избягнах. В дълбините на съзнанието си усетих шока му, когато ме позна и видя, че съм разбрал това.

— Ти! — успя да изхъхри то, преди да съм стегнал силно пръсти и животът да напусне тези червени, червени очи.

Станах, затиснах с крак гърдния му кош и дръпнах Грейсуондир.

Демонът избухна в пламъци, когато измъкнах меча и скоро от него не остана нищо друго, освен обгоряло петно върху пода.

Тогава Лорейн се приближи, прегърнах я и тя ме помоли да я отведа до стаята ѝ, за да си легне. Послушах я, но не правихме нищо — само лежахме един до друг, докато тя се наплака и заспа.

Така срещнах Лорейн.

Ланс, Ганелон и аз спряхме конете си на върха на високия хълм, почти обедното слънце печеше в гърбовете ни, а ние загледахме Кръга в ниското. Неговият вид потвърди опасенията ми.

Пострадалата гора изглеждаше точно като онази в долината на юг от Амбър.

О, татко мой! Какво съм направил? — извиках в сърцето си, но единственият отговор беше Черния кръг, който лежеше пред мен и се простираше, докдето поглед стигаше.

През забралото на шлема си наблюдавах гледката — овъглена на вид, запустяла, миришеца на разложение местност. Напоследък изобщо не свалях шлема си. Околните приемаха това за превземка, но рангът ми позволяваше да се държа ексцентрично. Вече го носех повече от две седмици, откакто бях убил Стриголдуир. Сложил си го бях на другата сутрин, преди да се заема с Харалд, за да изпълня обещанието си към Лорейн и тогава бях решил, че след като стабилно си възвръщам формата, нямаше да е зле да държа лицето си скрито.

Тежах около деветдесет килограма и се чувствах отново както едно време. Ако можех да помогна в разчистването на тази бъркотия в страната, наречена Лорейн, знаех, че ще получа възможност поне да опитам онова, което най-силно желяех. И може би щях да успея.

— Значи това е то — обадох се аз. — Не виждам да се събират никакви войски.

— Предполагам, че трябва да отидем на север — каза Ланс, — а и сигурно ще можем да ги видим чак като се стъмни.

— Колко далече на север?

— Петнайсет, двайсет километра. Те се местят по малко.

Два дни бяхме яздили, за да стигнем до Кръга. Тази сутрин ни бе срещнал патрул, от който научихме, че войските продължават да се събират всяка нощ. Занимават се с различни упражнения и после

изчезват — някъде по-дълбоко навътре — с настъпването на утрото. Както разбрах, над Кръга постоянно висели буреносни облаци, макар че буря никога не се развихряла.

— Какво ще кажете да хапнем тук, а после да продължим на север? — попитах аз.

— Защо не? — съгласи се Ганелон. — Умирам от глад, пък и имаме време.

Така че слязохме от конете, нахранихме се със сушено месо и се напихме от манерките си.

— Все още не мога да разбера онази бележка — рече Ганелон, след като се оригна, потупа се по корема и си запали лулата. — Дали ще застане на наша страна в последната битка или не? И къде е сега, ако смята да помогне? Денят на сблъсъка идва все по-близо.

— Престани да мислиш за него — посъветвах го аз. — Това сигурно беше шега.

— Не мога, дявол да го вземе! — възкликна той. — В цялата работа има нещо извънредно странно!

— За какво става дума? — попита Ланс и аз за първи път осъзнах, че Ганелон не му е казал нищо.

— Моят предишен крал, Коруин, по една птица-куриер изпрати странно съобщение, в което твърдеше, че идва. Смятах го за мъртъв, но той прати тази бележка — обясни Ганелон. — И все още не знам как да я разбирам.

— Коруин ли? — попита Ланс и аз затаих дъх. — Коруин от Амбър?

— Да, от Амбър и Авалон.

— Забрави за неговата бележка.

— Защо?

— Той е човек без чувство за чест и обещанието му нищо не означава.

— Познаваш ли го?

— Чувал съм за него. Много отдавна е бил владетел на тези земи. Спомняш ли си легендите за краля-демон. Точно за него се отнасят. Това е бил Коруин, по времето, когато още не съм бил роден. Най-хубавото, което е направил, е било, че е абдикирал и избягал, когато съпротивата срещу него е станала твърде силна.

Нищо подобно!

Или грешах?

Амбър хвърля безкраен брой сенки, а и моят Авалон бе хвърлил много свои сенки, поради присъствието ми там. Аз може да съм известен на много места, където кракът ми никога не е стъпвал, защото мои сенки са живели там, имитирайки несъвършено делата и мислите ми.

— Не — възпротиви се Ганелон. — Никога не вярвам на легенди. Чудя се дали може да е бил същия човек, който е управлявал тук. Това е интересно.

— Много — съгласих се аз. — Но ако е бил крал толкова отдавна, досега със сигурност трябва да е умрял или да е грохнал старец.

— Той е бил магьосник — заяви Ланс.

— Този, когото аз познавам, несъмнено беше магьосник, защото ме прогони от страна, която сега не може да бъде открита по никакъв начин.

— Никога преди не си споменаваха за това — учуди се Ланс. — Какво е станало?

— Не е твоя работа — сопна се Ганелон и Ланс отново потъна в мълчание.

Измъкнах собствената си лула — бях се сдобил с нея преди ден, два — и Ланс направи същото. Лулите бяха глинени и добре поддържаха огъня. Запалихме и тримата само седяхме и пушехме.

— Е, постъпил е разумно — обади се накрая Ганелон. — Хайде вече да забравим за него.

Никой от нас не го направи, разбира се. Но след това всички избягвахме тази тема.

Ако не беше тъмната местност зад нас, щеше да бъде много приятно просто да си седим там, отпуснати. Изведнъж ги почувствах и двамата много близки. Исках да им кажа нещо, но не можах да измисля какво.

Ганелон разреши проблема като отново повдигна въпроса за настоящия ход на събитията.

— Значи искаш да ги нападнем, преди те да са го направили?

— Точно така — отвърнах аз. — Да проведем битката на тяхна територия.

— Трудността е, че това наистина е тяхна територия. Те я познават по-добре от нас, а и кой знае какви сили могат да призват там?

— Ако убием онзи с рогата, ще ги победим.

— Вероятно. А може и да не успеем. Сигурно ти би се справил с него — погледна ме Ганелон. — За себе си не знам дали ще мога, ако не извадя късмет. Той е прекалено коварен, за да бъде убит току-така. Макар да си мисля, че ме бива не по-малко, отколкото преди няколко години, нищо чудно и да се заблуждавам. Възможно е да съм станал по-слаб. Никога не съм я искал тази проклета работа, която ме кара да стоя все затворен в замъка!

— Знам — успокоих го аз.

— Знам — потвърди и Ланс.

— Ланс — обърна се към него Ганелон, — дали да не послушаме нашия приятел? Да нападнем ли?

Той можеше да вдигне рамене и да се измъкне. Но не го направи.

— Да — рече Ланс. — Те едва не ни довършиха последния път. Бяхме на косъм от поражението в нощта, когато загина крал Утър. Ако не ги нападнем, имам чувството, че следващия път ще ни надвият. О, няма да им е лесно и ние ще им причиним големи загуби. Но смятам, че ще са способни да ни победят. Нека огледаме сега всичко, което успеем да видим, а после да се оттеглим, за да планираме нападението си.

— Добре — съгласи се Ганелон. — И на мен ми дойде до гуша да чакам. Ако не си промените мнението, докато се върнем, смятайте, че съм съгласен.

Този следобед яздихме на север, после се скрихме сред хълмовете и загледахме надолу към Кръга. Вътре те се молиха, по своя си начин, а после проведоха военно учение. По моя преценка имаше около четири хиляди войници. Ние разполагахме с близо две хиляди и петстотин. Сред тях забелязахме и странни летящи, скачащи и пълзящи същества, които издаваха разни звуци в нощта. А в нас биеха храбри сърца. Да.

Трябваша ми само няколко минути с техния предводител и всичко щеше да бъде решено, по един или по друг начин. Всичко. Не можех да кажа това на придружителите си, но беше точно така.

Нали разбирате, аз бях този, който бе отговорен за цялата паплач там долу. Аз я бях създал и аз трябваше да я унищожа, ако можех.

Опасявах се, че няма да мога.

В изблик на чувства, смесица от ярост, ужас и болка, бях освободил това нещо и то се бе отразило навсякъде, по всички съществуващи земи. Такова е кръвното проклятие на един принц на Амбър.

Наблюдавахме ги цяла нощ, Пазителите на Кръга, а на сутринта си тръгнахме.

Решението беше взето: нападаме!

Така че изминахме обратния път без никой да ни последва и щом стигнахме крепостта на Ганелон, се захем да правим планове. Войниците ни бяха готови — преготови, може би — и постигнахме съгласие да атакуваме до две седмици.

Докато лежах с Лорейн, разказах ѝ за тези неща. Защото чувствах, че тя трябва да знае. Разполагах с възможността да я скрия далеч сред Сенките — още същата нощ, ако се съгласеше. Но тя не пожела.

— Ще остана с теб.

— Добре.

Не ѝ казах за увереността си, че всичко е в моите ръце, ала имах чувството, че тя го знае и по някаква причина ми вярва. Аз не бих го направил, но това си беше нейна работа.

— Знаеш как могат да се развият събитията — предупредих.

— Знам — отвърна тя и разбрах, че наистина знае.

Вниманието ни бе отвлечено от други занимания, а после заспахме.

Тя бе сънувала нещо.

На сутринта се обърна към мен:

— Сънувах нещо.

— Какво? — попитах аз.

— Предстоящата битка — каза ми тя. — Видях те да се биеш на живот и смърт с онзи, рогатия.

— Кой победи?

— Не знам. Но докато ти спеше, направих нещо, което може да ти помогне.

— Бих предпочел да не го беше правила. Мога и сам да се грижа за себе си.

— После сънувах собствената си смърт, по същото време.

— Позволи ми да те отведа на едно място, което знам.

— Не, моето място е тук — заяви Лорейн.

— Не предявявам никакви права над теб, но бих могъл да те спася от това, което си сънувала. Съвсем по силите ми е да го направя, повярвай ми.

— Вярвам ти, но няма да отида.

— Ти си една проклета глупачка.

— Позволи ми да остана.

— Както искаш... Слушай, мога да те изпратя дори в Кабра...

— Не.

— Проклета глупачка.

— Знам. Обичам те.

— ... и забравяш, при това. Думата е „харесвам“. Запомни ли?

— Ти използвай тази дума.

— Върви по дяволите.

После тя тихо се разплака и аз пак се заех да я утешавам.

Това представляваше Лорейн.

III

Една сутрин се върнах в спомените си към всичко, случило се досега. Замислих се за моите братя и сестри и си ги представих като карти за игра, което знаех, че не е редно. Спомних си частната болница, в която се бях свестил, битката за Амбър, минаването през Лабиринта в Ребма и времето, прекарано с Мойри, която вече можеше и да е с Ерик. Помислих си за Блийс и Рандъм, Дирдри, Кейн, Жерар и Ерик, в тази сутрин. Това беше сутринта на битката, разбира се, и ние се бяхме разположили на лагер сред хълмовете близо до Кръга. По пътя за насам отблъснахме няколко нападения на малки, пръснати отряди. Избивахме нападателите и продължавахме. Когато стигнахме до определената за целта местност, разположихме лагера си, поставихме часовои и легнахме да спим. Никой не наруши съня ни. Събудих се, като се питах, дали братята и сестрите ми също мислеха за мен, както аз за тях. Това беше много тъжна мисъл.

Сред уединението на малка групичка дървета напълних шлема си със сапунена вода и се обръснах. После се облякох, бавно и старателно, с моите собствени разпарцаливени дрехи в черно и сребърно. Чувствах се отново твърд като камък, силен като ураган и коварен като дявол. Днес беше денят. Облякох доспехите си, спуснах забралото, стегнах колана и окачих Грейсуондир на хълбока си. После закопчах плаща на врата си с една сребърна роза и точно в този момент бях открит от тръгналия да ме търси пратеник, който ми събщи, че всичко е почти готово.

Целунах Лорейн, която бе настояла да дойде с мен. После се метнах на коня си, дорест жребец на име Звездин, и потеглих към бойното поле.

Там се срещнах с Ганелон и Ланс.

— Ние сме готови — казаха те.

Събрах офицерите си и дадох последни разпореждания. Те отдадоха чест, обърнаха се и тръгнаха да заемат местата си.

— Настъпи моментът — отбеляза Ланс и си запали лулата.

— Как ти е ръката?

— Вече е добре — отвърна той, — особено след вчерашната тренировка с теб. Чувствам я идеално.

Вдигнах забралото си и също си запалих лулата.

— Обръснал си брадата си — погледна ме Ланс. — Не мога да те възприема без нея.

— Така шлемът ми приляга по-добре — поясних аз.

— Пожелавам успех на всички ни — тържествено произнесе Ганелон. — Не вярвам в никакви богове, но ако някой реши да си направи труда да ни подкрепи, нека заповяда.

— Има само един Бог — заяви Ланс. — Моля се Той да бъде с нас.

— Амин — каза Ганелон и си запали лулата. — За днес.

— Победата ще бъде наша — рече Ланс.

— Да — подкрепих го аз, като погледнах към изгряващото на изток слънце и се вслушах в песните на ранобудните птици. — Имам същото чувство.

Изпразнихме лулите си, когато ги допушихме и ги прибрахме в коланите си. После за последен път притегнахме ремъците и закопчалките на доспехите си и Ганелон провъзгласи:

— Време е.

Офицерите ми се върнаха да рапортуват. Моите части бяха готови.

Започнахме да се спускаме по хълма и се строихме пред Кръга. Вътре не се забелязваше никакво движение и не се виждаха никакви войски.

— Все още мисля за Коруин — сподели Ганелон.

— Той е с нас — отвърнах аз и Ганелон ме изгледа някак странно, после сякаш за първи път забеляза сребърната роза и кимна отсечено.

— Ланс — рече той, когато всички се събрахме. — Дай команда.

Ланс извади меча си.

— Напред! — извика той и ехото пое призива му.

Бяхме навлезли на километър в Кръга, преди да се случи нещо. Авангардът ни се състоеше от петстотин души, всичките на коне. Пред

нас изникна черна кавалерия и ние я пресрещнахме. След пет минути те се разбягаха и продължихме нататък.

Тогава чухме гръмотевицата.

Появиха се светкавици и започна да вали.

Бурята най-после се разрази.

Пътят ни беше преграден от тънка ивица пехотинци, най-вече копиеносци, които стоически чакаха. Може би всички надушихме клопката, но въпреки това се нахвърлихме върху тях.

Тогава кавалерията удари фланговете ни.

Извъртяхме се и започна истинската битка.

Така минаха около двацет минути...

Удържахме натиска им, като очаквахме да пристигнат основните сили.

После близо двеста души от нас продължиха да яздят напред...

Хора. Тези, които убивахме, а те убиваха нас, бяха хора — със сиви лица и механични движения. Аз исках нещо друго. Едно същество...

Техният брой трябва да беше полу-метафизичен въпрос на изчисление. Колко можеха да минат през отворения от мен Проход? Не бях сигурен. Скоро щеше да се разбере...

Преодоляхме една височина и далече пред нас в ниското видяхме черна цитадела.

Вдигнах меча си.

Докато се спускахме, те нападнаха.

Носеше се съскане, крякане и плющене на крила. Според мен това означаваше, че хората му бяха на изчерпване. Грейсуондир се превърна в пламък, в гръмотевица, в преносим електрически стол. Съсичах ги в мига, в който се появяваха и те изгаряха, като умираха. Видях от дясната ми страна Ланс да предизвиква същия вид хаос и го чух да си мърмори под нос. Несъмнено четеше молитви за мъртвите. Отляво Ганелон вършееше около себе си и след опашката на коня му оставаше дълга диря от пламъци. Под блясъка на светкавиците, цитаделата ставаше все по-голяма.

Около стотина души се втурнахме напред, като избивахме отвратителните твари по пътя си.

Когато стигнахме до портата, насреща ни излезе пехота от хора и зверове. Нахвърлихме се върху тях.

Те ни превъзхождаха по численост, но нямахме никакъв избор. Вероятно прекалено много се бяхме откъснали от нашата пехота. Но аз не съжالياх. Сега най-важното, според мен, беше да спечелим време.

— Трябва да премина! — изкрещях аз. — Той е вътре!

— Той е мой! — викна Ланс.

— Можете да си го поделите! — каза Ганелон, като не спираше да сече около себе си. — Минете веднага, щом стане възможно! Аз съм с вас!

Продължихме да убиваме, да убиваме и да убиваме, но те постепенно вземаха надмощие. Все повече ни притискаха, тези грозни същества, които бяха нещо малко повече или по-малко от хора, смесени с човешката войска. Бяхме принудени плътно да се скупчим на едно място, защитавайки се от всички страни, когато окаляната ни пехота пристигна и се втурна на помощ. Ние отново атакувахме портата и този път успяхме да минем, поне петдесетина човека.

Тогава се заехме да избиваме войниците вътре в двора.

Онези дванайсетина от нас, които успяха да стигнат до вратата на черната цитадела, трябваше да преодолеят и нейните пазачи.

— Влизай! — изкрещя Ганелон, когато скочихме от конете си и се нахвърлихме върху тях.

— Влизай! — извика Ланс и аз реших, че или и двамата имат предвид мен, или се подканят един друг.

Приех, че се обръщат към мен, измъкнах се от мелето и се втурнах към стълбите.

Той трябваше да е там, в най-високата кула, сигурен бях; а аз трябваше да се бия с него и да го победя. Не знаех дали ще мога, но бях длъжен да опитам, защото само аз имах представа как се е появил — и аз бях този, който го бе създал.

В края на стълбите стигнах до тежка, дървена врата. Опитвах се да я отворя, но тя беше залостена от вътрешната страна. Затова с всички сили я изритах.

Тя се стовари с трясък.

Видях го застанал до прозореца, тяло с човешка форма, облечено в лека броня и глава на козел върху широките рамене.

Прекрачих прага и спрях.

Той се бе обърнал при падането на вратата и сега търсеше очите ми през стоманата.

— Смъртни човече, ти си стигнал прекалено далече — рече той.
— Всъщност, наистина ли си смъртен? — и в ръката му се появи меч.

— Питай Стриголдуир — отвърнах аз.

— Значи ти го уби — заключи съществото. — Той позна ли те?

— Може би.

По стълбите зад мен се чува стъпки. Дръпнах се вляво от вратата.

Ганелон нахлу в стаята, извиках му: „Стой!“ и той ме послуша.

После се обърна към мен.

— Това е създанието. Знаеш ли какво е?

— Моят грях към нещо, което обичах — рекох. — Стой настрана. То е мое.

— Можеш да си го вземеш.

Ганелон се отдръпна и застана неподвижен.

— Действително ли е така? — попита съществото.

— Провери сам — скочих напред аз.

Но то не понечи да се бие с мен. Вместо това направи нещо, което всеки човек би сметнал за глупаво.

Хвърли меча си към мен, с острието напред, подобно на мълния. И шумът при летенето му прозвуча също като гръмотевица. Стихиите отвън влязоха в синхрон и отговориха оглушително.

Отбих летящия меч с Грейсуондир, все едно отблъсках обикновено замахане. Острието му се заби в пода и оръжието избухна в пламъци. Отвън му отвърнаха светкавици.

За миг светлината беше ослепителна като магнезиев пламък и в този момент съществото се озова върху мен.

То притисна лактите ми към тялото и блъсна с рога забралото ми, веднъж, два пъти...

Тогавя напрегнах мускули и скоро хватката на ръцете му започна да отслабва.

Пуснах Грейсуондир и с едно последно усилие се освободих от прегръдката му.

Ала в този момент очите ни се срещнаха.

И двамата замръзнахме, а след това отстъпихме назад.

— Повелителю на Амбър, защо се биеш с мен? — попита съществото. — Нали ти ни осигури този проход, този път...

— Съжалявам за необмислената си постъпка и търся начин да я поправя.

— Вече е прекалено късно... а и тук не е най-подходящото място да започнеш.

То нападна отново, при това така светкавично, че не успях да се защитя. Озовах се притиснат до стената. Бързината му беше смъртоносна.

Тогава вдигна ръка и направи някакъв знак. Изведнъж видях Царството на хаоса и от тази гледка косите ми настръхнаха, а през сърцето ми повя смразяващ вятър, като разбрах какво съм направил.

— ... Виждаш ли? — говореше създанието. — Ти ни даде тази Врата. Помогни ни сега и ние ще ти възстановим всичко, което е твое.

За миг се поколебах. Сигурно можеше да направи точно това, което ми предлагаше, ако им помогнех.

Ала завинаги след това щях да бъда под заплаха. Съюзници за кратко, щяхме да се вкопчим в гърлата си веднага, щом всеки от нас получише онова, което бе искал — а тогава тези тъмни сили щяха да бъдат много по-силни. И все пак, ако градът станеше мой...

— Ще се споразумеем ли? — долетя острият, почти изблеян въпрос.

Помислих си за Сенките и за местата отвъд тях...

Бавно се пресегнах и разкопчах шлема си...

После го захвърлих, точно когато съществото изглежда си отдъхна. Мисля, че Ганелон вече бе тръгнал напред.

Скочих през стаята и притиснах рогатото създание с гръб към стената.

— Не! — изкрещях.

Наподобяващите му на човешки ръце се вкопчиха в гърлото ми горе-долу в същия миг, в който моите се обвиха около неговото.

Стисках с всички сили и извивах. Предполагам, че и то правеше същото.

Чух нещо да изпрацява като суха пръчка. Запитах се чий ли врат се счупи. Моят определено ме болеше.

Отворих очи и видях над себе си небе. Лежах по гръб върху постлано на земята одеало.

— Страхувам се, че ще остане жив — заяви Ганелон и аз бавно обърнах глава по посока на гласа му.

Той седеше в края на одеалото, с отпуснат върху бедрата му меч. До него беше Лорейн.

— Как върви? — попитах.

— Победихме — каза ми той. — Ти се оказа прав. Когато уби онова нещо, всичко приключи. Хората паднаха безчувствени, а тварите избухнаха в пламъци.

— Чудесно.

— Седях тук и се питах, защо вече не те мразя.

— Стигна ли до някакво заключение?

— Не, всъщност не. Може би причината е, че доста си приличаме. Не знам.

Усмихнах се на Лорейн.

— Радвам се, че хич не те бива като опре до предсказания. Битката свърши, а ти си още жива.

— Смъртта вече е в ход — не отговори на усмивката ми тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Все още се разказва историята как крал Коруин е езекутирал дядо ми — публично изтезаван и насечен на четири части — за това, че е предвождал един от ранните бунтове срещу него.

— Това не съм бил аз, а някоя от моите сенки.

Но тя поклати глава, изрече тържествено:

— Коруин от Амбър, аз съм това, което съм — а после стана и си тръгна.

— Какво представляваше то? — попита Ганелон, без да обръща внимание на нейното оттегляне. — Какво беше онова нещо в кулата?

— Едно от създанията, които са изскочили на свобода, когато проклех Амбър. Тогава аз отворих Врата за влизане в реалния свят на онези, които се намират отвъд Сенките. Те следват пътищата с най-малко съпротивление, през Сенките към Амбър. Тук техният път е Кръга. На други места може да е нещо различно. Аз вече затворих излаза им към тази страна. Можете спокойно да си отдъхнете.

— Затова ли дойде тук?

— Не — отвърнах аз. — Всъщност, не. Търсех пътя към Авалон, когато попаднах на Ланс. Не можех да го оставя да лежи там, а след

като го пренесох при теб се включих в оправянето на кашата, която сам бях забъркал.

— Авалон? Значи ме излъга, когато каза, че е бил разрушен?

Поклатих отрицателно глава.

— Не е така. Нашият Авалон падна, но е възможно още веднъж да открия в Сенките негово подобие.

— Вземи ме със себе си.

— Да не си полудял?

— Не, просто искам пак да видя земята, където съм роден, каквото и да ми струва това.

— Аз не отивам там да живея, а да се въоръжа за битка. Бижутерите в Авалон използват един розов прашец. Веднъж успях да възпламеня малко от него в Амбър. Сега отивам там само за да се сдобия с него и да направя огнестрелни оръжия, с които да обсадя Амбър и да завладея трона, който е мой.

— Ами онези същества отвъд Сенките, за които спомена?

— С тях ще се оправям след това. Ако и този път загубя, проблемът остава за Ерик.

— Ти каза, че той те е ослепил и те е хвърлил в тъмниците.

— Вярно е. Израснаха ми нови очи. И избягах.

— Ти наистина си демон.

— Често са ми го казвали. Вече не го отричам.

— Ще ме вземеш ли със себе си?

— Ако действително желаеш да дойдеш. Само че той ще се различава от онзи Авалон, който ти познаваш.

— Заведи ме в Амбър!

— Ти наистина си луд!

— Не. От много отдавна копнея да видя този легендарен град. След като зърна още веднъж Авалон, бих искал да се заема с нещо ново. Нали бях добър генерал?

— Да.

— Тогава ще ме научиш да боравя с тези неща, които наричаш огнестрелни оръжия и аз ще ти помогна в голямата битка. Хубавите години пред мен не са кой знае колко, знам. Вземи ме със себе си.

— Може да оставиш костите си да белеят на слънцето в подножието на Колвир, редом с моите.

— На коя битка изходът е бил известен предварително? Ще поема този риск.

— Както искаш. Можеш да дойдеш.

— Благодаря ти, господарю.

Тази нощ останахме там на лагер, а на сутринта поехме обратно към крепостта. Веднага тръгнах да търся Лорейн. Научих, че е избягала с един от предишните си любовници, офицер на име Мелкин. Макар да знаех в какво състояние е, не ми хареса факта, че не ми даде възможност да ѝ обясня нещо, за което бе чувала само слухове. Реших да ги догоня.

Яхнах Звездин, обърнах схванатия си врат към посоката, в която се предполагаше, че са избягали и се втурнах след тях. Всъщност, не можех да я виня. В крепостта съвсем не ме посрещнаха така радушно като победител над съществото с рогата, както биха ликували, ако го бе направил който и да е друг. В паметта им още бяха свежи разказите за техния Коруин и те смятаха и мен за демон. Мъжете, с които бях тренирал, а после и се бихме рамо до рамо, сега ми хвърляха погледи пълни с нещо повече от страх — само погледи, защото веднага свеждаха очи или се зазяпваха другаде. Сигурно се страхуваха, че ще остана да ги управлявам. Може би всички са изпитали облекчение, с изключение на Ганелон, когато поех по следата. Ганелон, мисля, се страхуваше, че няма да се върна да го взема, както бях обещал. Вероятно затова предложи да дойде с мен. Но аз трябваше да свърша тази работа сам.

С изненада открих, че Лорейн бе започнала да означава нещо за мен и нейната постъпка дълбоко ме бе наранила. Смятах, че бе длъжна поне да ме изслуша, преди да продължи пътя си. След това, ако все още предпочиташе своя смъртен капитан, те щяха да получат благословията ми. Ако ли не, осъзнах че желая да я задържа при мен. Прекрасният Авалон щеше да почака, докато доведе тази история до край или продължение.

Яздех по следата, а птиците пееха по заобикалящите ме дървета. Денят беше слънчев, с яркосиньо небе и спокойно зеленееща гора, защото проклятието се бе вдигнало от тези земи. В сърцето ми се зараждаше нещо като частица радост, че успях да поправя поне малко от злото, което бях причинил. Зло ли? Дявол да го вземе, та аз бях направил повече лоши неща от почти всички други хора, ала някъде по

пътя си се бях сдобил и със съвест и сега я оставих да се радва на един от редките моменти на удовлетворение. Само да превзема Амбър и ще ѝ дам възможност да тържествува на воля. Ха!

Насочвах се на север и теренът ми беше чужд. Следвах съвсем ясната следа, която показваше скорошното преминаване на двама ездачи. Не спрях целия ден, чак докато здрачът се превърна във вечер, само слизах от време на време от коня да разгледам по-отблизо пътя. Накрая очите започнаха да ми играят твърде много номера, затова се отпавих към една долчинка на стотина метра вляво от следата и се разположих там за през нощта. Сигурно болките във врата ме накараха да сънувам съществуването с рогата и да възпроизведа отново нашия двубой. „Помогни ни сега и ние ще ти възстановим всичко, което е твое“, предложи то. В този момент рязко се събудих, с готово проклятие на устните.

Когато утринното слънце просветли небето, яхнах отново коня си и продължих нататък. Нощта беше студена, а денят все още имаше дъха на северните краища. По тревата проблясваше лека слана и плащът ми беше подгизнал, след като го бях използвал за постеля.

По обяд част от топлината се завърна в този свят и следата взе да става по-прясна. Вече ги настигах.

Когато я намерих, скочих от коня си и се затичах към мястото, на което лежеше — под един див розов храст без цветове, чиито тръни бяха издрали бузата и рамото ѝ. Беше мъртва от съвсем скоро, защото кръвта по гърдите ѝ там, където острието бе влязло, все още не бе засъхнала, а тялото ѝ беше още топло.

Наоколо нямаше скали, от които да ѝ изградя могила, затова с Грейсуондир изрових гроб и я положих да почива в него. Той бе взел гривните, пръстените и украсените ѝ със скъпоценни камъни гребени, които бяха цялото ѝ богатство. Трябваше да затворя очите ѝ, преди да я покрия с плаща си и тогава ръката ми трепна и погледът ми се замъгли. Това ми отне доста време.

Метнах се на коня и препуснах напред. Не след дълго го настигнах. Той яздеше като че ли го гонеше самият дявол, както и беше. Не му казах нито дума, когато го свалих от седлото, нито пък после и не използвах меча си, макар че той извади своя. Захвърлих изпотрошеното му тяло на върха на голям дъб и когато после погледнах назад, то беше покрито с птици.

Поставих отново на мястото им нейните гривни, пръстени и гребени, преди да зария гроба и това беше Лорейн. Всичко, което някога е била и е искала да бъде, бе стигнало дотук и това е цялата история за нашата среща и нашата раздяла в страната наречена Лорейн и такъв е целият ми живот, предполагам, защото един принц на Амбър е част и участник във всички неправди по света, затова и когато говоря за моята съвест, нещо друго в мен възкликва: „Ха!“ В огледалата на многото възмездия ръцете ми са с цвета на кръвта. Аз съм част от злото, което съществува в света и Сенките. Понякога смятам, че съм точно това зло, което е необходимо, за да се опълчи срещу другите злини. Унищожавам всеки Мелкин, щом го открия и в онзи Велик ден, за който пророците говорят, ала в който на практика не вярват, денят, когато целият свят ще бъде напълно освободен от злото, тогава аз, също, ще потъна в мрака, преглъщайки проклетия. Възможно е това да стане дори по-скоро, отколкото си мисля. Но все едно... Дотогава няма да измивам ръцете си, нито ще ги оставя да бездействат.

Като се обърнах, препуснах към крепостта на Ганелон, който знаеше, но никога нямаше да разбере.

IV

Яздехме все напред и напред, през дивите и странни пътища, които водеха към Авалон, спускахме се с Ганелон по алеи от сънища и кошмари, под безмилостните лъчи на слънцето и жарките, бели острови на нощта, докато се превърнаха в златни и диамантени късчета, а луната заплува като лебед. Денят донесе със себе си зеления дъх на пролетта, ние пресякохме голяма река и планините пред нас бяха замразени от нощта. В полунощ пуснах стрелата на моето желание, тя пламна над главите ни и като метеор се насочи на север. Единственият дракон, който срещнахме, беше куц и с клатушкане се втурна да се скрие, пърлейки маргаритките, докато пъхтеше и се задъхваше. Ята ярки птици образуваха стрели, които сякаш ни показваха пътя, а кристалните гласове на езерата повтаряха думите ни, когато минавахме край тях. Аз пеех, докато яздех и скоро Ганелон взе да ми приглася. Вече пътувахме повече от седмица и всичко — земята, небето и ветровете — подсказваше, че сме близо до Авалон.

Разположихме се на лагер край едно тихо, горско езеро, когато слънцето залезе зад планината и денят угасна. Аз се отправих към брега да се изкъпя, а Ганелон остана да разопакова провизиите. Водата беше студена и освежаваща. Дълго се плисках и не ми се излизаше.

По едно време ми се стори че чух някой да вика, но не бях сигурен. Гората беше доста необичайна и не горях от желание да я разглеждам. Все пак се облякох набързо и тръгнах към лагера.

Докато вървах, отново долових нещо: хленчене, молба. Щом се приближих още, разбрах че се води разговор.

Тогава стигнах до малката полянка, която бяхме избрали. Багажът ни беше пръснат наоколо и се виждаха наченки на лагерен огън.

Ганелон клечеше под един дъб. Мъжът висеше от клоните му.

Той беше млад, с руса коса и светла кожа. Трудно бе да се каже нещо повече от един поглед. Както установих, не бе никак лесно да

добиеш ясна представа за човек, когато виси с главата надолу на около метър над земята.

Ръцете му бяха вързани зад гърба и той висеше на прехвърлено над един по-нисък клон въже, чийто край беше стегнат около десния му глезен.

Младежът говореше — кратки, забързани фрази в отговор на въпросите на Ганелон — и лицето му бе мокро от слюнка и пот. Не висеше отпуснато, а се полюляваше напред-назад. Върху бузата му имаше следа от удар, а по предницата на ризата му се забелязваха няколко капки кръв.

Спрях и за момент се въздържах от намеса, за да погледам. Ганелон не би го поставил в това положение без някаква причина, затова не бях завладян мигновено от съчувствие към човека. Каквото и да бе накарало Ганелон да го разпитва по този начин, знаех, че информацията щеше да е интересна и за мен. Любопитно ми бе и какво щяха да ми разкрият тези действия за Ганелон, който ми беше нещо съюзник. А и няколко минути повече с главата надолу нямаше да предизвикат кой знае каква допълнителна вреда...

Когато люлеенето на окаченото тяло се забави, Ганелон го мушна леко в корема с върха на меча си и отново силно го залюля. Върху ризата се появи още едно червено петънце. Момчето изкрещя. Сега можех да забележа, че е юноша. Ганелон вдигна меча си и задържа върха му малко по-далече от мястото, където щеше да се озове гърлото на момчето при обратното залюляване. В последния момент го свали и се засмя, щом хлапето се извърна с вик: „Моля ви!“

— Продължавай — нареди Ганелон. — Кажи ми всичко.

— Това е всичко! — проплака момчето. — Нищо повече не знам!

— Защо?

— В този момент те профучаха покрай мен! Не можех да виждам!

— Защо не ги последва?

— Те бяха на коне.

— Защо не ги последва пеша тогава?

— Бях зашеметен.

— Зашеметен ли? Уплашил си се! Избягал си!

— Не съм!

Ганелон пак вдигна меча си и го дръпна в последния момент.

— Не! — изкрещя момчето.

Ганелон направи ново заплашително движение.

— Да! — изпищя хлапето. — Изплаших се!

— И тогава побягна?

— Да! И продължих да тичам! Оттогава все бягам...

— И нямаш представа как са се развили нещата след това?

— Нямам.

— Лъжеш!

Той отново вдигна меча.

— Недейте! — захленчи момчето. — Моля ви...

В този момент пристъпих напред.

— Ганелон...

Той ме погледна, ухили се и свали оръжието. Момчето затърси с поглед очите ми.

— Кой е този? — попитах.

— Ха! — плясна Ганелон бедрото на момчето така, че то извика.

— Крадец, дезертър... с интересна история за разказване.

— Свали го тогава и нека да я чуем.

Ганелон се обърна и с един замах срязва въжето. Хлапето се стовари на земята и започна да хлипа.

— Хванах го като се опитваше да открадне провизиите ни и реших да го поразпитам за околността — поясни Ганелон. — Дошъл е от Авалон... и то бързичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Бил пехотинец и участвал в битката, която се разразила тук преди два дни. По време на боя го хванало шубето и дезертирал.

Младежът отвори уста да възрази и Ганелон го ритна.

— Ти да мълчиш! Аз разказвам сега... това, което ти сам призна.

Момчето заотстъпва странично като рак и ме погледна с разширени, умоляващи очи.

— Битка ли? Кой се е бил? — попитах.

Ганелон мрачно се усмихна.

— Звучи ми някак познато — каза той. — Войските на Авалон влезли в сражение, което изглежда било най-голямото — и може би последното — след дълга серия сблъсъци с не съвсем естествени същества.

— Оо!

Взех да изучавам момчето и то сведе поглед, но преди да го направи успех да видя страха в очите му.

— ... Жени — продължи Ганелон. — Някакви бледни фурии, излезли сякаш от ада, прекрасни и студени. Въоръжени и бронирани. С дълги, светли коси. С очи като лед. Яхнали бели, огнедишащи жребци, които се хранели с човешка плът. Нападали нощем, като излизали от многобройни пещери в планините, образували се преди няколко години по време на едно земетресение. Нахлували, отвличали младите мъже и убивали всички останали. Много от тях били виждани покъсно като лишени от душа пешаци, които следвали отредите им. Всичко това много ми напомня за хората от Кръга.

— Но голяма част от тях оживяха, когато ги освободихме — забелязах аз. — И тогава не изглеждаха лишени от душа, а само някак като мен — с амнезия. Вижда ми се странно — продължих, — че не са запушили всички тези пещери през деня, щом ездачките излизали само нощем...

— Дезертърът ми каза, че се опитвали — обади се Ганелон, — и всеки път след това пак изскачали, по-силни от преди.

Момчето бе посивяло от страх, ала кимна утвърдително, когато срещна питащия ми поглед.

— Техният генерал, когото той нарича Покровителя, ги разгромявал много пъти — рече Ганелон. — Дори прекарал почти цяла нощ с предводителката им, бледнокожа кучка на име Линтра... дали в ухажване или в преговори, не мога да бъда сигурен. Но от това нищо не излязло. Нападенията продължили и нейните войски ставали все по-силни. Накрая Покровителя решил да атакува с всичките си сили, като се надявал да ги унищожи напълно. По време на тази битка нашият човек избягал — допълни той, като посочи с меча си младежа — и затова не знаем как е завършила историята.

— Така ли е? — попитах го аз.

Момчето извърна поглед от върха на оръжието, срещна очите ми за момент и накрая бавно потвърди с кимване.

— Интересно — обърнах се към Ганелон. — Много. Имам чувството, че техният проблем е свързан с онзи, който неотдавна разрешихме. Искане ми се да разбере как е завършила битката им.

Ганелон кимна и стисна дръжката на меча си.

— Е, ако вече сме приключили с него... — започна той.

— Почакай. Доколкото разбрах, опитвал се е да открадне нещо за ядене.

— Да.

— Развържи му ръцете. Ще го нахраним.

— Но той се опита да ни окраде!

— Не ми ли каза, че веднъж си убил човек заради чифт обувки?

— Да, но тогава беше друго.

— Защо?

— Успях да избягам с тях.

Разсмях се. Не можах нито да се удържа, нито да спра. Ганелон ме погледна ядосано, после изненадано. Накрая и той започна да се смее.

Младежът ни гледаше, като че ли бяхме напълно откачени.

— Добре — овладя се по едно време Ганелон, — добре. — Той се наведе, със замах обърна момчето по корем и преряза въжето, което свързваше китките му. — Хайде, момко, ще ти донеса нещо за хапване — тръгна към багажа ни и отвори няколко от пакетите с храна.

Момчето стана и бавно закуцука след него. То сграбчи храната, която му бе предложена и започна бързо и шумно да яде, без да отмества очи от Ганелон. Неговата информация, ако беше вярна, ме поставяше пред няколко усложнения, най-важното от които бе, че сигурно щеше да е по-трудно да се сдобия с желания прах в опустошена от война страна. Освен това подхранваше страховете ми за характера и разпространението на разрушителните сили.

Помогнах на Ганелон да запали малък огън.

— Как се отразява това на нашите планове? — попита той.

На практика не виждах никаква възможност за избор. Всички сенки близо до мястото, към което се стремях, щяха да са в подобно положение. Можех да се насоча към някоя без такива проблеми, но щом я стигнех, щях да се озова не там, където ми бе необходимо да бъда. Онова, което ми трябваше, нямаше да се намира изобщо. Ако набезите от Хаоса винаги се изпречваха на моя път-желание през Сенките, то значи бяха свързани с природата на желанието и рано или късно, по един или по друг начин, щеше да ми се наложи да се справя с тях. Нямаше начин да ги избягна. Играта беше такава и аз не биваше да се оплаквам, защото сам бях определил правилата.

— Продължаваме — заявих. — Това е мястото на моето желание.

Младежът издаде кратък вик и после — може би от някакво чувство за неизплатен дълг, задето бях попречил на Ганелон да пробива дупки в него — предупреди:

— Не отивайте в Авалон, сър! Там няма нищо, което бихте могли да желаете! Те ще ви убият!

Усмихнах се и му благодарих. Ганелон се ухили и рече:

— Хайде да го отведем с нас и да го предадем на военния съд.

При тези думи младежът скочи на крака и хукна да бяга.

Все още ухилен, Ганелон измъкна кинжала си и замахна да го хвърли. Аз го ударих по ръката и оръжието отлетя далече от целта си. Момчето изчезна сред дърветата, а Ганелон се разсмя с глас.

Той си прибра кинжала от мястото, на което беше паднал и каза:

— Трябваше да ме оставиш да го убия.

— Аз реших, че не трябва.

Ганелон вдигна рамене.

— Ако тази вечер се върне да ни пререже гърлата, докато спим, може и да си промениш мнението.

— Сигурно. Но няма да го направи, както сам знаеш.

Той пак вдигна рамене, отрязва си голямо парче месо и започна да го грее на огъня.

— Е, войната го е научила добре да си плюе на петите — призна Ганелон. — Може пък действително да се събудим сутринта.

Отхапа парче месо и започна да го дъвче. Това ми се видя добра идея и аз също си отрязах малко.

Много по-късно се събудих от неспокоен сън и се вгледах в звездите през покрива от листа. Някаква част от съзнанието ми се бе вкопчила в идеята, че срещата ни с младежа е била лошо предзнаменование. Минаха дълги часове, преди да успея отново да заспя.

На сутринта покрихме пепелта от огъня с малко пръст и продължихме нататък. Стигнахме до планините още този следобед, а на другия ден ги прекосихме. От време на време забелязвахме по някой знак за скорошно преминаване по следата, която ни водеше, но не срещнахме никого.

През следващия ден минахме покрай няколко ферми и къщи, без да спираме при някоя от тях. Не исках бързо да изменям Сенките, както бях направил при изпращането на Ганелон в изгнание. Макар и по-бърз, знаех, че за него този начин щеше да бъде ужасно объркващ. Имах нужда от време да помисля, затова предпочетох да минем по заобиколен маршрут. Сега, обаче, приближаваше края на дългия ни път. Следобеда се озовахме под небето на Амбър и аз му се възхищавах в мълчание. Чувствах се почти като че ли яздехме през Гората на Ардън, макар че сега не се чуваха ловни рогове, нито ни преследваха Моргенщерн, Джулиан и неговите хрътки, както бе станало, когато минавах за последен път оттам. Откъм дебелия дървета долитаха само птичи песни, оплаквания на катеричка, излайване на лисица, ромолене на ручей и просветването на белите, сини и розови цветя сред тревата.

Следобедният ветрец беше лек и прохладен. Той съвсем ме бе разнежил и когато взехме следващия завой, редицата пресни гробове край пътя ме свари неподготвен. Наблизо се виждаше изпотъпкана долчинка. Повъртяхме се малко из нея, но не научихме нищо повече от онова, което бе станало очевидно още в първия момент.

Малко по-нататък минахме покрай още едно такова място и видяхме няколко овъглени групички дървета. Следата вече беше добре утъпкана и храстите край нея бяха изпочупени, като от минаването на много хора и животни. От време на време из въздуха се долавяше мирис на пепелище и ние забързано подминахме полуизядения труп на кон, който лежеше с изсипани вътрешности край пътя.

Небето на Амбър вече не ме радваше, макар че пейзажът се оказа чист на доста голямо разстояние напред.

Денят клонеше към вечер и гората бе станала видимо по-рядка, когато Ганелон забеляза пушек от огънове на югоизток. Свихме по първата странична пътека, която имаше вид да води в тази посока, макар че се отклоняваше от Авалон. Трудно беше да се прецени разстоянието, но бе явно, че няма да стигнем там преди да се е смрачило.

— Тяхната армия... все още разположена на лагер? — зачуди се Ганелон.

— Или победилите я сили.

Той поклати глава и опипа дръжката на меч си.

На здрачаване се отклоних от следата, за да последвам звука на течаща вода до източника му. Оказа се един много чист ручей, който се спускаше от планината и все още пазеше част от нейния хлад в себе си. Изкъпах се, обръснах наболата си брада и почистих праха от дрехите си. Тъй като приближавахме края на това пътешествие, исках да пристигна с цялото великолепие, което можех да постигна, колкото и да бе малко. Оценявайки постъпката ми, Ганелон се реши да си наплиска лицето и шумно си издуха носа.

Застанал на брега, премигващ с изплакнатите си очи към небето, видях луната да се откроява ярка и отчетлива, без обичайното замъгляване по краищата ѝ. Това ми се случваше за първи път. Дъхът ми секна и аз продължих да се вирам в нея. После обходих с поглед небето, в търсене на ранни звезди, проследих внимателно ръбовете на облаците, далечните планини, върховете на дърветата. Пак погледнах към луната и тя продължаваше да е ясна и неподвижна. Зрението ми се бе нормализирало.

Ганелон се сепна от звука на смеха ми, но не попита каква е причината за него.

Като подтиснах импулса да запея, яхнах отново коня и се запътих обратно към следата. Сенките ставаха все по-дълбоки, докато напредвахме, а рояци звезди грееха между клоните над нас. Поех с пълни гърди вечерния въздух, задържах го за момент и издишах. Чувствах се отново като самия себе си и усещането беше прекрасно.

Ганелон ме настигна и каза с приглушен глас:

— Несъмнено имат часовой.

— Да — съгласих се аз.

— В такъв случай не е ли по-добре да се махнем от просеката?

— Не. Предпочитам да не събуждаме излишни подозрения. За мен няма значение дали ще пристигнем с охрана. Ние сме просто двама пътешественици.

— Може да се поинтересуват за целта на пътешествието ни.

— Тогава нека да бъдем наемни войници, които са чули за конфликтите в района и са дошли да търсят работа.

— Добре. И без това приличаме. Дано само го забележат, преди да са ни изпратили на оня свят.

— Ако дотолкова не могат да ни видят, значи няма да бъдем и лесни мишени.

— Така е, но тази мисъл не ме утешава особено.

Долових шум от конски копита. Пътят не беше прав. Той криволичеше, извиваше и се загубваше на места, после тръгваше стръмно нагоре. Докато се изкачвахме по височината, дърветата станаха още по-редки.

Стигнахме до върха на хълма и до сравнително открито пространство. След още няколко крачки пред очите ни внезапно се разкри гледка, която покриваше няколко километра. Дръпнахме юздите в началото на стръмно нанадолнище, преминаващо след десетина, петнайсет метра в по-лек наклон и разливащо се надолу в голяма равнина на около километър и половина разстояние, а после хълмистата, покрита с редки дървета местност продължаваше. Равнината бе осеяна с лагерни огньове и горе-долу в средата ѝ се забелязваха няколко палатки. Наблизо пасяха голямо стадо коне и аз предположих, че край огньовете и из лагера около тях трябва да има към няколкостотин души.

Ганелон въздъхна.

— Поне изглеждат като нормални хора — отбеляза той.

— Да.

— ... А ако те са нормални войници, по всяка вероятност точно в този момент сме наблюдавани. Подходът оттук е прекалено удобен, за да се остави без часовой.

— Да.

Зад нас се чу шум. Започнахме да се обръщаме, когато от съвсем близо някакъв глас нареди:

— Не мърдайте!

Продължих да извъртам глава и видях четирима мъже. Двама стояха с насочени към нас арбалети, а другите двама държаха мечове в ръце. Единият от тях направи две крачки напред.

— Слезте от конете! — заповяда той. — От тази страна! Бавно!

Смъкнахме се от седлата и застанахме срещу него, като държахме ръце по-далече от оръжията си.

— Кои сте вие? Откъде сте? — попита мъжът.

— Ние сме наемни войници — отвърнах аз. — От Лорейн. Чухме, че тук се води битка и идваме да си предложим услугите. Тръгнахме към онзи лагер в ниското. Вие сте от него, надявам се?

— Ами ако кажа не, ние сме патрул на войската, която се готви да нападне този лагер?

Вдигнах рамене.

— В такъв случай ще попитам дали вашата войска се интересува от наемането на двама души.

Той се изплю.

— Покровителя няма нужда от такива като вас. — После попита: — От коя посока идвате?

— От изток.

— Срецнахте ли някакви... трудности... напоследък?

— Не — отвърнах аз. — Трябваше ли?

— Трудно е да се каже — реши войникът. — Дайте си оръжията. Възнамерявам да ви изпратя долу в лагера. Те ще искат да ви разпитат за всичко, което може да сте видели на изток — всичко по-необичайно.

— Не видяхме нищо необичайно — възразих аз.

— Както и да е, сигурно поне ще ви нахранят. Макар да се съмнявам, че ще ви наемат. Идвате малко късно за битката. Оставете си сега оръжията.

Докато си разкопчавахме портупейте, той извика още двама души от гората. Даде им нареждане да ни заведат долу, пеша. Трябваше да водим конете си за юздите. Войниците взеха оръжията ни и тъкмо се обръцахме да тръгнем, когато досегашния ни събеседник извика:

— Почакайте!

Погледнах назад към него.

— Ти. Как се казваш? — попита той.

— Кори — отвърнах.

— Стой малко.

Мъжът се приближи и ме заоглежда съвсем отблизо. Това продължи около десет секунди.

— Какво има? — поинтересувах се аз.

Вместо да ми отговори, той откачи една кесия от колана си. Извади шепя монети от нея и ги приближи към очите си.

— Дявол да го вземе, прекалено тъмно е! — ядоса се мъжът. — И няма как да си светнем.

— За какво ни е?

— Е, все едно, не е толкова важно — каза ми той. — Ти ми се видя познат и се опитвах да разбера защо. Приличаш на образа върху някои от старите ни монети. Тук-там все още се намират от тях. — После се обърна към по-близкия войник с арбалет. — Не е ли същия?

Човекът свали оръжието си и тръгна към нас. От няколко крачки разстояние примижа и ме заоглежда.

— Да — потвърди той. — Има нещо.

— Какъв беше... този, за който си мислим?

— Някой от едно време. Когато не съм бил роден. Не помня.

— И аз — рече нашият събеседник. — Е... няма значение. Върви, Кори. Отговаряй честно на въпросите им и няма да ти се случи нищо лошо.

Обърнах се и го оставих да се взира след мен в здрача, почесвайки се по главата.

Мъжете, които ни съпровождаха, не бяха от приказливите. Кое то беше добре.

По целия път надолу по хълма си мислех за историята на момчето и за развързката от конфликта, който то бе описало, защото бях постигнал физически аналог на света на моето желание и сега трябваше да действам според съществуващото положение.

Над лагера се носеха приятните миризми от хора и животни, горящи дърва, печено месо, кожа и мас, всичко това добавено към светлината от огньовете, край които мъжете разговаряха, лъскаха оръжията си, почистваха дрехите си, ядяха, играеха хазарт, спяха, пиеха и ни наблюдаваха, докато превеждахме конете си между тях, съпроводжани по посока на трите опърпани палатки почти в центъра на лагера. Около нас се спускаше сфера на мълчание, когато преминавахме.

Наредиха ни да спрем пред втората по големина палатка и единият от пазачите ни заговори с мъжа, който се разхождаше отвън. Той няколко пъти поклати глава и посочи с ръка към най-голямата палатка. Разговорът продължи няколко минути, после нашият човек се върна и заприказва с другия пазач, който стоеше от лявата ни страна. Най-накрая кимна и тръгна към мен, докато другият викаше един мъж, седнал край най-близкия лагерен огън.

— Всички офицери са на съвещание в палатката на Покровителя — обясни той. — Ще спънем конете ви и ще ги пуснем да пасат.

Свалете си нещата и ги оставете тук. Ще трябва да почакате, за да се видите с капитана.

Кимнах и се заехме да разтоварваме багажа си, след което разтрихме конете. Потупах Звездин по врата и загледах как едно дребно човече с гърбица го отвежда заедно с жребеца на Ганелон, Огнедишащ змей, при останалите коне. Седнахме на вещите си и зачакахме. Единият от пазачите ни донесе горещ чай и прие да си напълни лулата с моя тютюн. После се оттегли някъде зад гърбовете ни.

Наблюдавах голямата палатка, отпивах от чая си и мислех за Амбър и за един малък нощен клуб на улица Шар в Брюксел на сянката Земя, където толкова дълго бях живял. Сдобиех ли се веднъж с бижутерския прах, който исках да взема отгук, щях да се запътя към Брюксел, за да сключа отново сделка с търговците на оръжие. Поръчката ми щеше да бъде сложна и скъпа, съзнавах аз, защото някой производител на муниции ще трябва да бъде убеден да създаде специална поточна линия. На тази Земя познавах и други търговци, освен „Интерармко“, благодарение на богатия ми военен опит там и по моя оценка за подготовка на цялото оборудване щяха да са ми необходими най-много няколко месеца. Започнах да обмислям детайлите и времето течеше бързо и приятно.

След около час и половина, вероятно, сенките в голямата палатка се размърдаха. Няколко минути по-късно платнището пред отвора ѝ се отметна и мъжете започнаха да се изнизват навън, като поспираха, разговаряха помежду си и хвърляха по някой поглед назад. Последните двама се задържаха на прага и продължиха да разговарят с човека вътре. Останалите се разотидоха по другите палатки.

Двамата на входа тръгнаха ребром навън, все още обърнали глави към вътрешността. Можех да чуя звука на гласовете им, макар и да не долавях какво казваха. Докато те постепенно се измъкваха от палатката, мъжът, с когото разговаряха, също се премести и успях да го зърна за миг. Светлината идваше иззад гърба му и двамата офицери закриваха по-голямата част от гледката, ала все пак забелязах, че е слаб и много висок.

Нашите пазачи още не се бяха размърдали, което ми подсказваше, че единият от двамата офицери трябва да е споменатия по-рано капитан. Продължих да наблюдавам, като мислено ги карах да

се отместят и да ми дадат възможност да хвърля по-обстоен поглед на техния началник.

След малко те го направиха и няколко мига по-късно той пристъпи крачка напред.

Отначало не можех да кажа със сигурност дали не бе само някаква игра на светлините и сенките... Но не! Той пак помръдна и за момент го видях по-добре. Дясната му ръка липсваше, от лакътя надолу. Тя беше много дебело превързана и предположих, че загубата трябва да е била претърпяна съвсем наскоро.

После дългата му лява ръка направи помитащ жест надолу и увисна на известно разстояние от тялото му. В този момент ранената потрепна и същото се случи някъде дълбоко в съзнанието ми. Косата му беше дълга, права и кестенява и като видях начина, по който стисна челюсти...

Той излезе навън, вятърът подхвана плаща, с който беше наметнат и го развя. Мярнах жълтата му риза и кафявите панталони. Самият плащ бе в подобно на пламък оранжево и мъжът подхвана края му с неестествено бързо движение на лявата си ръка и го придърпа така, че да покрие раната.

Рязко се изправих и главата му светкавично се завъртя в моята посока.

Погледите ни се срещнаха и в продължение на няколко мига и двамата замряхме.

Двамата офицери се обърнаха и зяпнаха. Той ги блъсна встрани и се запъти към мен. Чух как Ганелон изсумтя и бързо скочи на крака. Пазачите ни също замръзнаха изумени.

Мъжът спря на няколко крачки и погледът на лешниковите му очи се плъзна по мен. Той рядко се усмихваше, но този път успя леко да повдигне ъгълчетата на устата си.

— Елате с мен — нареди и се обърна отново към палатката си.

Ние го последвахме, като оставихме багажа, където си беше.

Той освободи двамата офицери с поглед, спря пред входа на палатката и ни покани с жест да влезем. Тогава ни последва и пусна покривалото да се затвори зад него. Забелязах вътре матрак, малка масичка, пейки, оръжия, походно сандъче. Върху масата имаше газена лампа, както и книги, карти, бутилка и няколко чаши. Още една лампа мъждукаше на сандъчето.

Мъжът сграбчи ръката ми и пак се усмихна.

— Коруин — каза той. — При това още жив.

— Бенедикт — рекох аз. — И все още диша. От дяволски дълго време не сме се виждали.

— Действително. Кой е твоят приятел?

— Името му е Ганелон.

— Ганелон — повтори той и му кимна, но не протегна ръка.

После Бенедикт се приближи към масата и напълни три чаши с вино. Едната подаде на мен, другата на Ганелон, а третата вдигна сам.

— За твое здраве, братко — рече той.

— И за твое.

Пихме.

— Заповядайте, седнете — покани ни с жест към най-близката пейка и сам седна до масата. — Добре дошли в Авалон.

— Благодаря... Покровителю.

Бенедикт направи гримаса.

— Прозвището съм си го заслужил — равно произнесе той, като продължаваше да изучава лицето ми. — Но се питам дали предишният им покровител би могъл да каже същото?

— Това на практика е друга страна — казах аз — но съм убеден, че и той би могъл да го каже.

— Разбира се — вдигна рамене Бенедикт. — Достатъчно сме говорили за това. Кажи къде беше? Какво прави? Защо си дошъл тук? Разкажи ми за себе си. Толкова време мина.

Кимнах. За жалост семейният етикет, както и равновесието на силите, изискваха първо аз да отговоря на въпросите му, преди да задам своите. Той беше по-голям от мен, пък и се бях намесил — макар и несъзнателно — в неговата сфера на влияние. Не че му завиждах за позицията. Той беше един от малкото сред моите роднини, които уважавах и дори харесвах. Просто ме сърбеше езикът да го разпитам първи. Както бе казал, минало бе много време.

А и каква част от цялата история можех да му разкажа сега? Нямах представа на чия страна са симпатиите му. Не желаех да откривам причините за самоналоженого му изгнание от Амбър, като спомена нещо не на място. Трябваше да започна сравнително неутрално и да следя реакциите му, докато напредвам с разказа.

— Все някъде всичко има начало — подкани ме той. — Безразлично ми е в какъв вид ще ми го поднесеш.

— Началото не е само едно — отвърнах аз. — Трудно ми е... Предполагам, че ще се наложи да се върна много назад и да тръгна оттам.

Отпих нова глътка от чашата си.

— Да — реших. — Така изглежда най-просто... макар че едва неотдавна си спомних голяма част от случилото се. Бяха минали няколко години от победата над лунните ездачи от Генеш и твоето заминаване — започнах, — когато Ерик и аз взехме здравата да се караме. Да, разправиите бяха все за приемствеността при наследяването на престола. Татко пак подхвърляше разни приказки за абдикиране и все още отказваше да назове наследник. Естествено, старите кавги за това чия кандидатура е най-законна се възобновиха. Всички знаем, че ти и Ерик сте по-големи от мен, но докато Файела, майка на нас двамата с Ерик, се е омъжила за татко след смъртта на Климнея, те...

— Достатъчно! — извика Бенедикт, като така силно удари по масата, че тя изпука.

Лампата подскочи, но по някакво чудо не се обърна. Веднага през входа надникна разтревожен стражник. Бенедикт го изгледа и той се отдръпна.

— Не желая да участвам в нашите забележителни разследвания кой е копеле и кой не — тихо изрече Бенедикт. — Цялата тази гадост стана донякъде причина едно време да се махна от Амбър. Моля те, продължи историята си без отклонения към родословното дърво.

— Ами, добре — прокашлях се аз. — Та, както казвах, няколко пъти се изпокарахме здравата за всички тези неща. Докато една вечер не се ограничихме само с думи. Започнахме да се бием.

— На дуел ли?

— Съвсем не така формално. По̀ би подходило да го нарека спонтанно решение да се убием един друг. Във всеки случай, бихме се дълго и накрая Ерик започна да взима надмощие, като не спираше да ме притиска. С риск да изпреваря събитията, трябва да добавя, че всичко това си го спомних преди около пет години.

Бенедикт кимна, като че ли му беше ясно.

— Мога само да предполагам какво е станало, след като съм паднал в безсъзнание — продължих. — Но Ерик се е въздържал да ме убие лично. Когато се свестих, намирах се на сянката Земя, в един град на име Лондон. По това време там върлуваше чума и аз се бях заразил. Оздравях, без да си спомням нищо, случило се преди Лондон. Живях на този свят сянка векове, като търсех някаква следа за самоличността си. Пропътувах го нашир и надлъж, често като участник в някой военен поход. Завърших много университети, разговарях с мнозина от най-мъдрите мъже, консултирах се с най-известните лекари. Но никъде не успях да открия ключа за моето минало. За мен бе очевидно, че не съм като другите хора и ми струваше много усилия да скриям този факт. Кипях от ярост, защото можех да имам всичко, освен онова, което желяех най-много — моята собствена самоличност, моите спомени. Годишите минаваха, но не и този гняв и този копнеж. Чак след една автомобилна катастрофа, причинила ми счупване на черепа, започнаха промените, които доведоха до връщане на първите ми спомени. Това беше горе-долу преди пет години и по ирония на съдбата Ерик е бил отговорен за катастрофата, както имам всички основания да вярвам. Флора очевидно също бе прекарала цялото това време на сянката Земя, за да ме държи под око.

Отново в сферата на догадките, в последния момент Ерик трябва да е задържал ръката си — желяел е смъртта ми, но не е искал следите да водят към него. Затова ме е пренесъл през Сенките до място, където да ме порази внезапна, почти сигурна смърт — несъмнено, за да се върне и да заяви, че сме се скарали и аз съм препуснал напред ядосан, мърморейки нещо от рода, че отново се махам. Този ден бяхме излезли на лов в Гората на Ардън — само ние двамата, заедно.

— Странно ми се вижда — прекъсна ме Бенедикт — двама съперници като вас да предпочетат да ловуват заедно при подобни обстоятелства.

Отпих от виното си и се усмигнах.

— Може би всичко беше малко по-преднамерено, отколкото го изразих. Може би и двамата търсехме възможността да ловуваме заедно... съвсем сами.

— Разбирам — кимна той. — Значи не беше изключено и местата ви да са разменени?

— Ами — поколебах се, — трудно е да се прецени. Не вярвам, че аз щях да стигна толкова далече. Говоря от сегашната си гледна точка, разбира се. Хората се променят, както знаеш. Тогава...? Да, може би щях да постъпя по същия начин с него. Не мога да го кажа със сигурност, но е възможно.

Бенедикт пак кимна и долових как избликът му на гняв преминава в развеселеност.

— За щастие не ми се налага да доказвам собствените си мотиви за каквото и да било — рекох. — Та да продължа с догадките си. Убеден съм, че след това Ерик ме е наглеждал, без съмнение разочарован в началото, че бях оцелял, ала все пак доволен от моята безвредност. Така че уредил Флора да ме държи под око и за известно време всичко вървяло мирно и тихо. После, вероятно, татко абдикирал и изчезнал без да изясни въпроса със своя наследник...

— Дявол да го вземе! — избухна Бенедикт. — Изобщо не е абдикирал. Той направо изчезнал. Една сутрин просто вече не бил в покоите си. Леглото му не било използвано. Нямамо никакви обяснения или нареждания. Предишната вечер го видели да влиза в спалнята си, а след това никой не го видял да излиза. И дълго дори това не го сметнали за странно. Отначало само си мислели, че пак се е запилял из Сенките, вероятно да си търси нова жена. Минало много време преди някой да дръзне да го заподозре в нечестна игра или в решение да използва това като нова форма на абдикация.

— Не знаех тези неща — казах аз. — Твоите източници на информация изглежда са били по-близо до източника от моите.

Той само кимна и в мен се надигна вълна от тревожни подозрения по отношение на връзките, които поддържаше с Амбър. Нищо чудно да се окажеше, че в момента е на страната на Ерик.

— Кога за последен път си се връщал там? — опипах почвата аз.

— Преди малко повече от двайсет години — отвърна той, — но поддържам връзка.

Явно с човек, който не бе пожелал да спомене този факт пред мен! Бенедикт сигурно знаеше това, когато ми отговори, така че дали искаше да приема думите му като предупреждение... или като заплаха? Започнах трескаво да разсъждавам. Той, разбира се, притежаваше комплект Фигури. Разтворих ги мислено във ветрило и ги заразглеждах като луд. Рандъм бе заявил, че не знае къде е Бенедикт.

Бранд липсваше от дълго време. Аз имах сведения, че е още жив, затворен на някакво неприятно място и не беше в състояние да докладва за събитията в Амбър. Флора не би могла да е неговата връзка, тъй като тя самата до неотдавна беше в доброволно изгнание в Сенките. Луела живееше в Ребма. Дирдри също беше в Ребма и когато я видях за последен път, бе изпаднала в немилост в Амбър. Файона? Джулиан ми каза, че тя е „някъде на юг“, без да е сигурен точно къде. Кой оставаше тогава?

Самият Ерик, Джулиан, Жерар или Кейн, според моите сметки. Изключих Ерик. Той не би описвал детайлите от не-абдикирането на татко по начин, който би позволил фактите да се възприемат така, както го бе направил Бенедикт. Джулиан подкрепяше Ерик, но не му липсваха и лични амбиции за престола. Той би разпространил всяка информация, която би могла да му донесе някакви облаги. Същото важеше и за Кейн. Жерар, от друга страна, винаги ми бе изглеждал позагрижен за добруването на самия Амбър, отколкото за това кой седи на трона. Той, обаче, не преливаше от привързаност към Ерик и веднъж бе показал желание да подкрепи мен или Блийс срещу него. Предполагам, че би възприел държането на Бенедикт в течение на нещата като някакъв вид осигуровка за кралството. Да, почти със сигурност беше някой от тях тримата. Джулиан ме ненавиждаше. Кейн нито ме обичаше, нито ме мразеше, а Жерар и аз имахме много хубави общи спомени, които стигаха чак до детските ни години. Щеше да ми се наложи бързо да разбере кой от тях е, а Бенедикт, разбира се, още не беше готов да ми каже, след като не знаеше нищо за настоящите ми мотиви. Чрез връзката си с Амбър той можеше или бързо да ме уязви, или да ми помогне, в зависимост от желанието му и от човека в другия край. Следователно, тя му служеше за меч и щит едновременно и на мен ми стана малко болно, че така скоро бе решил да изтъкне пред мен бойното си снаряжение. Предпочетох да си мисля, че неотдашното му нараняване го бе накарало да стане извънредно предпазлив, защото определено никога не му бях давал поводи за недоволство. И все пак това ме накара и аз да бъда изключително внимателен, което беше тъжно при първа среща с брат след толкова дълга раздяла.

— Интересно — взех да въртя виното в чашата си аз. — В тази светлина тогава изглежда, че всички са действали прибързано.

— Не всички — поправи ме той.

Усетих, че се изчервявам.

— Извинявай.

Бенедикт рязко кимна.

— Хайде, разказвай по-нататък.

— Е, да продължа с веригата си от предположения. Когато Ерик решил, че тронът е стоял празен достатъчно дълго и е дошло време да предприеме своя ход, сигурно е сметнал и че амнезията ми не е достатъчно надеждна защита и ще е по-добре изцяло да сложи край на моите претенции. Тогава той се погрижил да катастрофирам на онази сянка Земята — злополука, която трябвало да доведе до фатален резултат, но не успяла.

— Каква част от всичко това знаеш? И доколко са само предположения?

— Флора почти си призна — включително и собственото си участие в цялата история, — когато по-късно я разпитах за тези неща.

— Много интересно. Продължавай.

— Ударът по главата направи това, което преди не успя дори Зигмунд Фройд — казах аз. — Паметта ми започна малко по малко да се възвръща, особено след като се срещнах с Флора и видях там най-различни неща, които събуждаха спомени. Дори ми се удаде да я убедя, че паметта ми се е възстановила напълно, така че тя говореше открито за всичко. После се появи Рандъм, който бягаше от нещо...

— Бягаше ли? От какво? Защо?

— От някакви странни същества, излезли от Сенките. Така и не разбрах защо.

— Интересно — пак рече той и аз трябваше да се съглася. Често си бях мислил за това, там в моята килия, като се питах защо Рандъм бе нахлул така драматично, преследван от фурии. От момента, в който се срещнахме, до мига, когато се разделихме, постоянно се намирахме под угрозата на някаква опасност; аз бях прекалено зает със собствените си грижи, а той сам не бе дал никакви обяснения за внезапното си появяване. По време на пристигането му, естествено, си бях задавал доста въпроси, но тъй като тогава не бях сигурен дали не става дума за неща, които би трябвало да знам, оставих всичко така. Последвалите събития изместиха това от съзнанието ми чак до по-късно, в килията ми, и досега, в настоящия момент. Интересно? Наистина. Освен това, обезпокоително.

— Успях да заблудя Рандъм за състоянието си — продължих разказа си. — Той беше убеден, че се стремя към престола, когато всичко, към което аз съзнателно се стремях беше връщането на паметта ми. Той се съгласи да ми помогне да се върнем в Амбър и успя да ме заведе дотам. Е, почти успя — поправих се аз. — Стигнахме до Ребма. Дотогава бях казал на Рандъм какво е истинското ми състояние и той предложи отново да мина през Лабиринта, за да си възвърна паметта напълно. Веднага, щом се появи тази възможност, аз се възползвах от нея. Опитът се оказа сполучлив и чрез силата на Лабиринта се прехвърлих в Амбър.

Бенедикт се усмихна.

— А в същото време Рандъм сигурно е бил много нещастен.

— Не може да се каже, че пееше от радост — съгласих се аз. — Той прие да изтърпи присъдата на Мойри, да вземе за съпруга жена по неин избор — едно сляпо момиче на име Вайъли — и да остане там с нея най-малко година. Оставих го в Ребма и по-късно научих, че го е направил. Дирдри също беше там. Бяхме я срещнали по пътя да бяга от Амбър и тримата влязохме в Ребма заедно. И тя остана там.

Допих си виното и Бенедикт кимна към шишето. То беше почти празно, обаче, затова той извади ново от сандъчето си и всички си напълнихме чашите. Поех дълга глътка. Това вино беше по-хубаво от предишното. Сигурно бе от личния му запас.

— В двореца — продължих нататък — се промъкнах до библиотеката, където се сдобих с колода карти. Главно с тази цел бях отишъл там. Ерик ме изненада, преди да съм направил нещо повече и започнахме да се бием, там, в библиотеката. Успях да го раня и предполагавам, че щях и да го убия, ако не бяха пристигнали подкрепления и не ми се бе наложило да бягам. Тогава влязох във връзка с Блийс, който ме издърпа при него в някаква Сянка. Останалото сигурно си го научил от твоите източници. Как с Блийс се съюзихме, нападناхме Амбър и загубихме. Той падна от върха на Колвир. Аз му хвърлих моите карти и Блийс ги хвана. Разбрах, че тялото му не е било открито. Но пътят надолу е дълъг — макар да мисля, че тогава приливът вече беше започнал. Не знам дали Блийс е загинал в онзи ден или не.

— И аз не знам — рече Бенедикт.

— Мен ме заловиха и Ерик бе коронясан. Принудиха ме да помагам на коронацията, въпреки известната въздържаност от моя страна. Все пак успях да сложа короната на собствената си глава, преди това копеле — говоря в генеалогично отношение — да си я вземе и да я сложи на своята. После той нареди да бъда ослепен и хвърлен в тъмница.

Бенедикт се наведе напред и заразглежда лицето ми.

— Да — каза той. — Чух за това. Как го направиха?

— С нажежено желязо — отговорих, като неволно потръпнах и подтиснах импулса да докосна очите си. — Загубих съзнание по време на мъчението.

— Очните ябълки бяха ли изгорени?

— Да. Така мисля.

— И колко време ти отне регенерацията?

— Минаха почти четири години, докато започна да виждам, а едва сега зрението ми взе да става нормално. Така че... около пет години общо, бих казал.

Той се облегна назад, въздъхна и слабо се усмихна.

— Добре. Ти ми даваш известна малка надежда. И други от нас са губили части от анатомията си и също са успявали да ги регенерират, разбира се, но аз никога не съм бил лишаван от нещо толкова съществено... досега.

— О, да — съгласих се аз. — Списъкът е много впечатляващ. С години редовно съм го преглеждал. Цяла колекция от отхапани и отсечени парченца, много от които смятам, че са дори забравени, освен от извършителите и от мен: крайчета на пръсти от ръцете и краката, ушни раковини. Убеден съм, че има надежда за ръката ти. Ще й трябва много време, разбира се. — После добавих: — Чудесно е, че умееш да си служиш еднакво добре и с двете.

Бенедикт отново леко се усмихна и отпи една глътка от виното си. Не, той не беше готов да ми каже какво се бе случило с него.

Пийнах малко вино и аз. Не исках да споменавам за Дуоркин. Смятах да си го задържа като таен коз. Никой от нас не знаеше какви са пълните възможности на този човек, а той очевидно беше луд. Но Дуоркин можеше да бъде манипулиран. Дори татко явно бе започнал да се страхува от него в един момент и го бе затворил. Какво ми каза той, там, в моята килия? Че татко е ограничил свободата му след като

заявил, че е открил начин да унищожи целия Амбър. Ако това не бяха само бълнувания на болен мозък, а истинската причина за пребиваването му там, където беше, то татко се бе показал много по-великодушен, отколкото бих бил аз. Този човек беше прекалено опасен, за да бъде оставен да живее. От друга страна, обаче, татко се бе опитвал да го излекува. Дуоркин спомена за някакви лекари, които той или изплашил, или унищожил като насочил силите си към тях. Повечето от моите спомени за него го представяха като мъдър и мил старец, силно привързан към татко и останалите членове на семейството. Трябва да е много трудно с лека ръка да убиеш подобен човек, ако все още има някаква надежда. Той беше затворен в жилище, от което би трябвало да е невъзможно да се избяга. И все пак, когато един ден му бе доскучало, той просто си бе излязъл. Никой не може да използва Сенките в Амбър, самото отсъствие на Сянка, затова Дуоркин бе направил нещо, което не разбирах, нещо, в което бяха замесени принципите за действие на Фигурите, и бе напуснал затвора си. Преди да се върне там, с ласкателства го убедих да създаде подобен изход и от моята килия, посредством който се пренесох до фара на Кабра, където малко се възстанових и се впуснах в пътуването, отведе ме до Лорейн. Най-вероятно Дуоркин още не беше открит. Както аз разбирах нещата, нашето семейство винаги бе притежавало изключителни способности, но благодарение на него те бяха анализирани и заставени да действат с помощта на Лабиринта и Фигурите. Той често се бе опитвал да разисква тези въпроси, но те бяха изглеждали ужасно абстрактни и скучни за повечето от нас. Ние сме едно много прагматично семейство, дявол да го вземе! Бранд беше единственият, който сякаш проявяваше някакъв интерес. И Файона. Почти бях забравил. Понякога Файона се заслушваше. И татко. Татко знаеше страхотно много неща, които никога не обсъждаше. Той все нямаше време за нас и около него ставаха толкова работи, за които ние нищо не знаехме. Татко сигурно бе не по-малко компетентен от Дуоркин по отношение на заложените принципи. Основната разлика между тях беше начинът, по който ги прилагаха. Дуоркин беше художник. А какъв беше татко всъщност не зная. Той никога не ни поощряваше да се сбlijим с него, макар да не беше лош баща. Когато се случеше да ни забележи, ставаше много щедър с подаръците и развлеченията. Но иначе поверяваше отглеждането ни на различни хора сред придворните

си. Струва ми, че просто ни търпеше като неизбежни последствия от неговите страсти. Всъщност, аз съм дори изненадан, че семейството ни не е много по-голямо. Ние тринайсетимата, плюс двамата ни братя и сестрата, за които знаех, че сега са мъртви, представлявахме продукцията на родителя ни за близо хиляда и петстотин години. Имало е и още няколко деца, както бях чувал, много преди нас, които не оцелели. Не беше особено голяма цифра за един толкова похотлив монарх, но и никой от нас не се бе оказал кой знае колко плодовит. Веднага, щом станехме способни да се грижим сами за себе си и да пътуваме из Сенките, татко ни окуражаваше да си намерим място, където да се чувстваме щастливи и да се установим там. Такава беше и моята връзка с Авалон, нищо повече. Доколкото знаех, произходът на татко бе известен единствено на него. Никога не бях срещал човек, чиито спомени да се простират до такъв момент в миналото, когато Оберон да не е съществувал. Странно? Човек да не знае къде се е родил баща му, след като е разполагал с векове, в които да задоволи любопитството си? Да, така е. Но той беше потаен, властен, хитър — качества, които всеки от нас притежаваше в известна степен. Искаше да сме добре устроени и задоволени... но не и така надарени, че да представляваме опасност за управлението му. Предполагам, че изпитваше известна тревога и с оправдана предпазливост се стараше да не научим твърде много за него и за някои отдавна отминали времена. Не вярвам някога действително да се е опасявал, че ще настъпи време, когато той няма да управлява в Амбър. От време на време говореше, на шега или изпълнен с недоволство, за абдикация. Но аз винаги го подозирах, че просто опипва почвата и проверява каква ще бъде реакцията. Трябва да е осъзнавал състоянието на нещата, до което неговата смърт би могла да доведе, но отказваше да повярва, че такова нещо изобщо някога ще се случи. А всъщност никой от нас не знаеше какви са неговите задължения и отговорности, или пък тайните му споразумения. Колкото и да ми е неприятно трябва да призная, че никой от нас на практика не беше годен да заеме трона. Бих желал да обвиня татко за тази наша неспособност, но за жалост прекалено дълго бях общувал с Фройд, за да не се чувствам лично отговорен за подобно положение. Освен това вече започвах да се питам, доколко нашите претенции бяха законни. Ако не е имало абдикация и той наистина беше още жив, тогава най-доброто, на което

можех да се надявам, бе да стана регент. Не бих искал да си представям — особено от позицията на трона — как той се връща и намира нещата в някакъв друг вид. Честно казано аз се страхувах от него и то не без основание. Само глупакът може да не се бои от реална сила, която не разбира. Но независимо дали претендирах за титлата крал или регент, моите права бяха по-големи от тези на Ерик и не се бях отказал от идеята да си ги отстоявам. Ако някоя сила от тъмното минало на татко, която никой от нас всъщност не разбираше, можеше да ми послужи за тази цел, и ако Дуоркин действително беше олицетворение на такава сила, то съществуването му трябваше да остане скрито, докато получех възможност да го използвам в свой интерес.

Дори, запитах се аз, ако силата на която е олицетворение, е в състояние да унищожи самия Амбър и по този начин да заличи всички светове сенки и целият съществуващ живот?

Особено тогава, отговорих си сам. Защото на кой друг можеше да бъде поверена такава сила?

Ние наистина сме много прагматично семейство.

Още малко вино, после се заех с лулата си — почистих я, пак я напълних.

— Това, в общи линии, е моята история — завърших аз, като огледах резултата от труда си, станах и си запалих от лампата. — След като си върнах зрението, успях да избягам, напуснах Амбър, прекарах известно време в една страна на име Лорейн, където се срещнах с Ганелон и после дойдох тук.

— Защо?

Седнах си на мястото и отново го погледнах.

— Защото е подобие на онзи Авалон, в който някога живеех.

Нарочно пропуснах да спомена, че познавах Ганелон от по-рано и се надявах и той да си направи съответните изводи. Тази сянка достатъчно точно приличаше на нашия Авалон, за да е запознат Ганелон с нейната топография и повечето от обичаите ѝ. Колкото и малка да беше стойността на тази информация, струваше ми се разумно да я запазя в тайна от Бенедикт.

Той отмина въпроса, както и си бях мислил, че ще направи и задълба там, където за него беше много по-интересно.

— Как успя да избягаш? — попита.

— Помогнаха ми, разбира се — признах аз, — за измъкването от килията. А излязох ли веднъж... Е, все още се намират тайни проходи, за които Ерик не знае.

— Разбирам — кимна Бенедикт... като се надяваше, естествено, че аз ще продължа и ще спомена имената на помагачите си, но сам той нищо не попита.

Взех да пафкам с лулата си и усмихнат се облегнах назад.

— Хубаво е човек да има приятели — заяви Бенедикт, сякаш се съгласяваше с някаква неизречена моя мисъл.

— Предполагам, че на всеки от нас му се намират по няколко в Амбър.

— Бих искал да мисля, че е така — рече той и добави: — Разбрах, че си оставил отчасти издълбаната врата на килията заключена зад себе си, подпалил си сламеника и си надраскал някакви рисунки по стените.

— Да. Продължителният затвор влияе по някакъв начин на човешката психика. Или поне така стана с мен. Знам, че имаше дълги периоди, в които се чувствах много особено.

— Не ти завиждам за преживяното, братко. Никак. Какви са плановете ти сега?

— Все още неустановени.

— Смяташ ли, че би пожелал да останеш тук?

— Не зная — отговорих. — Какво е положението в Авалон?

— Страната е под мое управление — каза той. Просто съобщаваше факт, не се хвалеше. — Вярвам, че тъкмо съм успял да унищожа единствената сериозна заплаха. Ако съм прав, то предстои умерено спокоен период. Цената беше висока — Бенедикт погледна към остатъка от ръката си, — но се надявам, че си е струвало... което ще се разбере не след дълго, когато нещата се нормализират.

После се зае да ми описва в общи линии същата ситуация, за която вече ни бе разказал младежът и продължи с историята как са спечелили битката. Щом предводителката им паднала, ездачките се пръснали и побягнали. Повечето от тях също били убити, а пещерите отново били зазидани. Бенедикт бе решил да остави малък отряд на бойното поле да разчисти, докато патрулите му обхождат местността в търсене на оцелели.

Изобщо не спомена за срещата между него и тяхната предводителка Линтра.

— Кой уби предводителката им? — попитах.

— Аз успях да го направя — рязко махна с отсечената си ръка той, — но се поколебах за миг при първия удар.

Извърнах очи и Ганелон постъпи по същия начин. Когато пак го погледнах, лицето му си бе възвърнало обичайния израз и той бе отпуснал ръка.

— Ние те търсихме. Знаеше ли това, Коруин? Бранд претърси безброй сенки за теб, както и Жерар. Правилно си предположил какво е казал Ерик след изчезването ти в онзи ден. Никой не беше склонен да му повярва, обаче. Многократно опитвахме да те намерим с Фигурата ти, но без резултат. Изглежда увреденият мозък блокира връзката. Това е интересно. Когато се убедихме, че не отговаряш, започнахме да те смятаме за мъртъв. Тогава Джулиан, Кейн и Рандъм се включиха в издирването.

— Така ли? Наистина? Направо съм смаян. — Бенедикт се усмихна. — О — възкликнах тогава аз и също се усмихнах.

Тяхното включване в издирването на този етап означаваше, че не са били загрижени за моето благополучие, а са искали да открият доказателство, че Ерик е извършил братоубийство, за да могат да го елиминират или да го изнудват.

— Аз те търсих в Авалон — продължи той — и мястото ме очарова. Тогава страната беше в жалко състояние и в продължение на няколко поколения работих да възвърна предишното ѝ величие. Докато правех това в твоя памет, обикнах тази земя и хората ѝ. Те започнаха да гледат на мен като на свой покровител и аз взех да се възприемам по същия начин.

Това изявление ме трогна и разтревожи. Дали намекваше, че аз бях объркал ужасно всичко и той бе останал тук, за да сложи ред — както бе почиствал след малкото си братче едно време? Или искаше да каже, че е разбрал колко съм обичал тази страна — по-точно мястото съвсем като нея — и се е постарал да помогне за благоденствието ѝ, като нещо, което аз бих желал да се направи? Изглежда бях станал прекалено чувствителен.

— Радвам се да чуя, че сте ме търсили — казах аз — и много се радвам да науча, че ти си защитникът на тази земя. Иска ми се да видя

твоя Авалон, защото той ми напомня за другия, който познавах. Имаш ли някакви възражения, ако ти погостувам?

— Това ли е всичко, което искаш? Да ми гостуващ?

— Нямам нищо друго предвид.

— Не е лошо да знаеш тогава, че спомените за твоята сянка, управлявала някога тази страна, не са от най-добрите. Тук хората не кръщават децата си Коруин, нито аз имам брат с такова име.

— Разбирам — рекох. — На мен ми викат Кори. Можем ли да бъдем стари приятели?

Бенедикт кимна.

— Моите стари приятели са винаги добре дошли на гости тук.

Усмяхнах се, макар да ми стана обидно от неговия намек, че е моя вината за плачевното състояние на тази сянка на сянката: аз, който бях почувствал — наистина за секунда — хладния огън от короната на Амбър върху челото си.

Запитах се какво ли щеше да бъде отношението му, ако знаеше за моята роля — принципно погледнато — в предизвикването на нападенията. В този смисъл, предполагам, бях виновен и за загубата на ръката му. Предпочитах, обаче, да върна нещата още една крачка назад и да държа Ерик отговорен за всичко. В края на краищата неговите действия ме подтикнаха да изрека проклятието си.

Все пак се надявах Бенедикт никога да не разбере.

Ужасно ми се искаше да знам каква беше позицията му по отношение на Ерик. Дали ще го подкрепи, дали ще застане на моя страна, или просто ще се дръпне от пътя ми, когато предприема хода си? Сигурен бях, че докато разговаряхме, той се чудеше дали амбициите ми са мъртви или още пушат... и ако е последното, какви са плановете ми за разпалването им. Така че...

Кой ли щеше да повдигне въпроса?

Дръпнах здраво няколко пъти от лулата, довърших си виното, сипах още малко, отново почнах да пафкам. Заслушах се в звуците от лагера, вятъра, стомаха ми...

Бенедикт отпи глътка вино.

— Какви са по-дългосрочните ти планове — попита той с почти небрежен тон.

Можех да отговоря, че още не съм решил, само се наслаждавам на усещането, че съм свободен, жив и виждам... можех да му кажа, че

това ми стига, засега, че нямам никакви конкретни планове...

И на него щеше да му е ясно, че разправам лъжи. Защото много добре ме познаваше.

Затова казах:

— Знаеш какви са плановете ми.

— Ако се каниш да искаш подкрепата ми, ще ти откажа. Амбър е в достатъчно тежко положение и без ново насилническо посегателство.

— Ерик е узурпатор.

— Предпочитам да гледам на него само като на регент. В този момент, който и от нас да претендира за трона, ще носи вина за узурпаторство.

— Значи вярваш, че татко е още жив?

— Да. Жив и в опасност. Той направи няколко опита да влезе във връзка с мен.

Успях да запазя лицето си безизразно. Значи излизаше, че не бях единственият. Но ако сега разкажех своята история, тя щеше да прозвучи лицемерно — като противопоставяне или чиста лъжа, — защото при нашия контакт преди пет години, той ме бе поощрил да взема трона. Разбира се, тогава може да е имал предвид регентство...

— Ти не предложи подкрепата си на Ерик, когато той завладя трона. Ще му я дадеш ли сега, когато вече го заема, ако се направи опит да бъде свален оттам?

— Както ти казах, гледам на него като на регент. Не твърдя, че одобрявам това, но не желая да има повече конфликти в Амбър.

— Значи действително ще го подкрепиш?

— Вече казах всичко, което имах да кажа по този въпрос. Ти си добре дошъл на гости в Авалон, но не за да го използваш като място за подготовка на ново нападение над Амбър. Това изяснява ли нещата по отношение на твоите намерения, каквито и да са те?

— Напълно — отговорих аз.

— В такъв случай, още ли искаш да ми гостуваш?

— Не знам. Твоето желание да няма повече конфликти в Амбър важи ли и при противоположни обстоятелства?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ако бъда върнат в Амбър пряко волята ми, ще се постарая да възникнат колкото може повече конфликти, за да не допусна повтаряне на предишното ми положение.

Лицето му се изопна и той бавно наведе очи.

— Нямах предвид, че ще те предам. Мислиш ли, че съм изцяло лишен от чувства, Коруин? Няма да допусна отново да бъдеш затворен, ослепен... или дори по-лошото. Винаги си добре дошъл тук и можеш да оставиш страховете си, редом с амбициите, на границата.

— Тогава все още бих искал да ти гостувам. Не разполагам с армия, нито съм дошъл тук да я събирам.

— При това положение от все сърце те каня да останеш.

— Благодаря ти, Бенедикт. Макар че не очаквах да те намеря тук, радвам се, че стана така.

Той поруменя леко и се усмихна.

— И на мен ми е приятно — рече. — Аз първият ли съм, когото виждаш... след като избяга?

Кимнах.

— Да, и съм любопитен да науча как се оправят останалите. Някакви големи събития?

— Никой не е умрял — отвърна той.

И двамата се засмяхме, а аз разбрах, че ще трябва сам да открия новите семейни клюки. Струваше си да опитам, обаче.

— Смятам да остана още известно време на бойното поле — подхвърли Бенедикт — и да пообикалям с патрулите, докато се убедя, че никой от нашествениците не е останал. Може да мине и една седмица, преди да се оттеглим.

— Така ли? Значи това не беше пълна победа?

— Надявам се да е била пълна, но никога не поемам ненужни рискове. Струва си да остана още малко, за да съм сигурен.

— Разумно — кимнах аз.

— ... освен ако не желаеш много силно да останеш в лагера, не виждам никаква причина да не продължиш към града, където да се запознаеш по-отблизо с нещата. Държа няколко резиденции около Авалон. Мисля, че малкото имение, което имам предвид за теб, ще ти хареса. Не е далеч от града.

— Вече копнея да го видя.

— Утре сутрин ще ти дам карта и писмо до иконома ми.

— Благодаря ти, Бенедикт.

— Аз ще дойда веднага, щом свърша тук — обеща той, — а междувреме по този път всеки ден ще минават куриери. Чрез тях

ще поддържам връзка с теб.

— Чудесно.

— Е, намери си тогава някъде на земята удобно местенце. Сигурен съм, че няма да пропуснеш сигнала за закуска.

— Рядко ми се случва — рекох. — Можем ли да пренощуваме там, където си оставихме багажа?

— Разбира се — каза той и всички си допихме виното.

Като излизахме от палатката му, аз вдигнах доста високо покривалото пред входа и успях да го навия няколко сантиметра, докато го държах пред себе си. Бенедикт ни пожела лека нощ и се обърна, като остави покривалото да падне зад гърба му, без да забележи пролуката направена от мен в единия му край.

Постлах си одеалото доста далече вдясно от вещите ни, така че да съм обърнат с лице към палатката на Бенедикт, отидох при багажа и започнах да се ровя в него. Ганелон ме изгледа с любопитство, но аз само му кимнах и направих знак с очи към палатката. Той погледна натам, също ми кимна и се зае да постила собственото си одеало още по-надясно.

Прецених разстоянието с поглед, отидох при него и казах:

— Знаеш ли, това място тук повече ми харесва. Имаш ли нещо против да се сменим? — и за по-голяма яснота, смигнах.

— Все ми е едно — вдигна рамене той.

Лагерните огньове бяха угаснали или вече гаснеха и повечето от войниците си бяха легнали. Часовоите не ни обръщаха внимание. В лагера беше съвсем тихо и по небето нямаше никакви облаци, които да замъглят светлината от звездите. Бях уморен и миризмите от пушека и влажната земя приятно гъделичкаха ноздрите ми, като ми напомняха за други места и моменти подобни на тези.

Ала вместо да затворя очи, аз си нагласих по-удобно багажа, облегнах гърба си на него, напълних си пак лулата и я запалих.

На два пъти се донамествах, докато той се разхождаше из палатката си. Веднъж изчезна от полезрението ми и остана скрит за няколко мига. После по-отдалечената светлина се премести и разбрах, че е отворил сандъчето си. След това отново се появи пред погледа ми, разчисти масичката, дръпна се пак назад за миг, върна се и седна в предишното си положение. Придвижих се така, че да виждам добре лявата му ръка.

Бенедикт прелистваше някаква малка книга или преглеждаше нещо с горе-долу такива размери.

Може би, карти?

Естествено.

Бих дал много, за да зърна Фигурата, която най-после избра и задържа пред себе си. Бих дал много, за да разполагам с Грейсуондир до себе си, в случай, че внезапно в палатката се появеше друг човек, използвайки не този вход, през който шпионирах. Дланите и стъпалата ме засърбяха, готови за битка или за бягство.

Но Бенедикт остана сам.

Той поседя неподвижен около четвърт час и когато най-накрая се размърда, то беше само, за да върне картите някъде в сандъчето си и да намали осветлението.

Часовоите продължаваха монотонните си обиколки, а Ганелон започна да похърква.

Изсипах съдържанието на лулата и се обърнах настрани.

Утре, казах си аз. Ако утре се събудя тук, всичко ще бъде наред...

V

Дъвчех стръкче трева и гледах как се върти колелото на мелницата. Лежах по корем върху отсрещния бряг на потока, подпрял глава на ръцете си. Сред пръските над пенещата се вода се бе образувала малка дъга, а от време на време по някой капка успяваше да стигне чак до мен. Равномерният плясък и скърцането на колелото заглушаваха всички други звуци в гората. Днес край мелницата нямаше никой и аз я съзерцавах, защото не бях виждал подобна на нея от векове. Въртенето на колелото и шумът на водата ме караха не само да се отпусна. Те ми действаха почти хипнотично.

Това беше третият ни ден в имението на Бенедикт и Ганелон бе отишъл в града да търси развлечения. Предния ден бях ходил с него и бях научил каквото ме интересуваше за момента. Сега няха време за разглеждане на забележителностите. Трябваше да мисля и действам бързо. В лагера не бяха възникнали трудности. Бенедикт се бе погрижил да ни нахранят, след което ни бе дал картата и писмото, както беше обещал. На сутринта бяхме потеглили и около обяд вече се намирахме в къщата. Бяха ни посрещнали добре и след като се настанихме в предоставените ни помещения, се отправихме към града, където прекарахме остатъка от деня.

Бенедикт възнамеряваше да остане още няколко дни в лагера. Трябваше да приключа със задачите, които си бях поставил, преди да се е върнал. Така че ми предстоеше пътуване през Сенките. Нямаше закога да се мотая по пътищата, нужно бе да си спомня точните сенки и не след дълго да потегля.

Щеше да е приятно да поостана в тази страна, толкова подобна на моя Авалон, ала желанието ми да постигна целта си вече бе започнало да се превръща в мания. Макар да осъзнавах състоянието си, това не значеше, че мога да го контролирам. Познатите гледки и шумове ме разсеяха само за кратко, после отново се върнах към моите планове.

Би трябвало всичко да мине гладко, както аз го виждах. Това единствено пътуване щеше да разреши наведнъж два проблема, ако успееш да го направя незабелязано. Щях да отсъствам цялата нощ, но го бях предвидил и вече бях инструктирал Ганелон да ме прикрива.

Колелото равномерно проскърцваше, а главата ми кимаше в такт. Изхвърлих всичко друго от съзнанието си и започнах да се съсредоточавам върху спомена за точната структура на пясъка, цвета му, температурата, ветровете, соления мирис на въздуха, облаците...

Тогава заспах и сънувах, но не мястото, което търсех.

Присъни ми се голяма рулетка и върху нейното колело бяхме всички — братята ми, сестрите ми, аз, както и други, които познавах или бях познавал — издигахме се и падахме, всеки в неговия строго определен сектор. До един крещяхме на рулетката да спре на нашия отрязък и ожесточено ръкомахахме, когато стигнехме до върха и отново тръгнахме надолу. Колелото бе започнало да забавя хода си и аз тъкмо се издигах. Пред мен висеше с главата надолу един светлокос младеж и крещеше молби и предупреждения, които потъваха в какофонията от гласове. Лицето му потъмня, сгърчи се, превърна се в нещо прекалено ужасно за гледане и аз отсякох въжето, което го държеше за глезена. Той падна и изчезна от погледа ми. Колелото се въртеше все по-бавно, докато се приближавах към върха и тогава видях Лорейн. Тя жестикулираше, отчаяно ми правеше знаци и ме викаше по име. Наведох се към нея и съвсем ясно я видях. Прииска ми се да съм с нея и да ѝ помогна. Но колелото продължи да се върти и тя се скри от полезрението ми.

— Коруин!

Опитах се да не обръщам внимание на вика ѝ, защото бях почти на върха. Той долетя отново, но аз се съсредоточих и се приготвих да скоча нагоре. Ако нещо не ми попречеше, смятах да направя опит да спра това проклето чудо, дори ако падането от него означаваше пълния ми крах. Напрегнах се за скока. Още едно изщракване...

— Коруин!

Рулетката стана неясна, пак се появи, избледня и аз отново се намерих загледан в мелничното колело, а викът къртеше в ушите ми, като се смесваше, загубваше и потъваше в шума на потока.

Замигах и прокарах пръсти през косата си. Няколко глухарчета се посипаха по раменете ми, а някъде зад гърба ми се чу кикот.

Бързо се обърнах и зяпнах.

Тя стоеше на десетина крачки от мен — висока, стройна девойка с тъмни очи и ниско подстригана кестенява коса. Беше облечена с жакет за фехтовка, в дясната си ръка държеше рапира, а в лявата — маска. Гледаше към мен и се смееше. Зъбите ѝ бяха бели, равни и мъничко по-дълги, отколкото трябваше. Малкото ѝ носле и горната част на добре загорелите ѝ бузи бяха покрити с лунички. От нея се излъчваше жизненост, която бе по-привлекателна от обикновената хубост. Особено, може би, когато се гледа през опита на много години.

Тя ме поздрави с рапирата си.

— En garde^[1], Коруин!

— Коя си ти, дявол да го вземе? — попитах аз и чак тогава забелязах жакета, маската и рапирата на тревата до мен.

— Никакви въпроси, никакви отговори — отсече тя. — Не и преди да сме се фехтували.

Девойката нагласи маската върху главата си и зачака.

Станах и вдигнах жакета. Виждах, че ще е по-лесно да се съглася, отколкото да споря с нея. Фактът, че ми знаеше името ме безпокоеше, а и колкото повече мислех за това, толкова по-позната ми изглеждаше. Най-добре да ѝ угодя, реших аз, като се напъхах в жакета и го закопчах.

Вдигнах рапирата и си сложих маската.

— Добре — рекох, направих кратък поздрав и пристъпих напред. — Добре.

Тогава тя се приближи и започнахме. Оставих я първа да нападне.

Атаката ѝ беше много бърза. Отвърнах ѝ с два пъти по-голяма скорост, но девойката успя да парира и продължи с равностойна бързина. Взех бавно да отстъпвам, като я увличах със себе си. Тя се засмя и се устреми напред с умели удари. Биеше се чудесно и си го знаеше. Искаше да покаже на какво е способна. На два пъти едва не проби защитата ми, все по един и същи начин — ниско отдолу, — което никак не ми хареса. Веднага, щом се отвори възможност след това, я спрях, като наведох рапирата ѝ и тя тихо изруга, без да се ядосва, сякаш само да признае поражението и пак се хвърли към мен. Обикновено не обичам да се фехтувам с жени, независимо колко ги бива, но този път установих, че ми е приятно. Умението и грацията, с

които провеждаше атаките си ми доставяха удоволствие и се улових, че разсъждавам за ума, който стоеше зад този стил. Първоначално възнамерявах бързо да я изтощя, да приключа двубоя и да я разпитам. Сега осъзнах, че желая битката да продължи.

Не можеше да се каже, че лесно се уморява. Нямахше нужда да проявявам загриженост в това отношение. Загубих представа за времето, докато нападахме и отстъпвахме по брега на потока, а рапирите ни равномерно звънтяха. Изглежда бе минало доста, обаче, преди тя да отстъпи назад и да вдигне оръжие във финален поздрав. После си свали маската и отново ми се усмихна.

— Благодаря! — каза задъхана.

Отвърнах на поздрава и махнах клетката за птици от лицето си. Извърнах се и започнах да се боря с копчетата на жакета, когато, без да я усетя, тя приближи до мен и ме целуна по бузата. Не ѝ се налагаше да застава на пръсти при това. За миг се смутих, но се усмихнах. Преди да съм успял да кажа нещо, девойката ме бе хванала за ръката и ме теглеше към посоката, от която бяхме дошли.

— Донесла съм кошница за пикник — съобщи тя.

— Чудесно. Гладен съм. Освен това съм любопитен...

— Ще ти кажа всичко, което пожелаеш да чуеш — заяви момичето весело.

— Започни тогава с твоето име.

— Дара — отвърна тя. — Кръстена съм Дара, на баба ми.

При тези думи ме погледна, като че ли очакваше някаква реакция. Никак не ми се искаше да я разочаровам, но просто кимнах и повторих името, а после я попитах:

— Защо ме нарече Коруин?

— Защото така се казваш. Познах те.

— Как?

Девойката пусна ръката ми.

— Ето я — възкликна тя, като посегна зад близкото дърво и вдигна кошницата, оставена върху изскочилите му навън корени. — Надявам се мравките да не са я нападнали.

Запъти се към едно сенчесто местенце до потока и постла на земята покривка.

Закачих екипа за фехтовка на близкия храст.

— Като гледам, доста работи си понесла със себе си — отбелязах.

— Конят ми е ей там — посочи с глава тя по течението на потока.

После отново се зае да оправя покривката и да изпразва кошницата.

— Защо си го оставила там?

— За да се промъкна по-тихо до теб, разбира се. Ти веднага щеше да се събудиш, ако беше чул шум от конски копита.

— Вероятно си права — съгласих се аз.

Тя се престори на дълбоко замислена, но не издържа и се разкикоти.

— Ама първия път не ме усети. Още...

— Първия път ли? — попитах, като видях, че точно това иска.

— Да. Едва не те прегазих малко преди това. Така беше заспал. Когато видях кой си, върнах се за кошницата и екипите за фехтовка.

— Аха. Разбирам.

— Ела сега и седни — покани ме Дара. — Би ли отворил бутилката?

Тя постави една бутилка до моето място и се зае внимателно да разопакова два кристални бокала, които после сложи в средата на покривката.

Приближих се и седнах.

— Това са едни от най-хубавите кристални чаши на Бенедикт — забелязах аз и отворих бутилката.

— Да. Внимавай да не ги обърнеш, докато наливаш... и мисля, че не бива да се чукаме с тях.

— И аз така смятам — съгласих се и сипах от виното.

Дара вдигна своята чаша.

— За срещата между стари приятели.

— Какви стари приятели?

— Ние с теб.

— За първи път те виждам.

— Не бъди толкова прозаичен — рече тя и отпи.

Вдигнах рамене.

— За срещата между стари приятели.

След това Дара започна да се храни и аз последвах примера ѝ. Тя така се наслаждаваше на атмосферата на тайнственост, която бе създала, че се стараех да я поддържам, просто за да ѝ доставя удоволствие.

— Хм, къде ли може да съм те срещал? — започнах да гадая. — Дали не беше в някой пищен кралски двор? Или в нечий харем...

— Може би в Амбър? — подхвърли тя. — Ти беше...

— В Амбър ли? — прекъснах я аз, като навреме си спомних, че държа кристалния бокал на Бенедикт и ограничих емоционалния си изблик само в гласа. — Всъщност, коя си ти?

— ... ти беше толкова красив, остроумен, обожаван от всички дами — продължи Дара, — а аз — едно свито мишле, което ти се възхищаваше отдалеч. Сиво, невзрачно грозно патенце — което, бързам да отбележа, се превърна в бял лебед, — влюбено до уши в теб...

Измърморих нещо средно вулгарно и тя се разсмя.

— Не беше ли така? — попита.

— Не — взех си аз още едно парче месо и малко хляб. — По-скоро беше в онзи публичен дом, където си натъртих гърба. Бях пиян онази нощ...

— Не си забравил! — извика Дара. — Там работех само вечер. През деня обяздвах коне.

— Предавам се — казах аз и си сипах още вино.

Най-дразнещото беше, че тя действително ми се виждаше дяволски позната. Но от външния ѝ вид и от поведението ѝ съдех, че не може да е на повече от седемнайсет. А това до голяма степен изключваше вероятността пътищата ни някога да са се пресичали.

— Бенедикт ли те научи да се фехтуваш? — попитах.

— Да.

— Какъв ти е той?

— Любовник, разбира се — отвърна тя. — Отрупва ме с кожи и бижута... и се фехтува с мен.

Дара пак се засмя.

Продължих да изучавам лицето ѝ.

Да, възможно бе...

— Чувствам се засегнат — заявих накрая.

— Защо? — попита тя.

— Бенедикт не сподели с мен.

— Какво?

— Ти си негова дъщеря, нали?

Дара се изчерви, ала поклати глава.

— Не — отрече тя. — Но си близо до истината.

— Внучка?

— Ами... нещо такова.

— Опасявам се, че не разбирам.

— Той обича да му викам дядо. На практика, обаче, Бенедикт е баща на моята баба.

— Ясно. Има ли у вас и други като теб?

— Не, аз съм единствената.

— Ами майка ти и... баба ти?

— Те са мъртви, и двете.

— Как са умрели?

— Насилствена смърт. И двата пъти се е случило, докато той се е намирал в Амбър. Предполагам, че затова не се е връщал там вече от доста време. Не му се иска да ме оставя без закрила... макар да знае, че мога да се грижа сама за себе си. И ти видя, че мога, нали?

Кимнах. Това обясняваше някои неща, едно от които бе причината Бенедикт да стои тук като Покровител. Налагаше му се да я държи някъде, а естествено не искаше да я води в Амбър. Сигурно не желаше и никой от нас да знае за съществуването ѝ. Тя лесно можеше да бъде използвана като оръжие срещу него. Едва ли той би си позволил да ми я представи с такава готовност.

Следователно:

— Не вярвам Бенедикт да ти е разрешил да идваш тук и предполагам, че много ще се ядоса, ако разбере какво си направила.

— И ти си същия като него! Аз съм голям човек, дявол да го вземе!

— Да си ме чула да го отричам? Но ти наистина трябваше да си някъде другаде, нали?

Вместо да отговори, Дара пак започна да се храни. И аз се заех със същото. След няколко неудобни минути, прекарани в дъвчене, реших да подхвана нова тема.

— Как ме позна? — попитах.

Тя преглътна, пийна си малко вино, усмихна се.

— Виждала съм те на картинка, разбира се.

— Каква картинка?

— Върху едни карти — обясни тя. — Когато бях съвсем малка, често играехме с тях. Така опознах всичките си роднини. Ти и Ерик сте другите двама майстори на меча, така знам. Затова и...

— Ти имаш колода с Фигурите? — прекъснах я аз.

— Не — въздъхна Дара. — Той не иска да ми даде... а знам, че има няколко.

— Така ли? Къде ги държи?

Тя присви очи и ги прикова в моите. Проклятие! Не трябваше да проявявам чак толкова явен интерес.

— Почти винаги носи един комплект със себе си — рече тя — и нямам представа къде държи останалите. Защо? Не иска ли да ти ги покаже?

— Не съм го молил. Знаеш ли какво е предназначението им?

— Имаше определени неща, които не биваше да правя, когато играехме с тях. Предполагам, че могат да се използват по някакъв специален начин, но той никога не ми е казал как. Те са много важни, нали?

— Да.

— Така си и мислех. Бенедикт винаги е много внимателен с тях. Ти имаш ли своя колода?

— Да, но в момента съм я дал назаем.

— Разбирам. А ти се иска да използваш картите за нещо много сложно и злокобно.

Вдигнах рамене.

— Искам да ги използвам, но за съвсем скучни и несложни цели.

— Какви, например?

Поклатих глава.

— Щом Бенедикт не желае все още да познаваш функциите им и аз няма да ти ги кажа.

Дара се нацупи.

— Ти се страхуваш от него.

— Изпитвам огромно уважение към Бенедикт, без да говорим за привързаността ми към него.

Тя се засмя.

— Той по-добре ли се бие от теб, по-умел ли е с меча?

Извърнах поглед. Сигурно се бе върнала от някое доста отдалечено място, където новината още не бе стигнала. Всички хора от града, които бях срещнал, вече знаеха за ръката на Бенедикт. Подобни вести се разпространяваха много бързо. Никак не ми се искаше да съм първият, който ще ѝ я съобщи.

— Мисли си каквото искаш — казах ѝ аз. — А ти къде беше?

— В селото. Горе, в планината. Дядо ме заведе там при едни негови приятели, семейство Тисайс. Познаваш ли Тисайсови?

— Не, не ги познавам.

— И преди съм ходила там — продължи тя. — Той винаги ме води при тях, когато тук има някакви неприятности. Тяхното населено място няма име. Аз му викам просто селото. То е много странно — и хората, и селището. Там сякаш... ни боготворят. Отнасят се с мен, като че ли съм нещо свято и никога не ми казват онова, което искам да науча. Не е далече, но планините са различни, небето е друго — всичко! — и изглежда няма път за връщане, озова ли се веднъж там. Опитвала съм да се върна сама и преди, ала единственото, което постигах, бе да се загубя. Дядо всеки път трябваше да идва да ме търси, а после пътят ставаше съвсем лесен. Тисайсови следват всички негови инструкции по отношение на мен. Те се държат с него все едно е някакъв бог.

— За тях той е точно такъв.

— Нали каза, че не ги познаваш.

— Не ми е и необходимо. Познавам Бенедикт.

— Как го прави той? Кажете ми?

Поклатих глава.

— Как го направи ти? — попитах я аз. — Как успя да се върнеш тук този път?

Дара си допи виното и ми протегна чашата. Напълних я и когато вдигнах очи, главата ѝ бе наклонена към дясното рамо, веждите ѝ бяха смръщени, а погледът ѝ се рееше някъде в далечината.

— Всъщност, не знам — дръпна чашата си тя и машинално отпи от нея. — Не съм съвсем сигурна как подходих сега... — Лявата ѝ ръка взе да си играе с ножа и накрая го вдигна. — Бях направо бясна, полудяла бях от яд, че отново ме отнесе там като багаж. Казах му, че искам да остана и да се бия, но той ме метна на коня си и след малко се озовахме в селото. Не знам как. Не яздихме дълго, а изведнъж

пристигнахме. Познавам цялата тази околност. Тук съм родена и тук съм израснала. Яздила съм навсякъде по тия места, на стотици километри във всички посоки. Никога не съм успявала да открия селото, когато съм тръгвала да го търся. А докато яздехме, сякаш мина съвсем малко време и изведнъж пак се намерихме при Тисайсови. Но вече съм по-голяма с няколко години и по-добре се ориентирам в обстановката. Взех твърдо решение да се върна сама.

Тя започна да човърка земята до себе си с върха на ножа, като изглежда не забелязваше какво прави.

— Изчаках да се стъмни — продължи Дара — и се заех да изучавам звездите, за да определя посоката. Изпълни ме чувство за нереалност. Звездите бяха съвсем различни. Не познавах никое от съзвездията. Върнах се пак вътре и се замислих над това. Бях леко уплашена и не знаех какво да правя. Прекарах следващия ден в опити да измъкна повече информация от Тисайсови и другите хора в селото. Но всичко беше като в лош сън. Те или бяха глупави, или нарочно се стараеха да ме объркат. Не само че нямало никакъв начин да стигна оттам дотук, но те и представа си нямали къде е това „тук“, а не били особено сигурни и по отношение на понятието „там“. Същата вечер отново разгледах звездите, за да се убедя, че очите не са ме излъгали и вече почти бях готова да им повярвам.

Дара започна да движи ножа напред-назад, като подравняваше и заглаждаше разровената пръст. После взе да рисува по нея.

— Следващите няколко дни непрестанно опитвах да намеря обратния път — пак подхвана разказа си тя. — Смятах да тръгна по оставените от нас следи и да се върна по тях, но в един момент те просто изчезваха. Тогава направих единственото, което успях да измисля. Всяка сутрин потеглях в различна посока, яздех до обяд и се връщах обратно. Не попадах на нищо, което да ми изглежда познато. Това направо ме побъркваше. Всяка нощ заспивах все по-ядосана и разстроена от този обрат на събитията... и все по-твърдо решена да открия свой собствен път назад към Авалон. Трябваше да покажа на дядо, че вече не може да се отнася с мен като с дете и да очаква аз да мирувам послушно.

После, след около седмица, започнаха да ми се явяват сънища. Нещо като кошмари. Сънувал ли си някога как бягаш, бягаш и не отиваш никъде? Това беше нещо такова... тази горяща паяжина. Само

дето изобщо не беше паяжина, нямаше никакъв паяк и освен това не гореше. Но аз бях хваната вътре и се въртях из нея. Ала в действителност не се движех. Описанието ми не е съвсем точно, но не знам как иначе да ти обясня. И трябваше непрекъснато да опитвам — всъщност, аз го исках — да мина през нея. Когато се събуждах, чувствах умора, като че ли наистина съм ходила до капване цяла нощ. Това продължи много време и всеки път ставаше все по-силно, по-дълго и по-реално.

Накрая, тази сутрин, се събудих и сънят още танцуваше в главата ми. Тогава разбрах, че ще успея да се върна вкъщи. Потеглих, все още полузаспала и този път не обръщах внимание на околността. Минах цялото разстояние без изобщо да спирам, като непрекъснато мислех за Авалон... а докато яздех всичко ми се виждаше все по-познато и близко. И се озовах отново тук. Едва тогава почувствах, че се събуждам напълно. Сега селото, Тисайсови, онова небе, онези звезди, горите, планините — те ми се струват като сън. Никак не съм сигурна, че бих могла да намеря пътя натам. Не е ли странно? Можеш ли да ми обясниш какво е станало?

Надигнах се и заобиколих останките от обяда ни. После седнах до нея.

— Спомняш ли си как изглеждаше горящата паяжина, която всъщност нито беше паяжина, нито гореше?

— Да... донякъде.

— Дай ми този нож — помолих я аз.

Тя ми го подаде.

С върха му започнах да допълвам драскулките ѝ по земята, продължавах едни линии, изтривах други, добавях трети. През цялото време Дара не пророни нито дума, но наблюдаваше всяко мое движение. Щом свърших, оставих ножа и дълго и мълчаливо зачаках.

Накрая тя тихо промълви:

— Да, точно така изглеждаше. — Вдигна очи от рисунката и погледна към мен: — Откъде знаеш? Откъде знаеш какво съм сънувала?

— Ти си сънувала нещо, което е заложено в гените ти. Защо и как, не знам. Но това показва, че действително си дъщеря на Амбър. Ти си се движила през Сенките. Онова, което си сънувала е Великия

лабиринт на Амбър. С неговата сила родените с кралска кръв властват над сенките. Разбираш ли за какво говоря?

— Не съм сигурна — поколеба се тя. — Мисля, че не. Чувала съм дядо да проклина сенките, но никога не съм проумявала какво има предвид.

— Значи не знаеш къде всъщност се намира Амбър?

— Не. Той все извърта. Разказвал ми е за Амбър и за семейството, но не знам дори посоката, в която е Амбър. Знаем само, че е далече.

— Амбър е във всички посоки — казах аз — или в която посока човек избере. Трябва единствено...

— Да! — прекъсна ме Дара. — Бях забравила, пък и мислех, че той просто си играе на тайнственост или си прави шега с мен, но Бранд каза съвсем същото преди много време. Какво означава то, обаче?

— Бранд! Кога е идвал Бранд тук?

— Преди години — отвърна тя. — Когато бях малко момиченце. Идваше често. Аз много го обичах и безмилостно му досаждах. Той ми разказваше приказки, учеше ме на разни игри...

— Кога си го виждала за последен път?

— Ами... преди осем, девет години, според мен.

— Срещала ли си и някой от другите?

— Да. Неотдавна Джулиан и Жерар идваха тук. Само преди няколко месеца.

Изведнъж се почувствах много несигурен. Бенедикт определено бе премълчал доста неща. По-добре да ме беше измамил, отколкото да ме държи в пълно неведение за всичко това. Тогава щеше да е по-лесно да се разсъдя, когато открия истината. Проблемът с Бенедикт беше, че той бе прекалено честен, за да излъже. Предпочиташе да не каже нищо. Усещах, обаче, че ме грози опасност и разбрах, че не мога да отлагам повече, налагаше се да действам с най-голямата възможна бързина. Да, трябваше да се сдобия веднага с камъните. И все пак, имаше още какво да се научи тук, преди да се заема с тях. Времето не стигаше... по дяволите!

— За първи път ли ги виждаше? — попитах я аз.

— Да, и се почувствах много обидена. — Тя замълча и въздъхна. — Дядо не ми позволи да споменавам, че сме роднини. Той ме

представи като негова повереница. И отказа да ми обясни защо. Проклятие!

— Сигурен съм, че е имал основателни причини.

— О, и аз така мисля. Но това не те кара да се чувстваш по-добре, когато цял живот си чакал да се запознаеш с роднините си. Ти знаеш ли защо се отнесе така с мен?

— За Амбър настъпиха тежки времена и нещата ще стават още по-лоши, преди да започнат да се оправят. Колкото по-малко хора знаят за твоето съществуване, толкова по-нищожна е вероятността да бъдеш замесена и да пострадаш. Направил го е само, за да ти спести неприятности.

Тя издаде презрителен звук.

— Нямам нужда от подобна закрила. Мога и сама да се грижа за себе си.

— Ти се фехтуваш добре — уверих я аз, — ала за жалост животът е по-сложен от обикновено дуелиране по правилата.

— Знам. Не съм дете. Но...

— Няма „но“! Той е направил това, което щях да направя и аз, ако беше моя. Освен това така предпазва и себе си. Изненадан съм, че е позволил на Бранд да научи за теб. Сигурен съм, че ще побеснее, ако разбере, че съм те видял.

Главата ѝ рязко се вдигна и Дара ме погледна с разширени очи.

— Но ти не би направил нещо, с което да ни навредиш — възкликна тя. — Ние сме... роднини.

— Откъде знаеш, дявол да го вземе, защо съм дошъл тук и какво си мисля? Може току-що сама да си сложила въжето на вратовете и на двама ви!

— Не говориш сериозно, нали? — попита Дара, като бавно вдигна лявата си ръка и я задържа между нас.

— Не знам — отговорих ѝ аз. — Едва ли щях да ти говоря всичко това, ако имах някакви лоши намерения, нали?

— Да... предполагам.

— Смятам да ти кажа нещо, което Бенедикт е трябвало да те научи много отдавна. Никога не вярвай на роднина. Това е много лошо, отколкото да се довериш на непознат. При непознатия има вероятност да не ти се случи нищо лошо.

— Наистина ли го мислиш?

— Да.

— Като включваш и себе си?

Усмихнах се.

— Разбира се, че това не се отнася за мен. Аз съм самата честност, доброта, милосърдие и благородство. Вярвай ми във всичко.

— Добре — кимна тя и аз се разсмях. — Ще ти вярвам — настоя Дара. — Ти няма да ни причиниш зло. Знам това.

— Разкажи ми за Жерар и Джулиан — помолих, като се чувствах неловко, както винаги, при такава проява на спонтанна вяра. — Какъв беше поводът за тяхното посещение?

Дара помълча малко, все още изучавайки ме, после заяви:

— Аз вече ти казах доста неща, нали? Прав си. Човек трябва да бъде по-предпазлив. Смятам, че е твой ред да говориш.

— Добре. Започваш да се учиш как трябва да се отнасяш с нас. Какво искаш да знаеш?

— Къде, всъщност, се намира селото? И Амбър. Те по нещо си приличат, нали? Какво имаше предвид, когато каза, че Амбър е във всички посоки или в която, човек избере? Какво са сенките?

Изправих се на крака и погледнах надолу към нея. Протегнах й ръка. Тя изглеждаше много млада и малко повече от леко изплашена в този момент, но пое ръката ми.

— Къде...? — попита, докато ставаше.

— Насам — поведох я към мястото, на което бях спал и откъдето бях наблюдавал водопада и воденичното колело.

Дара понечи да каже нещо, но аз я спрях.

— Гледай. Само гледай.

Постояхме загледани в шумящата, пенеща се вода и въртящото се колело, докато аз настройвах съзнанието си. После й рекох:

— Ела — хванах я за лакътя и я поведох към гората.

Тръгнахме между дърветата, а един облак скри слънцето и сенките станаха по-дълбоки. Крясъците на птиците добиха остра нотка, от земята започна да се надига влага. На всяко следващо дърво, покрай което минавахме, листата ставаха по-дълги и по-широки. Когато слънцето се появи отново, светлината му беше по-жълта, а зад един завой на пътеката попаднахме на увиснали пълзящи растения. Крясъците на птиците сега бяха по-дрезгави и по-многобройни. Пътеката започна да се изкачва и аз я преведох през оголения кремък

до една височинка. Иззад нас сякаш се носеше далечен, едва доловим тътен. Синевата на небето беше някак различна, когато излязохме на открито и идването ни изплаши голям, кафяв гущер, който се припичаше на слънце върху една скала. Взехме още един завой покрай купчина камъни и Дара възкликна:

— Не знаех, че всичко това е тук. Никога преди не съм идвала насам.

Не казах нищо, защото бях зает с разместването на Сенките.

Отново се озовахме сред гората, но сега пътеката водеше нагоре през нея. Дърветата бяха тропически гиганти, между които растяха папрати и се долавяха нови звуци — излайване, съскане, жужене. Докато се изкачвахме, тътенът около нас стана по-силен, чак земята започна да потреперва от него. Дара стискаше силно ръката ми, без да говори, но поглъщаше всичко с очи. Там, където от клоните капеше влага, имаше локви и големи, плоски бледи цветя. Температурата се бе повишила значително и ние започвахме да се потим. Тътенът прерасна в мощен рев и когато след известно време отново излязохме от гората, звукът приличаше на грохот от гръмотевици. Поведох я към края на урвата и ѝ посочих гледката долу.

Водопадът се спускаше най-малко от триста метра и блъскаше по реката като чук по наковалня. В подножието му се образуваха водовъртежи, изскачаха пръски, събираше се пяна. Срещу нас, на около километър разстояние, отчасти скрито зад дъга и мъгла от водни пръски, като остров, плеснат там от някой титан, бавно се въртеше огромно колело, масивно и блестящо. Високо над него из въздушните течения се рееха гигантски птици, подобни на летящи кръстове.

Останахме дълго на мястото си. Да се разговаря бе невъзможно, а и така беше по-добре. След време, когато тя се обърна да ме погледне, присвила въпросително очи, аз кимнах и посочих към гората. Отдръпнахме се от ръба и тръгнахме обратно в посоката, от която бяхме дошли.

Връщането ни представляваше същия процес обърнат наопаки и на мен ми беше доста по-лесно. Когато пак стана възможно да се разговаря, Дара продължи да мълчи, очевидно вече разбрала, че аз участвам в промените, които ставаха около нас.

Заговори едва щом стигнахме до нашия поток и видяхме пред нас да се върти малкото мелнично колело.

— Онова място като селото ли беше?

— Да. Сянка.

— И като Амбър?

— Не. Амбър хвърля Сенки. Те могат да бъдат оформени във всякакъв вид, ако знаеш как. Онова място е сянка, твоето село е сянка... и тази страна е сянка. Всяко място, което можеш да си представиш, съществува някъде сред Сенките.

— ... А ти, дядо и останалите знаете как да стигате до тези сенки, като избирате онова, което желаете?

— Да.

— Значи и аз съм направила същото, за да се върна от селото?

— Да.

На лицето ѝ се изписа постепенно проумяване. Почти черните ѝ вежди се свиха, ноздрите ѝ се разшириха от вълнение.

— Аз също мога да го правя... — промълви тя, после възкликна:
— Мога да отида навсякъде, да направя всичко, което поискам!

— Умението е заложено в теб — уточних аз.

Тогава Дара ме целуна, внезапно и импулсивно, завъртя се в кръг, а косата ѝ се развя над тънкото вратле, докато се опитваше да обхване всичко с поглед.

— Значи мога да направя всичко — заключи тя и спря да се върти.

— Има ограничения, опасности...

— Такъв е животът. Как да се науча да използвам това умение?

— Ключът е Великия лабиринт в Амбър. Трябва да минеш през него, за да овладееш способностите си. Той е очертан върху пода на една зала под двореца на Амбър. Много е голям. Тръгва се от външния край и се върви до центъра му без спиране. Усеща се значително съпротивление и напредването е сериозно изпитание. Ако спреш или се опиташ да напуснеш Лабиринта, преди да си го минала целия, той ще те убие. Ала стигнеш ли до центъра, ще получиш власт над Сенките и ще можеш съзнателно да ги управляваш.

Дара изтича към останките от пикника ни и заразглежда лабиринта, който бяхме нарисували на земята.

Последвах я по-бавно. Като се приближих, тя заяви:

— Трябва да отида в Амбър и да мина през него!

— Сигурен съм, че Бенедикт възнамерява да те заведе там някой ден.

— Някой ден ли? — възмути се тя. — Сега! Трябва да мина през него сега! Защо той никога не ми е говорил за тези неща?

— Защото още не можеш да го направиш. Условиата в Амбър са такива, че ще бъде опасно и за двама ви, ако твоето съществуване стане известно там. Амбър е забранена зона за теб, засега.

— Не е честно! — изгледа ме ядосано Дара.

— Разбира се, че не е. Но в момента така стоят нещата. Недей обвинява мен.

Последните думи ме накараха да изпитам неудобство. Естествено, че част от вината беше моя.

— Май щеше да е по-добре, ако не ми бе разказвал всичко това, след като нищо не мога да направя.

— Положението не е чак толкова лошо. Обстановката в Амбър пак ще се нормализира... не след дълго.

— Как ще науча за това?

— Бенедикт ще знае. Тогава сам ще ти каже.

— Той не смята за нужно да ми казва нищо!

— А защо, мислиш, се държи така? Само, за да те дразни ли? Знаеш колко добър е бил с теб, колко е загрижен за теб. Когато моментът настъпи, той ще бъде на твоя страна.

— Ами ако не е? В такъв случай ще ми помогнеш ли ти?

— Ще направя каквото е по силите ми.

— А как да те намеря? За да ти кажа.

Усмихнах се. Бяхме стигнали дотук, без изобщо да насилвам разговора. Нямахше нужда да й обяснявам действително важните неща. Щях да й кажа само колкото можеше да ми е от полза по-късно...

— С картите, семейните Фигури. Те са нещо повече от порив на сантименталност. Чрез тях ние можем да общуваме. Вземи моята, вгледай се в нея, съсредоточи се, опитай се да прогониш всички други мисли от съзнанието си, представи си, че наистина съм пред теб и тогава започни да ми говориш. Ще видиш, че действително е така и аз ти отговарям.

— Точно тези неща дядо ми каза да не правя, когато играя с картите!

— Естествено.

— Как става това?

— Ще ти обясня друг път — обещах аз. — Услуга за услуга. Забрави ли? Аз ти разказах за Амбър и за Сенките, сега ти ми опиши посещението на Жерар и Джулиан.

— Добре — съгласи се тя. — Само че няма кой знае какво за казване. Една сутрин, преди пет или шест месеца, дядо просто спря по средата на работата си. Точно подрязваше дърветата в овощната градина — той обича да прави това сам — и аз му помагах. Беше се качил на стълба и се протягаше напред, когато изведнъж замря, отпусна ножиците и няколко минути остана неподвижен. Помислих, че просто си почива и продължих да събирам отрязаните клончета. Тогава го чух да говори — не да си мърмори под нос, а да приказва все едно водеше разговор с някого. Отначало помислих, че се обръща към мен и го попитах какво има. Той, обаче, не ми обърна внимание. Сега, като знам за Фигурите, разбирам, че сигурно е разговарял с някой от тях. Вероятно, с Джулиан. Все едно, после дядо доста бързо слезе от стълбата, каза ми, че трябва да замине за ден или два и тръгна към къщата. Но преди още да се е отдалечил кой знае колко, отново се върна. Тогава ми обясни, че ще идват Джулиан и Жерар и мен ще ме представи като своя повереница, осиротялата дъщеря на негов верен поданик. Скоро след това тръгна на път, като водеше със себе си два допълнителни коня. Бе препасал и меча си.

Върна се посред нощ и ги доведе и двамата със себе си. Жерар беше почти в безсъзнание. Левият му крак бе счупен, а цялата лява половина на тялото му беше зле натъртена. Джулиан също изглеждаше доста пострадал, но нямаше нищо счупено. Те останаха при нас почти месец и бързо се възстановиха. После взеха назаем два коня и си тръгнаха. Оттогава не съм ги виждала.

— Какво обяснение дадох за нараняванията си?

— Казаха само, че са претърпели злополука. Не желаеха да разговарят с мен по този въпрос.

— А къде е станало това? Споменаха ли нещо?

— На черния път. Чух ги няколко пъти да говорят за него.

— Къде е този черен път?

— Не знам.

— Те какво разправяха за него?

— Често го проклинаха. Това беше всичко.

Като погледнах надолу, видях, че в бутилката е останало малко вино. Доразлях го в чашите и ѝ подадох едната.

— За срещата между стари приятели — вдигнах наздравица и се усмихнах.

— ... За срещата — съгласи се тя и отпихме.

Дара се зае да разчиства и аз ѝ помогнах, като предишното чувство, че е необходимо да побързам, отново започна да ме завладява.

— Колко време трябва да чакам, преди да се опитам да вляза във връзка с теб? — попита тя.

— Три месеца. Дай ми три месеца.

— Къде ще бъдеш тогава?

— В Амбър, надявам се.

— Колко дълго ще останеш тук?

— Не много. Всъщност, точно сега трябва да предприема едно малко пътуване. Утре, обаче, ще се върна. След това ще остана само още няколко дни.

— Искане ми се да можеше да останеш по-дълго.

— И на мен ми се иска. Сега, след като те срещнах.

Дара се изчерви и се престори, че цялото ѝ внимание е заето с подреждането на кошницата. Взех екипите за фехтовка.

— Сега в имението ли се връщаш? — попита тя.

— Отивам в конюшната. И веднага тръгвам на път.

Девойката вдигна кошницата.

— Да вървим заедно тогава. Конят ми е натам.

Кимнах и я последвах по пътеката.

— Предполагам — рече тя, — че ще е най-добре да не споменавам пред никого за нашата среща, особено пред дядо?

— Това би било разумно.

Ромоленето и бълбукането на потока, който се спускаше към реката, тръгна по своя път към морето, постепенно заглъхваше, докато се стопи съвсем и известно време се чуваше само проскърцването на прикованото към брега мелнично колело.

---

[1] „Ан гард“ — Заеми стойка, термин от фехтовката — Б.ред. ↑

VI

Равномерният и непрекъснат ход е по-важен от бързината, през по-голямата част от времето. Докато има постоянно променящи се стимули, за които съзнанието да се закачи, може да се осигури успоредно на тях движение. Започне ли то веднъж, скоростта е въпрос на лична преценка.

Така че аз се движех бавно, но непрекъснато, като използвах личната си преценка. Нямаше смисъл излишно да уморявам Звездин. Бързите промени са достатъчно трудни за хората. Животните, които не ги бива толкова в самоизмамите, ги понасят още по-мъчно и понякога дори напълно пощуряват.

Пресякох потока по едно дървено мостче и известно време яздих покрай брега. Възнамерявах да заобиколя самия град, но да се придържам към общата посока на водния път, докато стигна морския бряг. Превалеше пладне. Пътеката беше сенчеста и прохладна. Грейсуондир висеше на хълбока ми.

Яздех на запад и скоро стигнах до хълмовете, които се издигаха там. Въздържах се от промени в сенките, преди да съм се озовал на място, откъдето можех да виждам целия град, който представляваше най-голямото струпване на население в тази страна, толкова подобна на моя Авалон. Градът носеше същото име и в него живееха и работеха няколко хиляди души. Някои от сребърните кули липсваха и потокът пресичаше града под малко по-различен ъгъл, някак по на юг, като се разширяваше или беше разширен изкуствено осмोकратно дотам. От ковачниците и гостоприемниците се издигаше дим, който лекият южен ветрец разносяше; по тесните улички се движеха хора — пеша, на коне, с каруци, с файтони, влизаха и излизаха от магазини, къщи, ханове; ята птици се въртяха, спускаха се, пак се издигаха около местата, където имаше вързани коне; във въздуха безшумно се вееха няколко ярки флага; водата блещукаше и над всичко висеше мараня. Намирах се прекалено далеч, за да чувам звуците — гласове, дрънчене, тропот, скърцане, — освен като един общ шум. И макар че отгук не

можех да различа никаква определена миризма, ако още бях сляп щях да знам, след като подуших въздуха, че се намирам близо до град.

Докато го гледах от височината, започна да ме завладява носталгия при спомена за отдавна изчезналата Сянка със същото име, където животът ми беше толкова по-спокоен и щастлив, отколкото бе сега.

Но когато човек е живял така дълго като мен, естествено развива тези качества на съзнанието, които помагат да се освобождава от наивните чувства, веднага щом се появят и по принцип не обича да се поддава на сантиментални пристъпи.

Онези дни бяха минало и с всичко това беше свършено, а сега мисълта за Амбър ме владееше изцяло. Обърнах се и продължих на юг, обзет от още по-твърда решимост да успея. Амбър, аз не забравям...

Слънцето се бе превърнало в искряща, огнена точка над главата ми, а ветровете започваха да свирят около мен. Небето ставаше все по-жълто и знойно, докато заприлича на опънала се от хоризонт до хоризонт пустиня. Хълмовете добиваха по-скалист вид, успоредно със спускането ми към полите им, осеяни с причудливи, изваяни от вятъра скулптури в мрачни цветове. Когато се озовах в подножието им, застигна ме пясъчна буря, която ме принуди да увия главата си с плаща и да присвия до крайност очи. Звездин изцвили, изпръхтя няколко пъти и продължи напред. Пясък, скали, ветрове, още по-оранжево небе, подобни на слюда облаци, към които слънцето се насочваше...

После дълги сенки, утихване на вятъра, тишина... Само потропването на копитата по камъните и шумът от дишането ни... Сумрак, облаци се струпват и слънцето се скрива зад тях... Гръм разтърсва стените на деня... Неестествена видимост на отдалечените обекти... Студено, синьо и електрическо усещане във въздуха... Отново гръм...

Ромолящата стъклена завеса на приближаващия отдясно дъжд... Сини, назъбени линии сред облаци... Температурата пада, ние неотменно продължаваме, светът вече е едноцветен декор...

Гонг на гръмотевица, бяла светкавица, завесата настъпва към нас... Двеста метра... Сто и петдесет... Достатъчно!

Долният ѝ край оре, набраздява, разпенва... Влажен мирис на земя... Изцвилване на Звездин... Галопиране...

Тънички струйки вода пълзят надолу, попиват в земята... Покрити с мехурчета локви кал... Потоци дъжд... Навсякъде около нас ручей, плискане...

Височина отпред и мускулите на Звездин се напрягат и отпускат, напрягат се и се отпускат под мен, докато той прескача ручейте и пороите, гмурка се в напредващата, мътна стена и се озовава на склона. Под копитата му изскачат искри, докато се изкачва нагоре, шумът от гърголеция, образуващ водовъртежи потоп под нас прераства в постоянен рев...

Още по-нависоко, тук е сухо, спираме за момент да изстискам краищата на плаща си... Долу, зад нас и вдясно, сиво, брулено от бурята море се плиска в подножието на скалата, върху която сме застанали...

Вече сме навътре в сушата, запътени към ливади с детелина и настъпващата вечер, грохотът на прибоя зад гърба ни...

Преследваме падащи звезди... Небето притъмнява на изток и предвещава нощ и безмълвие...

Разчиствам небето и звездите грейват по-ярко, оставям само няколко малки перести облачета...

По следите ни с вой се втурва глутница от червенооки неща... Сянка... Зеленооки... Сянка... Жълтооки... Сянка... Няма ги...

Само мрачни върхове с поли от сняг са се наблъскали един до друг край мен... Замръзнал сняг, сух като прах, се вдига на вълни от поривите на ледения вятър там, горе. Прахообразен сняг, подобен на брашно... Спомени, за италианските Алпи, за каране на ски... Вълни от сняг се блъскат в каменните откоси... Бял огън сред нощния въздух... Краката ми бързо замръзват в мокрите ботуши... Звездин е объркан и пръхти, колебливо прави всяка крачка и клати глава, сякаш не вярва на очите си...

Много сенки отвъд скалите, по-полегати склонове, по-мек вятър, по-малко сняг...

Пътят криволичи, пътят лъкатуши, води към топлината... Надолу, надолу, надолу в нощта, под променящите се звезди...

Снеговете от преди един час са далеч назад, сега сме сред обширна равнина, осеяна с храсти... Нощните птици се полюляват във въздуха, кръжат над някаква мърша, издават дрезгави крясъци на протест при нашето минаване...

Отново забавяме ход, малко по-топъл вятър бразди покритата с трева равнина... Рев от излязъл на лов хищник... Като сянка пробягва подобно на сърна животно... Звездите заемат местата си, измръзналите ми крака се съживяват...

Звездин рязко спира, изправя се на задни крака и побягва от някаква невидима опасност... Минава дълго време, докато се успокои и още по-дълго продължава да трепери...

Непълна луна хвърля сребърни снопове лъчи по върховете на далечни дървета... От влажната почва се издига фосфоресцираща мъгла... В слабата светлина танцуват нощни пеперуди...

Теренът се издига и се спуска, сякаш планините местят крака... Всяка звезда се сдобива с двойник... Около бледата луна се появява ореол... Равнината и въздухът над нея се изпълват с летящи сенки...

Земята изпъшква и замира, както спира ненавит часовник... Стабилност... Бездействие... Звездите и луната отново се сливат с душите си...

Тръгваме покрай сгъстяващите се дървета, на запад... Усещане за спяща джунгла: бълнуване на змии под влажна растителност...

Все по на запад... Някъде там има река с просторни, чисти брегове, по които лесно ще стигна до морето...

Шум от копита, рязка промяна на сенките... Нощният въздух гали лицето ми... Зървам светещи същества върху високи, тъмни стени, с блестящи кули зад тях... Лъхват ме ухания... Гледките плуват пред очите ми... Сенки...

Звездин и аз сме се слели като кентавър под една обща кожа от пот... Поемаме въздуха и го издишваме заедно, в общо експлозивно усилие... Носи се гръм при минаването ни, ноздрите ни се разширяват победоносно... Поглъщаме разстоянието...

Смея се, лъхва ни мирис на река, дърветата са съвсем близо от лявата ни страна...

После сме сред тях... тих крясък, пълзящи растения, широки листа, капчици влага... Осветена от луната паяжина, потрепващи сенки в нея... порест торф, фосфоресциращи гъбички по падналите дървета...

Открито пространство... Полюляване на висока трева...

Още дървета...

Отново мириса на река...

Звуци, по-късно... Звуци... Далечно ромолене на вода...

По-близо... най-после стигаме... Небето се извива и се надвесва над нея, дърветата също... Чиста, студена, лъха на свежест... Приближаваме до брега, спираме... Течението се носи бавно и спокойно...

Скачам от седлото... Нагазваме в плитчините... Пия... Звездин потапя глава и започва да смуче като помпа, издухва пръски през ноздрите си... Влизам до колене, плискам се... Водата капе от косата ми, стича се по ръцете ми... Звездин обръща глава като чува смеха ми...

После пак тръгваме надолу покрай реката, чисти, спокойни, отпуснати... След това направо, руслото се разширява, течението е по-бавно...

Гората става по-гъста, пак оредява...

Напредваме равномерно, уверено, без бързане...

Слаба светлина на изток...

Вече се спускаме надолу, дърветата стават все по-малко... Появяват се скали и мракът отново е пълен...

Отначало слаб полъх на море, който веднага изчезва... Трополим напред, сред нощния студ... Пак солен мирис за миг...

Скали и никакви дървета... Стръмен, открит, мрачен склон... Все по-стръмен...

Проблясване между отвесните канари... Откъртени камъчета се сричат във вече бурно устремената напред вода, плясъкът им е заглушен от ревящото ехо... Навлизаме дълбоко в разширяващото се дефиле...

Надолу, надолу...

Още по-нататък...

Сега небето на изток отново избледнява, склонът става по-полегат... Пак солен полъх, този път по-силен...

Глина и пясък... Завой, стръмнина, просветляване...

Кротко, полека, забавяме ход...

Вятърът и светлината, вятърът и светлината... Подминаваме скален масив...

Дръпнах юздите.

Под мен лежеше голият морски бряг, където по безкрайните редици дюни, брулени от югозападните ветрове, се надигаха облачета

пясък, които отчасти замъгляваха далечните очертания на мрачното утринно море.

Загледах как зората хвърля розови отблясъци върху водната повърхност. Тук-там разместването на пясъците по брега бе оголило тъмни петна чакъл. Назъбени скални масиви отстъпваха под ударите на прибоя. Между мен и огромните дюни — високи по трийсет метра, — наред това злоещо място лежеше разровено и надупчено поле от натрошени скалисти парчета и чакъл, което точно в този момент се измъкваше от ада или нощта сред първите утринни зари и започваше да се изпълва със сенки.

Да, всичко беше наред.

Слязох от коня и загледах как слънцето принуждаваше мината да се събуди за новия мрачен и тежък ден. Светлината му имаше точно този суров бял цвят, който бях търсил. Това беше нужното място, същото, каквото го бях видял преди десетилетия по време на изгнанието ми в сянката Земя. Никакви булдозери, машини за пресяване или добре владеещи метлата негри; никакви свръхмерки за сигурност. Никакви рентгени, ограждения с бодлива тел или въоръжена охрана. Всички тези неща липсваха тук. Да. Защото тази Сянка никога не бе познавала сър Ърнест Опънхаймър и никога не бе създавала Обединени диамантени мини на Югозападна Африка, нито правителство, което да одобри тяхното владение над всички мини по тези брегове. Пред мен беше пустинята Намиб, на около шестстотин километра северозападно от Кейптаун — една ивица от дюни и скали, с ширина от три-четири до петнайсет километра, която се простираше по тази забравена от Бога брегова линия в продължение на близо петстотин километра, покрай обърнатата към морето страна на планините Рихтерсвелд, в чиято сянка сега стоях. Тук, за разлика от всички други нормални мини, диамантите се търкаляха по пясъка все едно бяха птичи курешки. Разбира се, аз си бях донесъл гребло и сито.

Разопаковах провизиите и си приготвих закуска. Предстоеше ми горещ, изпълнен с прахоляк ден.

Докато работех сред дюните, мислех за Дойл от Авалон — дребничкия бижутер с рядка косица, тухленочервен цвят на лицето и липоми по бузите. Бижутерски прах? За какво ми бил толкова

бижутерски прах — достатъчен за цяла армия бижутери за десет живота напред. Вдигнах рамене. Какво го интересува него, след като мога да си платя? Ами, ако за този материал била намерена някаква нова употреба и от това се правели добри пари, човек трябвало да е глупак... С други думи, няма да може да ме снабди с такова количество до една седмица? През цепнатините на усмивката му се изплъзнаха къси, ръбати изкисквания. Една седмица? Изключено! Разбира се, че не! Та това е смешно, и дума не може да става! ... Разбирам. Е, много благодаря. Нищо чудно неговият конкурент малко по-нагоре на същата улица да е способен да ми осигури праха, както и да се заинтересува от няколкото необработени диаманта, които очаквам да получа тези дни... Диаманти ли съм казал? Момент. Той самият също винаги се интересувал от диаманти... Да, но за жалост нямал достатъчно от бижутерския прах. Вдигната ръка. Може да се бил изказал малко прибързано по отношение на възможностите си да осигури полиращия материал. Всъщност количеството го притеснило. Ала от съставките имало в изобилие и формулата била съвсем проста. Да, нямало сериозна причина да не се измисли нещо. До една седмица, при това. А сега, за диамантите...

Още преди да напусна магазина му, нещо беше измислено.

Срещал съм много хора, които смятат, че барутът избухва, което, разбира се, не е вярно. Той гори много бързо и осигурява въздушно налягане, което изхвърля куршума от гилзата и го праща в дулото на оръжието, след като барутът е бил възпламенен от взривателя, който всъщност избухва, когато ударникът се блъсне в него. Аз, с типичната за семейството ни предвидливост, бях експериментирал с редица експлозивни през годините. Разочарованието ми при откритието, че барутът отказва да се възпламени в Амбър и че всички експлозивни, които пробвах, бяха също толкова негодни, се смекчаваше само от мисълта, че и никой друг от роднините ми не можеше да използва огнестрелни оръжия там. Много по-късно, при едно мое посещение в Амбър, когато лъсках купената за Дирдри гривна, открих тази чудесна способност на бижутерския прах от Авалон, като хвърлих използваната кърпа в близката камина. За щастие, пращецът по нея беше малко и аз бях сам в помещението.

От този прах ставаше великолепен експлозив, готов за взриватели. А като се смесеше с подходящо количество инертен

материал, вършеше работа и на мястото на барута.

Запазих тази ценна информация за себе си, като предчувствах, че един ден тя може да се използва в решаването на някои основни проблеми в Амбър. За съжаление, Ерик успя да се отърве от мен, преди този ден да е настъпил и откритието ми потъна в забора, заедно с всичките ми останали спомени. Когато най-после паметта ми се проясни, плановете ми съвсем набързо бяха обединени с тези на Блийс, който вече подготвяше нападение над Амбър. Предполагам, че всъщност той не се нуждаеше наистина от мен, а ме прие, за да ме държи под око. Ако тогава го бях снабдил с огнестрелни оръжия, той щеше да стане непобедим и аз нямаше да му бъда необходим. И най-вече, ако успееше да завладее Амбър, каквито бяха плановете му, положението щеше да се окаже още по-сложно, като се има предвид, че тази огромна окупационна сила и предаността на офицерите щяха да бъдат негови. При такова развитие на събитията, на мен щеше да ми се наложи да използвам някакви по-ефективни оръжия, за да възстановя равновесието. Например, бомби и картечници.

Ако поне един месец по-рано си бях възвърнал паметта, нещата щяха да изглеждат съвсем различно. Вероятно щях да седя на трона в Амбър, вместо да се пържа тук, потънал в прахоляк, с предстоящо ми ново пътуване през Сенките и цял куп проблеми за разрешаване след него.

Изплюх пясъка от устата си, за да не се задавя, докато се смеех. По дяволите, човек сам си създава възможностите. Имах по-важни неща, за които да мисля, от това какво е можело да стане. За Ерик...

Аз помня този ден, Ерик. Бях във вериги и ме принудиха да коленича пред трона. Вече се бях коронясал, за да ти се подиграя и бях бит за това. Втория път, когато короната се озова в ръцете ми, аз я хвърлих по теб. Но ти я хвана и се усмихна. Радвам се, че поне тя не пострада, след като не успя да навреди на теб. Толкова е красива... Цялата сребърна, със седемте си високи върха и покрита с изумруди, по-хубави от всякакви диаманти. Двата огромни рубина над слепоочията... В този ден ти я сложи на главата си, арогантен и самодоволен. Първите думи, които произнесе след това, бяха прошепнати на мен, още преди да е замряло ехото на виковете: „Да живее кралят!“ Помня всяка от тези думи. „Очите ти се насладиха на най-прекрасната гледка, която ще видят някога“ — рече ти. После:

„Стража! — извика. — Отведете Коруин в ковачницата и му изгорете очите! Нека запомни тази церемония като последното, които е видял през живота си! После го хвърлете в мрака на най-дълбоката тъмница в подземията на Амбър, където името му да бъде забравено!“

— Сега ти управляваш в Амбър — казах на глас. — Но аз имам очи и нито съм забравил, нито съм забравен.

Не, помислих си аз. Възползвай се от кралската си власт, Ерик. Стените на Амбър са високи и здрави. Стой зад тях. Обгради се с безполезната стомана на мечовете. Зарови се като мравка зад прикритието на крехкия ти дом. Ти знаеш, че никога няма да си в безопасност, докато съм жив, а аз ти казах, че ще се върна. Вече идвам, Ерик. Ще донеса със себе си пушки от Авалон, ще разбия вратите ти и ще помета защитниците ти. После отново ще стане като предишния път, за кратко, преди твоите хора да дойдат и да те спасят. Тогава успех да пролея само няколко капки от кръвта ти. Този път ще я пролея цялата.

Намерих още един голям диамант, някъде към шестнайсетия поред и го мушнах в торбичката на кръста си.

Слънцето вече залязваше, а аз си мислех за Бенедикт, Джулиан и Жерар. Каква беше връзката? Каквато и да беше, не ми харесваше никоя комбинация на интереси, която включваше Джулиан. Нямах нищо против Жерар. Когато пренощувахме в лагера, бях предположил, че Бенедикт разговаря точно с него и спокойно бях потънал в сън. Но в случай, че той бе съюзник с Джулиан, в мен започваше да се надига безпокойство. Ако имаше някой, който да ме мрази повече дори и от Ерик, то това беше Джулиан. Научеше ли той къде съм, щях да се намирам в голяма опасност. Все още не бях готов за подобен сблъсък.

Предполагах, че на този етап Бенедикт можеше да намери морално оправдание да ме предаде. В края на краищата той знаеше, че каквото и да направех — а беше сигурен, че кроя нещо — то щеше да доведе до сражения в Амбър. Разбирах, и дори споделях чувствата му. Той бе загрижен за благоденствието на кралството. За разлика от Джулиан, Бенедикт беше принципен човек и никак не ми се искаше да съм скаран с него. Надявах се моят преврат да бъде бърз и безболезнен, като изваждане на зъб с упойка и не след дълго двамата

да бъдем на една и съща страна. Сега, след срещата си с Дара, желях това и заради нея.

Бенедикт бе премълчал твърде много неща, за да се чувствам спокоен. Нямах как да разбера дали наистина възнамеряваше да остане в лагера цяла седмица, или дори в този момент не помагаше на силите в Амбър да ми зложат капан, да ме вкарат в тъмница, да изкопаят гроба ми. Трябваше да побързам, не биваше да се бавя излишно в Авалон.

Завиждах на Ганелон, в който и вертеп или кръчма да се наливаше, биеше или да ходеше по жени, по които и хълмове да бе излязъл на лов. Той се бе прибрал у дома. Дали да не го оставех да се забавлява в Авалон, въпреки предложението му да дойде с мен в Амбър? Не, след заминаването ми щяха да го отрупат с въпроси... или дори да го измъчват, ако и Джулиан участваше. А после щяха да го пратят в изгнание, да го прогонят от страната, която той смяташе за своя, ако изобщо го пуснеха. Тогава, без съмнение, Ганелон отново щеше да стане разбойник и на третия път сигурно щеше да си плати за греховете. Не, щях да удържа на обещанието си. Той щеше да дойде с мен, ако все още го желяеше. В случай, че бе променил решението си, е... завиждах му и за перспективата да е разбойник в Авалон. Би ми харесало да остана по-дълго там, да яздя с Дара по хълмовете, да пътувам из страната, да плавам по реките...

Замислих се за момичето. Това, че знаех за съществуването му някак променяше нещата. Не бях сигурен точно как. Въпреки преобладаващите омраза и враждебност между нас, ние, амбърритите сме много привързани към семействата си хора — винаги горим от желание да чуем новини един за друг, да се ориентираме за позицията на всеки в постоянно променящата се обстановка. Сигурно поне неколцина от нас са загинали, когато са поспрели да чуят някоя клюка. Понякога ми се струва, че приличаме на компания от подлички стари дами в санаториум, които непрекъснато тайно злословят една за друга.

Все още не можех да вместя Дара в общата картина, може би защото и тя самата не знаеше къде ѝ е мястото. О, скоро щеше да го научи. Веднага, щом съществуването ѝ станеше известно, щяха да ѝ осигурят първокласно опекунство. Сега, след като я бях накарал да осъзнае колко е необикновена, беше само въпрос на време кога и тя ще се включи в играта. Чувствах се малко като змията изкусителка, заради

някои моменти от разговора ни в горичката... но, дявол да го вземе, тя имаше право да ги знае! И без това рано или късно щеше да ги научи, а колкото по-скоро станеше това, толкова по-навреме щеше да си осигури собствени средства за защита. Всичко беше за нейно добро.

Не бе изключено, разбира се — дори беше доста вероятно — майка ѝ и баба ѝ да са прекарали живота си в неведение за своето потекло...

И докъде ги бе довело това? Умряха от насилствена смърт, бе казала тя.

Питах се, дали бе възможно да ги е достигнала дългата ръка на Амбър, изскочила от Сенките? И дали тя няма отново да нанесе удар?

Бенедикт можеше да бъде не по-малко жесток, коварен и подъл, от който е да е от нас, ако пожелаеше. Дори и по-жесток. Той щеше да се бори, за да защити своята кръв и без съмнение би убил някой от нас, ако сметнеше, че е необходимо. Сигурно бе решил, че като пази съществуването ѝ в тайна и държи нея самата в неведение, ще успее да я защити. Нямах да се зарадва, като откриеше какво съм направил и това беше още един повод по-бързо да изчезвам. Но аз не ѝ бях разказал тези неща от проклетия. Исках тя да оцелее, а ми се струваше, че той не постъпва правилно. Когато се върнех, Дара щеше да е имала време да обмисли казаното. Щеше да ме затрупа с въпроси и аз щях да се възползвам от тази възможност най-обстойно да я предупредя и да ѝ дам напътствия.

Изскърцах със зъби.

Защо беше нужно всичко това. Когато аз започнех да управлявам в Амбър, нещата щяха да станат различни. Трябваше да станат...

Защо не можеше да се измисли средство, с помощта на което да се променя човешката природа? Дори след изтриването на всичките ми спомени и целият ми нов живот в нов свят, аз си бях останал същия стар Коруин. Всъщност, точно затова и не губех надежда.

На едно тихо местенце край реката измих от себе си праха и потта, като междуременно си мислех за черния път, където бяха пострадали моите братя. Още много неща трябваше да науча.

Докато се къпех, и за миг не оставях Грейсуондир далеч от ръката ми. Всеки от нас умее да намира другите и през Сенките, стига следата да е още топла. В случая успях да се изкъпя необезпокояван,

макар че по обратния път на три пъти използвах Грейсуондир срещу същества по-малко опасни от братя.

Но това можеше да се очаква, след като значително бях ускорил хода си...

Все още беше тъмно, ала скоро щеше да съмне, когато влязох в конюшната на брат ми. Погрижих се за Звездин, който бе доста неспокоен — говорех му и го галех, докато го изтривах, а после му донесох обилно количество храна и вода. Конят на Ганелон, Огнедишащ змей, ме поздрави от отсрещната стена. Измих се на помпата в задния край на конюшната, като си мислех къде бих могъл да подремна.

Имах нужда от малко почивка. Няколко часа съм щяха да свършат работа, ала не исках да заспивам под покрива на Бенедикт. Нямах да допусна така лесно да ме хванат и макар често да казвах, че искам да умра в леглото, това, което имах предвид бе на стари години да ме смачка слон, докато правя любов.

Нямах нищо против да пийна от алкохола му, обаче, при това се нуждаех от нещо силно. Къщата беше тъмна, промъкнах се тихо и се запътих към барчето.

Сипах си един коняк, гаврътнах го, налях си нов и се приближих до прозореца. Виждаше се много надалеч. Къщата бе построена върху склона на хълм и Бенедикт добре се бе погрижил за околността.

— „Лежи под луната безкрайният път — задекламирах аз, изненадан от звука на собствения си глас. — Сияе луната самотна...“

— Така е, така е, Коруин, момчето ми — чух да казва Ганелон.

— Не те видях, че си тук — тихо рекох аз, без да се извъръщам от прозореца.

— Защото седя съвсем неподвижно.

— Много ли си пиан?

— Изобщо не съм... засега. Но ако си така добър да ми сипеш едно питие...

Обърнах се.

— Защо не си налееш сам?

— Боли ме, като се движа.

— Добре.

Отидох и напълних една чаша, след това му я занесох. Ганелон бавно я вдигна, благодари ми с кимване и отпи.

— Ох, така е по-добре! — въздъхна той. — Може да притъпи малко усещането.

— Ти си се бил — заключих аз.

— Да — отвърна той. — И то неведнъж.

— Тогава понеси раните си като войник и не ме карай да ти съчувствам.

— Но аз победих!

— Боже! Къде остави труповете?

— О, не беше чак толкова сериозно. Всъщност едно момиче ме докара до това състояние.

— Значи си е струвало парите.

— За нищо подобно не става дума. Опасявам се, че ще изпаднем в неудобно положение.

— Ние ли? Защо?

— Не знаех, че тя е стопанката на къщата. Прибрах се във весело настроение и реших, че е някоя прислужница...

— Дара? — напрегнато попитах аз.

— Аха, същата. Шляпнах я по задника и я мляснах един, два пъти... — Ганелон простена. — Тогава тя ме сграбчи. Вдигна ме от земята и ме задържа над главата си. После ми обясни, че е стопанката на къщата. И ме пусна... Аз тежа сто и петнайсет килограма, човече, а пътят надолу беше дълъг.

Той отпи нова глътка, а аз се разсмях.

— И тя така се смееше — мрачно продължи Ганелон. — Помогна ми да стана и се държа любезно. Естествено, аз се извиних... Този твой брат трябва да е страхотно мъжествен. Никога не съм срещал толкова силно момиче. Като си помисля какво би могла да направи с един мъж... — в гласа му се прокрадваше благоговение. Той бавно поклати глава и си допи коняка. — Изпитах истински страх... да не говорим за неудобството.

— Тя прие ли извиненията ти?

— О, да. Държа се много великодушно. Каза ми да забравя цялата история и обеща тя да направи същото.

— Тогава защо не си в леглото?

— Останах да те изчакам. Предполагах, че може да се прибереш доста късно. Исках да те хвана, преди да си легнал.

— Е, направи го.

Ганелон се надигна полека, без да изпуска чашата си.

— Хайде да излезем навън — предложи той.

— Добра идея.

На път за навън взе и гарафата, за което също си помислих, че е добра идея и двамата тръгнахме по градинската алея зад къщата. Най-накрая Ганелон се настани върху стара каменна пейка под един огромен дъб, където напълни чашите ни и отпи от своята.

— Мм, твоят брат разбира и от пиене — призна той.

Седнах до него и си натъпках лулата.

— След като ѝ казах, че съжалявам и ѝ обясних кой съм, известно време си поприказвахме — рече Ганелон. — Щом разбра, че съм заедно с теб, тя взе да ме разпитва за най-различни неща, свързани с Амбър, сенките, теб и цялото ти семейство.

— Ти каза ли ѝ нещо? — попитах, докато си палех лулата.

— И да исках, не бих могъл. Не знаех нито един от отговорите.

— Хубаво.

— Тя ме накара да се замисля, обаче. Струва ми се, че Бенедикт не споделя много с нея и напълно го разбирам. Мисля, че трябва да внимаваме какво говорим в нейно присъствие, Коруин. Прекалено е любопитна.

Кимнах и пуснах няколко кълба дим.

— За това си има причина. Много сериозна причина. Но се радвам, че си си държал езика зад зъбите, дори след като си пил. И ти благодаря, че ми каза.

Той вдигна рамене и отпи от чашата.

— Хубавият пердах действа отрезвяващо. Освен това твоето благополучие е и мое благополучие.

— Така е. Тази версия на Авалон допада ли на твоя вкус?

— Версия ли? Та това си е моят Авалон. Наистина тук живее вече ново поколение, но иначе мястото си е същото. Днес ходих до Полето на тръните, където убедих шайката на Джек Хейли да постъпи на служба при теб. Мястото си е същото.

— Полето на тръните — повторих аз, обзет от спомени.

— Да, това е моят Авалон — продължи той — и аз ще се върна тук да прекарам старините си, ако оцелеем в Амбър.

— Още ли искаш да дойдеш с мен?

— Цял живот съм мечтал да видя Амбър... или поне откакто за първи път чух за него. От твоите уста, в едни по-щастливи времена.

— Не си спомням изобщо какво съм ти говорил. Трябва да е било хубава история.

— И двамата бяхме страшно пияни в онази нощ и не усещахме как минава времето, докато ти разказваше — понякога със сълзи на очите — за величествената планина Колвир и зелените и златни кули на града, за булевардите, кейовете, терасите, цветята, фонтаните... Не усещахме как минава времето, но прекарахме така цялата нощ, защото преди да се доберем с олюляване до леглата си, утрото бе настъпило. Боже! Мога направо да нарисувам карта на Амбър! Трябва да го видя, преди да умра.

— Не си спомням тази нощ — бавно произнесох аз. — Трябва да съм бил много, много пиян.

Ганелон се изкикоти.

— Имахме хубави моменти тук едно време — рече той. — А и хората още ни помнят. Но само онези, които са много възрастни... и голяма част от историите им са неверни. И все пак, дявол да го вземе, кое ли събитие остава неизопачено след толкова години?

Не му отговорих, само пуших, потънал в спомени.

— ... и всичко това ме накара да си задам някой и друг въпрос.

— Казвай.

— Твоето нападение над Амбър няма ли да постави на карта отношенията ти с Бенедикт?

— Ужасно ми се иска да знаех отговора на този въпрос. Мисля, че да, първоначално. Но аз би трябвало да приключа с хода си, преди той да е успял да стигне до Амбър, в отговор на нечие отчаяно повикване. Имам предвид да стигне до Амбър с подкрепления. Той самият може да се озове там за секунди, ако някой от другия край му помага. Но от това не би имало особена полза. Не. Вместо да разкъсва Амбър на части, той ще предпочете да подкрепи онзи, който може да запази целостта му. Сигурен съм. Успея ли веднъж да сваля Ерик от трона, желанието на Бенедикт ще бъде войната веднага да спре и той

няма да възрази срещу моето управление, само и само да ѝ се сложи край. Ала няма да одобри начина по начало, разбира се.

— Точно това имах предвид. Няма ли после като резултат между вас да останат някакви лоши чувства?

— Не вярвам. Всичко е въпрос само на политика, а ние с него сме израснали заедно и винаги сме се разбирали по-добре един с друг, отколкото който и да е от нас с Ерик.

— Разбирам. Но тъй като ние с теб сме заедно в тази работа, а сега изглежда Авалон е на Бенедикт, интересуваше ме какви чувства би изпитвал към мен, ако един ден се върна тук. Дали ще ме мрази, задето съм ти помагал?

— Много се съмнявам. Никога не е бил такъв човек.

— Нека да отидем тогава малко по-далеч. Господ ми е свидетел, че имам опит във воденето на война и ако успеем да завладеем Амбър, той ще разполага с изобилие от доказателства за този факт. Като се има предвид състоянието на ръката му и всичко останало, смяташ ли, че би решил да ме вземе за гарнизонен командир в своята армия? Толкова добре познавам тази страна. Бих могъл да го отведа до Полето на тръните и да му опиша онази битка. Дявол да го вземе! Бих му служил вярно... така вярно, както на теб. — После Ганелон се усмихна. — Извинявай. По-вярно, отколкото служих на теб.

Разсмях се и отпих една глътка.

— Положението е деликатно. Идеята, разбира се, ми допада. Но се опасявам, че никога няма да спечелиш пълното му доверие. Ще изглежда като твърде очевиден номер от моя страна.

— Проклетата политика! Нямах това предвид! Единственото, което умея, е да бъда войник, а така обичам Авалон!

— Вярвам ти. Но дали той ще ти повярва?

— Щом е с една ръка, той ще има нужда от способен човек до себе си. Би могъл...

Започнах да се смея, ала бързо се спрях, защото звукът от смеха ми веднага се понесе надалече. Освен това не исках да засегна чувствата на Ганелон.

— Съжалявам — рекох. — Моля те да ме извиниш. Ти просто не разбираш. Не разбираш какъв е всъщност човека, с когото разговаряхме онази нощ в палатката. Може да ти се е видял съвсем обикновен... и осакатен при това. Но не е така. Аз се страхувам от

Бенедикт. Той не прилича на никое друго същество в Сенките или действителността. Той е най-големият майстор във владееето на оръжията в Амбър. Можеш ли да си представиш какво означава едно хилядолетие? Ами няколко? Проумяваш ли какво представлява човек, който в продължение на един толкова дълъг живот почти всеки ден се е занимавал с оръжия, тактики, стратегии? Не се заблуждавай, само защото го виждаш в едно малко кралство, начело на малобройна войска и с добре гледана овощна градина в задния двор. Всичко, измислено от военната наука, е в главата му. Той неведнъж е пътувал от сянка в сянка и е наблюдавал вариантите на една и съща битка, при съвсем леко променени обстоятелства, с цел да провери теориите си на практика. Бенедикт е командвал толкова огромни армии, че би могъл с дни да гледаш похода им и пак да не видиш края на колоните. Въпреки неудобствата, които му причинява загубата на ръката, не бих желал да се бия с него нито с оръжие, нито с голи ръце. За щастие, той няма амбиции да се възкачи на трона, иначе досега да е там. А в такъв случай, щях мигновено да се откажа от всичките си планове и да го призная за законен монарх. Аз се страхувам от Бенедикт.

Ганелон се умълча задълго. Напълних си отново чашата, защото гърлото ми беше пресъхнало.

— Естествено, не съзнавах всичко това — рече накрая той. — Ще бъда щастлив, ако просто ми позволи да се върна в Авалон.

— Сигурен съм, че няма да има нищо против. Познавам го.

— Дара ми каза, че днес е получила новини от него. Щял да съкрати престоя си в лагера. Вероятно утре ще бъде тук.

— Проклетие! — скочих аз. — В такъв случай трябва да побързаме. Надявам се Дойл да е приготвил материала. На сутринта ще идем при него и ще ускорим нещата. Искам да се махна оттук, преди Бенедикт да се е върнал!

— Значи си взел красавците?

— Да.

— Може ли да ги погледна?

Развързах торбичката от пояса си и му я подадох. Той я отвори, извади няколко камъка, сложи ги на отворената си лява длан и започна бавно да ги обръща насам-натам.

— Не са кой знае какво, доколкото мога да видя на тази светлина. Чакай! Нещо проблясна! Не...

— Не са шлифовани, затова. В ръцете си държиш цяло състояние.

— Удивително. — Той ги пусна отново в торбичката и я завърза. — Толкова лесно го направи.

— Не беше чак толкова лесно.

— И все пак, вижда ми се някак нечестно, толкова бързо да се събере цяло състояние.

Подаде ми я обратно.

— Ще се погрижа да ти осигуря състояние, когато свършим — обещах. — То ще ти послужи донякъде като компенсация, ако Бенедикт не ти предложи служба.

— Сега, като знам кой е, по-твърдо от всякога съм решил един ден да работя за него.

— Ще видим какво може да се направи.

— Добре. Благодаря ти, Коруин. Как ще стане заминаването ни?

— От теб искам да отидеш и да си починеш малко, защото смятам да те вдигна рано. Опасявам се, че на Звездин и Огнедишащ змей няма да им допадне идеята с впрягането, но се налага да вземем една от каруците на Бенедикт и с нея да отидем в града. Преди това аз ще се опитам да пусна тук една хубава димна завеса, за да прикрия нашето внезапно заминаване. После ще забързаме към бижутера Дойл, ще вземем товара и с най-голяма скорост ще потеглим из Сенките. Колкото по-голяма преднина успеем да вземем, толкова по-трудно ще му бъде на Бенедикт да ни последва. Ако сме с половин ден пред него в Сенките, за него ще стане практически невъзможно да ни намери.

— А защо по начало ще иска чак толкова да ни търси?

— Той не ми вярва изобщо... и е прав. Сега изчаква аз да предприема хода си. Знае, че тук има нещо, от което се нуждае, но няма представа какво. Исква да научи, за да предпази Амбър от евентуалната нова заплаха. Веднага, щом проумее, че сме си тръгнали завинаги, ще разбере, че съм взел каквото ми е трябвало и ще тръгне след нас.

Ганелон се прозя, протегна се и си довърши коняка.

— Да — рече тогава той. — Най-добре сега да поспим, за да сме във форма за гонитбата. Сега, като ми разказа повечко за Бенедикт, вече не ме учудва толкова онова другото, за което исках да ти кажа... макар че пак ме притеснява.

— Какво друго?

Той се изправи, вдигна внимателно гарафата, после посочи надолу по алеята.

— Ако продължиш нататък, отминеш живия плет, който бележи края на този чифлик и навлезеш в горичката малко по-надолу — а след това продължиш още около двеста крачки — ще стигнеш до една падинка вляво, на около метър и половина по-ниско от пътеката, където расте малка групичка фиданки. Сред нея, утъпкан и покрит с паднали листа, има пресен гроб. Открих го, докато се разхождах през деня и спрях там, долу малко да си почина.

— Как разбра, че е гроб?

Ганелон се ухили.

— Когато в една дупка има трупове, обикновено така я наричат. Беше съвсем плитка и аз поразрових наоколо с пръчка. Вътре има четири трупа — на трима мъже и на жена.

— Отдавна ли са умрели?

— Напротив. Според мен, преди не повече от няколко дни.

— Както ги намери ли ги остави?

— Аз не съм глупак, Коруин.

— Извинявай. Но ти ме разтревожи с тази история. Абсолютно нищо не разбирам.

— Очевидно са причинили някакви неприятности на Бенедикт и той им го е върнал тъпкано.

— Възможно е. Как изглеждат? От какво са умрели?

— Във външния им вид няма нищо особено. На средна възраст. Гърлата им са прерязани... с изключение на единия, който е намушкан в корема.

— Странно. Да, хубаво е, че скоро си тръгваме. Имаме си достатъчно свои проблеми, за да се забъркваме и в местните.

— Съгласен съм. Затова, хайде да си лягаме.

— Ти върви. Аз още не съм напълно готов.

— Послушай собствения си съвет и легни да поспиш — рече той и се обърна към къщата. — Недей да седиш и да се тревожиш.

— Няма.

— Лека нощ, тогава.

— До сутринта.

Загледах го как се връща по алеята. Прав беше, разбира се, но още не бях готов да предам съзнанието си на съня. Премислих отново плановете си, за да съм сигурен, че няма нещо, което да не съм догледал, довърших си коняка и оставих чашата върху пейката. После станах и тръгнах да се разхождам, а зад мен оставаше следа от тютюнев дим. Луната продължаваше да огрява слабо околността и до утрото имаше поне няколко часа. Твърдо бях решил да прекарам остатъка от нощта на открито и смятах да си намеря хубаво местенце за дремване.

Естествено, запътих се надолу по алеята и се озовах сред групичката фиданки. Като поразместих листата, видях следите от неотдавнашно разкопаване, но не бях в настроение да се занимавам с ексхумация на лунна светлина и приех с пълна готовност думите на Ганелон за онова, което бе намерил. Дори не бях сигурен защо отидох там. Заради някакво патологично любопитство, предполагам. Все пак, поне се отказах от идеята да легна някъде наоколо.

Запътих се към северозападния край на градината, като търсех място, което да не се вижда от къщата. Живият плет беше висок, а тревата бе избуяла, мека и ухаеше приятно. Постлах плаща си, седнах на него и си събух ботушите. Протегнах крака върху хладната трева и въздъхнах.

Още малко, помислих си аз. Сенки — диаманти — оръжие — Амбър. Вече съм на път. Преди година гниех в тъмницата и толкова често пресичах напред и назад границата между здравия разум и лудостта, че едва не я изтрих. Сега бях свободен, силен, целенасочен и разполагах с готов план. Сега отново бях заплаха и то много по-смъртоносна от преди. Този път не бях обвързан с ничии чужди планове. Сам носех отговорността за своя успех или провал.

Усещането беше чудесно, каквито бяха и тревата, и погълнатия алкохол, който сега се разливаше из тялото ми и ме стопляше с приятния си огън. Изчистих си лулата, прибрах я, протегнах се, прозях се и се приготвих да поспя.

Изведнъж долових помръдване в далечината, надигнах се на лакът и съсредоточих вниманието си натам. Не се наложи да чакам дълго. По пътеката бавно се движеше някаква фигура, от време на време поспираше и пак тихо продължаваше. Под дървото, където бяхме седели с Ганелон, изчезна и дълго време не се появи. После

направи още няколко крачки, спря и сякаш се загледа в моята посока. След което тръгна към мен.

Докато минаваше край близкия храст и излизаше от сенките, лицето ѝ изведнъж бе огряно от лунната светлина. Очевидно съзнавайки това, тя се усмихна по посока към мен, забави крачка с приближаването си, спря съвсем, когато ме достигна.

— Явно къщата не ти допада, принц Коруин — каза Дара.

— Напротив — рекох. — Просто нощта е толкова прекрасна, че изкуши любителя на природата в мен.

— Нещо трябва да те е изкушило и миналата нощ — подхвърли тя, — въпреки силния дъжд. — Дара се настани до мен върху плаща ми. — И нея ли прекара на открито?

— Бях навън — отвърнах, — но не спях. Всъщност, не съм си лягал, откакто се видяхме миналия път.

— Къде беше?

— На брега, пресявах пясък.

— Звучи угнетително.

— Така си и беше.

— Много време мислих, след нашето пътуване сред Сенките.

— Мога да си представя.

— И аз не съм спала кой знае колко. Затова те усетих като се прибра, после те чух да разговаряш с Ганелон и когато той се върна сам, разбрах, че си останал някъде тук.

— Правилно.

— Знаеш, че трябва да отида в Амбър. И да мина през Лабиринта.

— Знам. Ще го направиш.

— Само че скоро, Коруин. Скоро!

— Ти си млада, Дара. Има много време.

— По дяволите! Цял живот съм чакала... без дори да знам за това! Няма ли някакъв начин да отида сега?

— Не.

— Защо? Ти би могъл да ме преведеш бързо през сенките до Амбър и да ми дадеш възможност да мина през Лабиринта...

— Ако не ни убият на секундата, за известно време може да извадим късмет с две съседни килии... или дибии... преди да ни екзекутират.

— За какво? Ти си принц в този град. Имаш право да постъпваш, както желаш.

Разсмях се.

— Аз съм изгнаник, драга. Ако се върна в Амбър, ще бъда екзекутиран, в случай, че щастието ми се усмихне. Ако ли не, може да ми се случи нещо много по-лошо. Но като имам предвид как се развиха нещата последния път, мисля, че ще побързат да ме убият. Подобно любезно гостоприемство без съмнение ще бъде оказано и на онези, които ме придружават.

— Оберон не би постъпил така.

— При достатъчно голямо предизвикателство, смятам, че не би се поколебал. Но не става дума за него. Оберон вече го няма, а на трона седи моят брат Ерик, който се е провъзгласил за крал.

— Кога е станало това?

— Преди няколко години, според мерките за време в Амбър.

— А той защо ще иска да те убие?

— За да ми попречи да го убия аз, разбира се.

— А ти ще го направиш ли?

— Да. И то скоро.

Тя се вгледа в очите ми.

— Защо?

— За да заема трона. По право той е мой. Ерик е узурпатор. Аз неотдавна избягах от него, след мъчения и няколко години затвор. Той, обаче, допусна грешка, като си позволи лукса да ме остави жив, за да се наслаждава на моето нещастие. Изобщо не е предполагал, че ще се освободя и ще се върна да го предизвикам отново. Честно казано, и аз не го вярвах. Но при положение, че ми провървя да получа втора възможност, ще имам грижата да не направя същата грешка като него.

— И все пак той ти е брат.

— Повярвай ми, едва ли някой съзнава това по-добре от нас двамата с Ерик.

— Кога очакваш да постигнеш... целта си?

— Както ти казах онзи ден, ако успееш да се снабдиш с Фигурите, влез във връзка с мен след около три месеца. В случай, че не можеш, а всичко стане както съм го замислил, аз ще те намеря още в самото начало на управлението си. Ще имаш твоя шанс да минеш през Лабиринта, преди да е изтекла една година.

— Ами ако се провалиш?

— Тогава ще трябва да почакаш по-дълго. Докато Ерик се увери, че нищо не го заплашва, а Бенедикт го признае за крал. За момента Бенедикт не желае да го направи. Той не е стъпвал в Амбър от много отдавна и Ерик смята, че не е между живите. Появи ли се сега, ще му се наложи да вземе страна — или с Ерик, или срещу него. Ако го подкрепи, продължителното владичество на Ерик ще бъде гарантирано — а Бенедикт не иска да носи отговорността за това. Ако пък тръгне срещу него, ще се стигне до сражения... а той не желае да е отговорен и за тях. Самият Бенедикт не се стреми към короната. Единствено, като не се появява на сцената изобщо, може да запази относителното спокойствие, което цари в момента. Появи ли се без да вземе нечия страна — вероятно на него би му се разминало дори това, — ще е равносилно на отказ да признае кралската власт на Ерик и пак ще доведе до неприятности. А да се появите двамата заедно, означава направо да се предаде, защото Ерик ще му окаже натиск чрез теб.

— Излиза, че ако ти загубиш, може и никога да не стъпя в Амбър!

— Просто ти описвам положението, както аз го виждам. Несъмнено има много фактори, които не са ми известни. Прекалено дълго съм бил извън играта.

— Ти трябва да спечелиш! — заяви тя. После изведнъж попита: — А дядо би ли подкрепил теб?

— Съмнявам се. Но ситуацията ще бъде съвсем различна. Аз знам за неговото съществуване, както и за твоето. Няма да искам подкрепата му. Стига ми да не застане срещу мен. И ако съм бърз, ефикасен и побежда, той ще стои настрана. Няма да му хареса, че съм узнал за твоето съществуване, но като види, че не ти желая злото, всичко ще бъде наред.

— А защо ти да не ме използваш? Това ми се вижда най-логичното в случая.

— Вярно е. Но открих, че те харесвам — признах аз, — така че и дума не може да става за това.

Дара се разсмя.

— Омаяла съм те!

Усмихнах се.

— По един свой деликатен начин, с рапира в ръка, да.

Изведнъж, тя стана съвсем сериозна.

— Дядо се връща утре. Твоят човек Ганелон каза ли ти?

— Да.

— Как ще се отрази това на плановете ти?

— Смятам да съм изчезнал яко дим, още преди да се е появил.

— А той какво ще направи?

— Първо страшно ще се ядоса, задето си тук. После ще иска да научи как си успяла да се върнеш и колко си ми разказала за себе си.

— Какво да му отговоря?

— Кажу му истината за това как си се върнала обратно. Така ще го накараш малко да се позамисли. Колкото до положението ти тук, твоята женска интуиция те е предупредила, че не можеш да ми имаш доверие и ти си се представила по същия начин, както пред Джулиан и Жерар. А пък ние с Ганелон сме поискали една каруца назаем и сме се отправили към града, като сме казали, че ще се върнем късно вечерта.

— Къде ще отидете всъщност?

— За кратко, в града. Но после няма да се върнем. Искам да натрупаме колкото е възможно повече преднина, защото той е способен да ме проследи из Сенките до известно разстояние.

— Ще го задържа колкото мога заради теб. Нямах ли да се видиш с мен преди да заминеш?

— Смятах да проведа този разговор с теб сутринта. Ти просто ме изпревари с безсънието си.

— Тогава се радвам за това... безсъние. Как ще завладееш Амбър?

Поклатих глава.

— Не, скъпа Дара. На всички принцове, които кроят коварни планове, им се налага да пазят по някоя и друга малка тайна. Това е една от моите.

— Изненадана съм, че има толкова много недоверие и интриги в Амбър.

— Защо? Същите конфликти съществуват навсякъде, под различни форми. Те са и тук, около теб, винаги, защото всички светове са образ и подобие на Амбър.

— Трудно ми е да го разбера...

— Един ден всичко ще ти стане ясно. Остави нещата дотук засега.

— Кажи ми тогава друго. След като по някакъв начин умея да изменям сенките, дори без да съм минала през Лабиринта, разкажи ми по-подробно как го правиш ти? Искам да се науча.

— Не! — възпротивих се аз. — Не ти разрешавам да си играеш със Сенките, докато не станеш готова. Това е опасно дори за човек, минал през Лабиринта. А да го правиш сега е безразсъдство. Първия път си имала късмет, но не се опитвай да го направиш отново. Аз дори ще ти помогна, като не ти кажа нищо повече по този въпрос.

— Добре! — рече тя. — Извинявай. Предполагам, че ще мога да почакам.

— И аз така мисля. Нали не ми се сърдиш?

— Не. Какъв смисъл има? — Дара се засмя. — Сигурно знаеш какво говориш. Радвам се, че толкова те е грижа за мен.

Тя се протегна и ме докосна по бузата. Обърнах се към нея, а лицето ѝ бавно започна да се приближава към моето, вече сериозно, с полуотворени устни и почти затворени очи. Докато се целувахме, усетих как ръцете ѝ се плъзват около врата и раменете ми и моите намериха подобно положение около нейните. Изненадата ми премина в сладостна тръпка, отстъпи пред разливащите се топлина и възбуда.

Ако някога Бенедикт научеше, едва ли щеше само да ми се разсърди...

VII

Каруцата монотонно проскърцваше, а слънцето вече бе слязло ниско на запад, макар че все още изливаше горещите си потоци дневна светлина върху нас. Отзад, между сандъците, Ганелон похъркваше и аз му завиждах за шумното занимание. Той спеше вече от няколко часа, а на мен ми бе трети ден без почивка.

Бяхме се отдалечили на около двайсет километра от града и пътувахме на североизток. Дойл не беше подготвил поръчката ми изцяло, но ние с Ганелон го убедихме да затвори магазина и да ускори производството. Това стана причина да загубим още няколко часа безценно време. Тогава бях прекалено възбуден, за да поспя, а сега не можех да го направя, защото проправях пътя ни през Сенките.

Отблъснах умората и вечерта, и извиках няколко облака да ми правят сянка. Движехме се по сух, дълбоко разоран, глинест път. Той беше в грозен оттенък на жълтото и хрущеше под нас, докато напредвахме. От двете му страни отпуснато висяха кафяви треволяци, а дърветата бяха ниски и изкорубени, с дебела, влакнеста кора. Минахме покрай няколко оголени шисти.

Бях платил на Дойл добре за материала, като освен това купих една красива гривна, която поръчах да отнесе на Дара на следващия ден. Диамантите бяха в кесията на колана ми, Грейсуондир висеше близо до ръката ми. Звездин и Огнедишащ змей поддържаха бърз и равномерен ход. На път бях да осъществя плановете си.

Питах се дали Бенедикт вече се е върнал. Питах се колко ли време ще остане в заблуда за местонахождението ми. В никакъв случай не бях във от опасност. Той беше способен да ни проследи на голямо разстояние през Сенките, а ние оставяхме много ясна следа. Нямах голям избор, обаче. Каруцата ми беше необходима, принудени бяхме да търпим настоящата скорост и не бях в състояние да се справя с нова бърза смяна на Сенките. Движех се през тях бавно и внимателно, като съзнавах добре колко притъпени са сетивата ми и влиянието на нарастващата умора. Разчитах общото натрупване на разстояние и

промени да издигне бариера между Бенедикт и мен, и се надявах скоро тя да стане непреодолима.

През следващите три километра намерих сили да се върна от късен следобед към пладне, но задържах времето облачно, защото имах нужда единствено от светлина, а не и от горещина. После успях да уловя лек ветрец. Той увеличаваше опасността от дъжд, но рискът си струваше. Човек не може да има всичко.

Вече се борех с обземащата ме дрямка и много се изкушавах да събудя Ганелон и просто да добавя повече километри към разстоянието, като го оставя да кара, докато аз поспя. Но се страхувах да го направя на толкова ранен етап от пътуването ни. Все още оставах много неща за вършене.

Имах нужда от дневна светлина, ала исках и по-хубав път, вече ми беше писнало от тази проклета жълта глина, налагаше се да направя нещо и с облаците, а трябваше да мисля и за посоката...

Разтърках очи, няколко пъти поех дълбоко въздух. Всичко започваше да се обърква в главата ми, а равномерното потропване на конските копита и скърцането на каруцата неусетно ме унасяха. Вече почти не усещах друсането и клатушкането. Поводите висяха хлабаво в ръцете ми, а веднъж дори заклюмах и ги изпуснах. За щастие конете изглежда добре съзнаваха какво се очаква от тях.

След известно време поехме надолу по дълъг, полегат склон, който ни отведе до късна сутрин. Дотогава небето бе потъмняло съвсем и ми трябваша няколко километра и пет, шест завоя на пътя, за да разпръсна поне донякъде облачната покривка. Ако се разразеше буря, много бързо щяхме да се озовем сред кална река. Потреперах при тази мисъл, оставих небето на мира и се концентрирах отново върху пътя.

Стигнахме до разнебитен мост, прехвърлен над пресъхнало речно корито. От другата му страна пътят беше по-равен и по-малко жълт. Докато напредвахме по него, той ставаше все по-тъмен, по-гладък и по-твърд, а тревата отстрани вече беше зелена.

Тогава, обаче, започна да вали.

Известно време се борих с дъжда, решен да не се отказвам от тревата и тъмния, лесен път. Главата ме болеше, но след половин километър капките оредяха и отново се показа слънцето.

Слънцето... о, да, слънцето.

Продължавахме напред и накрая пътят започна да се спуска със завои сред раззеленени дървета. Навлязохме в прохладна долина, където прекосихме още едно мостче, под което течеше тясна ивичка вода. Аз вече бях увил края на юздите около ръката си, защото не преставах да клюмам. Машинално, почти без да мисля, изменях по нещо, избирах посоката...

Сред гората вдясно от мен птиците радостно оповестяваха настъпването на деня. По тревата и листата блестяха капчици роса. Въздухът захладна, а лъчите на утринното слънце се провираха край клоните на дърветата...

Но пробуждането на тази сянка не можеше да заблуди тялото ми и аз с облекчение чух, че Ганелон най-после се размърдва и ругае. Ако не беше станал сам, след малко щеше да ми се наложи да го събудя.

Достатъчно бях направил. Дръпнах леко юздите, конете схванаха идеята и спряха. Запънах спирачката, тъй като все още се спускахме надолу и напипах едно шише с вода.

— Хей! — извика Ганелон, докато пиех. — Остави една капка и за мен!

Подадох му бутилката.

— Ела сега да ме смениш — казах му аз. — Трябва малко да поспя.

Той пи в продължение на половин минута, след което изпръхтя от удоволствие.

— Добре — отвърна, праметна се през задния край и скочи на земята. — Почакай само миг. Естествени нужди.

Ганелон свърна от пътя, а аз се преместих в каруцата, проснах се на мястото, където бе лежал и подложих сгънатия си плащ за възглавница.

След малко го чух да се покатерва отпред и усетих друсването, когато освободи спирачката. Той изцъка с език и леко плясна с юздите.

— Сутрин ли е? — извика назад към мен.

— Да.

— Боже! Спал съм цял ден и цяла нощ!

Засмях се.

— Не, аз поразместих малко Сенките. Спал си само шест или седем часа.

— Нищо не разбирам. Няма значение, вярвам ти. Къде сме сега?

— На около трийсет километра североизточно от Авалон и на близо двайсет от имението на Бенедикт. Освен това сме навлезли сред Сенките.

— Какво трябва да правя?

— Просто продължавай да следваш пътя. Необходима ни е преднина.

— Бенедикт още ли може да ни настигне?

— Мисля, че да. Затова и не смея да дам почивка на конете.

— Добре. Трябва ли да следя за нещо конкретно?

— Не.

— Кога да те събудя?

— Никога.

После той се умълча и докато чаках съзнанието ми да бъде погълнато от съня, аз се размислих, естествено, за Дара. Целия ден бях мислил за нея, на приливи и отливи.

Това, което стана между нас, изобщо не влизаше в сметките ми и бе съвсем неочаквано за мен. Дори не я бях възприемал като жена, докато не се озова в ръцете ми и не промени мнението ми по този въпрос. Миг по-късно гръбначните ми нерви взеха надмощие и доведоха почти всички функции на главния мозък до първични рефлексии, както веднъж ми бе казал Фройд. Не можех да обвинявам за това алкохола, тъй като не бях пил много, а и той не ми оказваше особено влияние. Защо изобщо трябваше да търся извинение? Защото се чувствах малко гузен, затова. Роднинската ни връзка беше прекалено далечна, за да ме притеснява. Не тя бе причината. Не смятах и че съм се възползвал от неопитността на Дара, защото тя е знаела какво прави, когато е тръгнала да ме търси. Самите обстоятелства ме караха да поставям под въпрос мотивите си, дори при този развой на събитията. Още първия път, когато говорих с нея и я заведох на онази разходка сред Сенките, се стремях към нещо повече от обикновено спечелване на нейното доверие и приятелство. Опитвах се да прехвърля част от предаността и привързаността ѝ към Бенедикт върху себе си. Исках я на моя страна като възможен съюзник в лагера, който можеше да се окаже вражески. Надявах се, че ще съумея да я използвам, ако възникне необходимост, когато работата загрубее. Всичко това беше вярно. Но не исках да повярвам, че съм постъпил накрая така с нея, само в резултат на тези подбуди. Подозирах, че и те

са играли известна роля, обаче, и това ме караше да се чувствам доста подъл. Защо? През живота си нерядко бях вършил неща, които мнозина биха сметнали за много по-лоши и не се бях измъчвал заради тях. Сега упорито избягвах и не исках да призная това, но всъщност знаех отговора. Бях се влюбил. Всичко беше толкова просто. Чувството ми се различаваше от приятелството, което изпитвах към Лорейн, с неговия елемент на уморено от света разбиране между двама ветерани, както и от неочакваното физическо привличане, което бе избухнало за кратко между Мойри и мен, преди да мина за втори път през Лабиринта. В случая беше съвсем различно. Познавах я толкова бегло, че почти нямаше логика. Аз бях мъж, който имаше векове зад гърба си. И все пак... не се бях чувствал така от векове. Бях забравил усещането. Не исках да се влюбвам в нея. Не сега. Може би по-късно. А най-добре — никога. Тя изобщо не ми подходеше. Беше дете. Всичко, което ще иска да прави, всичко, което за нея ще е ново и вълнуващо, аз вече ще съм го изживял. Не, изобщо не беше за мен. Не ми бе работа да се влюбвам в нея. Не биваше да го допускам...

Ганелон си тананикаше някаква неприлична песничка, доста фалшиво. Каруцата се друсна и проскърца, когато пътят започна да се изкачва по хълма. Слънцето огря лицето ми и покрих очи с лакът. Някъде тогава забравата се спусна над мен и ме взе в прегръдките си.

Когато се събудих, минаваше пладне и се чувствах мръсен. Хубаво се напих с вода, после отлях малко в ръка и си разтърках очите. Сресях се с пръсти. Огледах се наоколо.

Всичко беше покрито със зеленина, малки групички дървета и ширнали се поляни, покрити с висока трева. Все още се движехме по черен път, доста твърд и относително гладък. Небето беше ясно, като се изключат няколко малки облачета и слънцето се сменяше със сянка на почти равни интервали. Подухваше лек ветрец.

— Отново си между живите. Чудесно! — възкликна Ганелон, когато се покатерих на капрата и седнах до него. — Конете взеха да се уморяват, Коруин, а и на мен ми се иска малко да си поопъна краката. Освен това съм ужасно гладен. А ти?

— И аз. Отбий на онова сенчесто местенце вляво и там ще поспрем.

— Ще ми се да продължим още малко напред — рече той.

— Има някаква конкретна причина ли?

— Да. Искам да ти покажа нещо.

— Давай тогава.

Клатушкахме се още почти километър и стигнахме до участък на пътя, който ни поведе в по-северна посока. Не след дълго се заизкачвахме по един хълм и когато го превалихме, видяхме следващия, който беше дори още по-висок.

— Докъде смяташ да продължаваме така? — попитах аз.

— Нека се качим и на онзи хълм — отвърна Ганелон. — Оттам може да се вижда.

— Добре.

Конете с мъка преодоляваха стръмния склон на втория хълм и аз слязох да помогна с бутане отзад. Когато най-после стигнахме върха, се чувствах още по-мръсен от смесената с прахоляк пот, но затова пък отново бях напълно буден. Ганелон дръпна юздите и запъна спирачката. После се покатери на капрата и застана прав, обърнат наляво, засенчил очи с ръка.

— Ела тук горе, Коруин — извика оттам.

Качих се при него и той протегна ръка да ми помогне. След това посочи напред и аз проследих жеста му.

На около километър от нас, наляво и надясно докъдето ми стигаше погледът, минаваше широка черна ивица. Ние се намирахме на няколкостотин метра по-високо от нея и виждахме почти цял километър от дължината ѝ. Напряко беше към двеста, триста метра и макар да виждах оттук две извивки, ширината изглеждаше еднаква навсякъде. В ивицата растяха дървета и те бяха абсолютно черни. Забелязваше се и известно движение. Не можех да определя от какво. Нищо чудно да беше просто вятърът, който разлюляваше черната трева по края. Но освен това се долавяше и някакво течение, като че ли там струеше плътна, черна река.

— Какво е това? — попитах аз.

— Надявах се ти да ми кажеш — отвърна Ганелон. — Помислих си, че е резултат от магиите, които правиш със сенките.

Поклатих бавно глава.

— Наистина много ми се спеше, но щях да си спомням, ако бях предизвикал появата на нещо толкова странно. Как разбра, че ще го

видим там?

— Минахме покрай него няколко пъти, докато спеше, после пътят пак се отдалечаваше. Не ми харесаха усещанията, които предизвика в мен. Видяха ми се много познати. Не ти ли напомня за нещо?

— Да. Определено. За съжаление.

Той кимна.

— Това е нещо като онзи проклет Кръг в Лорейн. На него ми прилича.

— Черният път... — измърморих аз.

— Какво?

— Черният път — повторих. — Не знаех какво има предвид, когато тя го спомена, но сега започвам да разбирам. Тази работа изобщо не ми харесва.

— Пак ли лоша поличба?

— Опасявам се, че е така.

Ганелон изруга.

— Дали ще ни създаде някакви проблеми сега?

— Не вярвам, ала не съм сигурен.

Той слезе от капрата и аз го последвах.

— Хайде тогава да нахраним конете — предложи, — пък да се погрижим и за наште стомаси.

— Добре.

Ганелон хвана юздите и потеглихме. Намерихме си удобно местенце в подножието на хълма.

Почивахме си почти час, като си говорехме предимно за Авалон. Не обсъждахме повече черния път, макар че аз доста си мислех за него. Трябваше да му хвърля поглед по-отблизо, естествено.

Когато бяхме готови да продължим, поех отново юздите. Конете, поотпочинали донякъде, се движеха с добра скорост.

Ганелон седеше от лявата ми страна, все още в приказливо настроение. Едва сега започвах да разбирам колко много бе означавало за него това странно прибиране у дома. Той бе посетил много от старите си убежища, използвани в дните му на разбойник, както и четири полесражения, където се бе изявил след постъпването си на официална служба. В много отношения спомените му ме трогнаха.

Този човек беше такава смесица от добро и зло. Трябвало е да се роди амбърит.

Километрите се изнизваха бързо и ние тъкмо отново се доближавахме до черния път, когато усетих познатия мисловен натиск. Подадох юздите на Ганелон.

— Дръж! Карай!

— Какво има?

— После! Просто карай!

— Бързо ли?

— Не. Нормално. И недей да говориш за малко.

Затворих очи и отпуснах глава в ръцете си, като изпразних съзнанието си и издигнах стена около него. Няма никой вкъщи. Обедна почивка. Край на приемното време. Частна собственост. Влизането забранено. Нарушителите се наказват. Внимание, зло куче. Опасност от срутване. Хлъзгав път. Ремонт...

Натискът отслабна, после пак се появи, с пълна сила и аз отново го блокирах. Последва трета вълна. Спрях я и нея.

След това опитите престанаха.

Въздъхнах и разтърках очи.

— Вече всичко е наред.

— Какво стана?

— Някой искаше да влезе във връзка с мен по един много специален начин. Почти съм сигурен, че беше Бенедикт. Вероятно току-що е открил едно, две неща, които могат да предизвикат в него желание да ни спре. Сега пак ще карам аз. Страхувам се, че скоро ще тръгне по следите ни.

Ганелон ми подаде юздите.

— Какви са шансовете ни да му избягаме?

— Вече са доста големи. Мисля, че се отдалечихме достатъчно. Веднага, щом спре да ми се вие свят, ще поразместя още малко Сенките.

Подкарах каруцата напред. Пътят се въртеше и извиваше, успоредно с черната ивица на места, а на други я доближаваше съвсем. Накрая се озовахме само на няколко метра от нея.

Ганелон дълго я изучава мълчаливо, после каза:

— Прекалено много ми напомня за онова друго място. Тънките езичета мъгла, които ближат всичко, усещането, че нещо винаги се

движи, някъде в обсега на периферното ти зрение...

Прехапах устни. Започнах силно да се потя. Опитвах да се отдалеча от черния път и долавях някакво съпротивление. Не беше същото като чувството за монолитна непоклатимост, което човек изпитва, когато иска да тръгне през Сенките от Амбър. Това бе нещо съвсем различно. Беше усещане за... неизбежност.

Движихме се през Сенките добре. Слънцето се изкачваше все по-нагоре в небето и пак се гласеше да стане пладне — тъй като никак не ми допадаше мисълта да се намираме по здрач в близост до тази черна лента, — небето загуби част от синевата си, дърветата около нас се източиха по-високи и в далечината се появиха планински върхове.

Дали този път не минаваше през всички Сенки?

Сигурно. Щяха ли иначе Джулиан и Жерар да попаднат на него и той дотолкова да ги заинтригува, че да решат да го изследват?

За нещастие се страхувах, че този път до голяма степен е свързан с мен.

Проклятие!

Дълго карахме покрай него, като през цялото време постепенно го приближавахме. Скоро ни разделяха само трийсет метра. Двайсет...

... И, както бях предполагал, че ще стане, пътищата накрая се пресякоха.

Дръпнах юздите. Напълних лулата си и я запалих. Пушех и изучавах препятствието. Звездин и Огнедишащ змей очевидно не одобряваха черната повърхност, която пресичаше пътя ни. Те цвилеха и се опитваха да се дръпнат встрани.

Ако искахме да се придържаме към пътя, трябваше да прекосим по диагонал едно дълго парче от черната ивица. Освен това част от терена бе скрит от погледа ни от серия ниски, каменисти хълмчета. По края на черната площ растеше гъста трева и тук-там в подножието на хълмчетата също имаше петна от нея. В ниските места се стелеше непрогледна мъгла. Небето, погледнато през атмосферата над това зловещо място, беше по-тъмно, със зацапан, мръснотатен оттенък. Тишината, която тегнеше отгоре, извикваше представата за някакво невидимо същество, замръзнало със затаен дъх.

Тогава прозвуча писък. С женски глас. Дали не беше старият като света номер с изпадналата в беда девойка?

Дойде някъде отдясно, иззад онези хълмове. Цялата работа намирисваше. Но знаеше ли човек? Можеше и да е наистина.

Хвърлих юздите на Ганелон и скочих на земята, като междуременно измъкнах Грейсуондир.

— Отивам да видя какво става — казах аз и се втурнах надясно, като прескочих крайпътната канавка.

— Връщай се бързо.

Промуших се през някакви храсти и се изкатерих по каменистия склон. Проправих си път през още по-гъстия храсталак от другата страна и се заизкачвах по следващия, по-висок хълм. Докато напредвах, писъкът се чу отново, а този път долових и други звуци.

После стигнах върха и оттам можех да виждам доста надалече.

Черната площ започваше на около петнайсет метра под мен, а сцената, която видях, се разиграваше на петдесет метра по-навътре.

Гледката беше черно-бяла, ако се изключеха пламъците. Някаква жена, цялата в бяло, с пусната черна коса, дълга до кръста, беше завързана за едно от черните дървета, а около краката ѝ бяха струпани димящи клони. Шестима космати мъже албиноси, почти напълно голи и продължаващи да се събличат, се въртяха около нея, като ломотеха и се кикотеха, ръчкаха жената и огъня с пръчките, които държаха и постоянно се попипваха по слабините. Пламъците бяха достатъчно високи, за да подпалят дрехите на жената и те вече пушеха. Дългата ѝ рокля беше скъсана и раздърпана, така че можех да видя хубавите ѝ, чувствени форми, макар димът да я обвиваше по начин, който ми пречеше да зърна лицето ѝ.

Втурнах се напред, навлязох в черната ивица, прескочих високите, полюляващи се треви, хвърлих се сред групата, обезглавих най-близкия мъж и пронизах още един, още преди те да са разбрали, че съм ги нападнал. Останалите се обърнаха и взеха да ме заплашват с пръчките си, като крещяха нещо, докато ги размахваха към мен.

Грейсуондир ги сечеше на големи парчета и накрая всички изпопадаха и останаха неподвижни. Кръвта им беше черна.

Извърнах се, без да дишам и разритах една част от огъня. После се приближих до жената и срязах въжетата. Тя се свлече в ръцете ми и захлипа.

Едва тогава забелязах лицето ѝ... или по-скоро, че нямаше такова. На главата ѝ имаше плътна маска от слонова кост, овална и

гладка, без човешки черти, само с две малки триъгълни цепки за очите.

Дръпнах я от пушека и труповете. Тя се беше вкопчила в мен, задъхана, отпусната с цялата си тежест. След като изчаках достатъчно, според мен, направих опит да се освободя. Но тя не искаше да ме пусне и се оказа изненадващо силна.

— Всичко е наред — измърморих обичайната за подобни случаи глупост, но жената не реагира.

Тя продължаваше да притиска тялото си в моето и взе да го потърква в груба ласка с доста смущаващ резултат. С всеки миг я пожелавах все по-силно. Улових се, че галя косата ѝ, както и останалата част от нея.

— Всичко е наред — повторих. — Коя си ти? Защо искаха да те изгорят? Кой се те?

Тя не отговори. Вече бе спряла да хлипа, но все още се задъхваше, макар и по различен начин.

— Защо носиш тази маска?

Посегнах към нея и жената дръпна глава назад.

Това не ми изглеждаше особено важно в момента. Въпреки че здравият разум ме убеждаваше в нелепостта на бликналото чувство, аз бях безпомощен като боговете на епикурейците. Желаех я и бях готов да я имам.

Тогава чух Ганелон да вика името ми и се опитах да погледна натам.

Но тя не ми позволи. Нейната сила ме смая.

— Дете на Амбър — прозвуча полупознатия ѝ глас, — ние ти дължим това, заради всичко, което ни даде и сега целият ще бъдеш наш.

Гласът на Ганелон отново долетя до мен, като редеше какви ли не ругатни.

Напрегнах всичките си сили да се освободя от прегръдката на жената и успях да я разхлабя. Стрелнах ръка към лицето ѝ и дръпнах маската.

Тя разгневено извика, когато се освободих и заедно с падането на маската прозвучаха пет последни, заглъхващи думи:

— Амбър трябва да бъде унищожен!

Зад маската нямаше лице. Там нямаше абсолютно нищо.

Дрехата ѝ се свлече и увисна празна в ръцете ми. Тя — или то — бе изчезнало.

Обърнах се светкавично и видях, че Ганелон се бе проснал в края на черната ивица, с неестествено извити крака. Мечът му бавно се издигаше и падаше, но не можех да видя по какво удряше. Затичах се към него.

Черната трева, която бях прескочил, се бе увила около глезените и коленете му. Докато той замахваше, нови стръкове се протягаха нагоре, сякаш за да хванат ръката с меча му. Той бе успял отчасти да освободи десния си крак и аз се впуснах да довърша започнатото.

Застанах зад него така, че тревата да не може да ме достигне и захвърлих маската, която едва тогава осъзнах, че все още стискам в ръка. Тя падна на земята отвъд края на черната площ и мигновено започна да пуши.

Хванах Ганелон под мишниците и взех да го тегля навън. Тревата се съпротивляваше яростно, но накрая успях да го освободя. Вдигнах го на ръце, прескочих последните участъци черна трева, които ни отделяха от по-хрисимата ѝ, зелена разновидност извън черния път.

Ганелон стъпи на крака и продължи тежко да се обляга на мен, като се олюляваше и се тупаше по бедрата.

— Безчувствени са — обясни той. — Краката ми са заспали.

Помогнах му да стигне до каруцата. Там прехвърли тежестта си върху нея и започна да се разтърква.

— Усещам иглички — обяви Ганелон. — Започват да се съживяват... Оох!

Най-после с куцукане стигна до капрата, аз му помогнах да се покатери и седнах до него.

Той въздъхна.

— Сега съм по-добре. Започват да влизат във форма. Онази трева направо изсмука силата от тях. Както и от цялото ми тяло. Какво се случи?

— Нашата лоша поличба се постара да се сбъдне.

— Какво ще правим сега?

Хванах юздите и освободих спирачката.

— Ще го пресечем — реших аз. — Трябва да науча повече за този път. Дръж меча си под ръка.

Ганелон изсумтя и постави оръжието си върху коленете. На конете не им хареса идеята да продължат напред, но след като леко ги пляснах по хълбоците, потеглиха.

Навлязохме в черната площ и все едно гледахме кадри от Втората световна война. Всичко изглеждаше някак далечно, потискащо, мрачно. Дори скърцането на колелата и конският тропот звучаха приглушено, сякаш идваха от по-далече. В ушите ми започна слабо, настойчиво звънене. Тревата по края на пътя се люлееше, когато минавахме покрай нея, макар че се придържахме на почетно разстояние. Минахме през няколко струпвания на мъгла. Тя нямаше мирис, но всеки път дишането ни се затрудняваше. Когато доближихме първия хълм, започнах промените, които трябваше да ни преведат през Сенките.

Заобиколихме хълма.

Нищо.

Черният, отвратителен пейзаж си оставаше непроменен.

Тогава се ядосах. Измъкнах Лабиринта от паметта си и го задържах пламтящ в съзнанието си. Отново се заех с промените.

Главата моментално ме заболя. Болката се стрелна от челото към задната част на главата ми и увисна там като нажежена жица. Но това само раздуха гнева ми и ме накара още по-яростно да тласна черния път към нищото.

Гледката се разлюля пред очите ми. Мъглата се сгъсти, затъркаля се на валма по пътя. Очертанията станаха неясни. Пляснах с юздите. Конете запрепусаха по-бързо. Главата ми започна да тупти, чувствах я като че ли всеки момент ще се пръсне.

Вместо нея, за миг, светът около мен се пръсна...

Земята потрепера, разпука се на места, но всъщност ставаше нещо повече. Всичко сякаш конвулсивно се тресеше и разпукването не представляваше просто разкъсани пукнатини в почвата.

Все едно някой бе ритнал изведнъж крака на маса, върху която хлабаво беше подредена картинна мозайка. В целия пейзаж се появиха празнини; тук, зелени клони; там, проблясък на вода, късче синьо небе, пълна чернота, бяло нищо, фасада на тухлена сграда, лица зад прозорец, огън, отрязък осеяно със звезди небе...

Конете вече галопираха, а аз правех всичко възможно да не започна да крещя от болка.

Ромон от смесени звуци — животински, човешки, механични — се изля върху нас. Струваше ми се, че чувам как Ганелон ругае, но не можех да бъда сигурен.

Помислих си, че ще припадна от болката, ала бях решен, изпълнен с инат и ярост, да не се предавам преди това. Съсредоточих се върху образа на Лабиринта като умиращ в молитвата си към своя Бог и вложих цялата си воля в желанието да унищожа черния път.

В този момент напрежението спадна и видях, че конете лудо се носят напред по зелено поле. Ганелон посегна да хване юздите, но аз ги дръпнах сам и завиках на конете, докато не спряха.

Бяхме пресекли черния път.

Веднага се обърнах и погледнах назад. Черният път беше неясен и полюляващ се като гледан през развълнувана вода. Пътеката, по която го бяхме пресекли, обаче, стоеше ясна и неподвижна, подобна на мост или бент, а тревата по края ѝ беше зелена.

— Сега беше по-зле от оня път, когато ме отведе с теб в земята на моето изгнание.

— И аз така мисля — казах и заговорих нежно на конете, докато накрая успях да ги убедя да се върнат на пътя и да продължат по него.

От тази страна светът беше по-ярък, а дърветата, които скоро ни обградиха, бяха огромни борове. Из въздуха се носеше свежото им ухание. Сред тях се мяркаха катерички и птици. Почвата беше потъмна, по-плодородна. Явно се намирахме на по-голяма височина от онази, по която се движехме преди да пресечем черния път. Доволен бях, че действително имаше промяна... и то в посоката, която желяех.

Пътят ни направи завой, върна се малко назад, после се изправи. От време на време зървахме черния път. Той беше вече далече назад от дясната ни страна. Все още се движехме почти успоредно на него. Очевидно пресичаше всички Сенки. Доколкото можехме да видим оттук, отново се бе върнал изцяло към злоещото си нормално състояние.

Главоболието ми премина и на сърцето ми стана по-леко. Намирахме се доста високо и пред очите ни се разкриваше обширна гледка с хълмове и гори, която ми напомни за едно приятно пътуване през Пенсилвания преди години.

Протегнах се и попитах:

— Как са ти краката сега?

— Добре — отвърна Ганелон, извърнат назад. — Виждам много надалече, Коруин...

— Да?

— Гледам, че един конник препуска с всичка сила към нас.

Станах и се обърнах. Сигурно съм изпъшкал, когато се тръшнах обратно на седалката и грабнах юздите.

Той все още беше твърде далече, за да съм съвсем категоричен — от другата страна на черния път. Но кой друг би могъл да бъде, втурнал се с такава скорост по следите ни?

Изругах на глас.

Приближавахме се към билото на хълма. Обърнах се към Ганелон и му казах:

— Пригответи се за ново втурване в Сенките.

— Бенедикт ли е?

— Предполагам. Много време загубихме там. Той умее да се движи ужасно бързо — особено през Сенките, — когато е сам като сега.

— Смяташ ли, че все още можеш да му се изплъзнеш?

— Скоро ще разберем. Съвсем скоро при това.

Подвикнах на конете и пак изплющих с юздите. Когато стигнахме билото, в лицата ни лъхна леден вятър. Тръгнахме по хребета, а сянката на една канара от лявата ни страна затъмни небето. Когато излязохме от нея, небето остана тъмно, а фини кристалчета сняг ни зажилиха по лицата и ръцете.

След малко отново се спускахме надолу и снеговалежът прерасна в заслепяваща виелица. Вятърът пищеше в ушите ни, а каруцата скърцаше и се олюляваше. Стараех се да я държа изправена. Навсякъде около нас вече имаше преспи и пътят беше побелял. Дъхът ни излизаше на облачета, а по скалите и дърветата проблясваше лед.

Движение и временно объркване на сетивата. Само това ни трябваше...

Препускахме напред, а вятърът ни брулеше, хапеше, крещеше ни. Преспите започнаха да покриват пътя.

Взехме един завой и се измъкнахме от бурята. Светът все още беше като залят с глазура и от време на време се мяркаше по някоя снежинка, но слънцето се бе изтръгнало от облаците и сипеше лъчите си върху земята, а ние за пореден път се спускахме надолу...

... Минахме през падналата мъгла и излязохме на голо, каменисто плато, по което нямаше сняг...

... Свихме надясно и отново си върнахме слънцето, после закриволичихме през долина, разположена между високи, безизразни стени от синьосив камък...

... А далече вдясно, черният път продължаваше да ни придружава.

Заляха ни вълни горещина и от почвата се заиздига пара. Сред врящите локвички, които изпълваха кратерите, се пукаха мехури и добавяха изпаренията си към влажния въздух. Земята беше осеяна с мазни петна като пръснати с шепа стари, бронзови монети.

Конете препускаха, вече полупобеснели, а на пътя ни започнаха да бликат малки гейзери. Край нас изригваха горещи струи вода и се разливаха във вдигащи пара, мазни ручеи. Небето имаше цвят на мед, а слънцето приличаше на печена ябълка. Вятърът беше запъхтяно куче с лош дъх.

Земята потреперваше, далече от лявата ни страна някаква планина бе проточила върха си към облаците и плюеше огън по тях. От време на време ни оглушаваше пукащ тъпанчетата трясък и ударните вълни блъскаха по телата ни. Каруцата се олюляваше и вибрираше.

Земята продължаваше да трепери, а ветровете налитаха с почти ураганна сила, докато бързахме към редица черновърхи хълмове. Излязохме от каквото бе останало от пътя, когато той зави в друга посока и продължихме, с друсане и подскачане, през самата равнина. Хълмовете все повече приближаваха, очертанията им танцуваха в развилнелия се въздух.

Обърнах се, когато усетих ръката на Ганелон върху рамото си. Той викаше нещо, но не можех да го чуя. Тогава ми показа назад и аз проследих жеста му. Не видях нищо друго освен онова, което бях очаквал. Вятърът беше бурен и носеше прах, отломки, пепел. Вдигнах рамене и пак насочих вниманието си към хълмовете.

В подножието на най-близкия хълм се появи по-тъмно място. Обърнах конете натам.

То растеше пред нас, докато теренът отново се спускаше — вход на огромна пещера, прикрит от завеса непрестанно свличащи се прах и малки камъчета.

Изплющях с камшика във въздуха, прелетяхме последните петшестстотин метра и се втурнахме вътре.

Веднага започнах да успокоявам конете и ги оставих да преминат в тръс.

Продължавахме да се спускаме надолу, завихме зад един ъгъл и се озовахме в широка сводеста зала. От дупки високо горе струеше светлина, висяха сталактити и капеха в потръпващи зеленикави локвички. Земята и тук трепереше, а слухът ми изглежда се възвръщаше, защото видях как едър сталагмит се прекърши и чух слабото издрънчаване от падането му.

Минахме над дълбока, черна бездна по мост, който трябва да е бил от варовик, защото се разпадна след нас и изчезна.

Отгоре ни се сипеха дребни камъчета, а понякога се срутваше и по-едро парче скала. По ъглите и в пукнатините просветваха петна от зелени и червени лишеи, забелязваха се разноцветни рудни жили. Големи кристали и плоски цветя от блед камък допринасяха за влажната, странна красота на това място. Минавахме през зали, подобни на наниз от мехурчета и следвахме разпенените струи на буен поток, докато не изчезна в дълбока черна дупка.

Една дълга, извита галерия отново ни поведе нагоре и до мен долетя слабия и ехтящ глас на Ганелон:

— Струва ми се, че мярнах някаква движеща се точка... може да е била ездач... на върха на планината... само за миг... докато бяхме отвън.

Прекосявахме малко по-светла зала.

— Ако е бил Бенедикт, няма да му е лесно да ни последва — извиках аз и се чу тътен, когато нови струи камъчета се посипаха зад нас.

Продължавахме напред и нагоре, докато накрая в далечината започна да се очертава изход, през който прозираха късчета ясно синьо небе. Тракането на копитата и шумът от колелата на каруцата взеха да възвръщат нормалното си звучене, придружено от долитащото до нас ехо. Трусовете престанаха, над главите ни взеха да се стрелкат малки птички, а светлината се усили и стана почти ярка.

Нова извивка на пътя и отпред се показа изходът — широк, нисък отвор към деня. Трябваше да наведем глави, като минавахме под назъбения му горен край.

Каруцата се друсна през изпъкнал ръб от обрасла с мъх скала и се озовахме върху покрития с чакъл път, който се проточваше като окосена просека по хълма, провираше се между гигантските дървета и изчезваше между тях, долу, в ниското. Подканих с викове конете да продължат напред.

— Много са уморени вече — отбеляза Ганелон.

— Знам. Скоро ще трябва да си починат, по един или по друг начин.

Чакълът хрущеше под колелата ни. Откъм дърветата се носеше приятен аромат.

— Забеляза ли го? Ей там, в далечината, вдясно?

— Какво... — започнах аз, като извърнах глава, след което завърших: — Оо!

Проклетият черен път продължаваше да ни съпътства, на около километър разстояние.

— През колко ли Сенки минава? — измърморих.

— Както изглежда, през всички — подхвърли Ганелон.

Бавно поклатих глава.

— Надявам се да не е така.

Спускахме се по склона под синьо небе и златно слънце, което се движеше на запад по нормалния начин.

— Почти се страхувах да изляза от пещерата — заговори след малко Ганелон. — Не знаех какво ще има от тази страна.

— Конете нямаше да издържат още дълго. Трябваше да намаля темпото. Ако действително сме видели Бенедикт, неговият кон вероятно е бил още по-уморен. Той го пришпорваше яростно. И след това се е сблъскал с всичко онова... сигурно се е отказал.

— Може да е свикнал — предположи Ганелон, докато с хрущене взимахме един десен завой и пещерата се изгуби от поглед.

— Винаги съществува такава възможност — рекох отсъстващо, като си мислех пак за Дара и се питах какво ли прави в този момент.

Пътят ни равномерно се спускаше надолу и от време на време правех по някоя лека промяна. Постепенно завивахме все по-надясно и аз изругах, когато осъзнах, че се приближаваме към черния път.

— Да го вземат дяволите! Настоячив е като застрахователен агент! — възкликнах и усетих как гневът ми прераста в нещо като омраза. — Когато му дойде времето, смятам да унищожа това чудо!

Ганелон си замълча. Той надигна шишето с водата и дълго пи. После ми го подаде и аз направих същото.

След известно време се добрахме до равен терен и пътят продължи да се извива при всеки най-дребен повод. Това позволяваше на конете да забавят ход и щеше да попречи на евентуално преследващ ни ездач.

Около час по-късно започнах да се успокоявам и спряхме да похапнем. Тъкмо бяхме свършили, когато Ганелон — който не сваляше поглед от хълма — се изправи и засенчи очи.

— Не — скочих и аз на крака. — Отказвам да повярвам.

От изхода на пещерата бе изскочил самотен ездач. Видях го как спря за миг, а после продължи надолу по следите ни.

— Какво ще правим сега? — попита Ганелон.

— Давай да си съберем нещата и пак да потегляме. Можем поне още малко да отложим неизбежното. Необходимо ми е време да помисля.

Качихме се отново на каруцата и продължихме без да бързаме напред, макар че умът ми препускаше с всичка сила. Трябваше да има някакъв начин да го спра. За предпочитане, без да го убивам.

Но не можех да измисля нищо.

Ако се изключеше черният път, който пак ни съпровождаше съвсем отблизо, ние се придвижвахме в един чудесен следобед през прекрасно място. Срамота беше да развалям всичко с проливане на кръв, особено ако тя се окажеше моята собствена. Дори като знаех, че може да държи меча само с лявата ръка, пак се страхувах да се изправя срещу него. Ганелон нямаше да ми бъде от полза. Бенедикт едва ли щеше и да го забележи.

Направих лека промяна, когато взехме следващия завой. Мигове по-късно до ноздрите ми достигна слаба миризма на пушек. Лекичко промених отново сянката.

— Бързо се приближава! — съобщи Ганелон. — Току-що видях... Там има пушек! Пламъци! Горски пожар!

Засмях се и погледнах назад. Половината склон на хълма бе погълнат от пушека и оранжевите пламъци препускаха през зеленото, като пукането им едва сега долетя до ушите ми. По собствено усмотрение, конете ускориха ход.

— Коруин! Ти ли...?

— Да! Ако склонът беше по-стръмен и нямаше дървета, щях да опитам с лавина.

Небето моментално се изпълни с птици. Все повече се приближавахме до черния път. Огнедишащ змей вирна глава и изцвили. По муцуната му имаше пяна. Той се опита да побегне, после се изправи на задни крака и размаха предните във въздуха. Звездин зацвили изплашено и се затегли надясно. Дръпнах силно юздите, възстанових контрола си и реших да ги пусна малко да потичат.

— Той пак е по петите ни! — извика Ганелон.

Изругах и се впуснахме в галоп. След известно време пътят ни тръгна успоредно на черната ивица. Препускахме по прав участък и хвърления назад поглед ми разкри, че целият хълм гореше, а пътят се спускаше като грозен белег през средата му. И тогава видях ездача. Той почти бе преполовил склона и се движеше напред като на дерби в Кентъки. Боже! Що за кон беше това! Взех да се питам коя ли Сянка го бе родила.

Задърпах юздите, отначало леко, после все по-силно, докато накрая започнахме да забавяме ход. Намирахме се само на стотина метра от черния път и бях забелязал, че недалеч напред имаше едно място, където разстоянието намаляваше почти до десет метра. Успях да накарам конете да спрат, когато стигнахме дотам и те останаха на място разтреперани. Подадох юздите на Ганелон, измъкнах Грейсуондир и слязох от каруцата.

Защо пък не? Мястото беше хубаво, открито, равно и може би онази черна, опустошена ивица земя, в пълен контраст с цветовете на живота и растежа непосредствено до нея, събуждаше някакъв патологичен инстинкт в мен.

— Какво ще правим сега? — попита Ганелон.

— Не можем да се отървем от него и ако мине през огъня, ще ни настигне до няколко минути. Няма смисъл да бягаме повече. Ще го посрещна тук.

Ганелон нави юздите около единия стърчащ край на каруцата и посегна към меча си.

— Не — спрях го аз. — Не можеш да повлияеш на изхода от битката по никакъв начин. Слушай какво искам от теб: закарай каруцата по-нататък по пътя и чакай там с нея. Ако всичко се развие както аз го искам, ще продължим напред. Ако ли не, веднага се предай

на Бенедикт. Той преследва мен, а и ще бъде единственият, който ще може да те отведе обратно в Авалон. Ще го направи, сигурен съм. Поне ще се върнеш в родината си по този начин.

Ганелон се поколеба.

— Действай — подканих го. — Направи, каквото ти казах.

Той погледна надолу към земята. Разви юздите. Вдигна очи към мен.

— Успех — пожела ми накрая и подкара конете напред.

Отдалечих се от пътя, заех позиция пред една малка групичка млади дръвчета и зачаках. С Грейсуондир в ръка погледнах веднъж към черния път, после вперих очи в далечината.

Не след дълго конникът се появи отсреща, близо до линията на огъня, обграден отвсякъде от пламъци, дим и падащи горящи клони. Нямах съмнение, че е Бенедикт — със завързана върху част от лицето му кърпа, вдигнал остатъка от дясната си ръка да предпазва очите си, приближаваше като някакъв призрачен беглец от ада. Той се хвърли през дъжд от искри и пепел, излезе на открито и препусна надолу по пътя.

Скоро можех да чуя тропота от копитата на коня му. По-изискано щеше да бъде, ако приберях меча в ножницата, докато го чаках. Но се опасявах, че ако го направя, няма да имам възможност да го извадя отново.

Взех да се питам как ли ще държи меча си Бенедикт и какъв вид ще е той. Прав? Извит? Дълъг? Къс? Той можеше да ги използва всичките с еднаква лекота. Беше ме учил да се бия...

Сигурно щеше да е не само изискано, но и разумно да прибера Грейсуондир. Той можеше да поиска първо да поговорим... а по този начин аз си търсех белята. Но докато звукът от копитата се приближаваше, осъзнах, че ме е страх да го направя.

Изтрих още веднъж дланта си, преди Бенедикт да е изникнал пред мен. Той бе забавил на завоя и вероятно ме видя в същия миг, в който го видях и аз. Яздеше право срещу мен, все по-бавно. Но не приличаше на човек, който има намерение да спре.

Усещането беше почти мистично. Не знам как иначе да го опиша. Съзнанието ми надбяга времето, докато той се приближаваше и аз се чувствах като че ли разполагам с цяла вечност да наблюдавам този мъж, който ми беше брат. Дрехите му бяха мръсни, лицето — черно,

осакатената му дясна ръка — вдигната. Огромният звяр, който яздеше, беше черен на червени петна, с буйни червени грива и опашка. Ала наистина беше кон, очите му се въртяха, по муцуната му бе избила пяна, а дишането му бе такова, че сърцето да те заболи. Тогава забелязах, че Бенедикт носи меч си окачен на гърба и горната част стърчеше над дясното му рамо. Забавяйки ход, без да откъсва очи от мен, той изостави пътя, дръпна веднъж юздата и я пусна, като продължи да насочва коня с колене. Лявата му ръка замахна над главата му в жест, наподобяващ поздрав и сграбчи дръжката на меч. Той изскочи от ножницата без никакъв звук, описа красива дъга и зае позиция за смъртоносен удар. Приличаше на самотно крило от тъмна стомана с острие, което блестеше като огледална нишка. В този момент Бенедикт беше толкова величествен, че почти ме разчувства. И преди бях виждал този дълъг меч, закривен като коса. Само че тогава се биехме заедно срещу общия враг, който бях почнал да смятам за непобедим. Бенедикт бе доказал, че греша. Сега, като видях същото оръжие вдигнато срещу мен, завладя ме такова усещане за собствената ми уязвимост, каквото не бях изпитвал никога преди. Сякаш някакво було падна от света и аз внезапно проумях напълно понятието смърт.

Мигът отлетя. Отстъпих назад към горичката. Бях застанал там, за да използвам дърветата като предимство. Навлязох на три-четири метра сред тях и направих две крачки вляво. Конят се извъртя в последния възможен момент. Изпръхтя и изцвили, с разширени влажни ноздри. Зави, а изпод копитата му излетяха туфички мъх. Ръката на Бенедикт замахна с неуловима за окото скорост, като език на жаба, и острието на меч премина през една фиданка около десет сантиметра в диаметър. Дръвчето остана право за миг, после бавно се стовари на земята.

Той скочи от коня и се втурна към мен. Бях избрал горичката и по тази причина, да го накарам да се бие с мен на място, където дългият меч ще бъде възпрепятстван от клони и стволоче.

Но той напредваше, размахваше оръжието почти нехайно и дърветата падаха около него, когато минаваше. Ех, само да не беше толкова дяволски изкусен. Само да не беше Бенедикт...

— Бенедикт — казах аз с нормален глас, — тя вече е голяма и може сама да взима решения.

Ала той с нищо не показа, че ме е чул. Просто продължи да се приближава, размахал този огромен меч на всички страни. Острието направо звънеше, като разсичаше въздуха, после глухо се врязваше в някое дърво, почти без да забавя движението си.

Вдигнах Грейсуондир и го насочих към гърдите му.

— Не се приближавай повече, Бенедикт. Не искам да се бия с теб.

Той наведе меча си за нападение и произнесе само една дума:

— Убиец!

Ръката му леко трепна и в същото време оръжието ми беше отбито силно встрани. Парирах неговия удар, Бенедикт с лекота се справи с атаката ми и отново настъпи към мен.

Този път дори не си направих труда да нападам. Просто отбих, отстъпих и се скрих зад едно дърво.

— Нищо не разбирам — извиках и наведох меча му, който мина през ствола и едва не ме намушка. — Не съм убивал никого напоследък. Още по-малко пък в Авалон.

Ново глухо врязване и едно дърво започна да пада към мен. Махнах се от пътя му, парирах и отстъпих.

— Убиец — повтори Бенедикт.

— Не разбирам за какво говориш.

— Лъжец!

Тогаваше запънах и престанах да отстъпвам. По дяволите! Нямаше никакъв смисъл да умирам за нещо, което не бях извършил! Взех да нападам все по-бързо, като търсех незащитени места. Нямаше такива.

— Поне ми кажи! — извиках аз. — Моля те!

Но той изглежда бе приключил с приказките. Продължи да ме притиска и отново трябваше да отстъпя. Все едно се биех с ледник. Убедих се, че съвсем е полудял, ала от това не ми стана по-леко. При всеки друг безумната ярост би довела до изгубване на известен контрол в боя. Но Бенедикт бе изковал рефлексите си през вековете и искрено вярвах, че дори премахването на мозъчната му кора не би накарало неговите движения да загубят съвършенството си.

Той методично ме караше да отстъпвам, аз криволичех между дърветата, Бенедикт ги отсичаше и продължаваше да напредва. Допуснах грешката да атакувам и едва успях да спра ответния му удар

на сантиметри от гърдите си. Преборих се с първата вълна на паниката, която ме заля, когато видях, че ме изтиква към края на горичката. Скоро щяхме да бъдем на открито и дърветата повече нямаше да го бавят.

Вниманието ми бе така съсредоточено върху него, че не разбрах какво се готви, докато то не стана.

Ганелон изскочи със силен вик отнякъде, метна се изотзад върху Бенедикт и прикова ръката с меча му към тялото.

Дори да бях искал, обаче, не получих възможност да го убия. Той беше прекалено бърз, а и Ганелон не познаваше силата му.

Бенедикт се извъртя надясно, като постави Ганелон помежду ни и в същото време замахна с остатъка от дясната си ръка и го удари в лявото слепоочие. После освободи лявата си ръка, хвана Ганелон за колана, вдигна го във въздуха и го запрати към мен. Докато аз отстъпвах встрани, той си взе отново меча от мястото, където беше паднал близо до краката му и отново ме нападна. Едва имах време да хвърля един поглед на Ганелон, който се бе свлякъл на купчина на около десет крачки зад гърба ми.

Парирах и възобнових отстъплението си. Беше ми останал само един номер и ме натъжи мисълта, че ако той не успее, Амбър ще бъде лишен от законния си монарх.

Не знам защо, но е по-трудно да се биеш срещу левак и това също беше пречка. Ала се налагаше да проведе малък експеримент. Трябваше да науча нещо, дори с цената на известен риск.

Направих голяма крачка назад, като излязох за миг от обсега на Бенедикт, после се наведох напред и атакувах. Движенията ми бяха съвсем точно премерени и много бързи.

Неочакваният резултат, който сигурно поне отчасти се дължеше на късмет, беше, че пробих защитата му, макар да пропуснах целта. За миг Грейсуондир се стрелна напред и закачи лявото ухо на Бенедикт. Това леко го забави за няколко мига, но не достатъчно, за да има значение. От друга страна го накара да подсили защитата си. Продължих настоятелно атаката си, без какъвто и да е нов успех. Бях го резнал мъничко, но кръвта течеше от ухото му и пръскаше наоколо, по няколко капки на интервали. Това можеше да ми подейства дори разсейващо, ако си позволях да му обърна внимание.

Тогава направих онова, от което се страхувах, но се налагаше да пробвам. Оставих се леко разкрит, само за миг, като знаех, че той веднага ще нанесе удар, насочен към сърцето ми.

Бенедикт го направи и аз отбих в последния момент. Не ми се искаше да мисля колко близо бе стигнал този път.

После започнах отново да се защитавам и да отстъпвам към края на горичката. Като парирах и вървях назад, минах покрай мястото, където бе паднал Ганелон. Още петнайсетина крачки продължих да се бия в защита, безпомощно.

След което отново се разкрих.

Той се хвърли веднага, както бе направил и първия път и аз пак успях да го спра. Бенедикт започна още по-усилено да настъпва, като ме изтласкваше към края на черния път.

Там го удържах и взех да се измествам към мястото, което си бях избрал. Трябваше да устоя само още няколко мига, да го наглася...

Бяха много тежки мигове, но аз се биех яростно и се подготвях.

Тогава се разкрих отново по същия начин.

Знаех, че ще постъпи както и преди, десният ми крак бе в позиция малко зад левия и приклеках, когато го направи. Отбих съвсем леко меча му настрани и скочих заднешком върху черния път, моментално протягайки докрай ръка напред, за да обезкуража евентуален замах към главата ми.

Бенедикт реагира, както се бях надявал. Отби меча ми, пристъпи напред...

... и попадна върху мястото с черна трева, което бях прескочил.

В първия момент не посмях да погледна надолу. Просто продължих да се бия и дадох възможност на растенията да си свършат работата.

Необходими им бяха само няколко мига. При следващия си опит да направи крачка, Бенедикт осъзна, че нещо става. Видях как по лицето му първо се изписа изненада, после то отрази усилията му. Разбрах, че тревата го е хванала.

Съмнявах се, обаче, че ще успее да го задържи дълго, затова действах незабавно.

Заобиколих отдясно, извън обсега на оръжието му, прескочих тревата и се озовах пак от другата страна на черния път. Бенедикт направи опит да се обърне, но стръковете трева се бяха увили около

краката му чак до коленете. Той се олюля за миг, но възстанови равновесието си.

Придвижих се зад него, откъм дясната му страна. Един лесен удар и с Бенедикт беше свършено, но сега, естествено, нямаше никаква нужда да го нанасям.

Той извъртя ръка зад гърба си и обърна глава, насочил меча си към мен. Същевременно взе да освобождава левия си крак.

Но аз имитирах удар отдясно и когато посегна да го отбие, ударих го с плоската част на Грейсуондир по врата.

Това го смая и успях да се приближа достатъчно, за да забия лявата си ръка в стомаха му. Бенедикт леко се сви, аз блъснах ръката му с меча и отново го ударих по врата, този път с юмрук, силно. Той падна в безсъзнание. Измъкнах меча от ръката му и го хвърлих встрани. Кръвта от лявото му ухо се стичаше надолу като някаква екзотична обица.

Оставих Грейсуондир, хванах Бенедикт под мишниците и го изтеглих навън от черния път. Тревата здравата се съпротивляваше, но с големи усилия успях да го освободя.

Ганелон вече се бе изправил на крака. Той се приближи с куцукане, застана до мен и загледа надолу към Бенедикт.

— Боже, какъв човек! — възкликна Ганелон. — Какъв човек само! Какво ще правим с него?

Вдигнах Бенедикт на ръце и се изправих.

— Ще го отнеса до каруцата като начало — рекох. — Ще вземеш ли мечовете?

— Добре.

Тръгнах нагоре към пътя, а Бенедикт продължаваше да е в безсъзнание... което беше добре, защото не исках да го удрям отново, ако можех да го избягна. Поставих го до едно голямо дърво край пътя близо, до каруцата.

Прибрах мечовете в ножниците, когато Ганелон дойде и го изпратих да вземе от въжето, с което бяха прикрепени сандъците. Докато той се занимаваше с тях, претърсих Бенедикт и намерих онова, което ми трябваше.

После го завързах за дървото, а Ганелон доведе коня му. Привързахме и него към близкия храст, върху който окачих и меча на Бенедикт.

Накрая се качих върху капрата на каруцата, а Ганелон се настани до мен.

— Смяташ просто да го оставиш там ли? — попита той.

— Засега — отвърнах.

Потеглихме нагоре по пътя. Не се обърнах да погледна назад, но Ганелон го направи.

— Още не е помръднал — съобщи той. После добави: — Никога не ми се беше случвало някой просто така да ме вдигне и да ме хвърли. С една ръка при това.

— Ето защо ти казах да чакаш при каруцата, а не да се биеш с Бенедикт, ако ме победи.

— Какво ще стане с него сега?

— Ще се погрижа да го освободят. След малко.

— Значи да не се безпокоя?

Кимнах.

— Хубаво.

Изминахме още около три километра и аз спрях конете. Слязох от каруцата.

— Не се притеснявай, каквото и да се случи — обърнах се към Ганелон. — Сега ще потърся помощ за Бенедикт.

Отдалечих се от пътя, заставах в сенките и извадих картите, която бях намерил в Бенедикт. Прегледах ги, намерих Жерар и го извадих от колодата. Останалите прибрах обратно в облицованата с коприна и инкрустирана със слонова кост дървена кутийка, в която Бенедикт ги бе държал.

Задържах Фигурата на Жерар пред себе си и почнах да я гледам.

След малко картата стана по-топла, по-истинска, картината сякаш се раздвижи. Усетих действителното присъствие на Жерар. Той се намираше в Амбър. Движеше се по улица, която познавах. Много приличаше на мен, само че беше по-едър, по-набит. Видях, че все още носи брада.

Той спря и се опули.

— Коруин!

— Да, Жерар. Добре изглеждаш.

— Очите ти! Можеш ли да виждаш?

— Да, отново мога да виждам.

— Къде си?

— Ела при мен и ще ти покажа.

Погледът му се втвърди.

— Не съм сигурен, че мога да го направя, Коруин. Точно в момента съм много зает.

— Става въпрос за Бенедикт — обясних аз. — Ти си единственият, на който мога да се доверя, за да му помогне.

— Бенедикт ли? Той в беда ли е?

— Да.

— Тогава защо не ме помоли сам?

— Не е в състояние. Той е възпрепятстван.

— Защо? Как?

— Прекалено дълго и сложно е за обясняване точно сега. Повярвай ми, Бенедикт има нужда от твоята помощ и то веднага.

Жерар захвапа долната си устна и част от брадата си.

— И ти не можеш да се справиш сам?

— Абсолютно невъзможно ми е.

— А смяташ, че аз ще мога?

— Убеден съм.

Той разхлаби мечата си в ножницата.

— Не ми се иска да мисля, че това е някакъв номер, Коруин.

— Уверявам те, че не е. При цялото време, с което разполагах за размисъл, щях да съчиня някоя по-убедителна история.

Жерар въздъхна. После кимна.

— Добре. Идвам при теб.

— Давай.

Той постоя неподвижен за миг, след това направи крачка напред.

Озова се до мен. Вдигна ръка и ме тупна по рамото. Усмихна се.

— Коруин, радвам се, че възвърна очите си.

Отклоних поглед.

— И аз се радвам.

— Кой е онзи в каруцата?

— Един приятел. Името му е Ганелон.

— Къде е Бенедикт? Какъв е проблемът?

Махнах с ръка.

— Ей там, назад — рекох. — На около три километра по пътя. Завързан е за едно дърво. Конят му е вързан наблизко.

— Тогава защо си тук?

— Бягам.

— От какво?

— От Бенедикт. Аз съм този, който го завърза.

Жерар смръщи вежди.

— Нищо не разбирам...

Поклатих глава.

— Между нас се получи недоразумение. Той не ми даде да му обясня и започнахме да се бием. Ударих го, Бенедикт загуби съзнание и го завързах. Не смея да го освободя, защото пак ще се нахвърли върху мен. А не искам и да го оставя в това положение. Може да му се случи нещо лошо, преди да е успял да се освободи. Затова се обърнах към теб. Моля те, иди при него, развържи го и го изпрати до вкъщи.

— А ти какво ще правиш през това време?

— Ще се махна колкото мога по-бързо отгук и ще се скрия сред Сенките. Ще направя услуга и на двама ни, ако го убедиш да не прави опит пак да хуква след мен. Не искам да ми се налага да се бия с него за втори път.

— Разбирам. А сега ще ми кажеш ли какво стана?

— Не ми е съвсем ясно. Той ме нарече убиец. Давам ти честната си дума, че не съм убил никого през цялото време, което прекарах в Авалон. Моля те, предай му думите ми. Нямам никакви причини да те лъжа и ти се кълна, че говоря самата истина. Освен това е възможно да се е разстроил и от още нещо. Ако го спомене, кажи му, че може да вярва на обяснението на Дара.

— И какво е това още нещо?

— Ще разбереш, в случай че го спомене. Ако не, все едно нищо не съм казал.

— Значи, да пита Дара?

— Да.

— Добре, ще изпълня молбата ти. Сега ще ми кажеш ли как успя да избягаш от Амбър?

Усмихнах се.

— Просто празно любопитство? Или смяташ, че един ден може да ти се наложи и сам да се възползваш от маршрута?

Жерар се засмя.

— Информацията ми се вижда полезна.

— Съжалявам, скъпи братко, че светът още не е готов да я узнае. Ако имах намерение да разкрия тайната на някого, това щеше да бъдеш ти... но и без това не би могъл да се възползваш от нея, а на мен може да ми послужи и в бъдеще.

— С други думи, имаш си свой собствен начин за влизане и излизане от Амбър. Какво си намислил, Коруин?

— А ти как смяташ?

— Отговорът е очевиден. Но аз изпитвам смесени чувства.

— Имаш ли нещо против да ги споделиш с мен?

Той махна с ръка по посока на онзи отрязък от черния път, който се виждаше от мястото ни.

— Онова нещо. То вече стига до подножието на Колвир. Всякакви чудовища изскачат от него и нападат Амбър. Ние се защитаваме и винаги побеждаваме. Но атаките стават все по-мощни и по-чести. Сега моментът не е подходящ за хода ти, Коруин.

— Или е направо съвършен.

— Може би за теб, но не непременно и за Амбър.

— Как се справя Ерик с положението?

— Задоволително. Както ти казах, все ние побеждаваме.

— Нямам предвид нападенията. Говоря за проблема като цяло — за причините.

— Аз самият пътувах доста покрай черния път и го проследих на голямо разстояние.

— И?

— Не успях да измина цялата му дължина. Нали знаеш как Сенките стават все по-трудно управляеми и странни, колкото повече се отдалечаваш от Амбър?

— Да.

— ... Докато и самото ти съзнание започне да се изкривява и да се стреми към лудостта?

— Да.

— ... И някъде отвъд всичко това лежи Царството на хаоса. Пътят е навсякъде, Коруин. Убеден съм, че пресича цялото разстояние.

— Значи е точно така, както се опасявах.

— Поради това, независимо дали ти симпатизирам или не, ми се иска да се откажеш от плановете си за момента. Сигурността на Амбър трябва да се поставя над всичко.

— Ясно. В такъв случай сега няма какво повече да си кажем.

— А твоите планове?

— Тъй като не знаеш какви са, безсмислено е да ти обяснявам, че са непроменени. Но е така.

— Не знам дали да ти пожелаю успех, ала ти желая щастие. Радвам се, че си върна зрението. — Той ми стисна ръката. — Трябва вече да отивам при Бенедикт. Да разбирам ли, че не е зле наранен?

— Поне не от мен. Аз само го ударих няколко пъти. Не забравяй да му предадеш думите ми.

— Няма да забравя.

— И го отведи в Авалон.

— Ще се опитам.

— Е, довиждане засега, Жерар.

— Довиждане, Коруин.

После той се обърна и тръгна обратно по пътя. Наблюдавах го, докато се изгуби от поглед и едва тогава се върнах при каруцата. Прибрах неговата Фигура на мястото ѝ в колодата и продължих пътуването си към Антверпен.

VIII

Стоях на върха на хълма и гледах надолу към къщата. Наоколо имаше доста хрусталаци, затова не се опасявах, че някой ще ме забележи.

Всъщност дори не знаех какво очаквах да видя. Обгорели останки или паркирана кола отпред? Въоръжени пазачи или избито семейство сред мебелите от секвоя във вътрешния двор?

Покривът определено се нуждаеше от известно потягане, а моравата отдавна се бе върнала в своето естествено състояние, но иначе с изненада установих, че всички прозорци са здрави, с изключение на един отзад.

Да не би пък някой умишлено да поддържаше този запуснат вид, почудих се аз, после си постлах якето на земята и седнах отгоре. Запаших цигара. Други близки къщи в околността нямаше.

За диамантите получих почти седемстотин хиляди долара. Сделката я уредих за не повече от десетина дена. От Антверпен заминахме за Брюксел, където прекарахме няколко ноци в един клуб на Рю де Шар-е-Пен, докато човека, който ми трябваше успее да ни открие.

Замисълът ми доста озадачи Артър. Слаб и белокос, с добре поддържани мустаци, бившият летец от кралските военновъздушни сили и възпитаник на Оксфорд почна да клати глава още след първите две минути и непрекъснато ме прекъсваше с въпроси относно доставката. Макар и да не можеше да се сравнява със сър Базил Захаров, той също не позволяваше клиентите му да плещят врели-некипели и особено внимаваше да не стане някой фал непосредствено след получаването на пратката. Приемаше го като личен упрек, затова го имах за много по-надежден от останалите. В случая най го притесняваха плановете ми за уреждане на транспорта, понеже му се струваше, че всъщност нямам никакви.

По принцип за такива неща се иска сертификат на крайния потребител. Това общо взето е документ, потвърждаващ, че държавата

Х наистина е заявила въпросното въоръжение. Чрез този сертификат се получава разрешително за износ от страната производител на оръжията. Така поне привидно нещата изглеждат честни и почтени, макар че пратката може да се преориентира към друга държава още щом прекоси границата на страната износител. Обикновено за подобни цели се използват платените услуги на служител от посолството на държавата Х — за предпочитане човек с роднини или приятели в министерството на отбраната на своята държава. Тарифите са изключително високи, но Артър ги знаеше всичките.

— Добре де — повтаряше той. — А с транспорта какво ще стане? Как ще прекараш доставката докъдето ти трябва?

— Това е мой проблем — рекох. — Остави го на мене.

Ала Артър продължаваше да клати недоверчиво глава.

— Не става така, полковник — каза той. (Викаше ми полковник още отначало, когато се запознахме преди дванайсетина години. Не знам защо.) — Нищо няма да излезе. Искаш да си спестиш малко пари, а току-виж си загубил цялата пратка, че и други неприятности могат да ти се струпат на главата. Остави на мене да се погрижа. Ще го направя чрез една от новите африкански държави...

— Не. От тебе се иска само оръжието.

Докато разговаряхме червенобрадият Ганелон просто си седеше до нас и пиеше бира с присъщия си злодейски вид, като кимаше на всяка моя дума. Понеже не знаеше английски, той нямаше ни най-малка представа за хода на преговорите. Пък и не го интересуваше. Все пак внимаваше да се придържа към инструкциите ми, затова от време на време ме заговаряше на тарийски и ние обменяхме по някой лаф на тоя език. Пълна идиотщина. Бедният Артър много си падаше по чужди езици, пък и му се щеше да научи направлението на стоката. Направо го усещах как се напъва да разгадае езика, на който си говорехме. Накрая вече клатеше глава с разбиране, сякаш всичко му се беше изяснило.

По едно време той изпъна шия и рече:

— От вестниците знам, че хората му могат да си позволят застраховката.

За мене това беше равностойно на съгласие, но реших да упорствам.

— Не — рекох. — Веднага щом получа автоматичните пушки, те просто ще изчезнат от лицето на Земята.

— Добре звучи — каза той. — Особено като се има предвид, че дори още не знам откъде ще ги вземем.

— Все едно.

— Прекалената самоувереност е вредна — отвърна Артър, после сви рамене. — Както и да е. Това си е твой проблем.

А като му споменах и за амунициите, той явно окончателно се убеди в моята лудост. Дълго седя мълчаливо, без даже да поклаща глава. Едва след десет минути успях да го накарам да прегледа спецификациите. Той пак почна да кима и да си мърмори за сребърни куршуми и инертни взривни вещества.

Във всеки случай парите в брой се оказаха решаващия аргумент в полза на моята идея. Според Артър с пушките и камионите нямало да има никакви проблеми, но уговарянето на военно предприятие да произведе необходимите амуниции щяло да излезе доста скъпо. Той даже се съмняваше дали би могъл да намери такова предприятие. Казах му, че цената няма значение и Артър сякаш се притесни още повече. Щом съм можел да си го позволя, защо тогава не опитаме със сертификат на крайния потребител...

— Не — рекох. — Ще го направим по моя начин.

Той въздъхна тежко и си подръпна крайчеца на мустака. После кимна. Приемаше условията ми.

Съгласието му, естествено, ми струваше майка си и баща си. Артър очевидно беше сметнал, че след като във всяко друго отношение съм съвсем нормален, значи не може да бъда луд, а по-скоро съм замесен в някоя гигантска далавера. Навярно изгаряше от любопитство какво точно става, но благоразумието му подсказваше да не си навира носа в съмнителни начинания, затова в крайна сметка се примири с предоставената му възможност да не се свързва твърде открито с такива деяния. Задачата му беше веднага щом открие подходящия производител на боеприпаси — швейцарски, както по-късно се оказа — да ме свърже директно с тези хора, а той самият да прибере парите и да излезе от играта.

Двамата с Ганелон отпътувахме за Швейцария с фалшиви паспорти. Неговият беше германски, а моят португалски. Лично аз не давах пет пари каква ще ми е новата самоличност, стига документите

да са първокласна изработка, ала за Ганелон реших, че е най-добре да научи немски след като така или иначе трябваше да усвоява нов език, понеже в Швейцария винаги бѣкаше от германски туристи. Той се справи доста бързо. Предупредих го да отговаря, че е израсъл във Финландия, в случай че някой истински германец или местен жител почнеше да му задава нахални въпроси.

В Швейцария останахме три седмици, тъй като исках да съм напълно убеден в качеството на поръчаните боеприпаси. Както и предполагах, в тази сянка персоналът беше доста муден. На тоя етап, обаче, стигаше и това да се придържат към желаната от мен комбинация, която, естествено, включваше предимно сребро. Не знам, може и да съм бил прекалено недоверчив, но си мислех, че по отношение на Амбър някои неща се вършат най-добре с тоя метал, пък и можех да си го позволя. Като не броим златото, нима за принцовете има по-подходящ куршум от сребърния? Ако стигнех дотам да застрелям Ерик, изобщо не възнамерявах да уронвам престижа му с нещо по-долнопробно. Нали така, братя мои?

После оставих Ганелон да се оправя сам известно време, понеже той съвсем като по Станиславски се беше вживял напълно в ролята си на турист. Изпратих го за Италия с фотоапарат на шията и прощален блясък в очите, а аз се върнах в Щатите.

Да, върнах се. В тази съборетина в подножието на хълма под мен бях живял почти десет години. Именно към нея пътувах, когато стана онази катастрофа, който доведе до всичко останало.

Смучех цигарата и гледах замислено къщата. По мое време тя беше в далеч по-добро състояние, защото се стараех да я поддържам. Бях я изплатил напълно: шест стаи с гараж за две коли и около трийсет декара имот. На практика целият склон беше мой. Живеех сам и ми харесваше. Прекарвах почти всичкото си време в кабинета или работилницата. Питях се дали дърворезбата на Мори още виси в кабинета. Наричаше се „Лице в лице“ и представляваше двама воини в смъртна хватка. Нямах да е зле да си я взема обратно, но се съмнявах, че още ме чака. Вероятно всичко, което не беше откраднато, щеше да е отишло за покриване на просрочените данъци. Предполагах, че такава е практиката в щата Ню Йорк. Дори се изненадах, че къщата ми се виждаше празна, без нови обитатели. Исках да съм сигурен, затова

продължавах да наблюдавам. А и не бързах заникъде. В момента нямах друга работа.

Бях се свързал с Жерар малко след пристигането си в Белгия. Засега не смятах да правя опити за разговор с Бенедикт. Боях се, че той веднага ще ме нападне.

Жерар ме изгледа внимателно. Доколкото виждах, беше сам, някъде на открито извън града.

— Коруин? — предположи той.

— Да. Какво стана с Бенедикт?

— Намерих го точно както ти ми го описа и го освободих. Беше готов веднага да хукне подир тебе, но успях да го убедя, че отдавна не съм те виждал. Ти нали каза, че си го оставил в безсъзнание, затова реших, че това е най-разумната политика. Пък и конят му беше много уморен. Върнахме се заедно в Авалон и останах с него за погребенията, после потърсих кон и сега съм на път към Амбър.

— Погребения ли? Какви погребения?

Физиономията му пак придоби познатия лукав израз.

— Наистина ли не знаеш? — попита той.

— Щях ли иначе да те питам, по дяволите!

— На слугите му. Били убити. Според него от тебе.

— Глупости — рекох. — Абсолютни глупости. За какво ми е да убивам слугите му? Не мога да разбера как...

— Малко след като се прибрал, той отишъл да ги търси, понеже никой не го посрещнал. После ги видял убити, а от теб и приятеля ти нямало и следа.

— Разбирам — казах. — Къде е открил труповете?

— Погребани, но плитко, в горичката зад градината откъм гърба на къщата.

Така, така... По-добре да не споменавам, че знаех за гроба.

— И защо според него съм го направил? — попитах.

— И той не знае, Коруин. В момента е много объркан. Чуди се защо не си го убил, когато си могъл да го сториш, и защо е трябвало да ме викаш, след като си имал възможността спокойно да го зарежеш.

— Чак сега разбирам защо той непрекъснато ме наричаше убиец, докато се биехме, но все пак... А ти каза ли му за моето уверение, че не съм убивал никого?

— Да. Той отначало го отхвърли като голословно твърдение, но аз твърдах, че си звучал искрено, пък и самият ти си бил доста изненадан. Впечатлението ми е, че е притеснен от настоятелността ти. Няколко пъти ме пита дали ти вярвам.

— А ти вярваш ли ми?

Жерар сведе поглед.

— Дявол да го вземе, Коруин! Откъде да знам на какво да вярвам! Не знам нищо за цялата тази история. От толкова време не сме се виждали... — Той вдигна очи към мен и добави: — А има и друго.

— Какво?

— Защо ми се обади да му помогна? Защо точно на мен? Можеше да потърсиш всеки друг.

— Шегуваш ли се? — рекох.

— Напротив. Искам отговор.

— Добре тогава. Ти си единственият, на когото имам доверие.

— Само затова ли?

— Не. Идеята е, че Бенедикт не желае в Амбър да знаят неговото местонахождение, а доколкото ми е известно само ти и Джулиан сте наясно с координатите му. Джулиан не ми вдъхва доверие, оставаш ти.

— А ти откъде знаеш за мен и Джулиан?

— Дара ми каза. Преди известно време Бенедикт ви помогнал, когато сте били загазили на оня черен път и ви прибрал у тях да се посъвземете.

— Дара ли? Коя е тази Дара?

— Сираче. Навремето родителите й работели при Бенедикт — рекох. — Била е там, когато ти и Джулиан сте пристигнали.

— На която ти изпрати гривна. Сещам се. Веднъж я спомена пред мене на пътя. Тъкмо ме беше повикал.

— Именно. Какво те притеснява?

— Нищо. Сетих се коя е, но не я помня добре. Я ми кажи, ти защо си тръгнал така внезапно? Съгласи се, че постъпката ти е била като на гузен човек.

— Така е — отвърнах. — Но не съм убивал никого. Отидох до Авалон да взема нещо, което ми трябваше, взех го и изчезнах. Нали видя оная каруца и забеляза, че не беше празна. Измъкнах се преди завръщането на Бенедикт, за да не се налага да му давам обяснения. Не

мислиш ли, че ако исках да избягам, нямаше да тръгна с каруца, а щях да се метна на кон? Логично е, нали?

— Какво имаше в каруцата?

— Не питай — рекох. — Не ми се щеше да го казвам на Бенедикт, няма да го чуеш и ти. Е, той ако иска, може да го научи, ала нека първо се потруди малко. Пък и не е голяма тайна. По-важното е, че съм ходил за нещо и съм го получил. Нещо, което в Авалон не е имало кой знае каква стойност, но на друго място може да се окаже доста полезно. Това стига ли?

— Да — отвърна Жерар. — Звучи правдоподобно.

— Тогава отговори на моя въпрос. Смяташ ли, че аз съм ги убил?

— Не — рече той. — Вярвам ти.

— А Бенедикт? Какво мисли той?

— Знам, че преди първо да е говорил с теб, няма да те нападне отново. Вече не е толкова убеден, сигурен съм.

— Добре. И това е нещо. Благодаря ти, Жерар. Довиждане засега, трябва да тръгвам — казах аз и понечих да прекъсна връзката.

— Почакай, Коруин! Момент!

— Какво има?

— Как се справи с черния път? Помниш ли как разруши един участък от него, точно на мястото, където го прекоси? Как го направи?

— С Лабиринта — отвърнах. — Ако имаш подобни проблеми, винаги използвай Лабиринта. Нали знаеш как понякога се налага да го задържаш в съзнанието си, когато сенките почнат да ти бягат и нещата тръгнат да се изплъзват от контрол?

— Да. Опитвал съм, но не е излизало нищо. Само ме е боляла главата. На сенките изобщо не им действа.

— И да, и не — рекох. — Разбирам какво е ставало. Просто не си опитвал достатъчно твърдо. Аз, например, приложих Лабиринта с такава сила, че главата ми щеше да се пръсне. От болка почти ослепях и вече мислех, че ще умра, когато пътният участък почна да се разпада. Преживяването не беше никак приятно, но поне свърши работа.

— Ще го запомня — обеща Жерар. — Смяташ ли да говориш с Бенедикт?

— Не — отвърнах. — Нямам какво повече да му кажа. Нека се успокои малко, че иначе пак ще почне отначало. Предпочитам първият ход да е негов, защото не желая да се бием отново. Сега, като

приключим разговора, ще се скрия за доста дълго време и ще отказвам всякакъв опит за контакт.

— Ами Амбър, Коруин? Какво ще стане с Амбър.

Помълчах със сведен надолу поглед, после казах:

— Само гледай да не ми се изпречиш на пътя като се върна, Жерар. Няма да има място за съперничество, уверявам те.

— Коруин... Почакай. Помисли преди това, моля те. Не нападай Амбър. Ще сбъркаш.

— Съжалявам, Жерар. Мисля по този въпрос вече цели пет години, и то повече от всички вас, взети заедно.

— В такъв случай и аз съжалявам.

— Време е да вървя.

Той кимна.

— Довиждане, Коруин.

— Довиждане, Жерар.

Изчаках още няколко часа, докато слънцето се скри зад хълма, а къщата потъна в полумрака на настъпващия здрач, загасих последната цигара и изтупах якето, облякох го и се изправих. Зад мръсните прозорци не се виждаха никакви признаци на живот, зад счупения — също. Тръгнах бавно надолу по хълма.

Жилището на Флора в Уестчестър беше продадено още преди няколко години, но това не ме изненадваше. Бях го установил от чисто любопитство, понеже така и така се намирах в града. Даже веднъж минах с кола оттам. Тя наистина нямаше никакви основания да остава повече на сянката Земя. Последния път, когато я видях, Флора се радваше на почести в Амбър, след успешното приключване на продължителната ѝ задача. Досадна история. През цялото време съм се намирал толкова близо до нея, а изобщо не съм усещал присъствието ѝ.

Мислех да се свържа и с Рандъм, но се отказах. Единствената ми полза от него щеше да е информация за текущото положение в Амбър. От такова нещо безспорно имах нужда, но в момента не то беше най-важното. Бях почти сигурен, че мога да му вярвам. Все пак в миналото ми беше правил известни услуги, макар и не от алтруизъм, ала поне се стараше човекът. От друга страна, оттогава бяха минали пет години и почти нищо вече не беше същото. Рандъм отново се ползваше с благосклонността на Амбър, а и се бе оженил. Нищо чудно да му се

искаше да се издигне още малко. Не знаех. Но като прецених евентуалните плюсове и минуси, реших засега да изчакам и да опитам да се срещна с него при следващото ми идване в града.

Удържах на думите си, че ще отказвам контактите, а през първите две седмици на сянката Земя ме търсеха почти ежедневно. Слава Богу, следващите няколко седмици ги прекарах на спокойствие без да ме безпокоят. От къде на къде ще позволявам на всеки да се рови току-така в мозъка ми? Не, братя мои. Благодаря.

Приближих се откъм задната страна на къщата, промъкнах се до прозореца и го забърсах с лакът. Наблюдавах я от три дни и не вярвах вътре да има някой, ала знае ли човек...

Надзърнах през стъклото.

Цареше абсолютен безпорядък, разбира се, и много от нещата ми ги нямаше, но други още си стояха. Пристъпих към вратата и опитах да я отворя. Беше заключена. Усмихнах се доволно и отидох във вътрешния двор. Девет тухли навътре и четири нагоре. Ключът си беше там. Взех го и тръгнах обратно, като в движение го изтрих в якето си. Отключих и влязох.

Дебел слой прах покриваше всичко, ала тук-там се забелязваха следи от чуждо присъствие. Виждаха се чаши от кафе, опаковки от сандвичи и дори вкаменени останки от хамбургер, изхвърлени в огнището. През комина бяха нахлували доста стихии, откакто ме нямаше. Пресегнах се и затворих димоотвода.

След малко установих, че бравата на предната врата е строшена, затова някой просто я беше заковал. Неприличен надпис красеше едната стена в преддверието. Влязох в кухнята. Пълен хаос. Всичко, което не беше откраднато, се търкаляше по пода. Печката и хладилникът бяха изчезнали, даже се забелязваше как са ги мъкнали към изхода. Отидох в работилницата. От нея буквално не беше останало нищо. Нищичко. На минаване покрай спалнята, обаче, с учудване установих, че леглото ми си седи — все още неоправено — заедно с два доста скъпи стола. А кабинетът ми поднесе дори по-голяма изненада. Върху просторното писалище се търкаляха какви ли не боклуци, но това си беше така открай време. Запалих цигара и седнах зад него. Вероятно не си бяха дали труд да го отмъкнат само заради тежестта му. Книгите ми също си стояха на лавиците. По принцип тях никой не ги краде, освен приятели.

Едва в този момент я видях...

Великолепната дърворезба на Йошитоши Мори продължаваше да си виси на старото място. Семпла и чиста творба, елегантна и въздействаща. Изобщо не бях допускал, че никой не би задигнал най-ценното ми притежание.

Чиста ли? Огледах я внимателно и прекарах пръст по ръбовете. Вярно, прекалено чиста беше. Прахът върху дървото беше несравнимо по-малко, отколкото по другите предмети в къщата. Проверих за жички от взривно устройство, уверих се в липсата им и свалих дърворезбата от кукичката, на която висеше.

Интересно. Отзад би трябвало да има по-светло петно, ала нямаше. Цветът на стената беше еднакъв навсякъде. Поставих творбата на Мори върху перваза на прозореца и се върнах при писалището. Почвах да се притеснявам, без съмнение точно както и го беше замислил неизвестният ми противник. Очевидно някой беше прибрал дърворезбата при себе си — за грижите аз естествено не можех да не бъда благодарен — и сега съвсем наскоро я бе върнал обратно на мястото ѝ. Като че ли завръщането ми е било очаквано.

Всичко това би следвало да ме накара веднага да напусна къщата, но реших, че не си струва. Ако беше капан, той вече щракна. Измъкнах пистолета от джоба на якето си и го пъхнах зад колана. В крайна сметка доскоро и аз самият не подозирах, че ще се върна тук. Бях го решил съвсем спонтанно, тъй като внезапно ми остана малко свободно време. Даже още не знаех какво ме накара да посетя отново бившето си жилище.

С една дума от моя страна това беше съвършено непредвиден ход. А щом съм тръгнал да посещавам старата обител, целта ми явно е да си взема обратно единствения ценен за мене предмет в нея. Дай тогава да му го пазим и после да го окачим така, че той непременно да го забележи. Много добре. Така и стана, забелязах го. Досега никой не ме нападеше, значи не беше и капан в истинския смисъл на това понятие. Какво оставаше?

Съобщение. Сигурно е някакво съобщение.

Но какво? И от кого? Къде да го търся?

Най-безопасното място в къщата, поне докато живееш в нея, беше сейфът. Всеки от братята ми можеше да се справи с него. Пристъпих към стената в дъното, натиснах дъската и я извадих. Набрах

комбинацията на шайбата, отдръпнах се назад и предпазливо отворих вратичката със старото си бастунче.

Взрив не последва. Дотук добре. Не че очаквах нещо, ама просто така. Вътре нямаше нищо интересно: няколкостотин долара, малко ценни книжа, разписки, разни стари писма. Най-отгоре, обаче, лежеше съвсем нов бял плик. Него не го помнех. Виждах и името си, изрисувано с калиграфски почерк. Не с проста химикалка, разбира се. Пликът съдържаше писмо и карта.

Братко Коруин — започваше писмото. — Ако прочетеш това, значи начинът ни на мислене продължава да е сходен, така че поне донякъде мога да предугаждам твоите постъпки. Благодаря заедно временно се наслаждавах на дърворезбата от дома ти — според мен именно тя е едната от двете причини за завръщането ти в тази мизерна сянка. Оставям ти я обратно с огромно нежелание, понеже вкусовете ни също са близки, така че от няколко години тя заемаше достойно място в моите покои. В този смисъл откривам и друга връзка. Приеми връщането на дърворезбата като израз на откритост и доброжелателност от моя страна. За да те убедя в чувствата си, ще ти кажа откровенно, че не съжалявам за нищо от случилото се, освен за това, че не те убих, когато трябваше. Предполагам, че тогава суетата ми попречи. Може би с времето очите ти са се оправили, ала лично аз се съмнявам дали дори и то би успяло някога да промени нашите отношения. В момента на бюрото ми лежи онова твое писмо, в което казваш, че ще се върнеш. Ако го бях писал аз, значи наистина щях да го сторя. И като знам колко си приличаме, очаквам твоето завръщане с известна доза загриженост. Имам те за умен човек и предполагам, че ще го направиш с подкрепления, но ти предлагам да забравим гордостта и предразсъдъците. Искам мир между двама ни, Коруин, и то не заради себе си, а в името на кралството. От известно време Амбър непрекъснато страда от нападения на същества от Сенките, чиято природа не ми е съвсем

понятна. Цялото семейство застана единодушно зад мен срещу тези чудовищни изстъпления, каквито друг път не помня да е имало против Амбър. Необходима ми е и твоята подкрепа в борбата. А ако не си съгласен, моля те поне да се въздържаш от нападения за известно време. В случай че склониш да ми помогнеш, няма да настоявам да ми засвидетелстваш никакво преклонение, освен да се съобразяваш с ръководната ми роля, докато трае кризата. Ще се ползваш с обичайните привилегии. Държа да се свържеш с мен, за да се увериш, че говоря истината. Тъй като не успях да те открия чрез твоята Фигура, прилагам моята, за да опиташ ти. Знам, че винаги се съмняваш в думите ми, но този път можеш да ми вярваш.

Ерик, крал на Амбър

Препрочетох писмото още веднъж и се усмихнах. За какво служеха проклятията, според него?

Няма да го бъде, братко. Много мило от твоя страна, че си се сетил за мен в момент на нужда — и нямам причини да се съмнявам в теб, повярвай ми, понеже сме почтени хора, — ала срещата ни ще стане както аз съм я замислил, а не по твоя приумица. Що се отнася до Амбър, не съм безразличен към проблемите му, но ще се справя с тях както и когато аз избира. Ти много сбърка, Ерик. Реши, че си незаменим, сякаш не знаеш, че гробищата са пълни с незаменими хора. Това, обаче, ще ти го кажа по-късно. Лице в лице.

Напъхах писмото и картата в джоба на якето и изгасих цигарата си в мръсния пепелник на писалището. После отидох в спалнята да потърся парчета от чаршафи, за да загъна в тях скъпоценната дърворезба с двамата воители, които щяха да ме почакаат още малко, този път на по-безопасно място.

Обикалях къщата и продължавах да си задавам въпроса защо всъщност се върнах. Мислех за хората, които познавах, докато живеях тук и се питах дали ме помнят още, дали и те се питат какво е станало с мен. Никога нямаше да разбера, естествено.

Навън вече се беше мръкнало и първите звезди блещукаха по ясното небе. Излязох и заключих вратата след себе си, после отидох

във вътрешния двор, върнах ключа на старото му място и поех обратно нагоре по хълма.

Стигнах билото, обърнах се и погледнах към къщата. Тя сякаш съвсем се беше свила в мрака. Изглеждаше смачкана и безутешна като празна опаковка от бира край пътя. Поех бавно надолу към мястото, където бях паркирал. Не биваше да се обръщам.

IX

С Ганелон напуснахме Швейцария с два камиона. Бяхме ги докарали от Белгия и сега моят возеше пушките. Триста броя по пет килограма, или общо около тон и половина чисто тегло, което съвсем не беше зле. Дори и с боеприпасите, пак оставаше достатъчно място за горивото и останалото снаряжение. Бяхме дошли за по-напряко през Сенките, разбира се, за да избегнем разни личности по границите, които само задържаха движението. Тръгнахме си по същия начин, като аз карах пръв, за да проправам пътя, така да се каже.

Прекосявахме мрачни хълмове и малки селца, където единствените превозни средства се теглеха от коне. Когато небето пожълтя като лимон, товарните добичета станаха странни твари, раирани и пернати. Карахме с часове, докато накрая видяхме черния път. Известно време се движехме успоредно с него, после се отклонихме в друга посока. Небето смени десетина пъти цвета си, контурите на ландшафта омекнаха и пейзажът стана равнинен, след това отново се появи хълмове. Пълзахме по черноземи и се носехме по равни като стъкло настилки. Преодоляхме планински проход и минахме покрай море с цвят на тъмно вино. Застигахме бури и мъгли.

Отне ми половин ден, докато открия моите хора и пак не бях сигурен дали са те или някоя друга сянка, толкова подобна на тях, че на практика беше все едно. Имам предвид онези създания, които вече веднъж бях използвал. Ниски, много мургави и космати, с дълги зъби и нокти, които скриваха като котки. Пръстите им, обаче, бяха изключително ловки, а и ме боготворяха. Посрещнаха ме възторжено. Не ги интересуваха това, че преди пет години бях пратил най-добрите им мъже да гинат по чужди земи. Боговете просто са безгрешни. Можеш само да ги обичаш, да им служиш и да им се подчиняваш. Затова сега бяха силно разочаровани, че ми трябваша само неколкостотин от тях. Наложих да връщам хиляди доброволци. А и не изпитвах почти никакви угризения на съвестта. Би могло да се каже, че като прибягвах до услугите на същите хора, един вид доказвах, че

другите не бяха загинали напразно. Естествено, такива мисли и през ум не ми минаваха, но по принцип съм любител на софистиката. Или бих ги нарекъл наемници, на които се заплаща с духовна храна. Какво значение имаше дали се бият за пари или за вяра? Когато се нуждаех от войници, бях в състояние да предлагам и от двете.

Пък и на това място те бяха единствените, които притежаваха огнева мощ. Моите амуниции тук не действаха, затова се наложи няколко дни да се придвижваме през Сенките, докато попаднем на земя, която да наподобява Амбър в достатъчна степен, за да възвърнат оръжията своята функционалност. Всъщност при сенките важи законът за сходството на съответствията и новото място наистина беше близо до Амбър. Това донякъде ме притесняваше по време на обучението на войниците, макар да не вярвах, че някой от братята ми би попаднал точно на тази сянка. Ала знае ли човек. Ставали са и по-лоши съвпадения.

Военното обучение ни отне почти три седмици и чак тогава реших, че сме готови. Една свежа слънчева сутрин вдигнахме лагера и поехме през Сенките начело с двата камиона, следвани от колоните войници. Съвсем близо до Амбър камионите щяха да откажат да вървят — даже вече имахме известни проблеми с тях, — но все пак трябваше да ги използваме за извозване на снаряжението колкото се може по-напред.

Този път възнамерявах да прекосим Колвир от север, вместо отново да се мъчим да го правим откъм морето. Хората ми бяха предварително запознати с релефа на местността и благодарение на многократните тренировки стрелците знаеха своето точно място във взводовете.

Спряхме за обяд, похапнахме и продължихме сред сенките, които бавно се отдръпваха от нас. Небето беше станало тъмносиньо и някак ярко — небето на Амбър. Почвата чернееше, прорязвана тук-там от скалните отломъци и зеленината на наболата трева. Листата на дърветата и храсталаците изглеждаха като току-що окъпани. Въздухът беше кристалночист.

Привечер стигнахме до първите гигантските дънери на Ардън, където останахме да пренощуваме, като преди това оградихме лагера с многобройни постове. Ганелон, с барета и маскировъчно облекло, дойде при мен и двамата стояхме до късно през нощта, надвесени над

картите, които бях направил. До планинските вериги ни оставаха още около шейсет километра.

На другия ден следобед камионите отказаха напълно. Отначало двигателите им почнаха да се давят, после изобщо не искаха да запалят. Бутнахме ги в един овраг и ги покрихме с клони, после си разпределихме снаряжението и храната и продължихме напред.

Малко след това изоставихме разбития селски път и поехме през гората. Още я помнех добре, затова придвижването не ни създаваше особени проблеми. Ставаше по-бавно, разбира се, ала така поне увеличавахме шансовете да не бъдем разкрити от патрулите на Джулиан. Дърветата бяха доста големи, понеже се намирахме на територията на Ардън, чиято топография разгръщаше пред погледа ни познати гледки, докато се движехме.

Този ден не срещнахме нищо по-опасно от лисици, елени, зайци и катерички. Миризмите и цветовете в златистозелено и кафяво ме подсетиха за отминалите далеч по-щастливи времена. Към залез-слънце забелязах горски масив, зад който прозираха очертанията на Колвир. Върховете му бяха забулени в облаци, очевидно по най-високите ридове бушуваше буря.

На другия ден по обяд се натъкнахме на един от патрулите на Джулиан. Не знам какво стана точно, нито кой кого изненада повече. Престрелката избухна мигновено, а аз почти прегракнах в стремежа си да я спра, тъй като хората ми нямаха търпение да изпробват новите си оръжия по истински мишени. Очистихме всички. Бяха малка група: едва осемнайсет човека. От наша страна имахме само един леко ранен, и то май се беше самонаранил или някой от другарите му го бе прострелял погрешка. Така и не разбрах причината. Наложих се веднага да напуснем района, понеже бяхме вдигнали доста шум, а нямахме никаква представа за разположението на чуждите сили в околността.

До мръкване изминахме много път, все нагоре и нагоре. Планината вече се виждаше, стига да нямаше препятствия пред линията на погледа. Буреносните облаци продължаваха да обгръщат върховете. Тази нощ хората ми не заспаха до късно, понеже бяха превъзбудени от първата успешна битка.

На следващия ден се добрахме до подножието, като по пътя си избягнахме сблъсък с още два патрула. Настоявах да продължим прехода и след залез-слънце, за да стигнем до едно удобно място, което

знаех отпреди. Пренощувахме може би на километър по-нагоре в сравнение с предишната нощ. Вече се намирахме под облачната пелена, но засега дъждът ни щадеше, независимо от ниското атмосферно налягане, обикновено предхождащо бурите. Спах зле и сънувах горящата котешка глава и Лорейн.

На сутринта поехме отново под плътните сиви облаци и аз твърдо и неотклонно водех войниците по урвите нагоре. Чувах се далечни гръмотевици, въздухът беше наелектризиран.

Малко след това, докато се катерехме по скалисто свлачище, някъде отзад проехтя кръсък, последван от стрелба. Хукнах натам.

Видях малка група мъже и Ганелон сред тях, които оживено обсъждаха нещо на тих глас. Приблжих се и не повярвах на очите си. Доколкото помнех, такова нещо никога не е било забелязвано толкова близо до Амбър. Преди това бях виждал мантикора само веднъж, и то на някакви далечни южни острови. Около три и половина метра на дължина, със страховита пародия на човешка глава върху тяло на лъв и криле на орел, в момента отпуснати и окървавени, това чудовище винаги стоеше на челно място в моя черен списък.

— Разкъса Рал! Разкъса го надве — продължаваше да повтаря един от мъжете.

Двайсетина крачки по-нататък се виждаха останките на Рал. Покрихме ги с брезент и поставихме отгоре няколко камъка, повече нищо не можехме да направим. Ако не друго, тази жертва поне ни напомни за бдителността, която бе поизчезнала след вчерашната лесна победа. Хората се умълчаха и вече се движеха по-предпазливо.

— Голям звяр — рече Ганелон. — По интелигентност не отстъпвал на хората.

— Може.

— Знаеш ли, Коруин, чувствам се някак неспокоен. Сякаш усещам, че нещо ужасно ще се случи. Не знам как да ти го обясня.

— Разбирам те.

— И ти ли се чувстваш така?

— Да.

Ганелон поклати глава.

— Сигурно е от времето — добавих аз.

Той пак поклати глава, този път по-бавно.

Докато се изкачвахме нагоре, небето продължаваше да се смрачава, гръмотевиците също не млъкваха нито за миг. От запад проблясваха мълнии и светкавици, вятърът се усилваше. Тъмни облаци се носеха покрай зъберите на планинските върхове, а зад тях прозираха някакви черни очертания, наподобяващи огромни птици.

След малко се натъкнахме на втора мантикора, но този път я ликвидирахме без жертви от наша страна. Час по-късно ни нападна ято странни птици с остри като бръснач клюнове, каквито не бях виждал никога. Успяхме да ги отблъснем, ала случката ме обезпокои.

Въпреки всичко продължавахме неотклонно нагоре, като все по-често се питахме кога ли ще започне бурята. Скоростта на вятъра нарастваше непрекъснато.

Вече стана доста тъмно, макар да знаех, че слънцето още не е залязло. Доближавахме нивото на облаци и въздухът се изпълни с влажна мъгла. Влагата беше навсякъде, скалите се хлъзгаха. Изкушавах се да обявя края на днешния преход, но до Колвир оставаше немалко път, затова не желяех да намалявам и без това оскъдните дажби храна, които бях изчислявал изключително внимателно.

Придвижихме се още шест километра и добавихме може би хиляда метра към надморската височина, когато най-после реших да спрем. Беше непрогледен мрак, раздиран единствено от проблясъците на светкавиците. Разположихме се в кръг на един каменист и обезлесен склон, като се погрижихме за достатъчно часовои. Гръмотевиците тътнеха като тържествени фанфари от военен марш. Температурата рязко спадна. Даже и да бях позволил огньовете, наоколо нямаше нищо годно за горене. Очакваше ни студена и влажна бурна нощ.

Мантикорите ни нападнаха няколко часа по-късно, изненадващо и безшумно. Загубихме седем души, но унищожихме шестнайсет звяра. Нямам представа колко от тях избягаха. Превързвах си раните и ругаех Ерик за незначайните сенки, откъдето бе изнамерил чудовищните създания.

На утрото, или по-скоро по време на онова, което тук минаваше за утро, преодоляхме още осем километра в посока към Колвир, после свърнахме на запад. Това беше единият от трите маршрута, които можехме да използваме, но според мен най-добрият от гледна точка на

внезапната атака. Онези птици пак ни досаждаха на няколко пъти, като ставаха все по-многобройни и дръзки. Засега, обаче, стигаше само да застреляме пет-шест и останалите ни оставяха на мира.

Най-накрая заобиколихме основата на гигантски скален масив, повървахме още малко нагоре в мъглата и гръмотевиците, и пред погледа ни се откри внезапна гледка: вдясно, по протежение на десетки километри под нас лежеше Долината Гарнат. Наредих да спрем и отидох да огледам обстановката.

Когато за последен път бях виждал тази някога прелестна долина, тя представляваше пълна пустош и разруха. А сега изглеждаше още по-зле. Прекосяваше я черният път, който стигаше до подножието на Колвир и там свършваше. В момента долу се водеше битка. Препускаха ездачи, сблъскваха се и се отдръпваха. Пехотата напредваше, влизаше в ръкопашни схватки, после отстъпваше. Сред биещите се проблясваха светкавици и мълнии. Черните птици се стрелкаха насам-натам като носени от вятъра пепелища.

Влагата обгръщаше всичко сякаш беше студен покров. Ехото от битката кънтеше и подскачаше по ридовете. Гледах надолу и се чудех какво става. Поради голямото разстояние не можех да различа воюващите. Отначало реших, че вероятно някой друг преследва същата цел като моята: навярно Блийс, оживял и завърнал се с нова армия.

Не, не. Нападателят идваха от запад и настъпваха по черния път. А и едва сега установих, че птиците са на тяхна страна, както и някакви други неясни хвърчащи твари, неприличащи нито на хора, нито на коне. Сигурно бяха мантикори.

Видях също, че светкавиците се стоварваха върху нападателите, като изпепеляваха всичко около себе си, но не докосваха отбраняващата се страна. Тогава си помислих, че очевидно Ерик бе успял да постигне известен контрол върху така наречения Рубин на справедливостта, чрез който татко налагаше волята си на климата около Амбър. Преди пет години Ерик го бе използвал доста ефектно срещу нас.

Значи силите от Сенките, за които напоследък толкова слушах, се бяха оказали по-силни, отколкото ги смятах. Допусках, че ще досаждат, но не чак дотам да се стигне до битка в подножието на Колвир. А тя продължаваше да вилнее с всичка сила. Пътят долу сякаш

се гърчеше в агония от трескавите действия на сражаващите се върху него.

До мен застана Ганелон, мълчалив и сериозен. Не исках да отговарям на въпросите му, но се чувствах безсилен да му го кажа, освен във вид на някакъв отговор.

— Какво ще правим сега, Коруин?

— Ще ускорим крачката — рекох. — Искам довечера да сме в Амбър.

Пак потеглихме. Движихме се с добро темпо, пък и още не валеше, само дето светкавиците и гръмотевиците ставаха все по-чести и силни, а в промеждутъците ни заобикаляше постоянен сумрак, макар и да беше следобед. След известно време стигнахме до едно сравнително безопасно място на около осем километра от северните покрайнини на Амбър и спряхме за кратка почивка и последно хранене. Трябваше да си крещим, за да се чуваме, затова не можах да говоря пред строя, но помолих хората да си предадат един на друг, че сме в опасна зона и е необходима повишена бойна готовност.

Оставих ги да си почиват, а аз си взех хранителната дажба и тръгнах на разузнаване. След около километър и половина се покатерих по някакъв стръмен скат и поспрях на върха му, за да си поема дъх. В подножието на склона битката беше в разгара си. Прикрих се внимателно и надзърнах. Виждаше се как подразделение от Амбър се биеше с по-многочислена група нападатели, които или ни бяха преварили по същия път, или идваха от друго място. Вероятно ставаше дума за второто, понеже не бяхме забелязали никакви следи от придвижване преди нас. Всъщност битката обясняваше защо в последните участъци от прехода не се бяхме сблъскали с охранителни патрули.

Примъкнах се още малко напред. Нападателите можеха да са дошли по останалите два маршрута, но сега разбирах, че и това едва ли е така. Те извираха от запад като някакви гигантски вихрушки от понесени от ураган листа. Във въздуха се виждаха и други фигури, освен тези на войнствените птици. Нападателите яздеха някакви двукраки крилати създания, подобни на дракони, които на мен ми приличаха на грифоните от хералдическите символи. Досега не бях виждал истински грифон, но от друга страна не си спомнях някога да съм изпитвал особено желание да търся подобни зверове.

Сред защитниците имаше доста стрелци с лъкове, които ловко поразяваха летящите обекти, да не говорим за несекващите мълнии и светкавици, чиито ослепителни избухвания направо изпепеляваха въздушните пълчища. Те обаче продължаваха да прииждат, като гледаха да кацнат на земята, така че да се бият заедно с другите срещу защитниците на Амбър. Огледах се и не след дълго открих пулсиращия блясък, излъчван от Рубина на справедливостта. Намираше се в средата на най-голямата група защитници, просветващ близо до основата на висока скала.

Напрегнах зрението си, за да видя кой го носеше. Така си и мислех. Беше Ерик.

Пропълзях още по-напред. В този момент водачът на най-близката група защитници замахна с меча си и обезглави един тръгнал да каца грифон, после сграбчи с лявата си ръка бронята на ездача и го подхвърли поне на десет метра височина, така че да падне извън отбраняваната ивица. Извърна се да кресне някаква заповед и видях, че е Жерар. Нямаше съмнение, че замисля контраатака по фланговете на нападателите, които се струпваха към основата на скалата. От другата страна напредваше втора група войници със същата цел. Дали не ги предвождаше още някой от братята ми?

Гледах битката и се питах колко време вече продължава, както в долината, така и горе във въздуха. Явно не беше отскоро, като се има предвид продължителността на необичайната буря.

Придвижих се вдясно и насочих вниманието си на запад. В долината боят бушуваше без никакви признаци на стихване. От такова разстояние беше невъзможно да се определи нито кой кой е, нито накъде клони победата. Забелязвах, обаче, че от запад не се появяват нови подкрепления в помощ на атакуващите. Не бях сигурен аз какви мерки да предприема. Знаех само, че не бива да се нахвърлям върху Ерик точно сега, когато вниманието му бе изцяло ангажирано с отбраната на Амбър. Може би най-разумно щеше да е да изчакам резултатите от сражението, ала вече усещах как съмнението ми почва да гризе правилността на тоя избор.

Дори и без повече подкрепления за атакуващите, изходът от битката изобщо не беше ясен. Нашествениците изглеждаха могъщи и многочислени. Нямах представа какви са резервите на Ерик, пък и на този етап не бих могъл да преценя дали един боен съюз в името на

Амбър щеше да се окаже добра инвестиция. А ако Ерик загубеше, значи идваше моят ред да се заема с нападателите, и то след унищожаването на голям брой от силите на Амбър.

Можех веднага да се притека на помощ със своите автоматични оръжия и в този случай не се съмнявах, че за кратко време ще съумеем да смажем грифоните и техните ездаци. За целта поне един от братята ми трябваше да е долу в долината. Чрез Фигурите щяхме лесно да отворим коридор за част от войската ми и тази изненадваща поява на стрелци с пушки на страната на Амбър би всяла смут сред нападателите.

Извърнах поглед към най-близката схватка. Там нещата определено не вървяха добре. Продължавах да обмислям евентуалните резултати от моята намеса. Ерик положително нямаше да е в състояние да се нахвърли върху мен. Освен съчувствието заради всичко онова, което той ми беше причинил, щеше да се види, че в крайна сметка аз му вадех кестените от огъня. Той безспорно щеше да е благодарен за помощта, но от друга страна не би се зарадвал особено на симпатиите, които щях да спечеля. В никакъв случай. Представете си само завръщането ми в Амбър с отбрана лична войска, плюс всеобщата благосклонност, която бих извоювал. Интересна мисъл. Така дори се доближавах до целта си много по-плавно, отколкото бих го направил посредством прякото кръвопролитие и кралейството, както го бях замислял досега.

Точно така. Усмихнах се на себе си. Ето как щях да стана герой. Пък и си имах оправдание. Нямах голям избор. Ставаше дума или за Амбър с Ерик на трона, или без него, но тогава това щеше да е победен и съсипан Амбър. Следователно решението ми би трябвало да е едно и също: да напада. Нещата, разбира се, още не бяха съвсем ясни и, макар че на пръв поглед каквото и да направех щеше да е в моя полза, все пак тази печалба като цяло не беше от съществено значение. Не бих могъл да те мразя толкова, Ерик, ако не обичах Амбър повече от теб.

Изтеглих се назад и тръгнах обратно надолу по ската. Наоколо свистяха отблясъци от мълнии и сякаш раздираха сянката ми. Стигнах до лагера и спрях в началото. На другия край стоеше Ганелон и разговаряше с някакъв конник, като се опитваше да надвика шума от битката. Веднага познах коня.

Запътних се натам, ездачът даде знак и конят пое към мен, като заобикаляше събраните войници. Ганелон поклати глава и го последва.

Ездачът беше Дара. Щом ме наближи достатъчно, аз веднага ѝ креснах:

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя скочи на земята и се изправи пред мен.

— Искях да дойда в Амбър. И дойдох.

— Как се озова тук?

— Следвах дядо — отвърна Дара. — Установих, че през сенките е по-лесно да вървиш подир някого, отколкото сам да си пробиваш път.

— А Бенедикт?

— Той е там долу — кимна тя. — Води войските в долината. И Джулиан е там.

Към нас пристъпи Ганелон и се намеси:

— Тя ми каза, че ни е следвала в продължение на няколко дни.

— Вярно ли е? — попитах.

— Не беше трудно. — Дара отново кимна и се усмихна.

— Защо? Защо го направи?

— За да се добера до Амбър, естествено. Искам да мина през Лабиринта. И ти отиваш натам, нали?

— Така е, но на пътя ни бушува война.

— И какво смяташ да правиш?

— Да я спечеля, разбира се.

— Много добре. Ще почакам тогава.

Известно време ругах яростно, за да мога да помисля, после рекох:

— Къде беше, когато Бенедикт се върна?

Усмивката ѝ изчезна.

— Не знам — отвърна Дара. — След като ти си тръгна, излязох да пояздя и не се прибрах целия ден. Искях да бъда сама, за да помисля. Върнах се чак вечерта, него вече го нямаше. На следващия ден пак отидох на езда. Доста се отдалечих и когато се мръкна, реших да прекарам нощта навън. Често правя така. На другия ден следобед тръгнах обратно, изкачих някакъв хълм и го видях да минава отдолу, запътил се на изток. Реших да го последвам. Пътят минаваше през Сенките — чак сега го разбирам, — но тогава установих, че си прав, дете било по-лесно да следваш някого. Не зная колко време ми е

отнело. Времето някак се обърка. Бенедикт пристигна тук и аз познах мястото от рисунката върху една от картите. Той се срещна с Джулиан в някаква гора на север оттук, после двамата отидоха там долу при битката. — Дара посочи към долината. — А аз останах няколко дни в дъбравата, без да зная какво да правя. Страх ме беше да не се загубя, ако тръгнах обратно. В този момент забелязах твоите хора, начело с теб и Ганелон. Придвижвахте се нагоре по планината. Разбрах, че напредвате към Амбър и ви последвах. Не желяех веднага да се разкривам, защото първо исках да стигнете съвсем близо до Амбър, та да не можете да ме върнете, когато дойда при вас.

— Съмнявам се, че ми казваш цялата истина — рекох аз, — но в момента нямам време да се занимавам с теб. Предстои ни влизане в боя. За теб ще е най-добре да останеш тук. Ще ти отделия няколко телохранители.

— Не ми трябват.

— Не те и питам. Зачислявам ги при теб, а като свърши битката, ще изпратя да те викнат.

Извърнах се, избрах на око двама души и им заръчах да стоят при Дара и да я охраняват. Видях, че заповедта никак не им се понрави.

— С какво са въоръжени хората ти? — попита Дара.

— После — казах. — Сега съм зает.

Инструктирах хората набързо и наредих да се строят.

— Бойците ти са много малко — отбеляза тя.

— Ще стигнат — отвърнах. — Довиждане.

Оставих я при телохранителите, а ние тръгнахме в посоката, която бях използвал преди малко. Докато вървахме, гръмотевиците внезапно млъкнаха, но това не ме успокои, а по-скоро увеличи напрежението ми. Здрачът пак ни обгърна и от влагата на въздуха целият плувах в пот.

Заповядах да спрем точно преди да стигнем до мястото, откъдето в началото бях наблюдавал сражението. Дотам отидохме само двамата с Ганелон.

Ездачите на грифоните бяха навсякъде, животните се биеха наравно с тях и притискаха защитниците към основата на скалата. Огледах се, но не можах да открия нито Ерик, нито блясъка на Рубина.

— Кои са враговете? — запита Ганелон.

— Грифоните и техните ездачи.

Те вече се приземяваха стремително, откакто небесната артилерия бе замлъкнала и щом докоснеха земята се втурваха напред. Продължавах да се вирам в защитниците, но не виждах Жерар.

— Повеждай войниците — наредих и грабнах пушката. — Кажи им да се мерят в животните и ездачите.

Ганелон се оттегли, а аз взех на мушка един кацац грифон, стрелях и видях как крилете му увиснаха безпомощно, той се блъсна в склона и се затъркаля надолу. Стрелях пак.

Звярът пламна и умря. Скоро направих още две такива факли. Пропълзях към втората си наблюдателна точка, прицелих се и отново гръмнах. Улучих, ала някои от онези долу вече почваха да се извърщат в моята посока. Изстрелях целия пълнител и сложих нов, защото няколко грифона се насочиха към мен. Движеха се доста бързо. Успях да ги отблъсна и докато презареждах, първият взвод стрелци пристигна. Веднага увеличихме огъня, през това време останалите ни настигнаха и всички тръгнахме напред.

Цялата работа приключи за десет минути. Още в началото противниците ни разбраха, че са обречени и хукнаха назад, като се опитваха да се вдигнат във въздуха. А ние ги застрелвахме в движение и скоро навсякъде се търкаляха горящи тела и тлеещи кости.

Отляво се издигаше стръмна влажна скала, чийто връх се губеше в облаците, сякаш нямаше край. Ветровете разнасяха пушилката и мъглата, камънаците червенееха от пролятата кръв. Докато напредвахме с непрекъсната стрелба, защитниците на Амбър скоро установиха, че сме на тяхна страна, прегрупираха се и тръгнаха в атака от своите позиции в основата на голямата скала. Водеше ги брат ми Кейн. За миг погледите ни се кръстосаха през разстоянието, което ни отделяше, после той се хвърли в битката.

Нашествениците здравата отстъпваха, а разпръснатите малки групи от защитниците на Амбър успяха да се обединят във втора сила и дори попаднаха в зоната на стрелбата ни, когато атакуваха поотдалечения фланг на зверочовеците и техните грифони, ала аз нямаше как да им кажа да се отдръпнат. Затова настъпихме още малко и се прицелвахме по-внимателно.

Долу при скалата се суетеше някаква групичка. Имах чувството, че са останали да пазят Ерик, защото допусках, че е ранен, тъй като

бурята бе спряла внезапно. Почнах да си пробивам път нататък. Стрелбата намаляваше, но в този момент се случи нещо, което ме свари неподготвен. Някаква хала внезапно ме удари отзад и ме събори на земята. Претърколих се и мигновено насочих пушката, но пръстът ми не натисна спусъка. Беше Дара, профучала като вихър покрай мен. Тя спря коня, обърна се и се усмихна, докато аз ѝ крещях:

— Връщай се обратно, дявол да те вземе! Ще те убият!

— Ще се видим в Амбър! — викна тя в отговор и препусна по скалистите зъбери, зад които почваше пътеката.

Побеснях, но нямаше какво да направя, освен да изругая и да продължа надолу. Наближих групата и на няколко пъти чух да споменават името ми. Няколко глави се извърнаха към мен. Хората отстъпиха встрани, за да ми сторят път. Познавах мнозина, но не им обръщах внимание. С Жерар се видяхме почти едновременно. Беше клекнал в средата, но сега се изправи в очакване. Лицето му не изразяваше нищо.

Приближих се и подозренията ми се оказаха правилни. Жерар клечеше, защото се грижеше за ранения Ерик. Пристъпих към него и му кимнах, после сведох поглед към Ерик. В момента изпитвах смесени чувства. Имаше няколко рани на гърдите, от които бликаше обилно алена кръв. На шията му още висеше Рубина на справедливостта, и той окървавен, но въпреки това пулсациите му, макар и слаби, продължаваха да проблясват. С тази кръв по него съвсем приличаше на сърце. Ерик лежеше със затворени очи, под главата му бе подложен сгънат плащ. Дишаше с мъка.

Коленичих до него, без да откъсвам очи от посивялото му лице. Опитах се поне за малко да изтикам омразата на заден план, понеже той очевидно умираше, а имах желание да разбера този човек, който ми беше брат за кратките мигове, които му оставаха. Установих, че мога да събера някаква искрица съчувствие, особено като се замислех за всичко онова, което Ерик губеше заедно с живота си, а и като си представех, че преди пет години аз също можех да лежа на неговото място. Мъчех се да измисля нещо в негово оправдание, но единственото, което ми хрумна звучеше като епитафия: Той загина за Амбър. Все пак и това не беше малко. Фразата остана да се върти в главата ми.

Ерик раздвижи клепачи и бавно отвори очи. Спря поглед върху мен, ала лицето му не се промени. Питях се дали изобщо ме е познал. Той обаче произнесе името ми, после каза:

— Усещах, че ще бъдеш ти. — Пое си дъх няколко пъти и продължи: — Все пак си спести някои неприятности, нали?

Не му отговорих, защото Ерик вече го знаеше.

— И твоят ред ще дойде някой ден — поде отново. — И тогава ще станем равни. — Той се изкиска злобно, ала се сети, че скоро няма да го има и се закашля с кървава пяна по устните. Пристъпът премина и пак заговори: — Усещам проклятието ти навсякъде около мен. Непрекъснато. Дори не се наложи да умираш, за да се сбъдне. — Ерик сякаш ми четеше мислите. Усмихна се слабо и добави: — Не се бой. Не възнамерявам да ти отмъщавам с предсмъртно проклятие. Него съм запазил за враговете на Амбър. Онези там. — Той кимна леко към тях, после едва чуто изрече проклятието си и аз потръпнах. Пак ме погледна и мълча известно време. След това подръпна верижката на шията си. — Рубина... Занеси го в центъра на Лабиринта и го доближи до окото си. Близко, много близко... Погледни вътре и си представи, че е място... Постарай се да влезеш мислено в него... Там е опитът... После вече ще знаеш как да си служиш...

— Как? — рекох, но нямаше смисъл да питам. Ерик вече ми беше казал каквото трябваше. Защо да го карам да си хаби силите, за да ми обяснява как се е досетил.

Но той разбра и прошепна:

— Записките на Дуоркин... Под огнището... В моя... — Пак се закашля. Освен от устата, кръв вече шуртеше и от ушите и носа му. Ерик си пое дъх, надигна се и седна. Очите му се въртяха бясно. — Копеле такова! — кресна. — Искам да изпълниш дълга си, както сторих аз! — Той падна в ръцете ми и изпусна своя последен, кървав дъх.

Подържах го няколко мига, после го положих на земята. Очите му още бяха отворени, затова се пресегнах и ги затворих. След това някак механично поех ръцете му и ги скръстих върху вече безжизнения рубин. В този момент просто не можех да го сваля от него. Изправих се, съблякох си плаща и го разстлах отгоре му.

Обърнах се и видях, че всички ме гледат. Повечето бяха все познати лица, но имаше и други, които не познавах. Почти всички бяха

присъствали онази нощ, когато дойдох на вечеря окован...

Не, не. Не биваше точно сега да мисля за това. Побързах да прогоня спомена от съзнанието си. Стрелбата беше спряла, Ганелон викаше хората обратно и им заповядваше да се строят.

Пристъпих напред, преминах през скупчените амбърити, заобиколих мъртвите и редиците на моята войска, след това поех към ръба на скалата. Долу, в долината битката продължаваше. Кавалерията препускаше като бурен поток, настъпваше и отстъпваше, а пехотинците се бяха скупчили като насекоми.

Взех картите на Бенедикт и извадих неговата от тестето. Тя проблясна и след малко установих контакт.

Той яздеше същия черно-червен кон, на който ме беше преследвал. Наоколо кипеше битка. Стоях неподвижно, понеже в момента към него се насочваше друг конник. Бенедикт произнесе една-единствена дума:

— Чакай.

После ликвидира противника си с два стремителни удара на меча, извърна коня и се оттегли от боя. Забелязах, че е удължил юздите и ги е омотал хлабаво около остатъка от дясната си ръка. След десетина минути препускане стигна до сравнително спокойно място, спря и ме изгледа. Очите му се плъзнаха и по пейзажа зад гърба ми.

— Да — рекох. — Намирам се на височините. Победихме. Ерик загина в битката.

Той продължаваше да гледа безмълвно в очакване да продължа. Лицето му оставаше безизразно.

— Победихме благодарение на моите хора — казах. — Най-сетне успях да открия експлозиви, които действат и тук.

Бенедикт присви очи и кимна. Очевидно беше схванал веднага какво е това вещество и откъде идва.

— Има много неща, които искам да обсъдя с теб — продължих аз, — ала първо трябва да се справя с враговете. Ако поддържаш контакта, ще ти пратя няколко войника.

— Побързай — усмихна се той.

Викнах на Ганелон и той се обади само на няколко крачки от мен. Наредих му да строи войската в колона по един. Ганелон кимна и се отдалечи, като в движение почна да издава заповеди.

Докато чакахме, казах:

— Бенедикт, Дара е тук. Проследила те е през Сенките, когато си тръгнал от Авалон. Искам да...

Той се озъби и кресна:

— Коя, по дяволите, е тая Дара, чието име споменавах непрекъснато? Никога не съм чувал за нея, освен от теб. Каж ми! Обясни ми, че и аз да знам.

Леко се усмигнах.

— Излишно е да криеш — рекох и поклатих глава. — Знам всичко за нея, макар и да не съм споменава пред никого, че имаш правнучка.

Бенедикт се опули и неволно зяпна.

— Коруин — рече той, — ти или си луд, или се заблуждаваш. За първи път чувам за такъв потомък. А що се отнася до това, че някой ме бил проследил през Сенките, ще ти кажа, че пристигнах посредством Фигурата на Джулиан.

Естествено. Единственото ми оправдание, че не я бях пипнал в лъжа, беше ангажираността ми с битката, за която Бенедикт би трябвало да е научил чрез Фигурите. И тогава не би губил време за пътуване, след като е разполагал със средство за мигновено придвижване.

— По дяволите! — казах. — Тя навярно вече е в Амбър. Чуй, Бенедикт! Ще повикам Жерар или Кейн, за да уредят прехвърлянето на войниците при теб. Ще ти пратя и Ганелон. Издавай заповеди чрез него.

Огледах се и открих Жерар, който разговаряше с няколко благородника. Викнах му с тревога в гласа. Той веднага извърна глава към мен, после се затича насам.

— Коруин? — развика се Бенедикт. — Какво става?

— Не знам. Но има нещо много подозрително.

Извадих Фигурата и я наврях в лицето на Жерар.

— Постарай се да прехвърлиш войниците при Бенедикт — наредих аз. — Рандъм в двореца ли е?

— Да.

— На свобода или под стража?

— По-скоро на свобода. Но има и стража. Ерик все още не му вярва. Не му вярваше.

Обърнах се назад.

— Ганелон! — изревах. — Ще изпълняваш разпорежданията на Жерар. Той те праща при Бенедикт. Ей там. — Показах с ръка. — Имаш грижата хората ми да се подчиняват на Бенедикт. Аз отивам в Амбър.

— Ясно — отвърна той.

Жерар тръгна към него, а аз пак извадих картите. Намерих тази на Рандъм и почнах да се съсредоточавам. Заваля дъжд. Установих контакт почти веднага.

— Здравсти, Рандъм — рекох още щом образът му оживя. — Помниш ли ме?

— Къде се намираш? — попита той.

— В планините — отвърнах. — Току-що спечелихме едно сражение и в момента пращам помощ на Бенедикт, за да довърши прочистването на долината. Но трябва и ти да ми помогнеш. Пренеси ме при теб.

— Не знам, Коруин. Ерик...

— Ерик е мъртъв.

— Кой командва тогава?

— А ти как мислиш? Пренеси ме веднага!

Рандъм кимна и протегна ръка. Пресегнах се и я сграбчих, после пристъпих. Вече стоях до него на верандата към един от вътрешните дворове. Парапетите бяха от бял мрамор, ала под нас не се виждаше голямо движение. Намирахме се на втория етаж.

Залитнах и той ме подхвана, после възкликна:

— Ранен си!

Поклатих глава и едва тогава установих колко съм уморен. Последните няколко нощи почти не бях спал, пък и всичко останало...

— Не съм — казах и погледнах окървавената си дреха. — Само съм уморен. Кръвта е на Ерик.

Рандъм прокара ръка през сламената си коса и стисна устни.

— Значи най-сетне си разчисти сметките — тихо рече той.

Пак поклатих глава.

— Не — отвърнах. — Когато се добрах до него, той вече умираше. Хайде! Да тръгваме, че няма време. Важно е.

— Къде? Какво има?

— При Лабиринта. Не знам защо, но усещам, че е важно. Хайде!

Влязохме в двореца и се отправихме към най-близкото стълбище. Там стояха двама пазачи, но щом ги наближихме, те застанаха мирно и не опитаха да ни спрат.

— Радвам се за очите ти — рече Рандъм, докато слизахме надолу. — Наред ли е всичко със зрението ти?

— Да. Чувам, че още си женен.

— Така е.

Спуснахме се в партера и свърнахме надясно. Долу имаше други двама пазачи, но и те не направиха опит да ни попречат.

— Така е — повтори Рандъм. Вече отивахме към центъра на двореца. — Изненадан си, нали?

— Да. Смятах, че отдавна трябваше да си приключил.

— И аз — отвърна той. — Но се влюбих. Наистина.

— Случвали са се и по-странни работи.

Прекосихме мраморната трапезария и поехме по тесния и дълъг коридор, водещ към задната част през сенки и прахоляк. Едва успях да подтисна тръпката на ужас, като си спомних за състоянието, в което бях последния път, когато минавах оттук.

— И тя ме обича — каза Рандъм. — Като никой друг досега.

— Радвам се за теб — отвърнах.

Стигнахме вратата към платформата със стръмната спираловидна стълба надолу. Беше отворена. Влязохме и почнахме да се спускаме.

— Но аз не се радвам — продължи Рандъм. — Не исках да се влюбвам. Не и в онзи момент. През цялото време бяхме затворници, знаеш го. Нима тя имаше с какво да се гордее?

— Това вече свърши — рекох. — Бил си затворник, понеже беше на моя страна и се опита да убиеш Ерик, нали така?

— Да. Тя също ме последва.

— Няма да го забравя — отвърнах.

Двамата слизахме бързо. Разстоянието беше голямо, а пътят се осветяваше само от фенери, разположени на петнайсетина метра един от друг. Под нас се виждаше гигантска естествена пещера и не бях сигурен дали изобщо някой знаеше броя на безкрайните тунели и разклонения. Изведнъж ме обзе съжаление към онези нещастници, гниеци из тъмниците, независимо по какви причини. Реших да освободя всички или поне да им намеря някое по-добро място.

Времето течеше. Долу фенерите и факлите продължаваха да проблясват.

— Става дума за едно момиче — започнах аз. — Казва се Дара. От нея знам, че била правнучка на Бенедикт. Във всеки случай ми даде основания да ѝ повярвам. Обяснявал съм ѝ разни неща за сенките, действителността и Лабиринта. Затова тя има известна власт над сенките и желае да премине през Лабиринта. Когато я видях за последен път, Дара тръгваше насам. А Бенедикт се закле, че не е негова потомка. Това ме притеснява. Искам да я държа настрана от Лабиринта, поне докато не я разпитам.

— Странно — рече Рандъм. — Много странно. Прав си. Смяташ ли, че може вече да е там?

— И да не е, имам чувството, че всеки момент ще пристигне.

Най-после слязохме долу и аз почнах да тичах през полумрака към нужния тунел.

— Чакай! — викна Рандъм.

Спрях и се обърнах. След миг го видях къде е, застанал зад стълбите. Върнах се обратно. Не го попитах нищо. Беше коленичил до едър брадат мъж.

— Мъртъв — рече той. — Пронизан с изключително тънко острие. Професионален удар. Станало е току-що.

— Хайде!

Изтичахме към тунела и влязохме в него. Трябваше ни седмият проход. Измъкнах Грейсуондир, тъй като голямата метална врата зееше открената. Прекрачих прага, следван от Рандъм. Подът на просторната зала беше черен и гладък като стъкло, но не се хлъзгаше. Лабиринта грееше в цялата си непроходимост от блещукащи криви линии, около сто и четирийсет метра на дължина. Спряхме на ръба му и се огледахме.

Вътре имаше нещо. Ходеше. Обхвана ме познатата хладна тръпка, както всеки път, когато го погледнех. Дара ли беше? Не можех ясно да различа фигурата сред искрящите фонтани, бликащи около нея. Във всеки случай, който и да беше, трябваше да е с кралска кръв, иначе всички знаеха, че Лабиринта би го унищожил, а сега виждах, че фигурата бе успяла да мине по Голямата крива и преодоляваше сложните дъги по пътя към Последния воал.

Проблясващата като светулка форма сякаш се изменяше в движение. Усещах как сетивата ми отхвърлят миниатюрните подсъзнателни импулси, които някак си стигаха до мен. Рандъм силно въздъхна и това сякаш отприщи съзнанието ми, което се изпълни с милиони образи. Фигурата като че ли се издигаше нагоре до безкрайност в тази на пръв поглед неособено внушителна зала. После се сви почти до нищо. На вид наподобяваше стройното тяло на Дара, с блеснала от светлината развята коса, пропукваща от статичното електричество. После косата изведнъж се превърна в огромни извити рога върху широко невидимо чело, чийто кривокрак собственик преплиташе копита по пламтящия под. След това стана друго... Грамадна котка... Безлика жена... Непознато създание с яркооцветени крила и неопикуема хубост... Купчина пепел...

— Дара! — викнах аз. — Ти ли си?

Ехото върна гласа ми обратно, и това беше всичко. Който или каквото и да беше онова вътре, то в момента се бореше с Последния воал. Неволно стегнах мускули в подкрепа на усилията му.

Най-после съществуването се измъкна.

Да! Беше Дара, станала висока и прелестна. Красива, но и някак страховита. Видът ѝ сякаш раздираше съзнанието ми. Тя вдигна възторжено ръце и от устните ѝ се откъсна нечовешки смях. Исках да погледна встрани, а не можех дори да помръдна. Нима наистина бях милвал и любил това създание? Чувствах се отвратен, но едновременно с това нещо ме привличаше към нея със страшна сила. Изобщо не разбирах тази непреодолима двусмисленост.

Тя извърна глава към мен. Смахът ѝ секна. Заговори с променен глас:

— Принц Коруин? Ти ли си сега крал на Амбър?

А аз едва успях да отвърна, някак отдалече:

— На практика.

— Много добре. Тогава ме погледни. Аз съм твоето възмездие.

— Коя си ти? Какво си?

— Никога няма да научиш — каза тя. — А и е твърде късно.

— Не разбирам. Какво имаш предвид?

— Амбър ще бъде унищожен.

Дара изчезна.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Рандъм.

Поклатих глава.

— Не знам. Наистина не знам. Но чувствам, че най-важното нещо на света е да разберем.

Той ме сграбчи за лакътя.

— Коруин! Тя... то... говореше сериозно! А не е изключено това се окаже възможно, знаеш.

— Знам — кимнах.

— Какво ще правим?

Прибрах Грейсуондир в ножницата и се обърнах към вратата.

— Ще действаме първи — рекох. — Най-последно получих онова, за което цял живот съм копнял и смятам да го опазя. Нямам намерение да чакам нещастията да се стовари на главата ми. Ще го издиря и ще го спра, преди изобщо да е сполетяло Амбър.

— Знаеш ли къде да го търсиш? — запита Рандъм.

Тръгнахме по тунела.

— Там, където започва черният път — отвърнах.

Прекосихме пещерата до стълбите, в подножието на които лежеше мъртвият мъж и започнахме да се изкачваме в мрака.

Издание:

Роджър Зелазни. Деветте принца на Амбър. Оръжията на Авалон
ИК „Бард“, София, 1994

Серия Хрониките на Амбър, №1 и №2.

Фантастични романи.

Превод: Вихра Манова

Редактор: Александър Жеков

Художествено оформление на корица: „Megachrom“ — Петър
Христов

Компютърна обработка: ИК „Бард“ — ООД — Линче Шопова

Формат: 84/108/32. Печатни коли: 25

Страници: 400. Цена: 65.00 лв.

Roger Zelazny. Nine Princes in Amber

© 1970 by Roger Zelazny

Roger Zelazny. The Guns of Avalon

© 1972 by Roger Zelazny

© Вихра Манова, превод, 1994

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 1994

© ИК „Бард“, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.